Continuarea bestsellerului *Luna din palat*

Împărăteasa lumii

Povestea concubinei care a ajuns pe tronul Chinei

1 Dai Rande

Weina

Lui Mark, ca întotdeaun

a

ANUL 649 D.H. **AL DOUĂZECI ŞI TREILEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG**

SFÂRŞIT DE PRIMĂVARĂ

O1€

OQO

Oare o să moară în noaptea asta?

Gândul mi-a trecut prin minte în timp ce atingeam o pată maronie de pe bărbia împăratului Taizong. N-a răspuns, nici măcar cu o mişcare a buzelor sau cu o clipire. Zăcea cu gura deschisă, cu privirea pironită în tavan. Partea dreaptă a feţei era doar piele căzută. iar ochiul stâng îi era înceţoşat, precum marmura prin care lumina lumânărilor nu izbuteşte să treacă. Din când în când, parcă se vedea o sclipire în el, ca şi cum curajul lui de altădată s-ar fi chinuit să prindă viaţă din nou, să iasă la suprafaţă, să se opună sorţii care îl învinsese, dar sclipirea aceea aducea, mai degrabă, cu un peşte într-un iaz tulbure. Era acolo. înota, dar nu ieşea la suprafaţă, nici măcar pentru o gură de aer. Nu mă vedea. Mi-am dat seama că nu mai era ca altădată, un vârtej de mânie şi voinţă. Acum era doar un sac de piele lăsată, învelişul unei vanităţi închipuite

.Mi-am îndreptat spatele şi am simţit o durere ascuţită. De cât timp stăteam îngenuncheată lângă patul lui, privindu-l? Nu-mi mai aminteam. Toate îl îngrijiserăm - Talentatele, Graţiile şi Frumuseţile, cele care cândva împărţiserăm patul cu Maiestatea Sa - în ultimele zece luni. În fiecare zi îl hrăneam, îl spălam - pentru că îşi pierduse de mult puterea de a-şi ţine trupul în frâu - şi îl vegheam cu atenţie, ascultându-i fiecare respiraţie greoaie şi fiecare geamăt.

Anul trecut, când dăduse de veste că Pheasant[I] o să devină moştenitorul lui, suveranul era deja bolnav, iar câteva zile mai târziu se prăbuşise, scuturat de mâna nevăzută ce-l chinuise în toţi aceşti ani. Zvârcolindu-se, cu spumă albă ţâşnindu-i din gură, a căzut de pe targă, în drum spre dormitor, şi de atunci nu s-a mai trezit.

Apa a picurat în clepsidra de lângă mine. Ora nouă. Unde erau? Trebuiau să se grăbească... M-am ridicat, mi-im aranjat cocul complicat, pe care. în sfârşit, reuşisem să învăţ să-l fac. Câteva şuviţe îmi căzuseră pe umeri, iar cocul lejer care ar fi trebuit să rămână în vârful capului alunecase spre urechea dreaptă. îmi doream să mă pot aranja un pic, să devin mai atrăgătoare, dar nu aveam voie să părăsim încăperea. Medicii ne porunciseră, mie şi celorlalte Talentate, să ¿uiiii iui timpul cu monarhul. Aşa că nu mai făcusem baie de vreo două luni, nici nu mă uitasem într-o oglindă din bronz şi nici nu -mi mai dădusem cu crema albă de faţă. îmi simţeam greu şi neplăcut părul cândva mătăsos şi parfumat, iar rochia verde de pe mine devenise maronie, pătată cu leacuri din plante.

Gândul m-a îmboldit din nou. M-am uitat spre el. Dacă murea în noaptea aceea? Ce se va întâmpla cu mine şi cu celelalte femei care erau în slujba lui? Mi-am alungat repede gândurile. Nu trebuia să îmi pun astfel de întrebări, era o trădare să mă gândesc că Maiestatea Sa era un biet muritor.

Dar toate femeile cu riduri nobiliare din Curtea Interioară trebuie să se fi gândit la soarta lor în accste luni, de când el zăcea nemişcat. La urma urmei, era o lege nescrisă ca noi, femeile împăratului Taizong, să nu simţim niciodată căldura braţelor altui bărbat, după moartea lui. Probabil că se făcuse deja un plan pentru noi. Chiar dacă nimeni nu vorbea deschis despre asta. chiar daci doamnele se adunau în fiecare dimineaţă în curte, şuşotind, cu ochii umeziţi de lacrimi.

Aş fi vrut să-i aud pe Duce şi pe Sectttar, dregătorii cu cele mai înalte ranguri, când au venit să îl viziteze pe împărat. Dar avuseseră prea multe lucruri importante de vorbit şi nu ne bâgaseră în seamă. Şi Pheasant... Şi el fusese prea ocupat şi încă nu apucasem să îl întreb care o să fie soarta noastră.

Dar. oricare era planul în privinţa noastră, ştiam că un lucru era sigur: după moartea împăratului, Pheasant - Pheasant al meu! - o să conducă imperiul. El va avea grijă de mine şi de viitorul meu. Şi îmi promisese... *împărăteasa Lunii Strălucitoare*, îmi spusese... Cu inima plină de bucurie, m-am uitat spre uşi. Pheasant şi Ducele ar fi trebuit să vină până acum. Mă întrebam de ce întârziau.

Afară căderea o burniţă uşoară, iar cadenţa ci plăcută îmi amintea de sunetul pe carc-l scot viermii de mătase în timp ce rod frunzele de dud. Era a cincea lună din an, un moment potrivit pentru ploaie. Tânjeam să mă duc afară, să simt picăturile pe faţă şi aerul proaspăt, pentru că dormitorul era învăluit în mirosurile grele de tămâie, de ginseng, mosc, cuişoare, bilă de piton uscată şi în duhoarea greţoasă a morţii. Eram înăuntru de atât de mult timp, încât probabil că puteam la fel de rău ca încăperea aceea. Ştiu că aşa duhnea prietena mea Talentată, Daisy[II], la fel şi celelalte, care căscau într-un colţ. De câte ori una dintre ele trecea pe lângă mine, puteam să ghicesc ce plantă avea în păr.

Paşi se auziră tot mai tare pe coridorul întunecos, iar prin uşi a pătruns lumina roşie a mai multor felinare. În cele din urmă, Pheasant şi Ducele au intrat în cameră, cu mantiile ude atârnându-le pe piept. Doctorul, Sun Simiao, era în spatele lor

I „Fazanul”. în Ib. englezi (n. red.).

II „Margareta”, În Ib. englezi (n. red.).

.M-am retras tn colţ şi le-am ftcut loc, cum cereau de Fiecare data, deşi aş li vrut să stau lângă ei ţi şi aud ce avea de spus doctorul. Mai devreme, când ¡1 cercetase pe împărat, ofta« greu.

Bărbaţii şuşoteau cu voce joasă, privindu-l pe împărat. Ducele a oftat şi a suspinat, trecându-şi o mână peste faţă. În mod surprinzător, Pheasant părea trist, deşi ochii li scinteiau.

— Prinţe moştenitor, a zis doctorul, ieşind de după paravan, iar Pheasant şi Ducele l-au urmat. Am (acut tot ce am putut. Dar mă tem că trebuie să vă dau o veste îngrozitoare. Cel Mai Presus de Toate nu va vedea lumina zorilor.

Mi-a tresărit inima. Am încercat să rămân nemişcată.

— înţeleg.

Glasul lui Pheasant era liniştit şi trist şi am aruncat o privire spre el, pe furiş. Ochii îi luceau în lumina lumânărilor aflate în apropiere de paravan. Faţa îi era mai slabă, bărbia mai distinsă ca niciodată, iar barba îi crescuse. îmi amintew cât de lovit de suferinţă fusese Pheasant anul trecut, când aflase că împăratul Taizong se îmbolnăvise. Zile în şir stătuse lângă patul lui, cu noi, femeile, care ne tot grăbeam spre laboratorul cu plante al medicului şi înapoi, aducând boluri cu leacuri. Când îl hrăneam pe suveran, lui Pheasant nu îi păsase de propria viaţă, gustase primul fierturile, să se asigure că nicio mână răuvoitoare nu amestecase în ele un ingredient nociv. Când vreuna dintre noi cădea de oboseală, după zile la rând fără somn, ne spunea să ne odihnim şi îl veghea chiar el pe împărat. Era un fiu devotat şi nu eram sigură că monarhul îl merita.

— Dacă ai nevoie de ceva, prinţul meu, a spus medicul, suntem aici să te slujim.

— Va sunt recunoscător, doctore Sun.

Pheasant a dat solemn din cap. Privirea i-a trecut peste mine. O privire zorită, dar a fost destul să îmi încălzească inima. Ne întâlniserăm tot mai des în ultima vreme, căci venise să îşi viziteze tatăl aproape în fiecare zi. Uneori, când celelalte Talentate nu se uitau, 12îmi atingea braţul sau îmi ţinea mâna, iar alteori, când se ducea la el în cameră, îl urmam. Acolo, împărtăşeam preţioase clipe intime, care îmi luminau ziua.

— Unchiule?

Ducele s-a înclinat uşor.

— Nepoate!

Bătrânul arăta ca de obicei, avea faţa lungă şi aspră şi privirea trufaţă. Mă întrebam cum de reuşea Ducele sa rămână sănătos. Era cumnatul împăratului şi aveau aceeaşi vârstă, dar, în timp ce suveranul era pe patul de moarte, Ducele încă se ţinea bine. în ultimii trei ani, fusese ajutorul apropiat al Maiestăţii Sale, primind porunci direct de la el şi scriindu-i decretele după ce suveranul nu-şi mai putuse mişca braţul. Când împăratul căzuse la pat, Ducele acţionase în numele său, dând porunci slujitorilor. în clipa aceea, era cel mai puternic om din imperiu.

— Trebuie să mă pregătesc pentru ceea ce va veni, a spus Phcasant. Unchiule, aş vrea să aranjezi o întâlnire cu astrologii şi să mă anunţi care ar fi zilele potrivite pentru înmormântare. Cheamă-Î şi pe pictorii mausoleului şi pe meşteşugarii care vor ridica toate cele patru statuete-animal. Vreau să le văd lucrările şi să mă asigur că tot ce ţine de înmormântare e în bună rân.duială.

Glasul îi era puternic şi liniştit, impunător şi hotărât. Eram mândră de Phcasant. în ultimele luni, dăduse dovadă de o putere pe care nici el nu ştia că o avea. învăţase ritualurile de venerare a Cerului şi a Pământului şi rânduielile judecătoreşti şi se deprinsese cu guvernele celor şaisprezece prefecturi ale imperiului. îi chemase pe dregători, îi atrăsese de partea lui şi câştigase chiar şi sprijinul Generalului, comandantul

celor nouăzeci şi nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur, care păzeau palatul.

— Desigur, nepoate, a zis Ducele, şovăielnic, deşi te-aş sfătui să nu le dai încă femeilor îngrozitoarea veste.

De ce?Wrln. !>■' R«nd«l
Pheasant p*« ml«. Duc* a tu,i, a,«.» ' «
„ vocc într-ariU de joasă. *Incit* mă chinuiam »1II
_ Pentru că femeile sunt meschine şi afurisite... f >*J »of aH. ce soartă le aşteaptă...
— Ce soartă?
— Niciun alt bărbat nu le va mai vedea ori atinge, firele tar îl a poruncit ca acelea care i-au născut copii să fie mutate În < airtea Yeting, pentru tot testul vieţii.
Phcasant s-a încruntat.
— Înţeleg. Şi femeile care nu au avut copii?
— Vor fi trimise în mănăstirile budiste de prin imperiu, unde se vor ruga pentru sufletul împăratului Taizong. Aşa e cel mai bine — c o tradiţie pe care o urmează toate dinastiile.
Am îngheţat. Mănăstiri budiste? Ne surghiunea! Ne obliga să devenim călugăriţe budiste, să ne rupem de lume şi să ne lepădăm de bucurii şi dorinţe, să avem doar trecut, nu şi viitor. Daci o sa fim exilate acolo, risipite prin colturile îndepărtate ale imperiului, nu vom mai auzi decât sunetul nefericirii, nu vom simţi dccât mâhnire, nu von vedea dccât moarte. Vieţile noastre vor lua slarşit.
M-a trecut un fior. Moartea împăratului va fi ştreangul meu.
-— Mănăstiri budiste?
Pheasant părea uluit.
— Nu vorbeşti serios!
— Ba da, este îndatorirea lor. împăratul nostru cel milostiv, fie-i numele lăudat, mi-a spus despre această tradiţie cu ceva vreme ut urmă. Voia i se va face când va veni vremea.
— Dar sunt atât de multe femei... sute. Vrea ca toate să îşi petreacă restul vieţii în mănăstiri, rugându-se?
Simţeam şi privirea lui Pheasant, şi pe cea a Ducelui. Mi-an ferit ochii şi mi-am făcut de lucru cu un maldăr de haine de cart mă ocupascm mai devreme. Printre ele am dat de hainele de pali ale lui Pheasant, cele pentru încoronare, la care brodasem multt nop|i. în timp ce II

îngrijeam pe împărat. îmi pusesem sufletul ţi dragostea în fiecare cusăturii, inchipuindu-mi cât de minunat va arăta Pheasant când se va aşeza pe tron. Cu mâinile tremurându-mi, am strâns mătasea cu putere.

Ducele a ridicat vocea:

— Pe vremuri, aceste femei erau îngropate de vii în mausoleul monarhului.

Pheasant a păstrat tăcerea o clipă, apoi a zis:

— Mă bucur că asta se întâmpla doar pe vremuri! Totuşi, să fie exilate la mănăstiri îmi pare o tradiţie învechită. Nu voi fi de acord cu asta.

Vocea lui hotărâtă m-a liniştit. Desigur că Pheasant nu va permite să am o soartă atât de îngrozitoare!

—Trebuie, nepoate, a zis Ducele tăios. Ca viitor împărat, ai datoria să îndeplineşti dorinţele tatălui tău şi să duci tradiţia mai departe.

Nu mi-a plăcut deloc cum vorbea Ducele. Părea prea autoritar, de parcă el ar fi fost împăratul. Poate că aşa se şi credea. Se obişnuise cu puterea pe care o dobândise în ultimii ani.

— Unchiule!

Pheasant părea calm.

— Ca viitor împărat, cred că am dreptul să trec peste unele rânduieli.

Ducele a tras adânc aer în piept, de parcă nu-i venea să creadă că Pheasant îl sfida făţiş.

— Nepoate!

Nu era prima dată când Pheasant şi Ducele nu gândeau la fel. Seara trecută îi auzisem certându-se în legătură cu cine ar trebui să îndeplinească ritualul de înmormântare pentru fostul conducător, când o să vină vremea. Ducele stăruise să fie aleşi preoţii taoişti, pasămite pentru că asta îşi dorise împăratul Taizong, în timp ce Pheasant îi voia pe călugării budişti.

— O şi încuviinţez doar dacă ele vor, cu adevărat, să trăiască În mănăstiri, unchiule. Altfel, aş

dori ca femeile tatălui meu să îţi petreacă restul vieţii cu familiile lor. Au trăit destul timp departe de ele, a zis Pheasant.

Ar fi fost minunat aşa. Şi ar fi reprezentat o dovadă de mărinimie. Doamnele ar fi fost incarnate. Unele dintre ele se prea poate să fi fost despărţite de familii de mai bine de douăzeci de ani. Cât despre mine, oricum nu aveam un cămin. Tata, un guvernator bogat, care crezuse că aveam să stăpânesc şi să aduc glorie familiei, murise apărându-mă. După moartea lui, am pierdut averea imensă a familiei, casa strămoşească şi chiar pe surorile mele. Acum, mama, verişoară a fostei împărătesc, era săracă şi fără de casă, o călugăriţă trăind într-o mănăstire budistă în ruine, departe de palat.

Oare Ducele o să mă trimită la aceeaşi mănăstire în care trăia mama? Dar mi-am dat seama că asta nu se va întâmpla niciodată. Ducele voia ca noi sa murim în singurătate, nu să ne revedem familiile. Cu siguranţă că ne va trimite la mănăstiri aflate departe de Chang'an, dacă i se va face pe voie.

— Să trăiască alături de familiile lor? Şi să fie văzute şi atinse de oameni de rând? Ar fi cel mai neobişnuit şi mai ruşinos lucru! Tatăl tău nu ar încuviinţa una ca asta. Niciun dregător nu va încuviinţa una ca asta!

-— Dacă doreşti, unchiule, vom vorbi şi cu Secretarul despre tot.

Secretarul Fang, ştiam, era de partea lui Pheasant şi avea să-i ia apărarea în faţa Ducelui.

— Vino! Ne aşteaptă afară.

Pheasant mi-a făcut cu mâna şi s-a îndreptat spre uşa dormitorului. Ducele l-a urmat fără tragere de inimă. Am pus haina jos, m-am dus la uşă şi am aruncat, pe furiş, o privire afară. Pe coridorul întunecat aştepta un grup de dregători. Ploaia şiroia de pe mantiile lor lungi, iar feţele parcă le erau pictate cu roşu, de la lumina felinarelor atârnate de streşini. Secretarul Fing vorbea cu Sun Simiao.Şi-a îndreptai «patrie când l-a iârit |>e l'heaunt apfopiindu-te. Iar când atena I »-a adresat, »-a uitat ipre dormitor ţi a dat aprobator din cap. Ducele fi-a ridicat mâinile În aer.

Daisy a venit lingi mine.

— Cc «e întâmplă?

— Nu sunt sigură, am zi». ezitând să li «pun prea multe. Ducele vrea să ne trimită la mănăstiri.

Daisy a făcut ochii mari.

— De ce?

Un val de voci s-a (acut auzit când celelalte Talentate s-au adunat în jurul meu.

— Va trebui să devenim călugăriţe?

— Prinţul nostru a poruncit asta?

Şi-au îngropat feţele în mâini, suspinând.

Oh, femeile! Cc altceva puteam face, dacă nu să suspinăm, când soarta noastră era în mâinile altora? Dar cu, una, nu aveam de gând să plâng. Niciodată.

— Prinţul moştenitor nu ne va exila.

Pheasant încă vorbea cu Ducele şi cu Secretarul. Ducele îşi flutura tulburat mâinile, clătinând din cap. Pheasant şi-a ridicat mâinile şi s-a îndreptat spre intrarea în curte. Ducele părea nemulţumit. A deschis gura din nou şi s-a întors spre intrare, unde se contura o siluetă lângă poartă. Ducele a încremenit.

Chiar dacă era prea întuneric să pot vedea ochii bărbatului şi semnul din naştere de pe faţa lui, felul în care îşi ţinea sabia nu putea fi confundat. Bărbatul de lângă poartă era Generalul.

Cu mult timp în urmă fusese numit la comanda celor nouăzeci şi nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur şi a întregii cavalerii din imperiu. Fusese slujitorul

credincios al împăratului, iar, după moartea acestuia, avea să-l slujească pe prinţul moştenitor.

Pheasant l-a salutat pe General. Secretarul l-a urmat, iar împreună s-au îndreptat spre capătul coridorului, unde şi-au apropiat 17
Wein» D>i Kandel
capetele şi au vorbit încet, cu ploaia căzându-Ie pe umeri. Ducele a înţepenit, iar slujitorii lî s-au alăturat lui I'heasant şi Secretarului. Ducele a rămas singur sub streaşină, iat lumina felinarului îi arunca o umbră lungă. Pentru prima dată de când se îmbolnăvise suveranul, vedeam cum îşi pierdea din putere Ducele, care fusese sfetnicul monarhului timp de mai bine de trei ani.

Aşa era cel mai bine. Cum împăratul Taizong era pe moarte, şi Ducele trebuia să plece. Niciodată nu îl plăcusem. Era crud, la fel ca împăratul, dar şi făţarnic - şi tânjea după putere.

îmi făcea plăcere planul omenos al lui Pheasant pentru concubinele tatălui său. L.umea avea să se bucure grozav când o să îl anunţe. Dar cu? Nu aveam o casă unde să mă întorc. Deoarece venisem la palat când aveam treisprezece ani, trăiam aici de aproape unsprezece. Palatul era casa mea acum. M-am dus lângă patul împăratului. Arăta la fel: gura căscată, privirea pironită în tavan. Din gât i-a ieşit un sunet, pe jumătate gâlgâit, pe jumătate geamăt, de parcă se chinuia să răsufle, apoi a încetat. Murise? Mi s-a oprit inima-n loc. Apoi, pieptul i s-a ridicat din nou.

Ducele s-a ivit de cealaltă parte a patului.

— Fiu nerecunoscător, nerecunoscător, nerecunoscător!

A strâns din dinţi şi a înjurat, nasul lui coroiat lucind în lumina lumânării, ca o lamă ascuţită. în privirea lui desluşeam cruzimea şi ceva în plus, ca şi cum ar 6 avut un plan bine ticluit. Ceva ascuns şi tulburător. M-a zărit urmărindu-l şi mi-a aruncat o privire rece. Am plecat capul. Când am îndrăznit să ridic din nou privirea, dispăruse.

Un val fierbinte de nelinişte mi-a străbătut trupul. Ducele nu se cuvenea să fie nesocotit. Trebuia să-: dau de veste lui Pheasant. încă nu era încoronat şi trebuia să se poarte cu băgare de seamă, căci moartea tatălui său putea crea un vid de putere, iar, dacă nu era prevăzător, golul acela se putea întinde, treptele scării rangurilor se puteau rupe şi intreaga scară se putea prăbuşi. «•©
3 2 C
0₀0

Era miezul nopţii. Camera se întunecase, singura lumină răs- pândindu-se de la cele două lumânări de lângă patul împăratului Taizong. În preajma mea, celelalte Talentate moţăiau într-un colţ, dar mic nu-mi era somn. Câţiva medici veniseră şi îl vadă din nou pe prcaputernicul nostru stăpân.

M-am folosit de prilej şi m-am strecurat până la uşă, să mă uit pe geam. Curtea era şi ea întunecată şi nu părea să fie nimeni acolo. De cealaltă parte a coridorului l-am văzut pe Secretar. Stătea de vorbă cu câţiva dregători, sub felinare. Ducele şi Generalul nu erau prin preajmă, iar Pheasant se îndrepta spre camera lui.

M-am dus încet spre Talentatele din colţ şi am scuturat-o pe Daisy de umăr.

— Daisy, trezeşte-te! i-am şoptit, cu ochii la doctorii din jurul patului. Fii atentă la doctori şi dă-mi de veste dacă se întâmplă ceva!

A încuviinţat cu o mişcare din cap şi a căscat.

Am luat haina la care brodam şi m-am repez.t pe coridor. în apropierea porţilor s-au ivit câţiva eunuci. Şi-au şters feţele ude şi s-au întors spre mine, aşteptând parcă vestea morţii împăratului.

Mi am ridicat capul, ţin jiul haina la piept, şi le dau de înţeles ci aveam o tnsircinare. Când am ajuns la camera prinţului, m-am uitat în jur, şi mi asigur ci nu mi vede nimeni, şi am deschis uşa. Incipcrca mirosea a camfor şi tămâie. un miros mai plăcut decit cel rinced din camera

împăratului. Pheasant se spăla pe faţă, Într-un lighean. A ridicat capul spre mine.

— Mă bucur că ai venit, Mei. Ai auzit ce a spus doctorul?

Am încuviinţat şi am aşezat haina pe a masă din apropiere.

— Da, şi îmi pare râu, Phcasant!

— Poate că aşa c cel mai bine. A oftat şi a adăugat: Tata a suferit destul.

M-am întors să îi dau un prosop.

— Dar, Pheasant, trebuie să îţi spun ceva. Unchiul tău a venit să îl vadă pe tatâi tău, în timp ce vorbeai cu Generalul.

— Pari îngrijorată. De ce?

A luat prosopul din mâna mea şi şi-a ş:ers faţa.

— Aş vrea să-i fi văzut căutătura. Mă tem să nu-i înfurii, Phcasant.

— Ai auzit ce-avea de gând, nu? Să le exilez pe doamne? Nu-mi pasă de tradiţie şi am planurile melc pcncru femeile de la Curte. Unchiului i-a trecut vremea. Mai ţii minte ce voia să fac cu caii?

Ducele voise să îi sacrifice - două sute de armăsari, inclusiv calul preferat al împăratului, Murg Argintiu - la mausoleu, să îi ţină de urât împăratului pe lumea cealaltă. Pheasant, marc iubitor de cai, fusese dezgustat. îi cruţase şi le poruncise meşteşugarilor să ciopleascâ în loc cai de piatră.

— Ţin minte, am zis şi mi-am aşezat mâna pe braţul lui. Dar încă este un om foarte puternic. Vei avea nevoie de el, când vei urca pe tron.

— Pheasant a clătinat din cap.EJ are mai mulţi nevoie de mine, Mei. C^ând voi deveni împărat, îmi voi alege singur sfetnicii, iar unchiul nu se va număra printre ei. Am hotărât să îl tnlocuicsc cu Secretarul, iar unchiul se poate retrage.

— înţeleg.

M-am bucurat să aud care îi era planul. Dacă Ducele părăsea Curtea, puterea lui avea să scadă, iar Pheasant nu o să mai fie silit să se certe cu el de fiecare dată când o să aibă de luat o decizie.

— împăratul meu, pot să te întreb ce planuri ai cu mine? i-am zis şi am ridicat capul, să îl pot privi în ochi.

Pheasant mi-a dat părul la o parte, iar eu am înccrcat să zâmbesc, pentru că ştiam cât de palid îmi era chipul fără fard, dar lui nu părea să-i pese. Atingerea lui era blândă, privirea, drăgăstoasă.

— Ştii că nu te vei întoarce acasă.

— Oh, ce trist! m-am prefăcut dezamăgită, dar eram foarte uşurată.

Desigur că mă va păstra aproape.

— Am vorbit cu Secretarul despre tine. Nu are nimic împotrivă să rămâi în palat.

— într-adevăr?

Eram mirată, dar şi bucuroasă. La urma urmei, eram concubina împăratului şi, chiar dacă nu mă dăruisem împăratului, legătura mea cu Pheasant. fiul său, avea să provoace vâlvă în palat. Mulţi o vor considera ruşinoasă şi chiar nelegiuită. Dacă Secretarul nu se împotrivea, atunci acele voci, acele priviri furişate şi potrivnice puteau fi oprite.

— Dar soţia ta? Ea o să încuviinţeze?

Cu câţiva ani în urmă. la porunca împăratului Taizong, Pheasant se căsătorise cu Doamna Wang, fiică a faimoasei familii Wang. Ca principală soţie a lui Pheasant şi femeia cu cel mai înalt rang de la Curte, Doamna Wang se mutase în Palatul de la Răsărit, după ce Pheasant fusese numit moştenitor. Preluase imediat şi sarcina de supraveghere a Atelierelor Imperiale de Viermi de Mătase şi 21Welna L><1 Randel

începuse să se bucure de noul ci rang. O văzusem - o femeie cu aspect obişnuit, cu o statură uriaşă, ca a unui luptător, o faţă lată, cu ochii prea apropiaţi unul de altul şi cu un nas gros şi îndesat, ca un sfeşnic ornat. Urâţenia ei nu putea fi ascunsă nici măcar de rochiile sclipitoare din mătase şi aş fi confundat-o cu fiica vreunui ţăran, dacă nu chiar cu una dintre numeroasele slujitoare care se ţineau după ca.

Dar Doamna Wang avea un aer amenin ţător. Când a venit să îl vadă pe împărat, s-a uitat la mine de câteva ori, cu ochii săi negri şi bănuitori. Era neprietenoasă, cu nasul pe sus şi, mi-era limpede, o femeie a cărei duşmănie nu ţi-aî fi dorit-o.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza ei. Nu se va împotrivi.

Pheasant a ridicat din umeri.

— Şi vreau să-ţi spun, Mei: nu îi voi dezamăgi pe tata, pe mama sau poporul meu. Mi s-a spus că atunci când voi domni voi aduce imperiului meu prosperitare şi fericire

A zâmbit, ridicându-şi bărbia, iar ochii i-au sclipit în lumina lumânărilor.

— Am întâlnit un călugăr grozav, care s-a întors cu bine din India. A adus cu el multe învăţături în sanscrită...

L-am oprit.

— Tripitaka?

Acel călugăr care îmi prezisese viitorul? Mama îl pomenise când o vizitasem la mănăstire, spunând ci în curând se va întoarce dintr-o călătorie în India, cu adevăratele învăţături ale lui Buddha.

— Da. După cincisprezece ani de călătorii, s-a întors, închipuie-ţi! Acum locuieşte în Marca Pagodă Graţie Materni, ¡ţi aminteşti de ea, nu? l-am cerut

tatălui meu să o construiască în onoarea mamei şi îi va adăposti pe Tripitaka, pe discipolii lui şi toate învăţăturile. Ştii ce mi-a spus Tripitaka? „O epocă măreaţă va veni”, aşa mi-a declarat. Mai măreaţă decât a tatălui şi a bunicului meu, una care nu va fi întrecuta timp de secole! Nu e uimitor? Ar putea fi începutul gloriei pentru imperiul meu şi pentru poporul meu.
Vocea îi era hotărâtă şi plină de entuziasm. I-am luat mâna. Când îl întâlnisem, Phcasant nu era decât un tinetei, iar acum, cu povara conducerii impărâţiei pe umeri, se transformase într-un bărbat. un conducător drept şi mărinimos.
— Crezi că voi fi un împărat bun. Mei?
l-am netezit partea din faţă a hainelor. Avea şi arate magnific în haina de ccrcmonic pe care i-o brodasem.
— Nu. am zis scuturând din cap. O să fii un împărat *grozav*[1].
M-a tras mai aproape, respiraţia lui încâlzindu-mi fruntea.
— Iar tu. dragostea mea, tu vei fi aici. Vei fi a mea. De îndată ce se va încheia ceremonia de înscăunare, vei fi doamna mea, Adorata mea. îţi aminteşti ce ţi-am făgăduit?
Inima-mi cânta. Nu uitasem.
— Vorbeşti drept?
— Fiecare cuvânt, împărăteasa Lunii.
Am zâmbit fericită. Totul mă convingea - faţa lui, vorbele lui şi viitorul minunat pe care mi-l promitea. M-am ridicat pe vârfuri, să îl sărut.
— Prinţc moştenitor! s-a auzit din curte un strigăt agitat, deznădăjduit. Prinţc moştenitor!
— Doctore San!

Mi-a dat drumul şi a ţâşnit spre uşi. Inima mi s a strâns, dar am aşteptat să plece din coridor, apoi mi-am aranjat rochia şi am fugit afară. încă ploua, iar curtea era luminată puternic de şirul de felinare atârnate de streşini. Coridorul din apropierea mea era plin cu femei cu titluri nobiliare - Doamna Virtute, Doamna Supusă, Doamnele de Onoare, Frumuseţile, Graţiile şi altele, iar prin intrarea în clădire se îmbulzeau o grămadă de dregători şi de eunuci, strigând şi fiuturându-şi braţele.
— Oh, Cel Mai Presus de Toate! s-a auzit cineva bocind din camera împăratului.

Deodată, femeile din jurul meu au ţipat, palmele lor lovind pământul, în timp ce îşi plecau ţi îşi ridicau capetele.

împăratul era mort.

Am îngenuncheat lângă celelalte doamne ţi am început ţi eu să jelesc, deşi îmi doream să fiu cu Pheasant. Intrase în dormitor cu medicii ţi îl vedeam prin uşile deschise. Aplecat deasupra trupului tatălui sau, îşi ştergea ochii. Inima-mi bătea încordată, în timp ce îl privean cu atenţie. Acum, Pheasant devenise împărat. Avea multe de făcut. Trebuia să îl cheme pe Dregătorul Ritualurilor, să poruncească să se bată clopotul funerar, pentru ca toţi supuşii imperiului să inccapă să ţină doliul după tatăl său.

Dar în încăpere se lăsase o tăcere ciudată. Nu auzeam nicio porunci din partea lui Pheasant şi nu vedeam nicio mişcare din partea medicilor. Ce se întâmpla? În cele din urmă, Pheasant a apărut în pragul camerei. Cu mâinile tremurătoare, ne-a privit pe toţi curtenii. Ducele îi stătea aproape, umbra lui lungindu-se ameninţător, ca a unui vultur care îşi întinde aripile. Nu mi aşteptasem şi ¡1 vid pe Duce acolo. Mi-am amintit că părăsise camera împăratului mai devreme. Probabil că se întorsese cât timp fusesem să îl văd pe Pneasant.

— În genunchi! a poruncit Ducele.

Voce* lui puternică şi tăioasă a plutit spre mine şi a răsunat ca un ecou peste curte. Pheasant s-a codit, dar s-a lăsat la pământ, supunându-se poruncii, şi toţi ceilalţi - Secretarul, ceilalţi dregători şi slujitorii - au

îngenuncheat şi ei. Un fior riu prevestitor m-a cuprins, în curte s-a lisat o ticere de mormânt.

— Prinţe moştenitor, domnilor dregitori şi doamne ale Curţii Interioare, a zis Ducele. Cu sufletul greu vi dau de veste că, de puţin timp. Cel Mai Venerat înţelept al nostru, Cel Mai Presus de Toate, împăratul Marii Chine a murit. Astfel, la porunca sa, îi voi face

cunoscut testamentul, pe care I-a acri* anul crccut, Înainte să *c îmbolnăvească.

A ridicat un tul de hârtie. M-am încruntat. împăratul nu mai fusese În stare să ţină În mână o pană de «cris de câţiva ani ţi niciodată nu îl auzisem pomenind de vreun testament. Nu ar fi avut roat să aibă unul. din moment ce deja dăduse de veste că Pheasant era moştenitorul său.

— A scris un testament anul trecut?

Pheasant părea şi el mirat.

— într-adevar, înainte să se îmbolnăvească.

Ducele a desfăcut sulul.

— Acum ascultaţi cu toţii!

Pheasant şi-a plecat capul. Nu îi vedeam chipul, dar părea liniştit, privind drept în faţă. Am încercat să rămân şi eu la fel. Poate că testamentul nu spunea nimic însemnat. La urma urmei, Pheasant era moştenitorul cunoscut, imperiul îl recunoscuse, iar împăratul Taizong, un domnitor înţelept, sigur nu îşi dorise să stârnească tulburări, răzgândindu-se.

— „în a şaptcsprezecea zi a celei de-a şaptea luni a celui de-al douăzeci şi doilea an de Pace al Domniei, îmi scriu testamentul", a citit Ducele. „îl proclam pe Marele Duce Changsun Wuji, firate al fostei mele împirâtese Wende, credincios prieten al meu, Regent al împărăţiei, care are dreptul să cerceteze, să supravegheze, să sprijine şi să încuviinţeze orice decizie luată de moştenitorul meu. Li Zhi. Aceasta este voinţa mea, scrisă de mine, Cel Mai Presus de Toate, împărat Taizong al Dinastiei Tang. Cuceritorul Nordului şi al

ImpArAtraaa Lunii

Sudului, domnitor peste tot uscatul şi peste cele şapte mări. Va intra în vigoare după moartea mea.”

Am simţit că mă lăsau puterile. Li Zhi era numele domnesc al lui Pheasant. încă era moştenitorul, conducătorul împărăţiei, dar testamentul tocmai îi luase toată puterea pe care i-o oferea tronul şi i-o dăduse Ducelui. Oare chiar acela să fi fost planul 25Împăratului Taizong? Nu credeam aşa ceva. Trebuie să fi fost al Ducelui. El fusese sfătuitorul împăratului Taizong. el îi schiţase decretele şi îi păstrase pecetea-dragon. Ar fi avut multe ocazii să scrie testamentul. Sau să îl măsluiască...

În curte se auzea doar răpăitul ploii mărunte, care îmi trecea prin haină, atingându-mi pielea ca o nevăzută mână rece.

— Regent? Regent? am auzit glasul lui Pheasant, plin de surprindere şi de confuzie. De ce? Sunt adult. Nu am nevoie de un regent să îmi supravegheze hotărârile. De ce a făcut asta? El credea în mine. Aşa mi-am închipuit.

— Nepoate, tatăl tău a ştiut mereu ce e mai bine pentru împărăţie.

— Dar... niciodată nu mi-a pomenit de testament.

— Nu era nevoie.

Ducele a făcut o pauză.

— Şi. iată, e aici. Testamentul Itii Nu îi vri da ascultare?

— Eu... eu...

Vocea lui Pheasant s-a stins, iar inima mi s-a frânt pentru el. întotdeauna îşi iubise şi îşi cinstise tatăl. Nu avea de ales, trebuia să urmeze testamentul tatălui său.

— Sigur că îi voi da ascultare.

— Este de datoria mea să te sfătuiesc, nepoate, în privinţa treburilor însemnate ale împărăţiei. Mă voi supune dorinţei tatălui tău, fie ca sufletul său să se odihnească în pace!

— Ştiu... ştiu...

Glasul lui Pheasant era slab şi spart şi îmi venea să plâng. O împărăţie pierdută cit ai clipi. Era ceva mai

crud de-atât? Pheasant şi-a acoperit faţa, iar umerii îi tremurau.

— Domndor dregători, le-a spus Ducele Secretarului şi celorlalţi, care rămăseseră înlemniţi, acum, că aţi auzit care e voinţa celui mai venerat împărat al vostru, eu trebuie să o urmez şi să vă poruncesc tuturor să-mi daţi ascultare. Trimiteţi un slujitor să bată clopotul...Staţi!

Secretarul a ţâşnit În picloarc.

— Manori la înіocmirca testamentului au fost?

Ducele s-a întors brusc spre el.

— Domnule Secretar Fang, ştii ci eu (unt singurul martor de care împăratul Taizong avea nevoie.

— Dar...

— Ai auzit care aste voinţa împăratului Taizong?

— Da. dar...

Dregătorii din jurul lui şi-au ¡nălţat şi ci capetele. Cineva şi-a dres vocea.

— Gărzi! a strigat Ducele, înainte să apuce cineva să vorbească, şi deodată curtea a forfotit de umbre. Cu braţele întinse, s-au năpustit spre cregători.

— Prin puterea dată mic de împăratul Taizong, vă poruncesc să îi însoţiţi pe aceşti dregători afară şi să aşteptaţi poruncile mele!

Mi se pusese un nod în gât. Avea de gând să îi aresteze pe dregători! Se prea poate să fi plănuit asta. Probabil că pusese totul la calc: testamentul, gărzile. Şi poate că o să ne omoare şi pe noi, dacă îndrăzneam să ne împotrivim.

Secretarul a strigat când două gărzi l-au înşfăcat. Alte câteva s-au repezit spre el şi spre ceilalţi dregători, împingându-i spre uşi.

— Opteşte-te, unchiule!

Pheasant s-a ridicat.

— Opreşte-te, unchiule! M-auzi?

Dar gărzile nu s-au oprit.

— Generale! Generale!

Mi-am întins gâtul, uitându-mă spre intrarea în clădire. Generalul era singura noastră nădejde. Acum, că împăratul Taizong eta mort, el îi va sluji pe Pheasant şi îşi va folosi sabia pentru a-i reda tronul dacă Ducele va îndrăzni să stârnească vreo bătălie. Dar 27în apropierea intrării dregătorii se îmbulzeau gemând ţi înjurând, iar Generalul nu era de văzut.

— A plecat, nepoate, a zis Ducele cu răceală.

— Unde? Era aici! Am vorbit cu el, cu o clipă în urmă!

— L-am exilat. I s-a cerut să părăsească oraşul în clipa în care a murit împăratul Taizong. A fost porunca tatălui tău.

— Cum? De ce?

— Generalul are o armată. E un om periculos.

— Dar... dar...

Pheasant s-a 'împleticit, dându-se în spate şi lovîndu-se de un stâlp. Am închis ochii şi am lăcrimat. Bietul Pheasant era cu totul singur. Nimeni nu îi asculta. Nimeni nu î se supunea.

— Acum, voi.

Ducele a (acut un semn şi mai multe gărzi au intrat.

— Femeile trebuie trimise la mănăstirile budiste. Lua| i-le!

— Nu. nu!

Strigătele femeilor îngrozite au izbucnit de pretutindeni. Capul îmi vuia. Ducele făcea numai ce voia. Ne exila pe toate.

— Unchiule!

Vocea lui Pheasant, deznădăjduită şi cunoscută.

— N-are rost să faci asta! Nu face una ca asta!

— Nepoate, îndeplinesc voinţa tatălui tău. îndrăzneşti să nu î te supui?

Două gărzi s-au apropiat de el şi l-au prins de braţe. Pheasant s-a zbătut, încercând să se elibereze.

— Atunci lasă de la tine. Las-o doar pe una să rămână. Doar una!

— Care ar fi aceea?

Ducele se uita deja la mine, cu o privire rece.

— Da, da, a zis Pheasant. Las-o să rămână. Te implor, unchiule!

Nepoate, cum poţi domni peste o împărăţie, dacă uiţi cum să te porţi?Nu puteam să-mi ridic capul. îl uram pe Duce. Dar m-am rugat să mă lase să rămân. Petrecusem la palat unsprezece ani, cei mai buni ani ai mei. Nu puteam să trăiesc nicăieri altundeva. Nu puteam să îl părăscsc pe Pheasant. Şi nu voiam să îmi petrec restul vieţii la mănăstire, rugându-măşi tânjind după Pheasant. Mai bine aş fi fost îngropată de vie într-un mausoleu.

— Unchiule...

— E concubina tatălui tău, iar tu vrei să te culci cu ea, nepoate? îţi vei începe domnia cu un scandal şi vei pogorî asupra împărăţiei tale ruşinea veşnică?

Nu voiam să mânjesc în vreun fel domn a lui Pheasant, dar chiar trebuia să îmi petrec restul vieţii într-o mănăstire? Nu, nu puteam. Oamenii n-aveau decât să râdă de mine. N-aveau decât să-mi spună târfa, atâta timp cât puteam să stau la palat.

— Gărzi, luaţi-l pe moştenitor!

Pheasant se împotrivea, cu fâţa schimonosită de durere, dând din braţe, încercând să ajungă la mine. Voiam şi eu să mă duc spre el, să îl ţin strâns, să nu ne poată despărţi n:mcni. Dar silueta înaltă a Ducelui s-a ivit în faţa mea.

— Talcntato? Vei nesocoti porunca împăratului?

Lacrimile îmi înţepau ochii. Am întors capul. De ce trebuia să mă supun? împăratul era mort! De ce trebuia să-mi închei viaţa pentru el? Aveam doar douăzeci şi trei de ani. Visasem la o viaţă cu totul altfel, o viaţă minunată, la palat, cu Pheasant. Dar ce altceva puteam să fac? Să strig? Să urlu? Nu avea rost. Nu ar fi schimbat nimic. Pheasant nu putea să mă scape. Nimeni nu putea.

M-am întors şi le-am privit pe celelalte femei din curte. Unele boceau, lovind pământul; altele dădeau din mâini, ţipând; altele se împleticeau pe lângă porţi, plângând. Am simţit că mă lua ameţeala. Toţi anii aceia în palat... Toate lunile acelea în care îl slujisem şi îl îngrijisem pe împăratul Taizong! în cele din urmă, eram la fel 29W.tn. l>.i Kmdrl

ui CkiiU ca unul dutttr caii Ui ţi. precum bidiviul său, urma să fiu •Jc iUu.au Jupa moarte* lui!

O umbli iualti s-a ivit la câţiva paţi de mine. Fiinţa avea faţa a.a. >cy»iu cu iik ochii apropiaţi, iar nasul mare şi borcânat. Cu \utxj iniicaii. s-a uitai în jos la mine şi, cu toate ci lumina era ani lartt pe chipul ei uşurare şi fericire. Era Doamna Wang, u. î'hcasant. Probabil că aflase vestea morţii împăratului s ceruse repede din Palatul de la Răsărit, viupul amorţii, mi-am ferit privirea şi m-am uitat după „>=iianc Dar nu mai era acolo. Se aureau doar ţipete - .la miinile -ic 3« nune. ia mâinile de pe mine!" tlln cealaltă parte a corido- uiui. Simţeam piciturilc mari de ploaie biciuind aerul şi Inţcpân- uu-îm fiaţa şi, cu toate ci nu-mi simţeam bu/ele şi nici nu îmi mzeam glasul, am zis: — Stă voi supune.

În dimineaţa urmitoare, înainte de ivirea zorilor, înainte ca preiei şi vină şi stea de veghe lângă împăratul Taizong, înainte ca rar_ şi mi se usuce după ploaie, am fost dusă la Poarta Xuanwu, ¿ir spaide palatului, unde aşteptau multe dintre doamnele de la ;r îmbrăcate cu rochii albe, simple, palide şi feţele înlăcrimate, săreau nişte stafii rătăcitoare, gata să părăscască lumea. Una câte ¿ca. au urcat în căruţele care urmau să le ia de Ia palat.

Doamnele care îi născuseră pe copiii împăratului fuseseră trimise deja într-o aripă izolată din Curtea Yeting, aşa auzisem, unde gardienii şi zidurile înalte aveau să zădărnicească orice gând de scăpare, iar acelea dintre noi care nu îi dăruîserăm copii împăratului Taizong urma să fim trimise la diverse mănăstiri budiste risipite prin impărăţie, prin colţuri întunecate, unde doar proscrişii mai puneau piciorul.

Deşi Ducele spunea că fusese porunca împăratului Taizong ca Generalul şi fie exilat dupi moartea suveranului, acesta fusese alungat 30

înainte de moartea monarhului. Vicleanul Ducc, temăridu v că (¡cneralul i se va împotrlvl, luase o sută de oameni fi II Înconjurate când se dusese să se uşureze În grădină. Au/.irul *ci* va fi r/gonit, Generalul, a cărui loialitate faţă de împăratul laiznng era mai de nesftrămat decât sabia din teaca lui, şi-a plecat capul, şi-a trrin» lucrurile şi a părăsit oraşul fără o vorbă.

Ducele l-a exilat şi pe fratele mai marc al lui Pheasant, Prinţul Wci; pe cei doi fii ai Doamnei Nobile, Prinţul Ke fi fratele lui; pe alţi câţiva prinţi; şi pe toţi slujitorii şi sfetnicii prinţilor, pasămite pentru că fusese tot porunca împăratului. Dar îmi era limpede că Ducele se folosise de prilej pentru a Înlătura orice ameninţări la adresa puterii lui.

Se zvonea că Secretarul Fang avusese o discuţie lungă cu Ducele, imediat după ce ne-a alungat. Ducele i-a îngăduit Secretarului să îşi păstreze rangul, iar cei doi s-ar fi despărţit prieteni, dar pe drumul spre casă trăsura Secretarului s-a răsturnat într-un şanţ. Când l-au găsit slujitorii lui. era deja mort, cu gâtul frânt.

O căruţă trasă de doi măgari s-a oprit în faţa mea. Un gardian mi-a făcut cu mâna.

— Tu. E timpul să pleci.

Nu puteam să mă mişc. Am încercat să găsesc ceva de zis. dar mintea nu-mi mai aparţinea. Zburase precum florile perilor de lângă mine, cu petalele albe grele de ploaie, cu ultimul parfum şters de picături, tremurând, căzând neajutorate pe pământ.

Un clopot a bătut în depărtare. împăratul murise, iar acum o ştia tot imperiul. Sunetul a plutit în aer, a umplut cerul, precum norii negri, apoi s-a stins. A urmat un răpăit iute şi susţinut de tobe. în Sala Taiji începuse ceremonia de încoronare. Pheasant era proclamat al treilea împărat al Dinastiei Tang, împărat Gaozong, şi începea Domnia Yonghui, Anii Gloriei Eterne. Va urca pe tron înveşmântat în hainele aurii, hainele pe care cu le brodasem şi le mângâiasem de atâtea ori. Lângă el va sta Doamna Wang, care 31 va purta coroana în formă de pasăre phoenix fi va fi proclamau împărăteasa Wang.

Dar Phcasant va conduce doar cu numele, pentru că acela ca» deţinea pecetea-dragon şi care va sta alături de el era Ducele, acum cu titlul de Regent.

Gardianul din căruţă a strigat din nou, iar vocea-i era atât de aspră, incit mi-a străpuns oasele. M-am înfiorat. Cineva m-a ridicat în căruţi, unde erau deja Daisy şi celelalte Talentate, iar vehiculul s-a zdruncinat şi am cizut pe spate. în urma mea, palatul s-a zdruncinat şi el. Apoi s-a îndreptat şi, încet, s-a îndepărtat de mine, devenind tot mai mic, ca o casă din hârtie plutind dusă de vânt.

Am întins mâna, dar oricât de departe am ajuns, tot mi-a alunecat printre degete.3 3 C

OᴅO

Nu am luat nimic cu mine. Nici rochii de mătase, nici sâculeţi parfumaţi, nici agrafe de păr din aur. Am plecat întocmai cum venisem să îl slujesc pe împăratul Taizong, cu unsprezece ani în urmă: cu mâinile goale. Şi cu inima pustie. Nici nu ştiam unde ne duceau. însoţitorii ne vorbeau arareori, iar imul dintre ci a băut tot drumul. Uneori, după ce bea prea mult, se dezgolea în faţa mea. Membrul i se scutura ca un şobolan lacom, iar el striga:

— Vrei să-mi sugi mătărânga? Suge-o. Suge-o, *biaoz?.*

Apoi râdea.

— Dar nu poţi. Nu poţi, *biaozi.* Eşti femeia împăratului Taizong carc-i mort. Nu poţi atinge bărbaţii. Şi nici bărbaţii nu te pot atinge! Ce păcat! O târfa dintr-o tavernă chefuicşte mai bine ca tine.

Am închis ochii strâns, ghemuindu-mă în colţul căruţei, cu Daisy. Bărbatul a început să fredoneze. Cântecul lui fals îmi zgâria urechile precum spinii, iar vocea lui se agăţa de mine ca o piele aspră, înfaşurându-se în jurul meu, sufocându-mă. M-am strâns lângă Daisy, încercând să-mi acopăr urechile. îmi doream să înceteze şi să mă lase în pace. să am parte de o binecuvântată linişte.

Wcin. Dai Randel

Dar pe arunci nu cunoşteam adevărata însemnătate a liniştit l iniştea nu e ca o piele aspră. Nu

duhneşte precum colţul unei căruţe în care-a pătruns mirosul de bălegar de cal. Nu semăna cu nimic din ce îmi închipuisem vreodată. Liniştea, aveam să aflu mai târziu, nu avea culoare, nici margini, nici miros. Dar avea un nume Se numea mormânt.

Maica starqă era subţirică şi cu o faţă precum hârtia boţită. Era la fel de bătrână ca muntele, ca mănăstirea din spatele ei. Când căruţa s-a oprit, iar eu şi celelalte Talentate am coborât, şi-a lipit palmele una de alta, să ne salute. Nu a zis nimic, nu s-a arătat nici curtenitoare, nici ameninţătoare. Doar s-a uitat la mine de parcă n-aş fi fost cu nimic diferită de un stâlp din apropierea unui puţ unde oamenii îşi atârnau găleţile.

în spatele meu. strigând răguşit, gardienii au coborât dealul cu căruţa. Daisy şi iclelaltc au început să suspine, indrcptându-se spre mănăstire. Nu am vrut să mă alătur lor, dar nu ştiam ce altccva puteam să fac. Dar nici nu am salutat-o pe maica stareţă. M-am prefăcut că nu o văd. Dacă nu îmi dădeam voie să o văd, poate că va dispărea. Poate că eu voi dispărea. Poate că mănăstirea va dispărea.

Dar a rămas, jalnică, în faţa mea. înt>o parte, zidurile murdare i se prăbuşiseră, iar în vârful acoperişului trona statueta unui cocoş cu un picior rupt. La intrarea în clădire era scris: *Ganye Miaa.* „Mănăstirea simţurilor". Ce batjocură! Ce simţuri puteam să am într-o mănăstire? Şi cât de departe de Chang'an era locul acesta? O sută de *li".* O mic? Dar nu era nevoie să întreb, căci, chiar dacă aş fi putut măsura distanţa dintre pământ şi cer, distanţa dintre mine şi Pheasant tot ar fi fost nemăsurată.
Ţinându-mă de zid, m-am împleticit înăuntru, în faţa mea pluteau nori de fum alb, şi multe siluete purtând bonete de culoarea

' Vedic uniutc de tniiuri chircii, egali cu 576 de metri (n. red). 34

cenuşii înconjurau holul, hainele lor cenuşii legânându-se încet, ca nişte fluturi obosiţi.

— Aşază-te, mi-a zis maica stareţi, ţinând în mâini o foarfeci. Nu va dura mult.

Am simţit vârfurile ascuţite pe scalp şi m-am înfiorat. Parul meu! Părul meu lung! Voia să ¡1 taie.

— Nu!

M-am dat înapoi, ţinându-mă de cap. De când intrasem în palat nu îmi mai tăiasem părul. Negru şi lucios, îmi cădea până aproape de genunchi şi mi se legăna pe spate. Era pane din mine, din frumuseţea şi din făptură mea. Dacă mă tundea, ce se alegea de mine? Voi mai fi femeie? Voi mai putea iubi şi voi mai fi iubită?

Părul meu nu era un simplu ornament. Purta în el amintirile mele, poveştile trecutului meu şi parfumul clipelor petrecute cu oamenii dragi. Dac-o lăsam să îmi ia părul, voi mai avea amintiri? Pentru că îmi aduceam bine aminte acele clipe. îmi aminteam cum pârul îmi cădea în faţa ochilor, când trăgeam de funie, cu Sora cea Marc în spatele meu şi cu tata râzând, pe

partea cealaltă. Mi-o aminteam pe mama cum mi-l pieptăna, cum mi-l ungea cu frunze de salvie, cum îmi întindea pe scalp ulei de floarea-soarelui şi îmi răsucea codiţele aproape de urechi. Mi-o aminteam pe prietena mea Plum[I] cum trudea în spatele meu, îmi aduna şuviţele răzleţe în vârful capului şi îmi dădea cocul cu parfum. îmi aminteam cum mă rezemam de pieptul lui Pheasant, cu capul aproape de inima lui şi

---

I .Pruna", în lb. englezi (n. red.).

cu pârul atingându-i pielea..

.Am împins-o pe maica stareţă şi m-am repezit spre uşă. Mai multe tinere mă chemau înapoi, iar celelalte Talentate strigau când foarfecilc le tăiau părul, dar nu mi-a păsat. Locul meu nu era acolo. Trebuia să îl găsesc pe Pheasant, să găscsc palatul. El se va bate pentru mine. Îi va face pe Duce să se răzgândească. Mă va duo înapoi la palat.

Am trecut pe lângă călugărițe, am traversat În fugă curtea murdară ţi am ieşit din mânăstire. În faţa mea se înălţau mesteceni, ca nişte oase albite, stânci ascuţite se iţeau amenințător şi văi adânci treceau printre versanţi şi se întindeau până departe, ca spinarea frântă a unui şarpe. Acrul rece m-a făcut să mă înfior.

În depărtare, am văzut nişte garduri, o colibă şi doi gardieni care stăteau în apropiere de drum, cu săbiile în mâini. Dincolo de ci, ie îngrămădeau munţii, înălţându-se spre cer. M-am înfiorat. Nu aveam cum să scap. Dacă mă prindeau, rn-ar fi spânzurat. Mama şi toate rudele mele de sânge aveau să fie omorâte şi ele. Şi, chiar dacă aş fi fugit, unde să mă duc?

Oh. Pheasänf.

Dacă s-ar fi luptai mai mult. Chiar mă iubea, aşa cum spusese? Poate ca mă înşelasem, în toţi acei ani. Poate că nu însemnasem nimic pentru el. Poate că nu eram cu nimic diferită de celelalte fete cu care îşi făcuse mendrele. Era o minciună înmuiată în miere, un vechi vicleşug ascuns în văluri de mătase. Mă abandonase. Acum el era pe tron, iar cu - aici.

M-am întors la mănăstire. Maica stareţă s-a oprit în faţa mea, cu foarfeca în mâini. I-am întors spatele.

— Dă-i drumul, ce mai stai!

A mormăit ceva şi mi-a întins părul. Foarfeca a scrâşnit, în timp ce smocuri negre căzeau pe lângă mine. Nu am scos niciun sunet, dar tot mi-a sfârâmai

inima. Am strâns pumnii, dar nu m-am clintit. Şi mai mult păr cădea iute, cu furie, ca un torent de sânge negru. Apoi am simţit o atingere rece pe scalp şi pe frunte, pe lângă urechi şi pe ceafă. M-am înfiorat.

Maica stareţă s-a dat într-o parte, călcând pe grămada de păr care fusese parte din mine, iar o călugăriţă cu faţă sumbră a venit [3]

6repede cu o matură şi l-a Împins într-un colţ. Părul meu stătea adunat acolo, ca o stafie speriată, neajutorată şi lipsită de

împărăteasa Lunii

nădejde.

Măicuţele m-au dat cu tămâie pe cap şi m-au uns pe locurile arse, ca să împiedice vreo molipsire . Mai târziu, maica stareţă mi-a oferit haine de schimb. Mi-am dat jos rochia din mătase, am îm- păturit-o, am pus-o lângă perna de pe salteaua din paie şi am îmbrăcat roba groasă, gri, care mirosea a fum şi a tămâie.

M-am întins pe saltea şi mi-am aşezat privirea pe crăpătura din peretele murdar. Am încercat să nu gândesc şi să nu simt, iar când ochii au început să mă usture i-am închis şi am adormit.

în întuneric, am simţit braţul cald al lui Daisy pe spinare şi am auzit-o respirând uşor lângă mine. Eram din nou la palat! Cu inima tresărind de bucurie, m-am ridicat iute în capul oaselor. Dar atunci am atins ceva ţepos - capul tuns al lui Daisy. M-am dat înapoi. Dintr-odată, m-a străbătut toată durerea stârnită de alungarea din palat şi de sosirea la mănăstire. M-am întins şi mi-am acoperit faţa, dar n-am plâns. N-aveam cum să plâng.

A trecut ceva timp. Maica stareţă a intrat în cămăruţă şi a lovit cu băţul într-un tambur de lemn, speriindu-mă. Zorii nu se iviseră încă, dar călugăriţele s-au trezit, s-au îmbrăcat şi s-au înşirat lângă perete, cu picioarele încrucişate. Au meditat mult timp.

Am rămas întinsă şi nici celelalte Talentate nu s-au ridicat. Poate că încă dormeau sau, pur şi simplu, nu puteau să înfrunte ziua. Mănăstirea era învăluită într-o linişte adâncă. Nu se auzeau voci de eunuci care să răspundă poruncilor, nici tropote de pantofi din lemn cu toc, nici zăngănit de bijuterii atârnate la cingătorile doamnelor, nici sunetul blând al felinarelor care se loveau uşor de streşini. Nu se auzeau râsete, nici cântece, nici muzică de flaut sau de ţiteră. Era atâta linişte, încât ţi se părea că mănăstirea căzuse într-un hău şi că nu avea să mai vadă vreodată lumina ulei.

Din pădure s-a auzit ţipătul unui animal. Sunetul era atât de ascuţit. Incit a rupt liniştea şi mi-a zdruncinat inima. O razi de lumină slabă a pătruns prin crăpătura dintre prag şi uşă. Se iviseră zorile. Călugăriţele s-au ridicat şi s-au aliniat pe hol. Nu m-atn mişcat. Trebuiau să tragă de mine, dacă voiau să particip. Uram să le vid. Uram cânturile lor şi uram holul cu statueta marc a lui Buddha. care îmi amintea dcTripitaka. Şi îl uram şi pe el.

Crezusem în el - şi tata la fel, crezusc în destinul pe care mi-l prezisese, că aveam să domnesc peste toată China. Dar Tripitaka se înşelase, lată-mă biciuită de furtuna nenorocului şi prinsă de vânturile ci (aţarnicc.

Am adormit la loc pentru o vreme - mi s-a părut c-am dormit veacuri întregi -, iar, când m-am trezit, călugăriţele încă mai psal- modiau. Celelalte Talentate s-au deşteptat şi ele. Şi-au atins tigvele rase şi-au început să strige şi să boccască, îngrozite. Mi-am întors privirea, cu ochii umezi. Maica stareţă a intrat şi ne-a spus că masa de dimineaţă era pregătită. Cum niciuna dintre noi nu i-a răspuns, a oftat şi ne-a lăsat în pace. Nu puteam să mai stau în acea încăpere. Aş fi luat-o razna daci le mai priveam fie şi o clipă pe Talentate plângând. M-am ridicat de pe saltea şi m-am împleticit spre curte, în faţa mea, lumea dădea zor. Unii măturau podeaua, în timp ce alţii frecau lămpile cu ulei de cânepă; câţiva curăţau cenuşa din vasele cu tămâie. O călugăriţă subţirică ducea două găleţi cu apă pe o prăjină aşezată pe umeri.

Măicuţele s-au uitat spre mine fără o vorbă. Mi-am vârât mâinile în robă şi m-am uitat în altă parte. M-am dus în curtea din spate şi m-am zgâit la pepenii, vinetele, varza şi păstăile care creşteau în grădină. Mi-am amintit de vinul parfumat şi de carnea prăjită cu care mă desfâtam la palat. Poate că niciodată nu voi mai simţi gustul bucăţelelor suculente de carne.

Spre prânz, călugăriţele au pregătii încă o masă. Luau doar două mese pe zi, mi-au zis, după care venea încă un rând de cânturi.
îngenuncheate pe perne negre, se legănau înainte şi înapoi, iar vo- cile le erau întrerupte de sunetul băţului care lovea în tamburul de lemn. Pe hol plutea un miros greu de fum, ulei şi tămâie. Mi s-a făcut greaţă din cauza lui.

Când ultima lumină a apusului a dispărut la orizont, maica stareţă a lovit din nou în lemn, iar luminile din mănăstire s-au stins. Nc-am cufundat în beznă. Mă holbam la tavanul întunecat şi mă gândeam la mama. Acum eram ca ea, o călugăriţă. O mamă şi o fiică. Două vieţi. Un destin. Când o văzusem, cu câţiva ani în urmă, crezusem că eram gata să o iau pe propriul drum. Greşisem.

Şi la Pheasant m-am gândit. Oare ce făcea? Se gândea la mine? M-ar recunoaşte acum, când capul meu arăta ca un cartof mânjit de pământ? Poate că mâine, când mă voi trezi, îmi va sta în faţă, cu capul aplecat într-o parte şi cu ochii sclipindu-i voioşi, zâmbind. Poate că va deschide poarta mănăstirii, chiar când voi păşi afară, şi mă va apuca de mână, surprinzându-mă.

Poate...

N-ar fi trebuit să-mi stea mintea la el. Nici să visez la aşa ceva, pentru că ştiam cum va fi ziua de mâine şi cum va fi noapte

de noapte. Mi-am spus că ar trebui să mă culc şi am sperat să nu mă mai trezesc niciodată. Dar asta era viaţa mea de acum - fiecare zi începea cu acelaşi sunet al nuielei care lovea în tamburul acela de lemn, aceleaşi cânturi şi acelaşi miros de tămâie, iar fiecare seară se încheia cu aceeaşi tăcere şi cu acelaşi întuneric. Mă trezeam şi adormeam. Adormeam şi mă trezeam. Umblam prin mănăstire, cufun- dându-mă în fijmul de tămâie, dar nu ştiam încotro mergeam. Auzeam cânturile, sunetele străine din jurul meu, dar nu ştiam ce însemnau. Treceam pe lângă călugăriţele cu hainele lor cenuşii, cu feţele pline de riduri, şi mă uitam în altă parte. Totuşi, ştiam că ară.am ca ele, că mi roşeam ca ele şi că mă simţeam ca ele.

Zilele s-au lungit, s-au lărgit, au înghiţit golul dintre munţi şi cer şi au redevenit goale.Uneori magram În ■ raluliA parir • miiiiiriril şi «titram ¡" vliiful miinirlul, IVIvram la lumra <lr «tib mlnf. I'rlvrll|tra rra u, raşl, «Ir itir ori o prlvram. Stânci alirii|>lr. Vil adinei. Copat| nunţi, >arr «r tniimlcaii pini ilrpaitr Palatul rra acolo, undrvi, dai nu Iml mai aparţinea. nltlndali nu voi mai avra vnir «i pun pil Ionii În rl. Şl vinii meu cia amin, o undi rrir, atiipcrltl dr un noi dr iridarr şi moanr. Poale ci va «triltiti din nou, o lumini clipind slab, dai nu mi va mai Incilzi, iar cu nu voi mai fi niciixlari panr din visul ri crrr«<.

Doar daci Ducele «c rizgindca. Doar daci Pheasant vrnra dupi minr.

Dai lunile treceau. Şi cl nu a vrnii. Şi ştiam ci nici nu va veni vrrodaii.

Viaţa îmi jucase un renghi crud. Mi diruisc împiratului I aiwing. doar *ca* şi mi faci şi mi ¡ndrigostcsc dr Pheasant, iar acum cl era Impirai, iar cu aveam să-mi pctrcc restul vieţii în sin-gurătate. Mi-am făcut miinile căuş la gură şi am strigat:

— De ce? De ce? De ce?

„De ce... de ce... de ce...?"

Mumele mi-a lispuns crcdincios, ca un iubit devotat, lacrimile mi-au umc7.it ochii. Voi trăi la ministirc pini în ultima zi a vieţii mele. Voi îmbiirini aici. l-'aţa mi se va umple de cute; spatele mi se va încovoia; suflarea îmi va fi luată de vini; lacrimilc melc vor intra în pimint, amcstccindu-se cu frunzele moarte şi cu ridicinilc putrede; iar bărbatul pe care îl iubeam, bărbatul cârc jurase şi îmi fie alituri, nu mă va mai ţine în braţe niciodată.

liur-o zi, după masa de prinz, priveam cum se răsfringea lumina soarelui la picioarele sirilucituarc ale lui Huddha, când s-a auzit un ţipăt din piduic, în apropierea curţii din spate. Daisy, diaga mea prieteni, se spinzurasc!

C jtagăriţele s-au repezit să-i dezlege eşarfa albă din jurul gâtului şi să o dea jos. M-am aplecat deasupra ei, atingându-i faţa rece. simţindu-i mâinile înţepenite. Nu puteam să tmi opresc lacrimile.

Am îngropat-o la marginea pădurii şi, multă vreme după ce toată lumea plecase, am rămas acolo, cu braţele în jurul genunchilor, ţinându-i de urât. Aş fi vrut să vorbesc cu ea, să îi povestesc amintiri de-ale noastre, din timpul vieţii la palat, să o liniştesc, dar nu am izbutit. Nu avea rost. Mai devreme sau mai târziu, toate vom sfârşi îngropate în acelaşi loc.

Soarele apunea, iar vântul îmi bătea peste faţă. Luna arârna pe cerul îndepărtat, palidă, firavă şi întunecată, ca un bol

cu lacrimi. Am rămas nemişcată, privind cum se lasă întunericul. Amenințător, pe nesimţite, s-a ivit la marginea movilei mici, s-a căţărat pe ea, s-a târât în jos şi a înghiţit-o.

M-am ridicat. Dintr-odată, am înţeles. Puteam să mă spânzur, ca Uaiiy, să scap de deznădejde sau puteam să trec peste durere şi să supravieţuiesc.

A doua zi, am urcat prin pădure, croindu-mi drum printre tufişuri cu o creangă. M-am prins de o stâncă ieşită în afară şi m-am căţărat pe ca. Pietrele de sub picioare îmi zgâriau pielea, dar nu am incctinit şi nici nu am privit în urmă. Trebuia să urc; nu puteam să mă opresc. Pentru că, atunci când aveam să ajung în vârful muntelui, o să răsuflu în tihnă, o să văd lumea de dedesubt şi o să pot fi fericită din nou.

La mănăstire, am învăţat să îmi fac de lucru. Căutam ciuperci sălbatice, lăstari de bambus şi ferigi proaspete. Am săpat grădina, ca pământul să fie afânat, şi am pus seminţe de legume. Le-am udat în fiecare dimineaţă înainte de răsărit şi le-am plivit în fiecare după-amiază, la apus. Când au crescut, le-am făcut araci din lemn, care să susţină fasolea verde şi vinetele. Gândul la carne mi-a devenit străin, iar când îmi aminteam de mâncarea de la palat, de carnea 41

Wein« Dai Kan.lrl

de oaie grasă şi de coastele unsuroase la gritar, îmi parca greu de Închipuit ci obişnuiam să Ic duc dorul.

Uneori veneau păsări şi le aruncam orezul rămas. Le priveam ciugulind hoahclc şi Intinzindu-şi gâturile, fluturând din aripi ¡n timp ce inghiţeau. Un lapt mărunt, stârnit de dorinţa de supravieţuire, dar, el mi se arăta cumva maiestuos, îmi amintea de bucuria de a fi în viaţi, de bucuria de a avea o dorinţă şi de a o îndeplini.

Cind am curiţat statuia lui Buddha, l-am iscodit. Avea ochii deschişi pe jumătate, cu degetele răsfirate. Spre deosebire de Confucius, Lao Tzu sau Sun Tzu. nu era chincz. Nobilii nu îi venerau; doar cei slabi, sărmanii şi femeile neajutorate. M-am întrebat cum de-i (acea pe oameni să creadă în el. Am înccput să ascult cânturile călugăriţelor şi s-o întreb pe maica stareţă ce însemnau. Făceau parte din *Sntra de diamant,* m-a lămurit ea, una dintre scripturile aduse de Tripitaka. al circi nume în sanscrită se tălmăcea „Trei Comori".

l-am mulţumit, iar, când călugăriţele şi-au început meditaţia, mi-am încrucişat picioarele şi am inchis ochii. Poate că meditaţia mă va ajuta să îmi găsesc pacea lăuntrică, aşa cum Ie-a ajutat şi pe ele. Dar pe când meditam, gândurile au început să-mi hoinărească precum rotocoalele de fum. Era mai uşor să vânezi un iepure în stepă decât să găseşti aşa-zisa linişte.

Mă trezeam adesea gândindu-mă la Pheasant. îmi aminteam de ochii lui înlăcrimaţi, de faţa schimonosită de suferinţă, de braţele întinse spre mine. Mă gândeam la durerea lui. El a făcut tot ce a putut să mă păstreze; m-a vrut. Dar nu stătea în puterea lui s-o facă. Un fiu devotat, abia numit împărat, şi un tânăr cu o împărăţie pe umeri. Pheasant trebuia să se supună voinţei tatălui său. Şi mai era Ducele, adici Regentul. Fusese mai viclean decit Pheasant şi îi smulsese acestuia comanda imperiului.

k De cite ori puteam, o întrebam pe maica stareţă ce mai e[illegible]

pe la palat. Alia multe de la negustorii de tămiic şi se ducea regulatîn oraţ. pentru ritualurile budiste. Regentul, mi-a zis. omorâse mulţi dregători care luaseră partea lui Phcasant şi îi exjh.se pe cei care i se puseseră împotrivă. Apoi li numise vicecancelari pe cei doi cumnaţi ai lui. Han Yuan şi Lai Ji. şi îl făcuse cancelar pe slujitorul lui, Chu Suiliang, un bărbat fără minte, pe care îi întâlnisem de câteva ori, cât împăratul Taizong fusese bolnav. Cu oamenii lui în locuri-cheie. Regentul i-a oferit apoi lui Liu Shi, unchiul împărătesei Wang, postul de Secretar, iar alte câteva poziţii importante altor rubedenii de-ale ei, fără îndoială - pentru a o împăca pe împărătească şi pentru a-i linişti familia.

Mi-am dat seama cât de singur era Pheasant, înconjurat de toţi aceşti oameni care se plecau în faţa lui, dar îl ascultau pe Regent. Şi, într-adevăr, spunea maica stareţă, împăratul Gaozong nu prea domnea. Nu i se cerea să ia pane la sfaturile zilnice, la care se vorbea despre treburile însemnate. în schimb, Regentul şedea în Sala Sfatului şi judeca toate jalbele. Lui Pheasant i se poruncise să aleagă o sută de fecioare din împărăţie, să îşi poată întregi curtea, aşa că, în scurt timp. Curtea Interioară gemea de lume: împărăteasa Wang, Cele Fatru Doamne şi multe femei nobile, care îşi doreau toate să îl slujească pe Pheasant.

Dar împăratului Gaozong nu-i păsa de ele, zicea maica stareţă. Era tot mai mâhnit şi îi sărea repede muştarul. începuse să şi bea •zilnic şi trimisese

călăreţi la graniţa de nord-vest, să îi aducă struguri rari, să facă vin. risipind vistieria împărăţiei. în timpul Sărbătorii Felinarelor, condusese un car alegoric pe Strada Divină, beat criţă. Căzuse şi îşi rupsese un braţ

.Când am auzit veştile, inima mi s-a strâns de durere. Bietul Pheasant! Mai întâi, mă pierduse pe mine, iar acum se pierdea pe el însuşi. Prin oraş se răspândeau tot mai multe poveşti despre declinul lui. Sc zvonea că săpase un havuz, îl umpluse cu vin şi că se răsfaţa acolo cu multe dintre concubinele lui; pornise ceea ce se numea Jocul Licuricilor, în care concubinele lui dansau goale, încercând să prindă licurici. Cine prindea celc mai mulrc insecte câştiga o noapte cu Pheasant, care dădea de veste că aceea era aleasa lui. după care, În noaptea următoare, se descotorosea de ea şi-şi alegea alta. apoi alta, şi tot aşa.

Am plâns, nu pentru că eram tristă că Pheasant mă uitase, ci de mila lui. Pentru că îl cunoşteam bine, iar acel bărbat în căutare de plăceri nu era Pheasant pe care îl iubisem foarte mult. Dar, când ai inima frântă, când toate speranţele tale mor, ce altceva poţi face ca să rămâi în viaţă, dacă nu să îţi împietreşti inima?

A venit primăvara, gheaţa s-a topit, iar de pe munte se auzea apa picurând. Trecuseră aproape trei ani de la exilul meu. Patru Talentate care se îmbolnăviseră de-a lungul timpului muriseră peste iarnă şi mai rămăseserăm doar patru.

într-o zi, pe când lucram în grădină, am auzit icnete din pădure, dinspre locul unde era îngropată Daisy. Un buldog cu smocuri încâlcite de blană roşcată şi murdară scâncea acolo. Piciorul stâng din faţă îi era rupt şi-şi pierduse două gheare. Cu voia maicii stareţe, l-am dus în bucătărie şi l-am spălat cu apă caldă. După ce l-am curăţat, i-am legat de picior o lingură de

lemn, să-l ajute să se vindece. Noaptea, dormea cu mine pe saltea. Respira zgomotos, iar trupul lui era cald şi liniştitor, când vântul vuia afară.

L-am botezat Hope[1].

Când a putut să umble din nou, Hope m-a însoţit pe munte, l-o luasem înainte, căci încă şchiopăta şi nu era în stare s-alerge, aşa că a trebuit să îl aştept. Când am ajuns în vârful muntelui, am tras în piept aerul umed, familiar şi liniştitor şi i-am povestit lui Hope despre palat şi despre Pheasant. A dat din coadă, privind spre câmpiile din depărtare, cu ochii mari plini de înţelegere

---

1 „Speranţă”, în lb. engleză (n. red.).

.Oreodată priveam norii împreună - unii se înftşurau ca un sul de hârtie, alţii se aşezau în formă de scară, iar alţii pluteau încet, ca nişte şiroaie de lacrimi. Ne uitam şi la soare, care mereu părea indc- pârtat şi palid, chiar şi atunci când ajungea la miazăzi, lotuşi, la apus. devenea puternic şi înfăşură muntele într-un văl portocaliu, iar apoi se retrăgea spre marginea cerului şi dispărea. în astfel de momente mă simţeam neliniştită şi neputincioasă, dar îl îmbrăţişam pe Hope, îi simţeam căldura şi blana moale şi ştiam că nu eram singură.

Odată, pe când treceam cu Hope printr-un pârâu, mi-am zărit chipul în apă. Cum mă mai schimbasem! Pielea îmi era arămie, faţa subţiată şi pomeţii ascuţiţi, iar ochii păreau mai mari, adumbriţi de acum de un văl de înţelepciune.

Meditaţia începuse să mă liniştească. în fiecare dimineaţă în zori mă rezemam de perete, cu picioarele încrucişate, cu ochii închişi, îmi adunam gândurile, preschimbând rotocoalcle de fum într-o frânghie groasă, prindeam frânghia, păşeam pe drumul pe rare mă ducea şi alunecam mai departe, mai departe. Ce se întindea în faţa rr.ea? Nu ştiam. Totuşi, nu simţeam teamă sau nelinişte. Doar mergeam mai departe, mai departe, spre o încăpere care lucea în depărtare, din care ieşeau lumina soarelui, lumina întunecată a Lunii şi aerul cald.

Dai nu eram liberă, iar gândurile mele se stingeau precum vârful unui băţ de tămâie, pentru că la capăt vedeam mereu silueta înaltă şi zveltá a lui Pheasant.

într-o zi, maica stareţă s-a întors din oraş cu un mesaj: — împăratul va oficia a treia comemorare a morţii tatălui său, împăratul Taizong, la Marea Pagodă Graţie Maternă, în a cincea lună a anului.

Ritualul de comemorare se ţinea de obicei la Casa Altarului, din

palat, iar la el participau multe rude imperiale şi demnitari de rang înalt. Dar în anul acela, a zis ca, împăratul Gaozong stăruise să se ţină în altă pane, iar Regentul încuviinţase să aibă loc acolo.Adină la pagoda Iul IV|p|ₛ«k,. nu-l «,,?

M am oprit din şirr» lampa .Ir ulrl. ural.a mra tir .rari, car, însemna uniatul lămpilor, al mc»elor şi al stâlpilor. carc Ini», pivei i de hiningtnc şi Imn. Ml-am amlmlt cr Iml spusese l'hcaaant Inaintr dr rxil: pagoda iusesr conMruirt În cinstea mamei Iul şi ʷ olla la marginea oraşului.

— Da. «colo.

fu noaptea acera, m-ant gândii întruna la ritual. Ar II fost cu putinţă şi II vid pe Phcasant, dr vreme i r se va alia În afara palatului' Nu ar fi lost minunat şi II rrvid? Dar poate ci iarişi visam cu ochii deschişi. N-o şi am cum şi plec de la ministirc. Husesem alungaţi şi aş fi lost spin7.urată, daci mi prindeau. Aş fi Incilcat legea.

Unde mai pui ci, după cum stăteau lucrurile, l'hcasant mi uitase. l.a urma urinei, trrcuscri trei ani. Probabil ci se obişnuise şi îşi vudi concubinele parfumate dansind în jurul lui, iar eu aveam doui/ri-i şi şase dr ani, eram femeie bitrini, iar cu capul chilug şi cu haina petu ită nu puteam sa mi-ntrec cu doamnele sulemenite, în rochii în toate culorile curcubeului. Nici micar nu m-ar fi recunoscut.

[Iar poate că Phcxsant n-avea să mai ţină vreodată ritualul comemorării în afara palatului. Era singurul prilej de a-l întâlni şi poate că atunci când mă va vedea, va gâsi o calc de a mă duce inapoi Ia palat.

M-am canonit zile întregi. Nu eram în stare nici să meditez, nici să am griji de legume şi, în cele din urmă, am hotărât că merita să mă pun în primejdia de a fi prinsă şi spânzuraţi. Trebuia şi plec. Trebuia să îl tevâd pe l'hcasant.

Am dosii câtc ceva de-alc gurii şi un castron într-un sac pe carc îl cususcm pe ascuns. Într-o noapte, când I.una era sus pe cer, m-am strecurat din camera În carc dormeam. Aş fi vrut să îmi iau ră- mas-bun de la maica stareţă, cu care mă învăţasem. Şi ca se învăţase cu mine, iar în nopţile reci de iarnă mă chema adesea pe **salteaua** 46 ci. împărţind cu mine căldura cuptorului. Dar am hotârâr să nu-i spun. Dacă mă prindeau, era mai bine ca ca să nu ştie nimic.

Hope s-a foit, scărpinându-se în somn. Aş fi vrut să îl pot lua cu mine. lira un câine bun, un tovarăş credincios. Avea să

îmi fie dor de el, dar era mai bine să rămână. Călugăriţele aveau să-i poarte de grijă.

în rasa mea de călugăriţă, cu mâtâniile de lemn la gât, cu o bonetă gri pe cap şi cu un sac în spate, am închis uşa mănăstirii şi am luat-o la vale.

Muntele era tăcut, iar mcstcccnii albi luceau ca pâlcurile de stele. Luna tot mai mare atârna deasupra mea, urmându-mă, oprindu-se când mă opream, plutind când mă grăbeam. Mergeam cu grijă, trecând dealurile şi păşind pe pământul tare acoperit cu surcele şi pietre. Pământul îmi rănise picioarele cu trei ani în urmă, dar acum călcâiele mi se obişnuiseră cu asprimea, iar respiraţia îmi era regulată şi liniştită. Nu ştiam cât de departe eram de Chang'an, de câte zile aveam nevoie să ajung acolo, dar nici că-mi păsa. Atâta timp cât mă ţineau picioarele, aveam să ajung acolo, în cele din urmă.

Când am ajuns la poalele dealului, am zărit nişte garduri înalte, o colibă unde dormeau gărzile şi doi cai într-un grajd. Vântul nopţii îmi sufla peste faţă. Am rămas nemişcată, ţinându-mi suflarea. Strângând bine sacul, am aşteptat. Totul era tăcut, coliba, caii, Luna şi vântul, precum nişte prieteni buni, care unelteau împreună. Am coborât cu grijă poteca, am deschis zăvorul porţii şi m-am strecurat îr. curte. Dc îndată ce-am lăsat gardul în urmă, am rupt-o la fugă.

#

ANUL 652 D.H. AL TREILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG

tn a doua zî a celei de-a cincea luni, am ajuns la Marea Pagodă Graţir Matrrnă, o clădire cu cinci etaje, sub a cărei streaşină fluturau nenumărate steaguri în roşu şi galben. Ritualul imperial nu începuse încă. aşa că gărzile nu erau la locurile lor, lucru pentru care eram recunoscătoare. De îndată ce va veni ziua ritualului, va fi greu să mă apropii de clădire fără să fiu oprită şi luată la întrebări.

Mi-au trebuit patruzeci şi opt de zile să ajung la pagodă, timp în care am mers zi şi noapte, oprindu-mă doar pentru câteva ore de odihnă, când era nevoie. Drumul a fost mai liniştit decât mă aşteptasem. Pentru că eram călugăriţă, puţini oameni s-au luat de mine şi cei mai mulţi erau bucuroşi să îmi ofere de mâncare şi să îmi arate pe unde să o iau, când întrebam.

Când am bătut la uşa pagodei, mi-a deschis un călugăr tânăr, într-o rasă peticită, de culoarea şofranului. M-am înclinat, spunân- du-i că eram în drum spre Luoyang şi că aveam nevoie de un loc unde să stau. A trebuit să îl mint, să mă feresc de necazuri. Călugărul a cat din cap şi mi-a spus să îl urmez. Am trecut prin coridorul principal, unde mai mulţi călugări şi mireni psalmodiau în faţa unei 51
statui uriaşe a lui Buddha. Veşmintele tuturor călugărilor er«, zdrenţuite. Clţiva erau desculţi şi arătau sfrijiţi şi obosiţi, precun, călugăriţele de la mănăstirea mea. Am lăsat capul în jos şi am trecut în tăcere pe lângă ei, dar speram din tot sufletul ca Pheasant, cu ocazia comemorării tatălui său, să îi miluiască pe oamenii ăştia cu banii de care aveau marc nevoie.

Călugărul m-a condus spre un şir de clădiri din spatele unei fântâni, unde ne-am oprit. Ungă un copac bătrân, pe veranda unei clădiri joase, era un alt călugăr. Stătea liniştit, cu spatele drept, pi. cioarclc încrucişate, cu mâinile pe genunchi, iar razele soarelui pătrundeau printre crengile copacului şi străluceau pe capul lui ras. Tripitaka!

Acel călugăr care îşi riscase viaţa în căutarea adevăratelor învăţături ale lui Buddha. Cel care îmi prezisese viitorul, când aveam cinci ani. Spusese că o să conduc o împărăţie stăpânită de mulţi bărbaţi şi că o să fiu mamă de împăraţi, dar şi că o să devin împărătească.

Nu eram în stare să fac vreo mişcare. **În** timpul călătoriei mele spre pagodă, auzisem multe poveşti despre el Tripitaka, spuneau oamenii, tradusese din sanscrită în chineză multe învăţături preţioase, dezlegând tainele vechii înţelepciuni

şi înlesnind Înţelegerea cuvintelor lui Buddha. Mai auzisem că

avusese o călătorie uimitoare. Odată, trecuse printr-o împărăţie unde nu erau bărbaţi, ci doar femei, care rămâneau însărcinate după ce beau apă dintr-un râu neobişnuit. Altădată, a trecut printr-o vizuină plină cu spiri- te-păianjeni şi aproape că a murit. Mi-ar fi plăcut să îl întreb eu însămi mai multe despre tărâmurile străine pe care le văzuse.

Dar. mai presus de toate, aş fi vrut să îi spun că se înşelase cu privire la destinul meu.

Avea o faţă plăcută, alungită, fruntea lată, ca a mea, iar pielea îi era bronzată şi întinsă. Aveam doar cinci ani când l-am întâlnit prima dată. şi nu-mi aminteam nimic despre chipul lui. îmi **rămăseseră** vii
mmimmui
în memorie doar ochii iui. strălucitori şi aprigi, ca două luni gemene, lucind în depărtare, dar care de acum parcă se mai apropiaseră.

îi spusesem că ne vom întâlni din nou şi. într-adevăr, iată-ne, după atâţia ani. îşi va aminti, oare. de mine?

— Vino, copila mea! mi-a zis.

Avea un glas molcom şi netulburat, cu un ecou plăcut, precum sunetul unui clopot vestind sosirea zorilor. M-am uitat în jur, să văd dacă nu cumva vorbea cu altcineva. Călugărul de lângă mine mi-a făcut semn din cap să înaintez. Dintr-odată, m-a cuprins neliniştea. Habar n-aveam de ce Tripitaka mă chemasc şi, dacă o să afle că venisem după Phcasant. poate că mă va alunga. Am îngenuncheat uşurel în faţa lui.

— Te aşteptam, a zis Tripitaka.

îşi ţinea încă ochii închişi. Nu mă puteam hotărî ce să fac. Ştia că eram călugăriţă? De unde avea habar cine eram, dacă nu mă vedea?

— Luminăţia Ta, este o onoare să te întâlnesc aici.

Chipul lui şi-a păstrat seninătatea.

— Ai străbătut drum lung.

Poate că se gândea la planul de călătorie despre care îi spusesem călugărului mai devreme.

— încă mai am mult de mers.

Mi-am pus palmele laolaltă.

— într-adevăr, a zis.

Colţul gurii i s-a ridicat, dar tot nu a deschis ochii.

— Şi ce cauţi, copila mea?

Iluminarea, am minţit.A deschis ochii şi m-a privit. Oh, ochii aceia! Erau întocmai cum mi-i aminteam. Strălucitori şi aprigi.

Parcă se uitau prin mine. Cândva, privisem în ochii împăratului Taizong şi văzusem în ci puterea şi voia cărora nu puteai să li te împotrivești. Şi în ochii lui Tripitaka se desluşea puterea, dar una diferită. Erau ochi mari, de 53 neînchipuit, tainici, precum doua oglinzi în care se ascundeau minuni ale trecutului şi ale viitorului.

Eram subjugată, dar pe urmă căutătura i s-a schimbat... ţi mi-) devenit cunoscută. Mi-am amintit privirea aceea. Cu ani în urmă, se uitase la fel la tata, de parcă privea un om care se îneca şi pe care nu avea cum să îl ajute.

— Focul durerii va mistui o mie de arbori. Dar, nu uita, numai virtutea va rodi în copacii tăi, mi-a spus.

Am sărit în picioare.

— Ce vrei să spui? Care durere?

Mi-am amintit de discuţia pe care o avusese cu tata, cu foarte mult timp în urmă. .Cum poate ajunge o femeie conducător?", îi întrebase tata pe Tripitaka. „Trebuie să le facă faţă morţilor", îi răspunsese d. La câţiva ani după întâlnirea noastră, tata murise. M-a cuprins firica. M-am înfiorat. De a aii moarte vorbea de data asta?

S a mulţumit să ofteze doar, în loc să răspundă.

— Nu uita, copila mea: caută să dobândeşti virtutea, nu răzbunarea.

L-am ţintuit cu privirea, încercând să înţeleg la ce fel de virtute se gândea. Dar nu trebuia să îl cred. Se înşelase în privinţa destinului meu şi avea să se insele din nou. M-am liniştit şi, cu o plecăciune adâncă, am zis:

— E-o cinste să te întâlnesc. Luminăţia Ta.

Nădăjduiam din toată inima să nu îl mai văd vreodată. Părea că ar 6 vrut să spună mai multe, dar a oftat şi a închis ochiL Călugărul de lângă mine s-a înclinat şi mi-a făcut semn să îl urmez. în cele din urmă, am ajuns într-o curte cu două clădiri joase. Probabil că acolo erau adăpostiţi călătorii osteniţi. I-am mulţumit călugărului şi m-am aşezat pe o saltea de lingi perete, limpezindu-mi mintea cu ajutorul meditaţiei.

Trebuia să uit de Tripitaka şi de spusele sale. Trebuia să rămân liniştită.

Aveam să îl revăd pe Pheasant foarte curând.

C u cinci 7.ilc înainte de sosirea lui Pheasant, călugării s-au pus pe treabă. Au măturat curtea cea mare şi coridoarele, au curăţat streşinile, au lustruit stâlpii şi au adunat gunoaiele de la marginea drumurilor din preajma pagodei. Am minţit că sunt bolnavă şi ca nu pot călători. Călugării au fost buni şi mi-au dat voie să mai rămân o săptămână.

îr. scurt timp. călugării au primit o grămadă de ofrande.

Welna I),| Kfl nilrl

Capete de porci, capre întregi, picioare de porc sărate şi multe butoaie cu portocale, mere, pere, fasole şi orez, toate pentru sufletul împăratului care murise. După încheierea ritualului, oaspeţii aveau să se înfrupte din cărnuri, dar călugării nu le-ar fi atins, nici dacă ar fi fost binecuvântate. Fasolea şi orezul erau darurile pentru cei din pagodă.

Bucuroasă şi neliniştită, în acelaşi timp, îmi închipuiam ce făcea Pheaáant în fiecare zi. înccpca să postească; îşi curăţa trupul; era în drum spre pagodă! Va aduce cu el multe gărzi de la palat - asta era sigur - şi, poate, pe câţiva dregători cu rang înalt. Va veni şi Regentul.

Nu puteam cerc să-l întâlncsc. Eunucii de la palat m-ar fi întrebat data naşterii şi care era rostul întâlnirii, iar apoi m-ar fi spânzurat, dacă ar fi descoperit cine eram, de fapt. O întâlnire pe furiş cu Pheasant era singura cale. Totuşi, avea să-mi fie foarte greu, din moment ce mereu va fi înconjurat de gărzi. Dar, indiferent cât de greu era, trebuia să găsesc o cale.

în ziua când Pheasant trebuia să sosească, toţi călugării, în haine de culoarea şofranului, cu mătănii în mâini, s-au înşirat la poartă, psalmodiind şi aşteptând alaiul. Pe la prânz, buzele călugărilor se uscaseră, iar feţele le erau stacojii de la căldură. Pe mine mă dureau ochii, după ce mă holbasem toată ziua Ia drum, iar alaiul imperial tot nu sosise.

Sigur, familia imperială putea să întârzie cât poftea. Dar, când razele soarelui au început să pălească, m-am întrebat dacă Pheasant va mai veni. Apoi, la auzul unui gong puternic, curtea a prins viaţă. Patru gărzi care purtau steaguri cu însemnele imperiale au alergat spre colţurile curţii, iar alte gărzi îmbrăcate În pelerine stacojii ţi-2tj ocupat locurile în nordul, sudul, estul şi vestul curţii. Răsună încă un gong.

Cu inima bătându-mi cu putere, m-am ascuns în spatele unei uşi, vizavi de intrare, de unde puteam trage cu ochiul. O trăsură cu acoperiş albastru s-a oprit în mijlocul curţii şi eunuci au alergat să tragă la o pane o perdea roşie.

Abia puteam să răsuflu. în sfârşit, după trei ani, îl voi revedea pe Pheasant. Ce să-i spun când o să-l văd? Să-i zic „împăratule”? Să îngenunchez? Să plâng?

Dar ¡şi va aminti de mine?

Un pantof roşu, cu vârful curbat, s-a ivit din trăsură. Apoi, o siluetă imensă, cu o coroană phoenix strălucitoare, învăluită într-o pelerină albă voluminoasă, a păşit în curte.

Femeia era înaltă şi zdratrănă. cu umeri şi coapse largi, cu (aţa lată şi netedă şi cu ochii apropiaţi. Doamna Wang. Nu.

împărăteasa Wang.

Mi-am simţit inima grea. Sigur că venise la rându-î, dar, tot gândindu-mă la Pheasant, uitasem de ea. Mereu am ştiut că era o femeie cu care nu voiam să mă lupt, totuşi, văzând-o după trei ani, amintirile au început să mă bântuie. Ea ştia ce simţea Pheasant pentru mine. Se bucurase să mă vadă exilată şi probabil că mă urăsc fiindcă eu, concubina împăratului Taizong, îi sedusesem bărbatul.

Dacă o să mă vadă, cu siguranţă, o să se înfurie şi va porunci să fiu omorâtă.

Tripitaka a salutat-o pe împărătească, iar toţi călugării şi-au plecat capetele, psalmodiind. împărăteasa Wang nu a salutat din cap şi nici nu a răspuns. A trecut pe lângă ei (ară să îi privească, indrep- tandu-se spre altar, unde fuseseră puse trei vase cu tămâie, în faţa statuii iui Buddha

.Ar fi trebuit să mă ascund, dar nu-mi puteam lua privirea de ia ea. Se schimbase de când o văzusem ultima dată. Părea palidă. Mersul ci era nesigur şi călca într-un mod ciudat, spatele i se încovoia, de parcă îi era ruşine să ridice capul.

A luat nişte tâmiie din mâna unui eunuc şi Ie-a (acut semn slujitorilor să plcce. Singură în faţa statuii, a ţinut tămâia intre palme şi a îngenuncheat pe o pernă din faţa ci. Buzele i se mişcau în timp ce se ruga în tăcere. Ştiam pentru ce se ruga. Un fiu. Fără îndoială. înainte să fiu surghiunită, auzisem zvonuri că ar fi fost stearpă, căci fusese măritată cu Pheasant aproape patru ani, fără să rămână grea. Acum, după alţi trei ani, tot nu avea copii. Niciun fiu. Nicio fiică. Era o mare ruşine pentru orice femeie, a cărei îndatorire de căpătâi era să îi ofere soţului un fiu care să ducă mai departe numele familiei, iar pentru împărăteasă probabil că era o nenorocire. Trebuie să fi fost umilită, disperată şi furioasă.

împărăteasa şi-a şters ochii. Plângea. împărăteasa îngenuncheată în faţa statuii lui Buddha plângea şi îl implora să îi dea un prunc. Mi-a venit să oftez. Poate că ăsta era cel mai trist lucru care i se putea întâmpla unei femei ca ca. Avea totul - slujitorii, titlul şi coroana -, dar nu putea da naştere unui moştenitor. Pheasant probabil că era foarte dezamăgit de ca.

în curte au intrat şi mai mulţi oameni. Unde femei de la palat, cu părul împletit înălţându-li-se pe capete precum urechile de iepure - doamnele cu tiduri nobiliare -, urmate de servitoarele care duceau tăvi cu fructe şi vase cu apă. în spatele lor erau eunuci, trăgând cufcrc în care trebuie să fi fost obiectele personale ale împărătesei.

Niciun chip nu îmi era cunoscut. Toate trebuie să fi fost slujitoare noi aduse în slujba lui Pheasant şi a împărătesei, la Curtea Interioară. Eram sigură că nu m-ar fi cunoscut, dacă le-aş fi spus cine eram. Trei ani puteau însemna foarte mult. Se încheiase o domnie. începuse alta. Foştii protagonişti zăceau

Wcln. I)al Mândri
mormintelor. feţe noi cran În ţintare de faimă, iar eu eram d<nr o slujitoare a Împăratului mort. praful unei domnii apuse.

Am scuturat din cap. Nu era vremea potriviri şi fiu iriiti ţi trebuia să îi găsesc pe I'heasant. Mi-am întins gitul, privind «pre intrare. Un gardian s-a dus să închidă poarta. Tripiuka a lovit Într-o toaci de lemn. iar cilugirii au început să psalmodie«.

Iiram uluită. Pheasant nu venise. După fuga mea, dupi luni de drum ţi după pregătirile călugărilor, el tot nu venise.

Zgomotul din curte a devenit asurzitor, răsunându-mi în urechi. Cu picioarele grele, rn-am tras de lângă uşă şi m-am îndreptat spre partea din spate a templului. Am tot mers, până n-am mai auzit cânturile şi nici sunetul paşilor şi m-am oprit lângă copacul cel bătrân de pau- lownia. învăluită în florile lui liliachii, nu m-am mai putut stăpâni. Mi-am îngropat faţa în braţe şi am izbucnit în plâns.

— Ce s-a întâmplat? a zis o voce de bărbat dindărătul meu. De ce plângi?

M-am grăbit să îmi şterg ochii, amintindu-mi unde eram. Trebuia să plec cât mai repede cu putinţă, ca nu cumva şi afle cineva cine eram.

— Oh, nimic.

în faţa mea stătea un necunoscut într-o pelerină albă.

— Nimic?

Mi-am ridicat mâneca, să îmi acopăr faţa, dar când m-am uitat în sus am zărit chipul bărbatului. Chipul care mi se întipărise în minte, chipul pe care visasem să îl văd. Mi-am lăsat braţul în jos.

Pheasant?Era acolo, stătea chiar în faţa mea, deşi chipul lui, altădată atât de bine conturat, se buhăise, iar pielea îi era gălbejită. Bărbia lui dăltuită îşi pierduse ascuţimea, guşa i se rostogolea în straturi, iar sub ochi li jucau umbre şi riduri fine. Iar ochii, cândva frumoşi, limpezi, erau acum trişti şi grei. Arăta ca un bărbat de vârstă 58 mijlocie, care fusese mult timp bolnav ţi care nu-şi revenise încă. Bucuria mi s-a domolit. *Oh, Pheasant! Ce t-a întâmplat cu tine'*

S-a dai inapoi. cu gura căscată, cu ochii holbaţi din cauza surprizei.

— Tu..., s-a bâlbâit el, tu... eşti...

Am dai din cap, aprobând cu putere. Iară să-mi mai pot infrâna lacrimile.

— L)a, cu sunt.

— Tu... tu eşti, a zis el răguşit. Cerule! Tu eşti... într-adevăr, îmbătrânise într-un fel Ia care nu mă aşteptasem,

iar vocea i: era aspră, aproape goală. Un gardian care stătea în spatele lui a tuşit.

— Maiestate? Pheasant s-a răsucit.

— Plecaţi! Toţi!

Gărzile au şovăit, privind spre mine, iar cu m-am tras inapoi, tot mai măruntă, ascunzându-mă după copac. în cele din urmă, s-au întors şi au plecat.

— Mei...

Pheasant a venit la mine. Tremura, dar bucuria îi umplea ochii şi părea gata să izbucnească în plâns. M-a apucat de umeri.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată!

încă mă iubea. Inima mi s-a înmuiat, iar ochii mi s-au umezit.

— Şi eu credeam că nu o să te mai văd vreodată.

Sau că o să-i aud glasul. Sau că o să stau în faţa lui. Sau că o să vorbcsc cu el. Voiam să îi spun cât de mult îmi lipsise, cum mă gândisem adeseori la el, în timp ce priveam munţii, iar zilele se scurgcau agale.

— Oh, cerule!

M-a luat în braţe şi a inccput să hohotească.

— Niciodată n-o să te mai pierd din vedere! Niciodată, niciodată!

Voiam să plâng şi cu, de bucurie şi de uşurare, pentru că vedeam cât de mult mă iubise în toţi acei ani, la fel cum îl iubisem şi cu.

— Nu mi-au spus unde erai, Mei. Te-am căutat. Fără ştirea Regentului, am pus două sute de gărzi să te caute. Au răscolit prin împărăţie mai multe luni. Mi-au spus că ai murit.

— Da?

— Nu i-am crezut. Le-am spus să mai caute. Dar a aflat Regentul

şi i-a oprit.

A închis ochii pentru o clipă, iar când i-a redeschis îi puteai citi în ci înfrângerea şi neajutorarea.

— Nu am putut să fac nimic. Mei. Am renunţat. Am fost slab. Mă urăsc.

M-am ridicat pe vârfuri şi i-am atins faţa.

— Acum sunt aici, am zis blând. A zâmbit slab.

— Nu te-am uitat. Mă crezi?

— Te cred.

— Trei ani.

Parc-ar fi fost fost o mie.

Şi-a trecut mâna, cu blândeţe, peste obrazul meu, peste bărbie, nas ş: urechi.

— Cum a fost departe de palat? îţi place să fii călugăriţă?

— Uneori.

— Mincinoaso.

Atingerea lui era uşoară, iar degetul caid, ca de obicei.

— Ai slăbit.

— Am urcat în fiecare zi pe munte.

— Şi pielea ţi s-a închis la culoare.

— Stau des pe-afiară.

S-a uitat la boneta mea gri.
Şi părul tău..

.Ruşinata, mi-am amintit de pieptănăturile complicate ale doamnelor de la palat, de părul lor parfumat, des şi lung, şi de cât de nea- rrăgătoarc eram eu cu capul ras. Mi-am acoperit capul cu mâinile.

— Nu-ţi face griji. Nu o să-ţi fur boneta, a zis el.

Am râs, iar el a zâmbit. Era din nou el insuşi, arătos, tânăr şi vesel. Un val de căldură a trecut prin mine, topind amintirile reci ale mănăstirii şi risipind ceaţa disperării care îmi învăluise inima.

— Sunt atât de fericită că te văd, Pheasant.

Mi-a strâns mâna.

— N-o să te mai pierd, jur. Vreau să te întorci cu mine la palat.

O spusese atât de firesc, de parcă niciodată nu fusesem surghiunită! Eram pe cale să izbucnesc în lacrimi din nou. Da. Mi-ar fi plăcut să mă întorc acasă şi să Ru cu el.

— Dar nu e atât de simplu, nu-i aşa? Dacă află Regentul?

Fără îndoială, ar vedea întoarcerea mea ca pe o sfidare.

— E aici?

— Vine. Dar îţi promit că nu va afla.

M-am întors să mă uit la gărzi. Le zăream doar picioarele lungi şi pelerinele roşiatice fluturându-le la picioare, iar cum copacul cel mare stătea în calc, nici ei nu mă vedeau. Dar eram sigură că trebuie să se fi întrebat de ce împăratul stătea de vorbă atât de mult cu o călugăriţă.

— Dar soţia ta…

Pheasant s-a posomorât. M-am întrebat ce s-o fi pctrccut între el şi împărăteasă.

—Am văzut-o, Pheasant. Părea… Nu o să se bucure să mă vadă. Mă va sfâşia înainte să apuc să pun piciorul în palat.

— Nici ea nu va afla.

Mi-a strâns umerii. Ochii îi luceau şi mi-am văzut în ei imaginea, precum o sămânţă, strălucitoare, plină de speranţă.

O să găsim o cale să te aducem înapoi, draga mea. îţi promit.
Găscsc cu o calc.3 5 C

în cele din urmă, Pheasant s-a hotărât să mă aducă înapoi în palat pe fuiiţ. în a doua noapte petrecută în pagoda, dupa ce Pheasant luase parte la ceremonia dedicată împăratului Taizong şi pe când invitaţii încă se 'înfruptau din bucatele binecuvântate, m-am strecurat într-un cufăr cu haine şi m-am întors la palat într-o caleaşcă, la lumina Lunii şi a stelelor. Odată ajunsă în Curtea Interioară, am fost dusă în grădină, unde eu şi Pheasant obişnuiam să ne Întâlnim în taină. Grădina părea părăsită, cu ierburi crescute peste tot şi cu pânze de păianjeni în pavilion, dar o încăpere fusese aranjată pentru mine. Avea mobilă simplă, o masă, două scaune şi un pat acoperit cu o pătură roşie. Acolo mă aştepta Apricot[1], o slujitoare care se îmbujora degrabă şi care vorbea în şoaptă. Aveau să fie mai multe, mi-a zis Pheasant, dar i-am răspuns că una era de-ajuns.

împărăteasa era încă la pagodă, rugându-se să rămână însărcinată. Mi-am închipuit cât de surprinsă şi de furioasă ar fi, dacă ar afla că o concubină a fostului împărat trăia la palat. Dar Pheasant

„Caisă”, în lb. engleză (n. red.).

era cu bipare de seamă. A pus două ginri la pnaria grădinii ţi doi slujitori eunuci în caic avea încredere şi îmi aduci mimare ţi api. Arata timp cit nimeni nu ştia cine eram, puteam trii liniştită în acel colţ al palatului.

Găselniţa lui nu mulţumea. Mi bucuram de Urcare moment petrecut în gradina, plimbăndu-mi pe potecile unduitoare acoperite cu pietricele rotunde şi zăbovind în colţurile umbroase, cu crânguri de bambus. Când răsărea soarele, stăteam pe scaunele calde din piatra dir apropierea pavilionului şi mă desfâtam cu razele soarelui, care îmi căpeau pe faţi şi care erau mai puternicc decât fuseseră pe munte. Eram vrăjită de mulţimea de voci venind din alte pârţi ale palatului, de cântecele ritmice ale cicadelor, de sunetul blând al felinarelor care se legănau sub streşini şi de cântecul slab al fluierelor, care se auzea de pe holurile îndepărtate. Muzica vieţii.

Ce puteam să cer mai mult? Mi se oferise o a doua şansă, un dar care era raiul mm.

Am petrecut multe ore lucrând la rondurile cu flori. Am plivit iarba, am adunat crengile uscate, am săpat pământul şi am plantat aster. trandafiri, bujori, azalee, crizanteme şi orhidee, orice îmi aducea Apricot. Mirosul de pământ mi-a pătruns în haine şi-mi rămânea pe degete chiar şi când mergeam la culcare. Am umplut iazul cu nuferi albaştri, am pus pietre în jurul lui. iar în apă zburdau acum crapi şi caraşi-aurii.

Când briza trecea peste grădină, auzeam clinchetul apei şi simţeam mirosul de alge şi ştiam că cu îngrijisem locul acela, ştiam că acolo trebuia să mă aflu.

Mă bucuram şi de compania lui Hope - la cererea mea, Pheasant ¡şi trimisese oamenii la mănăstire să îl aducă. Iară să spună nimănui de fuga mea. Am fost atât de bucuroasă să îmi revăd scumpul tovarăş! La mănăstire, blana lui Hope era încâlcită, dar la palat i-a crescut lungă şi pufoasă, iar când alerga şi vâna albine şi fluturi i se legăna în valuri şi îl facca să arate ca un leu fioros. Hope lătra rar în grădină, de parcă ştia că trebuia să păstreze taina. !l luam cu mine când mi plimbam, vorbeam cu el când mi îmbrăcam, iar j se invinea în jurul meu. când lucram În grădini.

Pheasant venea noaptea, sărind în grădină peste zid. de parcă era inci tânăr- Ciliream împreună, el pe un armăsar alb, iar eu pe unul negru. Grădina nu era mare, dar aveam destul loc să hălâduim. Treceam de pâlcurile de bambuşi şi de mesteceni. Urcam pe dealul mic din spatele grădinii. Râdeam. Strigam. Fugeam unul după celălalt. Iar când Luna era sus. când briza era caldă, îşi dădea jos hainele, apoi mă dezbrăca şi pe mine. Ne uitam la trupurile noastre goale şi ne „îmbrăţişam foarte firesc, de parcă nu ne despârţiserăm niciodată, de parcă eram două seminţe sădite împreună.

Cu mult timp în urmă, fuseserăm apropiaţi unul de altul şi ne cercetaserăm unul pe celălalt cu patimă tinerească şi cu dorinţă. Tânjiserăm unul după celălalt aşa cum tânjeşte soarele, aprig, după vraja tainică a Lunii. Iar acum ne contopeam; eram patimă şi dorinţă; eram iubiţi pe care pasiunea lor îi unea. Noaptea, Luna era felinarul nostru, grădina ne era pat, ne aţâţam unul pe celălalt, lisam dragostea să plutească şi ne imbătam unul cu celălalt, întruna.

Iar când se iveau zorii, jucam polo. Cu pelerinele desfăcute, cu mânecile zburând prin aer, urmăream mingea stacojie. Eu nu mă pricepeam, dar cu toate acestea, jocul din zori mă prindea. în scurt timp, răsărea soarele; razele calde îmi mângâiau faţa umedă. Zâmbind, îl priveam pe Pheasant cum lovea mingea şi cum o azvârlea spre cer ca pe o pasăre eliberată.

De câteva ori, Pheasant a pomenit de tulburările de la graniţa ai tibetanii. Srongtsan Gampo, bătrânul lor rege, murise,

împărăteasa Lunii

iar cel nou rupsese târgul pe care-l facuscrâm şi jefuise multe aşezări de la hotarul nostru. Uam întrebat pe Pheasant cât de mare era problema. iar el a oftat greu. Regentul trimisese cavaleria, mi-a spus Pheasant, plecându-şi capul. Apoi a adăugat ci nu fusese chemat la sfamrile zilnice, aşa ci nu cunoştea aminuntele.Am aprobat din cap tăcută, dar n-am putut să uit glasul neputincios şi suferinţa din ochii lui. Mi-am amintit cât de încrezător fusese în noaptea în care îi murise tatăl. Pheasant ar fi fost un împărat straşnic, dacă nu i s-ar fi răpit prilejul de a conduce.

Adesea, Pheasant îmi aducea daruri, coşuri cu dulciuri, prăjituri cu miere şi kaki uscat acoperit cu zahăr pudră, pe care i Ie dădeam Iui Apricot. Cândva îmi plăceau, dar după viaţa la mănăstire gusturile mi se schimbaseră mult. Nu mai pofteam la carne şi dulciuri, în schimb, tânjeam după rădăcini de lotus Ia rece, castane de apă şi prune murate.

Două luni mai târziu, i-am spus Iui Pheasant că aveam şi eu un dar pentru el.

— Era şi vremea!

Mi-a pus mâna pe pântec.

— Crezi că c băiat sau fată?

— Ce îţi doreşti, băiat sau fată?

A părut să cadă pe gânduri.

— Băiat, dacă nu te încurcă.

Am înţeles ce voia să spună. O fată putea trăi liniştită într-o grădină înconjurată de ziduri, dar un băiat cu sângele lui Pheasant n-ar fi putut trăi în pace, mai ales că ştiam cu toţii că împărăteasa era stearpă. Apricot, slujnica mea cea ruşinoasă, îmi spusese că Pheasant avea doi băieţi. Ştiam despre unul pe nume Zhong, care trebuie să fi avut acum cel puţin opt ani, născut de Rain[1], o profesoară de etichetă din timpul domniei împăratului Taizong. Şi, adăugase Apricot, Rain născuse din nou în timpul exilului meu, dar pruncul murise la naştere. Pe celălalt băiat al lui Pheasant îl chema Sujie, născut de o femeie cunoscută acum drept Doamna Imaculată, una dintre cele patru ale Iui Pheasant, din Curtea Interioară.

' .Ploaie", în 1b. engleza (n. red.).Aşadar. daci aş fi avut un biiat, s-ar fi aliturat biriliei p*,,,,,, potiţia de moştenitor, fie ci îmi plicea, fie ca nu. înainte îi fi *hm* alungata, aş fi primit vestea cu bucurie şi speranţa, dar acum nu-rm doream decit o viaţi liniştita. — O fată. atunci, am zis.

În scurt timp. am simţit în mine primele mişcări, biraia vieţii, blândă, dar profundă. Mi-a crescut pofta de mâncare. Mâneam pe nerăsuflate tot ccca ce mi se punea în faţă, iar trupul tângea să adauge o viaţă preaplinului de-acum. Trăiam şi clipe tainicc. când lacrimile mă copleşeau pe neaşteptate, iar cuvintele mă părăseau, oricât m-aş fi străduit, numai că astfel de momente trcceau repede.

Mă gândeam la familia mea. Cu siguranţă, sora cea marc era şi ea mamă, iar mama ar fi fost fericită să aibă un nepot. Ar fi vorbit cu mine, ca de la mamă la mamă, m-ar fi învăţat care erau lucrurile inremse în timpul sarcinii şi mi-ar fi spus ce trebuie să fac pentru a svea un copil sănătos. Am fi împărtăşit suferinţa, bucuria şi mândria unei mame. Am fi râs şi am fi plâns. Gândurile acestea mi-au Încălzit inima şi am vrut să îi cer lui Phcasant să o aducă pe mama în vizită. Mi-ar fi dat voie, nu mă îndoicsc de asta. Dar oamenii din palat ar fi vorbit, iar împărăteasa ar fi aflat că se ascundea cineva în grădină Aş fi fost în primejdie să fiu descoperită.

Mama trebuia să aştepte.

Când a venit iarna, mă simţeam umflată. Mâinile îmi erau mai mari, degetele mai groase, iar burta se rotunjise. Simţeam o durctc uşoară de câte ori încercam să mă ridic sau când stăteam prea mult în picioare. Când m-am privit în lac, am văzut că aveam un mers caraghios, ţanţoş, cu umerii rraşi În spate, cu burta ieşind în afară, ca o raţă bine hrănită, care se ducea să înoate cu puii. Am zâmbit. În scurt timp. voi avea puiul meu, pe care îl voi creşte şi II voi Ieri de rele ca o raţă.

Mi durea spatele şi m-am aşezat pe o băncuţă caldă din grâdtnă. ri mi odihncsc. Hopc mi-a sirii În braţe, iar eu m-am aplecat să

împărăteasa Lunii

limângâi blana. Bujorii roşii şi trandafirii roz din apropiere ¡şi pierduseră florile, dar tufişurile rămăseseră puternice şi mândre. Crapii argintii şi caraşii aurii din lac ţâşneau din apa lucioasă. Vântul sufla peste grădină, legănând vârfurile copacilor şi fluturându-mi eşarfa de pe cap. Mă simţeam somnoroasă şi fericită.

Şi în fiecare zi mă rugam ca ziua de mâine să nu se schimbe. Dar, chiar dacă încercam să nu mă gândesc la asta, chiar dacă încercam să rămân liniştită, ştiam că împărăteasa se întorsese la palat de câteva luni şi că, mai devreme sau mai târziu, avea să mă găsească în grădină.

Aţipisem în dormitor, când am auzit o voce ascuţită dinspre poarta grădinii.

— Cum îndrăzneşti să nu mă laşi să intru? Cine zice că e porunca împăratului? Vreau să fac o plimbare prin grădină.

M-am sprijinit în cot, trează de-a binclea.

în cele din urmă, venise. împărăteasa. Probabil că îi auzise pe eunuci sau pe gărzi bârfind despre un oaspete de taină din grădină sau, pur şi simplu, bănuise ceva după felul în care se purta Phcasant. Nimic nu-i scăpa.

Apricot a venit în fugă în camcra mea, cu frica întipărită pe chip.

— Doamnă...

Am aprobat din cap încet.

— Sosesc.

Wein« Dai Kindel

M-am întors într-o parte şi m-am rostogolit din pat. Eram însărcinată în şapte luni. Mişcările simple, precum ridicatul şi coborâtul din pat, deveniseră adevărate corvezi. M-am îmbrăcat cu o haină din blană de iepure, pe care mi-o dăduse Pheasant. Vocea Regentului îmi răsuna în urechi. *Un scandai.*. El mă alungase din cauza asta - ce va spune împărăteasa, când mă va vedea? Avea să mă biciuiască, eram sigură, cu vorbe înţepătoare, dar trebuia să o înfrunt. De găsittot m-ar fi găsit.Am ieşit din camera. Ninsese. Aerul era răcoros şi un ttrat sub. ţirc de zăpadă acoperea rondurile de flori. Am apucat-o pe poteca acoperita de gheaţă din apropierea pavilionului. Pheasant Îmi spusese de multe ori să nu mă plimb pe acolo, îngrijorat ci aş putea aluneca. Hopc m-a urmat mâraind, de parcă simţea primejdia. Am trecut pe lângă felinarele din piatri şi pe lângă un arbust de scorţişoară cu crengilc acoperite de zăpadă, îndreptându-mă spre intrarea în formă de semilună. Cele două gărzi de ta intrarea În grădină se scirpinau în cap. în apropierea lor erau împărăteasa şi un grup de slujnice, lungindu-şi gâturile.

M-am oprit, tot mai neliniştită. Dacă aş fi putut să mă întorc, pur sî simplu, şi să mă ascund în camera mea!

— Unde este împăratul?

împărăteasa Wang a dat la o parte gărzile şi a păşit în grădină, călcând apăsat pe pietriş. Purta coroana de ceremonie, în forma păsării phoenix, deşi era o zi obişnuită.

— E aici? Vreau să văd ce face aici în fiecare noapte. Anunţaţi-l c-am sosit. Se va bucura să mă vadă...

M-a văzut şi a înlemnit. Sângele mi-a năvălit în cap. Pentru o clipă, n-am ştiut ce să fac. încercând să rămân liniştită, mi-am împreunat mânecile peste pântec şi m-am înclinat - era greu, cu burta mea mare, dar trebuia să urmez ritualul.

— Plecăciune, împărăteasa mea! împăratul tocmai a plecat. Au trimis după el, să primească nişte soli din străinătate.

— Tu cine eşti?

Căzuse pe gânduri sau poate că se căznea să-şi aminteascâ.

— Eşti... te cunosc. Eşti concubina fostului împărat.

Simţeam privirile curioase ale slujnicelor din spatele ei şi am ştiut atunci că viaţa mea liniştită din grădină se terminase.

Te ţine ascunsă? Pe tine? S-a furişat aici în fiecare noapte? Pentru tine? Dar te alungaseră, a zis. apropiindu-se de mine, cu făţaîntunecări de nedumerire. Cum ai ajuns aici? Ei re-a chemar înapoi? Eu de ce nu am ştiut despre asta? De ce nu mi-a spus?

— împărăteasă…

Nu ştiam ce să spun.

Era cât Phcasant de înaltă şi abia dacă îi ajungeam la umăr. Iar cu coroana pe cap părea şi mai înaltă, un uriaş. Dar vedeam limpede cât se schimbase. Fruntea brăzdată de riduri arăta ca un câmp proaspăt arat, nasul ca un sfeşnic ieşea în afară precum o creastă stâncoasă pe faţa dreaptă, iar ochii apropiaţi, care fuseseră mici şi înrunecaţi, păreau rotunzi şi bulbucaţi, ca ai unui peşte speriat. Era tot zdravănă şi osoasă, cu umeri largi şi coapse late, iar în preajma ei se simţea un miros greu de plante, semn al încercărilor de a rămâne însărcinată.

M-a apucat de încheietură şi mi-a răsucit-o, silindu-mă să o pnvesc în ochi.

—Tu! a strigat, iar glasul i-a devenit, din încurcat, furios. Nici nu e de mirare că nu mă vrea. Nu e de mirare că mă urăşte. Mi l-ai furai.

— Nu, nu c aşa.

Am scuturat din cap.

— Cu voia voastră, Maiestate aş vrea să lămuresc…

— Nu am nevoie de lămuririle tale. în şapte ani de căsnicie nu s-a uitat la mine. Numai din cauza ta. Tu!

Strânsoarca ei era atât de puternică, încât credeam c-o să-mi rupă încheietura, iar spatele mă durea pentru că eram silită să îmi răsucesc umerii.

— Nu ai ce căuta aici. Locul tău nu e aici.

Haina de blană îmi alunecă pe jos.

— Dă-mi drumul…

— Să-ţi dau drumul? Ştii cine eşti? Tu eşti concubina tatălui său. L-ai ademenit pe soţul meu când încă îi trăia tatăl, iar acum te-ai întors, să îl vrăjeşti din nou. Nu voi îngădui asta!

M-a strâns şi mai tare şi am simţit o durere în încheietură.

Wciaa Dai ha^d

— Nu înţelegi...L-ai vrâih ! Ce e de inţeaes: Mi-ai ripn soţuL a, ac» „ascunzi în casa mea.

Vxu - 'i dcrtnn ţi mai piosâiată snpuQţâQdu-m wex^^ Nu mai suportam. Din spatele meu s-a auzii un **mârâit, iar** Ho^> a sârit spce Împărătească. Ea a ţipai, s-a tras înapoi, **tar** durerea încheietura mi-a trecut. **Am** răsuflat uşurata. Hope u-a dezice colţii, gata să atace din nou.

— **Stai jos.**

L-am impins în jos. cu stângăcie încă mă durea locui de unde mă strânsese şi mi-a luat ceva timp să îi fac pe Hope să rămână ia pământ. Când m-am uitat din nou la împărătească. se holba la buna mea. Instinctiv, mi-am aşezat mâinile pe ca. de teamă că m-ar puaa lovi din nou. Dar a rămas nemişcată, cu gura căscată, cu ochii în- cremeniţi. Apoi, s-a întors şi s-a strecurat, ¡mpletiandu-se. prin intrarea în formă de semilună, cu slujnicele după ca.

Apricot mi-a pus haina pe umeri şi mi-a legat baiereic sub bărbie, dar iot îmi era frig. Şi eram tare „îngrijorată împărăteasa nu se aşteptase să mă găsească acolo şi, fară îndoială, o rănisem cu burta mea umflaiă. dar nu asta voisem. Nu dorisem să o ameninţ, să lâd de ca sau să i-I răpesc pe Pheasanr. Dar nici gând să mă creadă sau să-mi dea pace.

Dintr-odată, m-am întristat.

Nu îmi mai doream coroana. Atâta putere era pentru mine un vis îndepărtat. îmi doream doar un colţişor liniştit, un strop de fericire cu Phcasani şi cu copilul meu, în acest palat. Nimic mai mult.

Dar acum nu credeam că mai era cu putință.» 6 ©
O₀0

— Voi rămânc aici mâine.

Phcasant stătea lângă catul său, cu un ciocan de polo în mână. De obicei, era nerăbdător să incalecc şi să joace. Nu şi în ziua aceea. Gărzile îi spuseseră despre vizita împărătesei, iar el se grăbise spre aripa ci de clădire şi îi poruncise să mă lase în pace. încă era furios. încruntat şi-şi legăna ciocanul incolo şi-ncoace.

— Nu ştiu.

Am luat o minge de polo, de pe o bancă de lângă mine. Phcasant era îngrijorat pentru mine, dar nu putea face nimic.

— Nu poţi sta aici cu mine în fiecare zi.

— Nu o să te lase în pace, a zis Phcasant. Sc va întoarce şi o să-ţi faci zi.e fripte.

Hope a adulmecat bucuros mingea din mâna mea. Am arun- cat-o, ar el a fugit după ea, schcunând.

îl am pe Hope, iar el o să mă apere, am zis. Dar cred că împărăteas a s-a schimbat mult. 1P

Avea o altă înfăţişă re, desigur, dar şi un alt fel de a se se purta, care se schimba foarte repede. Fusese la fel şi acum trei ani? Nu eram siguri.

— Da?

Phcasant a ridicat din umeri.

— Ai chcmat-o în nopţile cu Lună plină, în ultimii trei ani? Pheasant ar fi trebuit să cadă la aşternut după obiceiul împăratului Taizong. Totuşi, de când revenisem în palat, încetase să mai cheme multe doamne. Tot trebuia să o vadă pe împărăteasă, ca să nu devină bănuitoare.

— Cred că da. Nu-mi amintesc. Obişnuiam să beau mult în nopţile acelea. Dar acum, ci ştie că eşti aici, nu mai e nevoie să o chem.

— Asta nu o să-i placă.

Hope s-a întors cu mingea în gură şi a aşezat-o la picioarele lui Phcasant. Ridicându-şi capul spre mine, a dat din coadă. Am zâmbit şi l-am scărpinat pe cap. hram mindră de el.

— Ei bine, c stearpă Toată lumea o spune. Nu e nimic de făcut.

— Dar...

Phcasant s-a aşezat în faţa mingii.

— Draga mea, ştii că eu şi împărăteasa Wang nu avem nimic de împărţit. Când m-am însurat cu ea, acum şapte ani, am facut-o doar ca să mă supun latei. Mamei nu î-ar fi plăcut de ea, drept să-ţi spun. Dar deja era tare greu să stai de vorbă cu Doamna Wang. Mă feream din calea ei de câte ori puteam... N-are cum şi-mi placă... Ea e altfel... E o femeie rece, rece.

A lovit mingea.

— Şi crudă.

Am privit mingea zburând prin aer. Hope, schelliind bucuros, a fugit din nou dupi ca.

— Crudă? S-a întâmplat ceva Între tine şi împărăteasa Wang cât am fost În exil? Ce a ficur?

— A făcut o grămadă de lucruri îngrozitoare

— Ca de pildă?

— Acum doi ani. când Rain era În durerile facerii, nu a chemat moaşa. De aceea a murit.

Mi-am dat seama că Pheasant vorbea despre celălalt copil al lui Rain. dar nu ştiusem că împărăteasa avusese de-a face cu moartea ei. Fireşte că Pheasant nu o putea ierta pentru asta.

— Ce a mai făcut împărăteasa?

— Nu e destul? Doar o femeie crudă ar fi stat în faţa odăii, ascultând timp de două nopţi cum se chinuie o femeie care naşte. Chiar aşa s-a purtat. A stat acolo şi nu a făcut nimic.

Nu a îngăduit ca vreo moaşă ori vreo slujnică să o ajute pe Rain şi a lâsat-o să sufere. Când un eunuc a încercat să-mi dea de veste, l-a ameninţat că îl bate.

Pheasant a dat cu ciocanul de polo de pământ.

— Rain ar fi putut să mai aibă un copil. în schimb, a sângerat pâna a murit, iar copilul a murit odată cu ea.

M-a trecut un fior rece şi mi-am pus mâna pe pântec. N-aş fi îndurat să păţească şi copilul meu ceva.

— Nu vreau să am o astfel de soţie.

— Ştiu, dar...

— E rea şi cu celelalte doamne. De fiecare dată când o chem pe vreuna dintre ele, o hărţuieşte.

Şi-a îndreptat spatele.

— Nu o să-i îngădui să te chinuie şi pe tine, Mei. O să aduc mai multe gărzi.

M-am uitat spre intrarea în grădină. Gărzile nu se vedeau, dar ştiam că, şi dacă Pheasant ar pune acolo o armată, ar fi fost tot degeaba. Pentru ei, eu eram doar o concubină surghiunită, care îl ademenise pe împărat. Niciunul nu mi-ar fi fost credincios şi ni- ciunul nu m-ar fi păzit în faţa împărătesei. M-am gândii la SunTzu şi la *Arta războiului*, cartea pe cârc o citisem cu atâta atenţie în 73
copilărie. Aş fi vrut ca maestrul sa aibă un s(at bun pentru mine Dar uitasem cea mai mare parte din ea şi nu o aveam la mine.

— Sau aş putea să te mut în alră pare, dacă vrei.

Am oftat. Nici asta nu ar fi fost de ajutor. întreaga Curte trebuie să fi aflat deja că mă ascundeam în grădină - cu siguranţa, împărăteasa avusese grijă de asta - şi, indiferent unde m-ar fi ţinut Pheasant. tot m-ar fi găsit.

— Nu o să mă ascund de ea, dacă la asta te gândeşti.

S-a uitat în jur.

— Ai dreptate. Nu o să te mai ascunzi. Săptămâna viitoare, în prima zi a lunii, vom da un ospăţ în cinstea ta şi le vei cunoaşte pe toate femeile de la palat. Totul la vedere.

M-am speriat.

— La vedere?

A încuviinţat din cap.

— M-am hotărât. O să te aşez la dreapta mea. O să anunţ că eşti a mea, astfel ca bârfele să înceteze o dată pentru totdeauna.

Cuvintele lui mi-au amintit de vremea când mă băteam cu intriganta de Jewel[1] pentru cinstea de a s:a alături de tatăl său. Ea fusese aleasă, insă avea să se prăpădească în dizgraţie. M-ar fi

bucurat foarte mult să stau alături de Pheasant, să se ştie că eram a lui şi doar a lui, dar gândul aeda mă şi neliniştea.
M-am întors să-l găsesc pe Hopc, care încă mai căuta mingea în pădurea de dincolo de lac.
— Nu ştiu. Nu cred că e o idee bună
Nu eram îndeajuns de puternică, nj aveam niciun aliat sau vreun protector, în afară de Pheasant, iar când Regentul va fi aflat de întoarcerea mea, Pheasant va avea de înfruntat duşmani din toate părţile. Regentul era prea puternic, cu toţi dregătorii de rang înalt care îl slujeau.
[1] „NcMcmau", În Ib. engleza (n. red.).

— Parei spuneai ci nu vrei şi te ascunzi de ea.
— Nu vreau.
Mi-am întors capul, ca şi nu vadi cit de îngrijoraţi eram. **O r** avea şi îmi iaci Regentul, cind va atla ci m-am întors?
— Doar ci nu cred ci acum s-ar cădea.
— Dar...
— Fără petreceri în numele meu. am zis cu hotărâre. Şi nu mă mai privi aşa.
Phcasanr a tras adânc aer în piept, a pus ciocanul jos şi s-a apropiat să-mi mângâie pântecul.
— E fiul meu.
Mereu spunea aşa, deşi cu nădăjduiam să fie fată.
— Nu ştii dacă c băiat.
— Dar ştii că locul tău e la palat, nu?
Am simţit o mişcare în burtă, de parcă pruncul răspundea întrebării lui Pheasant. I-am acoperit mâna cu a mea. Era adevărat. Eram fericită cu viaţa mea în grădina aceea, dar copilul meu, fie că era băiat sau fată, nu putea sta ascuns pentru totdeauna. Ce voi face ca să-l feresc, când împărăteasa va înccrca să îi facă rău? Trebuia să ridic un zid de apărare pentru copilul meu, chiar dacă nu eram gata să o înfrunt pe împărăteasă. Iar asta însemna că Pheasant trebuia să fie scutul şi armura mea.
Am ridicat capul.
— Mai devreme ai pomenii de războiul cu tibetanii. Cavaleria noastră a invins?
A oftat.
— Tibetanii ne-au înfrânt. Din nou. Lucrurile se înrăutăţesc la graniţă. Ştii, Mei, dacă tata ar fi trăit, nu am fi îndurat o astfel de ruşine, iar acum toată lumea din împărăţie dă vina pe mine, pe neputinţa mea.
A râs sec.

— Deşi nu am (acut nimic. Absolut nimic.
I-am simţit suferinţa.
Wcin. Oii Randel
— Care e planul Regentului?
— A trimis la lupta alte douăzeci de mii de oameni, dar lucrurile nu par încurajatoare.
Pheasant a luat din nou ciocanul.
— Guvernatorul de la graniţă ţi-a abandonat postul ţi a fugj, Unchiul i-a trimis la moarte întreaga familie. Acum, dregătorii sunt speriaţi, iar oamenii fug. Se tem că tibetanii vor trece graniţa în curând şi că vor ataca Chang'an.
M-am încruntat. Era mai rău decât îmi închipuisem.
— Poate că ar trebui să iei pane la sfaturi, Pheasant!
S-a întorc surprins spre mine, iar eu am continuat.
— Ştiu că Regentul nu ţi-a cerut să mergi, dar nici nu te poate împiedica, dacă hotărăşti să te duci.
— Am fost de câteva ori, înainte de întoarcerea ta.
S-a uitat în jos, spre ciocan.
— Nu am fost... de ajutor şi. oricum, după ce am aflat vestea morţii tale. nu am mai văzut rostul.
Mi-am aşezat mâna pe braţul lui.
— Dar acum vezi rostul, nu-i aţa? Iar mâine, când vei merge în Sala Sfatului Audienţelor, îl vei chema pe General şi îl vei trimite să se lupte cu tibetanii.
Generalul era încă în exil, dar numele lui era prea măreţ încât să fi fost uitat şi eram sigură că, dacă el va conduce armata, îi va zdrobi pe tibetani. Dar voiam să se întoarcă şi din altă pricină. După ce Generalul o să îi învingă pe tibetani şi o să se întoarcă la Cune, îi va datora lui Pheasant credinţă pentru totdeauna, iar cu ajutorul Generalului, Pheasant nu va mai fi lipsit de putere.
— Să îl chem pe General din exil?
Pheasant părea surprins.
— Nu e cu putinţă.
legea oprea rechemarea unui surghiunit. Dar, la urma urmei, împăratul făcea legile.
— Trebuie să faci să se poată.
— De ce crezi că Regentul mă va asculta?
— Pentru că nu are un om mai bun pe care să îl trimită.
O cavalerie de douăzeci de mii de oameni, iar guvernatorul tot fugise. Când Generalul atacase Koguryo, cu şase ani în urmă, condusese cinci sute de oameni, luptase împotriva a cincizeci de mii din armata Koguryo, îi călcase în picioare pe toţi şi lăsase zece forturi în ruine. Era o legendă a câmpului de luptă şi eram sigură că îşi putea repeta isprava, dacă i se dădea prilejul.

— Mâine, când te duci în Sala Sfatului, pomeneşte numele lui şi veri ce spun dregătorii.
Pheasanr a clătinat din cap.
— Nu o să încuviinţeze. Iar unchiul meu...
— Crezi că ar lăsa mai degrabă să fie atacat Chang'an?
M-am uitat în ochii lui Pheasanr.
— Âsta c prilejul pe care-l căutai, Pheasant. îţi aminteşti ce ţi-ai dorit pentru împărăţie? Acum mult timp? înainte să moară tatăl tău? îţi aminteşti ce-a prezis Tripitaka - urmează o perioadă măreaţă. mai glorioasă decât domnia oricărui împărat?
— Nu voi uita niciodată.
L-am strâns de braţ.
— Atunci, ia ce îţi aparţine, Pheasant. Acum, când ai prilejul.
A privit în pământ, dar am văzut dorinţa adâncă din ochii lui, dorinţa de a conduce, de a conduce singur.
— Nu crezi că c prea târziu?
— Prea târziu? Sigur că nu. Eşti încă tânăr. Mai ai mulţi ani în faţă.
— Dar unchiul meu... Ştii că nu... el doar face voia tatălui meu...
Glasul lui slab şi domol mă învăluia precum pânza delicată pe care o ţes viermii de mătase, dar dedesubt simţeam cum suferinţa atârna ca o gânganie grea, care se lupii să supravieţuiască. Pheasant, mi-an dat scama, încă îşi ţinea unchiul la mare cinste.

Vrei să fii împărat, adevăratul împărat, nu-i aşa

?A dat din cap, cu tristeţea pe chip.

— Da. Vreau. Cum să nu vreau? Este dinastia familiei met. Mama s-ar bucura să mă vadă conducând. Şi tata a vrut **ti** f„u conducător. Asta m-a învăţat, chiar daci j-a răzgândit înainte **ti** moară. Da. ar fi minunat dacă visul meu s-ar împlini. Ştii că atunci când era de vârsta mea, tata deja conducea imperiul de cinci ani? Pentru prima dată de la întoarcerea mea la Curte, am timţii amărăciune în vocea lui şi mi-am dat seama cât de mult Îşi dorise să devină împărat adevărat. Eram sigură că trebuia să căpătăm ajutorul Generalului, pentru ca Pheasant să-şi recâştige puterea la Curte. Nu doar pentru mine, ci şi pentru el.

— Vei conduce, Pheasant, şi nu uita... Regentul nu va trăi o veşnicie.

A zâmbit, un zâmbet strălucitor.

— De acum înainte, mă voi duce la sfaturi. Şi mă voi bate să-l aduc înapoi pe General.

Mi-a strâns mâna.

— Sunt fericit că eşti aici.

Şi eu eram bucuroasă şi, cumva, ştiam că va reuşi. Poate că În curând nu va mai fi nevoie să mă tem de împărăteasă. Hope a schelâlâit bucuros din apropierea lacului şi l-am văzut alergând spre mine, cu mingea în gură.

— E un câine bun, a zis Pheasant, privindu-l pe Hope frecându-şi botul de mine. îţi dau un armăsar la schimb.

— Nu se poate.

Am zâmbit, ţinându-l pe Hope aproape de mine.

— El mă apără. Aproape că a muşcat-o pe împărăteasă, zilele trecurc.

— Aproape? Trebuie să fie mai bun data viitoare.

Am râs. Pheasant era atât de uşor de citit. Dragostea şi ura să-

— lişluiau în el ca focul şi apa.Obişnuiam să cred că, fară îndoială, cele mai preţioase animale sunt caii, dar nu mai sunt atât de sigură.

— Repede te-ai mai răzgândit!

Am râs din nou, dar nu l-am contrazis. Mereu aveam să îi iubesc pe Hopc mai mult decât caii. Pheasant n-ar fi înţeles. El avea o slăbiciune pentru cai, mai ales pentru cei de rasă, a căror sudoare se înroşeşte precum sângele.

— Dar tot cred că ai nevoie de cineva cu care să stai, în caz că ca se întoarce, a zis Pheasant.

— Să mă apere?

Nu era uşor să găsim pe cineva care să îmi fie credincios şi în-deajuns de puternic ca să o oprească pe împărătească, dacă încerca să mă atace.

— Un tovarăş, Mei. Stai să mă gândesc...

— Pheasant...

A tuşit.

— O voi ruga pe sora mea să stea cu tine.

M-am încruntat. Nu mă aşteptam ca o prinţesă să fie o tovarăşă prietenoasă, multe erau înfumurate, răsfăţate şi adesea le priveau de sus pe concubine. întâlnisem câteva, când îl îngrijisem pe împăratul Taizong, şi rar se uitaseră spre mine sau îmi aruncaseră vreo vorbă.

— Pe care dintre ele?

Pheasant avea patru surori şi şaptesprezece surori vitrege. Când trăia împăratul Taizong, ele locuiau cu mamele lor şi rar luau parte la treburile palatului. Acum, cele mai multe fie erau măritate, fie trăiau retrase în odăile lor.

— Gaoyang.

însemna „Soare Puternic”, un nume neobişnuit pentru o fată.

— E una dintre surorile tale vitrege?

Pheasant a da din cap.E®"' mai ciudaţi Cred că voi două o să vă înţelegeţi fo^ bine. A învăţat cu un călugăr, de foarre tânără, ţi a cipita, ni?te deprinderi numai ale ei. îi scoate din sărite pe mulţi oameni din palat ţi (ace doar ce poftește. Acum e măritată.

Vasăzică, prinţesa aceea nu doar că era înfumurată, dar era ţi habotnică. Nu îmi doream să îmi petrec zilele intonând cu ca sutrt sau privind-o cum se plimbă ţanţoşă prin grădină toată ziua.

— Ţi-am spus, Pheasant, că mă descurc singură. Şi-a înclinat capul, zâmbind.

— Cum?

— De când eşti atât de încăpăţânai

Nu puteam să mă cert cu el când îmi zâmbea aşa. Am oftat.

— Bine, trimite-o aici pe prinţesă.

— Lasă-mă să aranjez să te viziteze săptămâna viitoare. Iar Între timp - s-a dus spre cal şi a încălecat - să nu dai de belele. în următoarele zile, Pheasant s-a dus devreme în Sala Sfatului, încercând să îi convingă pe Regent şi pe ceilalţi dregători să îl re-cheme pe General din exil şi să îl trimită să lupte cu tîbetanii. Cererea i-a fost de îndată nesocotită, dar Pheasant a stăruit şi, cum la Curte continuau să sosească veşti privind înfrângerile, în cele din urmă. Regentul a consimţit îi dea Generalului o şansă.

Plin de bucurie, Pheasant a hotărât să-l întâlnească pe General în- tr-un oraş de b graniţă, cu gândul să-l îmbărbăteze. Pheasant a făgăduit că o să se întoarcă la palat în câteva săptămâni, cu Generalul victorios.

înainte să plcce, Pheasant mi-a făcut un dar pe care mi-l promisese cu ani în urmă: *Arta războiului*, de Sun Tzu. Am ascuns sulul preţios sub pernă. într-o bună zi avea să îmi fie de folos. Şi m-am rugat ca Pheasant să vină înapoi cât mai repede cu putinţă, căci eram îngrijorată din cauza împărătesei, care, cu siguranţă, avea şi se folosească de prilej ca să scape de mine.O 7 ©

OGO

Zgomote puternice izbucniseră la poarta grădinii. împărăteasa se întorsese, nu singură, ci cu o armată de gărzi de la palat. Băteau în poartă cu ceva tare. Mă aşezasem pe marginea patului şi ascultam. Mi-ar fi plăcut să mă duc la uşă, să văd ce făceau, dar burta mea era prea marc ji oboseam repede, dacă stăteam în picioare prea mult. Şi eram neliniştită Ce o să-mi facă împărăteasa? Nu va da înapoi, ştiind că Pheasant nu era aici, să mă apere.

Porţile s-au prăbuşit cu un bufnet, iar gărzile au pornit să strige şi mai tare. Apricot a intrat în fugă în camera mea, cu faţa albită de frică Voiam să îi spun să nu se teamă, dar eram prea tulburată ca să pot vorbi. încercând să rămân liniştită, am îmbrăcat haina din blană şi mi-am legat o eşarfa roşie pe cap. Părul îmi mai crescuse în ultimele şapte luni, dar inci era prea scurt să arate frumos.Apricot îşi frângea mâinile în stânga mea, iar Hopc sălta în dreapta. M-am dus spre intrare. împărăteasa era în apropierea pavilionului, cu un grup de bărbaţi şi femei care dădeau din mâini. Când a văzut că mă apropiam, s-a răsucit şi a pornit spre mine, lată-n trup, ca un porumbel uriaş care îşi întinde aripile pe cer. Pârul 11 era adunat strâns după urcchi, iar pe cap avea aceeaşi coroană în forma păsării phoenix, de grija căreia nu mai părea să scape. Mă întrebam dacă şi dormea cu ea.

Patru doamne veneau în spatele ei. După felul în care păşeau, mi-am dat seama că erau Cele Patru Doamne, femeile de rangul doi, mai prejos doar decât împărăteasa. Cea din stânga avea o rochie albă cusută cu auriu, iar cclelalte trei purtau rochii la fel, din brocart trandafiriu. Cele trei doamne se ţineau de braţ, iar părul lor lung şi lucios era adunat într-un coc în creştet. Cu obrajii roşii şi cu alunițele minunate, arătau foarte sfioase şi atrăgătoare, ca trei po- târnichi frumuşele, cu pene roz.

Le pizmuiam pentru că erau atât de frumoase. Aş fi vrut să am încă pârul lung, dar aveam numai eşarfa roşie din mătase, pe care vântul mi-o sufla peste faţă. Mi-am pus-o pe după urechi, temându-mă că nodul s-ar putea desface, iar eşarfa ar cădea. Dacă doamnele mi-ar fi văzut părul tăiat scurt, aş fi devenit bătaia de joc a întregului palat.

— *Zoo an,* „împărătească”.

— Bună dimineaţa.

M-am îndepărtat cu câţiva paşi şi am făcut o plecăciune, încercând să Îmi păstrez liniştea. Ce avea de gând? Să mă umilească? Să mă ameninţe?

— Am hotărât să deschidem grădina oricui va pofti s-o viziteze, a spus împărăteasa Wang, mai inaltă decât toate femeile şi decât gărzile din spatele ei. Va fi deschisă pentru toate doamnele, indiferent de rang. Şi-i voi adăuga o nouă aripă, o s-o lărgesc. Grădinarii vor veni mâine, la fel şi zugravii şi cei care se vor ocupa de lac. Acum vreau şi îndepărtăm tot ce nu îşi are locul aici. Asta înseamnă că trebuie şi pleci.

M-am ţinut dreaptă.

— Mă tem că nu pot, împărăteasa mea.

îndrăzneşti să nu îmi dai ascultare

?Umbra ci marc s-a întins pe pământ, acoperindu-mi picioarele ţi apoi ţâţa.

— împărăteasa.

Mi-am păstrat glasul liniţtit.

— Nici prin gând nu-mi trccc. Este porunca împăratului să rămân în această grădină.

— împăratul? El nu poruncţtc în Curtea Interioară.

Nu îmi plăceau deloc tonul şi siguranţa cu care vorbea.

— Poate că ar trebui să vorbiţi cu el.

După un răgaz. împărăteasa s-a întors spre doamnele din spatele ci.

— Doamnelor, poate că vă întrebaţi de ce v-am adus pe toate aici. V-aţi întrebat cine este această femeie? Daţi-mi voie să vă spun. Este o târfa a fostului împărat. Acum trei ani, Regentul a trimis-o la o mănăstire, să se căiască, dar ea s-a furişat inapoi la palat şi l-a ademenit pe împărat! Iar acum, ca împărătească, trebuie să îmi fac datoria să o alung.

Doamnele şi-au plecat capetele, apropiindu-se una de alta, iar împărăteasa a continuat cu glasul şi mai piţigăiat.

— M-aţi auzit? Femeia asta s-a culcat cu tatăl, iar acum se culcă şi cu fiul! O curvă, asta este! Fără de cinste şi virtute.

Slujinicele din apropierea Celor Patru Doamne şi-au acoperit gu-rile. şuşotind între ele. Slujnicdc şi gărzile se uitau la mine cu gurile căscate, iar capul lui Apricot era atât de plecat, incât ai fi zis că va intra în pământ. îmi venea să-mi acopăr faţa, să fug în camera mea şi să mă incui acolo. Dar m-am silit să rămân dreaptă. Cu zece ani în urmă, dorinţa ei ar fi fost îndeplinită, dar acum eram mai puternică.

— Răspunde-mi, târfo! Nu ţi-e ruşine?

Mi-am ridicat capul, să o privesc în ochi. Da, incercascm să împart patul cu tatăl lui Pheasant, în zadar. însă trecutul şi ruşinea erau ale melc, cu trebuia să le duc.

— Maiestate, ingâduiţi-mi să fiu limpede; nu v-am furat soţul.

— Nu poţi spune că nu-i aşa, curvo!

---------- - n

Weina Dai Randel

Vocea ei era atât de ascuţită, încât îmi venea să-mî acopăr urc-chile, iar bebeluşul s-a mişcat în mine cu atâta putere, că aproape rn-am încovoiat de durere. Se speriase de vocea împărătesei.

— Nu o să mă cert cu Măria Ta. Dacă aţi încheiat, vă doresc o zi bună. Aş vrea să mă odihnesc.

— Stai pe loc! Nu te mişti de-aicî! S-a apropiat de mine cu paşi nesiguri.

— O să te las..., incepu ea, apoi, în mod neaşteptat, glasul i-a scăzut până la un murmur atât de încet, încât abia o auzeam. O să te las în pace... dacă promiţi să nu te culci cu împăratul.

Nu ştiam ce să spun. Era o dorinţă atât de copilărească; nu mi aştepascm să aud asta din partea ei.

— Da. Promite-mi... promite-mi că o să mî-l dai înapoi. Glasul îi tremura, la fel şi buzele, de parcă fiecare cuvânt ar fi durut-o grozav.

— Dacă mă alege pe mine, dacă îmi dă un fiu, o să te las în pace. Avea ochii scildap în lacrimi şi mi s-a făcut mîli de ca. Dar era
stearpă. Cum puteam eu şi o ajut?

— Îmi pare tiu. Mi tem ci nu pot promite nimic.

Chipul lat i s-a înroşit, iar nasul ca un sfeşnic i s-a îndreptat spre cer.

— Atunci îţi poruncesc şi pleci. Ieşi! Afari din grădină. Acum!

O apucase din nou un val de furie înspăimântătoare. Am făcut un pas inapoi.

— V-am spus. Maiestatea Voastră. Nu pot face asta. A izbucnit într-un râs strident.

— Cum îndrăzneşti să nu mi te supui? Nimeni nu îmi nesocoteşte mic poruncile, tirfo! Nimeni. Dacă îţi spun că trebuie să pleci din grădini, trebuie *şi* pleci din gridîni. Daci spun că vei fi pedepsiţi, vei fi pedepsiţi. Girzi!

Bărbatul din spatele ei a răspuns, iar ea a ariti spre mine. — Lovcşte-o!

Nu-mi venea să crcd că tocmai poruncise asta. dar barbarul a venit spre mine, fluturând nişte nuiele groase. Mi t-a put un nod în gât şi m-am uitat în jur. Femeile şi-au plecat repede capetele ţi v-aii dat înapoi. Lângă mine, Apricot scâncea, cu mâinile la guri. Corzile cârora Pheasant le poruncise să mă păzească nu erau nicăieri.

Am simţit fiori de teamă pe şira spinării. N-avea nici un ro« să fug. N-aş fi reuşit şi mă mişc mai repede ca ci. În spatele meu v-a auzit un mârâit cunoscut, iar Hope ţâşni, arătându-şi colţii. Nici nu apucasem să răsuflu uşurată, când una dintre gărzi l-a lovit cu bâta. Dar Hopc al meu cel curajos a sărit într-o parte ţi a muţeai piciorul bărbatului. Acesta a căzut strigând de durere, iar Hope s-a răsucit să îi înfrunte pe alţi cinci bărbaţi care erau în faţa lui. Rotindu-se, s-a aruncat ţi a muşcat umărul unui gardian, punandu-l la pământ. Ceilalţi patru au şovăit, iar Hope s-a întors

lângă mine. Înainte să II pot atinge, un gardian a sărit spre cl şi l-

a lovit peste piciorul rănit. Scâncind. Hope a căzut. În timp ce niiirlrle au tăbărât pe el. Am strigat:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă!

Nu m-au ascultat, iar bietul meu Hope se zbătea pe jos.

— Opriţi-vă'

M-am aruncat în faţa lui Hope, cu braţele desfăcute.

— Nu-I atingeţi.

— Prindcţi-o! a strigat împărăteasa.

Când bărbaţii s-au apropiat de mine, inima Îmi bătea nebunește. M-am ridicai şi am inccrcat să rămân liniştită.

— Nu mă puteţi atinge. Pori în mine sămânţa împăratului. Dacă îmi faceţi vreun râu, dacă îndrăzniţi să mă atingqi fie şi cu un deget, o să pun să fiţi azvârliţi cu toţii În temniţă.

Au şovăit şi au întors capetelc spre împărătească. Ea a râs.

— Prea târziu, tărfo! Deja ţi-am dai o şansă. Loviţi-o!

S-au apropiat, iar Hope a lătrat furios. Sudoarea mi-a umezit subsuorilc. Voia să mă facă să pierd copilul! Am simţit o loviturăpe spinare. M-am clătinat în faţă. iar un gardian m-a lovi, |” Disperată, m-am încovoiat, cu braţele În jurul burţii, dar „„ gardian m-a lovit în gcnunchi şi am căzut.

— Nu! a ţipat Apricot, cu glas amenințător.

Am ridicat capul, eşarfa mi-a zburat în faţă şi mi-a blocat vede- rea. dar tot am apucat să văd limpede cum deasupra capului se ri- dica o bâtă. Era destul de groasă ca să-mi rupă braţul, să mă lase fără cunoştinţă sau, cel mai rău, să mă facă să pierd copilul. Nu puteam să mă mişc.

Dintr-odată, un văl liliachiu mi s-a s-a învolburat în faţă. A apucai bâta şi a azvârlit-o în aer. Ca şi cum ar fi avut ochi şi braţe, ţesătura liliachie l-a lovit pe bărbatul din faţa mea, care a căzut, apoi pe un altui, în dreapta, care a scos un strigăt, apoi l-a învăluit pe încă unul la stânga, aruncându-l într-o pane, până cârd, în cele din urmă, toate gărzile care mi se aşezaseră în faţă se rostogoleau pe jos, gemând.

Ţesătura liliachie a inceput după accca să se răsucească, mai întâi iute, după care a încetinit, desfacându-se ca un cocon şi lăsând vederii o fată zveltă, cu un braţ deasupra capului, cu altul pe lângă coapse, şi cu mânecile lungi căzând pe lângă ca ca două draperii.

Mi-am strâns eşarfă după urechi, privind-o înfricoşată. Mânecile ci lungi şi liliachii dezarmaseră gărzile. Mi scăpase.

— Pleacă, împărăteasă Wang, a spus fata.

Era chiar mai scundă ca mine, iar în faţa împărătesei arăta ca un copil, dar stătea dreaptă şi ţanţoşă, de parcă mai făcuse asta de multe ori.

— Cum îndrăznești să vii aici? a zis împărăteasa, cu chipul încremenit ca dăltuit în piatră.

Fata şi-a aruncat mânecile la spate şi a ridicat bărbia.

— Nu mă iei tu la întrebări, impărăteasă Wang. Acum, întinde-o. Nu vreau să-ţi zic de două ori.

încet, împărăteasa s-a dat la o parte.

— Nu voi uita asta.

— Sunt sigură, a încredinţat-o fata.

(¡laşul îi era domol, şi privea cu dispreţ spre împărăteasa, de parcă era obişnuită ca oamenii să i se supună. împărăteasa s-a întors pe călcâie şi a ieşit repede din grădină. Iară o vorbă. Cele Patru Doamne s-au uitat la mine şi s-au întors să o urmeze, iar

gărzile şi-au adunat armele şi s-au repezit după ele. Apricot m-a ajutat să mă ridic.

— Sunteţi bine, doamnă?

Mi-a scuturat praful de pe umeri. Plânsese, iar mâinile îi erau reci. Biata copilă! Era atât de tânără, nici măcar cincisprezece ani nu împlinise încă, şi probabil că era îngrozită să mă vadă bătută, fară să poată să mă ajute.

— N-am nimic, am zis. îmi pare rău că împărăteasa te-a speriat.

— Nu... doamnă... cu...

Apricot ţi-a muşcat buza.

— Eu... cu... ar li trebuit să vă ajut. Vă rog... nu mă pedepsiţi, doamnă.

Am scuturat din cap.

— Sigur că n-o să te pcdcpscsc, Apricot. Mă bucur doar că nu ai păţit nimic. Tc-ar fi bătut şi pe tine, dacă ai fi încercat să mă ajuţi.

Apricot ţi-a şters ochii, cu uşuarea pe chip, iar cu m-am întors spre fata în violet.

— M-ai scăpat. îţi sunt datoare.

Era tânără, de şaptesprezece sau optsprezece ani, subţire ca o frunză, cu umerii mici şi pieptul drept. Cu mânecile lungi atârnând până în pământ, arăta ca un duh care dansează, din fresca accca faimoasă, *înălţarea ta ceruri*. Părul lung, împletit simplu, îî cădea pe piept, spre deosebire de doamnele din Curtea Interioară, care şi-l strângeau ir, creştet. Avea un farmec simplu şi liniştitor, pe care nu îl vedeai la femeile de la palat, care erau obişnuite să se pudreze şi să se spoiască.

Nu. îi eşti datoare lui Phcasant

.M-am uitat la ea.
— Eşti Prinţesa Gaoyang?
Abia acum pricepeam ce spusese Pheasant. învăţase cu un călugăr... desigur. Mulţi călugări practicau anele marţiale, pentru a-şi întări trupurile.
— Eu sunt, a zis zâmbind şi dezvăluind două gropiţe adânci. Ochii-i mari erau negri ca piatra de onix.
— Dar parcă Pheasant zisese că vei veni săptămâna viitoare. Şi-a ridicat bărbia.
— Crezi că Pheasant poate să îmi spună mie ce să fac?
Avea un soi de hotărâre obraznică, dar îmi plăcea. Nu mai întâlnisem o fată ca ea.
— Sigur că nu. Ar fi de neînchipuit.
A râs, fără să se sinchisească să îşi acopere gura. Glasul îi era clar şi vesel, ca un clopoţel care clinchetştc sub cerul senin.
_____Când Pheasant mi-a spus despre tine, nu l-am crezut, dar
acum îmi dau seama că, la urma urmei, avea dreptate.
— În legătură cu ce?
Nu mi-a răspuns. În schimb, s-a răsucit şi a zbughit-o spre pavilion. Când a ajuns acolo, s-a căţărat pe acoperiş, cât ai clipi.
— Te voi veghea. De aici.
— Aşa să fie.
Am dat din cap şi m-am sprijinit de o bancă din piatră, ca să mă îndrept. Nici nu era de mirare că Pheasant spunea despre ca că scotcadin sărite lumea din palat. Nimănui nu-i convenea să ştie că o prinţesă căţărată pe acoperiş putea asculta vorbele de taină, noaptea. Dar ea era aici ca să mă păzească şi eram bucuroasă. Hope scânci. M-am dus spre el.
— Gata, gata, băiat cuminte! Hai să te văd.
l-am ridicat lăbuţa. Bietul Hopc! Zâcea acolo moale şi sângera

- O să le cer doctorilor nişte leacuri, doamnă, a spus Aprîcot. 88

rnmmm|||

îşi muşca buza din nou. Chipul i se liniştise, Însă În ochi i se vedea îngrijorarea.

— Da. Aşa să faci, Apricot. Acum.

L-am mângâiat pe Hope, liniştindu-l, iar Apricot a plecat după doctor. Când s-a potolit, m-am ridicat. Ceva mi se mişca în pântec şi am simţit cum mă cuprinde durerea. Am răsuflat greu, ameţită. Nădăjduiam ca loviturile să nu-mi fi rănit pruncul. îmi doream ca Pheasant să se întoarcă iute.

Vântul mi-a aruncat capătul eşarfei peste faţă, acoperindu-mi ochii. Pentru o clipă, tot ce era în grădină

- copacii cu crengile goale, pavilionul acoperit de gheaţă, lacul negru, chiar şi felinarele din piatră - totul a fost învăluit în roşu.©

ANUL 652 D.H. **AL TREILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG**

SFĂRS1T DE IARN

Ă• •e
9 8 O
0₀0

Patru zile mai târziu, am primit veşti de la Pheasant. Totul mergea bine. îl întâlnise pe General, care se pare că era la Fel de puternic ca înainte, iar acum plânuiau un atac surpriză asupra tibetanilor. Foarte curând, zicea el, se va întoarce victorios la palat.

Am ascuns mesajul la cingătoare. Nădăjduiam să se întoarcă foarte curând, pentru că nu mă simţisem prea bine în ultimele zile, iar împărăteasa trimisese vorbă din nou, cerându-mi să îi dau pace lui Pheasant. Am oftat şi i-am făcut semn slujitoarei ei să plece, dar a continuat să mă hărţuiască.

în fiecare dimineaţă zăream capete care priveau peste zidul grădinii şi sduete care treceau repede pe lângă intrare, pentru că porţile încă stăteau, claie peste grămadă, în locul unde căzuseră. Mă priveau în dmp ce meditam pe coridor, iar spre apus, când ieşeam la o plimbare prin grădină, capetele se retrăgeau şi li auzeam pe spionii împărătesei cum alergau să dea raportul despre ce făceam.Hope continua să mă păzească, lătrând straşnic la străini, pentru că era rănit şi nu putea să alerge după ei. Noua mea protectoare, Prinţesa Gaoyang, mă făcea să mă simt mai în siguranţă. Aduna picfricclc şi Ic arunca de pe acoperişul pavilionului, când rărea pe cineva care dădea târcoale. De câte ori o pietricică zbura pe«ₑ jy urma un ţipăt ascuţit. Nu greşea niciodată ţinta, însă dacă o ţineam tot aşa, grădina noastră avea să rămână fară pietre.

— îţi datorez viaţa mea şi a copilului, i-am spus prinţesei în dimineaţa de după ce Pheasant trimisese veste. Cum pot să te răsplătesc, *gongzhui*

„Prinţesă". Am folosit titlul formal.

— Nu-mi spune aşa.

Stătea întinsă pe acoperişul pavilionului, cu picioarele încrucişate. cu mâinile sub cap, iar mânecile lungi îi atârnau de pe acoperiş.

— Cum altfel să-ţi spun, atunci?

— Spune-mi Gaoyang.

Doar împăratul sau mama prinţesei aveau dreptul să îi spună pe nume. W.-im mirai că-mi oferea aşa o cinste.

— Cu marc drag, dar numai când suntem singure. Am făcut o pauză

— E un nume bun.

Soare strălucitor. I se potrivea, pentru că părea să fie ca Soarele de la amiază, sclipitoare şi mândră. Şi, la fel ca numele ei, era una singură. Niciodată nu rămânea nemişcată, precum doamnele de la palat; în schimb, sărea şi zbura printre copaci. Şi avea o slăbiciune pentru zburdatul pe-afară, nu consimţea să-mi intre în cameră nici dacă vremea se răcise. Mânca doar grâne iară gust şi bea apă, şi pasămite încălca deja regulile adevăraţilor spadasini, care beau doar vânt şi se hrănesc cu soare.

Mă subjugase, aşa c-am căutat să aflu mai multe. Mama ei fusese una dintre doamnele de rangul al treilea, Doamnele de Onoare ale împăratului Taizong, pe care mi-o aminteam ca fiind o femeie tăcută şi palidă. Se spunea că fusese o budistă nestrămutată, care petrecuse mult timp într-un templu din apropiere de Casa Altarului. 94

~fel ca Doamna Nobilă care se împrietenise cu mine. mama lui Gaoyang murise în noaptea aceea îngrozitoare în care se răsculaseră Taizi şi Prinţul Yo. cu şapte ani în urmă.

Prinţesa luscsc un copil neobişnuit, de mică îi plăcuseră giumbuşlucurile şi zbenguiala. Nimeni nu i-a dat atenţie, căci era copila unei doamne de rangul al treilea, dar într-o zi, când a sărit de pe un acoperiş şi s-a pomenit taman în faţa împăratului Taizong, acesta aproape că a leşinat de spaimă. De furie, a trimis-o la un călugăr pe nume Biji, crcpt pedeapsă pentru obrăznicia ci. Călugărul Biji a învăţat-o, mai întâi, mişcările *taiji,* pe care Ie-a deprins fără greutate, iar apoi a învăţat-o *qigong*, ca să-i folosească atât pentru *taiji*, cât şi ca să-i potolească neastâmpărul. S-a dovedit o elevă nemaiîntâlnită, care putea sări la înălţimi neobişnuite şi să sfărâme o stivă de cărămizi cu palma ci subţire. Când a împlinit paisprezece ani, în anul în care Pheaiant a fost numit moştenitor al împărăţiei, împăratul a măritat-o cu fiul Secretarului Fang, pe nume Fang Yi'ai. Erau căsătoriţi de patru ani, dar nu aveau copii.

îmi plăcea prinţesa. îmi plăceau silueta ei zvcltă, ca a unui spiri- duş, puterile ei neobişnuite, nepăsarea ci faţă de etichetă şi protocol şi chiar purtarea ei mândră. Doar unei prinţese i se puteau ierta asemenea năravuri. Mai presus de toate, mă bucuram că mă păzea.

Trecuseră aproape patru săptămâni de când Pheasant plecase de Ia palat. într-o dimineaţă, am mai primit o veste de la el.

— Gaoyang! am strigat, alergând spre pavilion. Generalul i-a învins pe tiberani! Se întorc acasă!

în grădină, aerul era răcoros, dar proaspăt. Picăturile de rouă îngheţaseră, prinse între crengile copacilor ca nişte perle transparente, iar de streaşină atârnau ţurţuri, ca nişte fâşii argintii.

Când?Prinţesa îşi facca exerciţiile obişnuite, care mie îmi păreau chinuitoare. Mai întâi sărise peste trunchiul unui pin bătrân, apoi, lovind cu picioarele o creangă groasă, făcuse un salt În văzduh înainte să ajungă înapoi pe pământ.

— Nu-mi spune. Poate că deja e în drum spre palat, am zii, zâmbind.

Pentru că erau victorioşi. Regentul nu mai putea să se Împotri- vească atunci când Pheasant avea să poruncească să înceteze

surghiunul Generalului, iar odată Generalul întors la palat, avea să fie un sprijin de nădejde pentru Pheasant.

Un şirag de cristalc s-a răspândit în văzduh. Prinţesa a lovit o creangă cu piciorul.

— Bun. Atunci pot pleca. Trebuie să mă-ntâlnesc cu dascălul.

— Călugărul?

A făcut un salt peste vârfurile copacilor.

— Da.

M-am întors, urmărindu-i silueta zveltă. Eram necăjita. Sperasem că sa rămâne cu mine în grădină.

— O să vii să ne vezi, după ce se naşte copilul?

S-a lăsat uşor pe pământ. Nici măcar nu gâfaia. Mi-era ciudă pe iuţeala ei. Ajunsă acum în luna a opta de sarcină, mă simţeam la fel de sprintenă ca o bivoliţă.

— îmi ceri prea mult, a zis ea, dar gropiţele i s-au adâncit de încântare.

Am zâmbit şi eu.

— De ce mă ajuţi, Gaoyang?

— De ce nu? a întrebat ca, în felul ei trufaş.

— îmi dau seama că nu prea Ic placi pe doamnele de la Curte.

— Ah, dar tu eşti altfel decât ele. Mai puţin sâcâitoare. Am râs.

— E de laudă?

— Este. Dar nu trebuie să îţi faci griji.

A sărit încă o dată şi a nimerit cu un picior pe un felinar din piatră, cu braţele întinse precum aripile unei păsări.

— Dac* chiar ai nevoie de mine. por vi mai «au aici câteva zile. Apoi fi-a împreunat mâinile deasupra capului şi a închis ochii.

Medita stând pe un felinar din piatră. Eram uimită.

— Şi cu meditez. Am Învăţat cât am stat la mănăstire.

— Ţi-c dor de viaţa de călugăriţă? Am scuturat din cap.

— Pur şi simplu, îmi place liniştea meditaţiei.

Am simţit prin pântec o mişcare iute. Am gemut şi m-am aşezat pe o bancă din piatră, să-mi potolesc durerea. De când oamenii împărătesei mă loviseră, copilul fusese destul de neastâmpărat. Uneori când se mişca simţeam o durere ascuţită, iar ameţelile puteau dura şi câtcva ceasuri.

— Eşti trasă la faţă. Ar trebui să mergi înăuntru.

Gaoyang a coborât de pe felinar. Părea să nu mai vrea să mediteze.

— N-am nimic.

Aş fi vrut ca doctorii să poată trece pe la mine, dar împărăteasa le interzisese să mă îngrijească.

— Nu arăţi bine.

— Chiar nu am nimic.

Am răsuflat adânc, până când durerea s-a domolit.

— Voiam să te întreb ce s-a întâmplat între tine şi împărătească. Nu pare să te placă.

— Nu mare lucru. Pur şi simplu, nu mă place, pentru că Pheasant îmi dă voie să-l caut când poftesc. Zicc că mă răsfaţă.

Gaoyang a ridicat din umeri.

— Şi mai e şi nebună.

— Adică e iute ia mânie?

0 întrebasem pe Apricot despre împărătească, iar ea întrebase prin palat. într-adevăr, spuneau oamenii, era greu s-o citeşti. Uneori ţipa, azvârlea cu lucruri în stânga şi-n drepta şi îşi bătea slujnicele, spcr;indu-i pe toţi cei care o slujeau, iar alteori nu voia să mănânce 97

sau şi se imbracc şi stitca pe podeaua odiii sale. cu braţele În junii genunchilor, leginându-se inainte şi inapoi. cerând iertare *mm,..* nilor şi plingind zile intregi.

— Oamenii spun ci c într-atât de schimbătoare, incit parcă în ca ar rrii doui femei diferite. Mi întreb de ce.

— Nu c limpede?

Gaoyang ţi-a tras piciorul din spate spre cap. trupul arcuindu-se graţios. Era atât de mlidioasi!

— E stearpă. E deznădăjduită. Oamenii râd de ca, spun că e o găină care nu poate oua.

— înţeleg.

Am dat din cap, amintindu-mi că împărăteasa îmi ccrusc şi mic să o ajut să rămână însărcinată. Chipul ei înlăcrimat mă uluise şi mă întrebasem cum credea că puteam să o ajut.

— Dar nu crezi că e ciudat că se poartă atât de nesăbuit?

— O face pentru că înlăiinrrnl ei trăieşte un câine beteag, a zis Gaoyang, dând drumul piciorului.

Asta mi-a amintit de Hopc. Nu îi văzusem în dimineaţa aceea.

— Unde e Hopc?

M-am uitat prin grădini, ciutându-l. îşi revenise foarte frumos, sub îngrijirea lui Apricot. Acum zburda prin grădină, în căutarea nepoftiţilor, iar când dădea de iscoadele împărătesei lătra şi se repezea spre ele , înfricoşându-le. Am fost foarte mândră când, într-o zi, a venit la mine trăgând după el pe unul dintre oamenii Împărătesei.

— Gaoyang, l-ai văzut azi pe Hopc?

— l'hcasant mi-a spus să am grijă de tine, nu de câinele tău.

Gaoyang a mai (acut un salt şi s-a aşezat pe pământ.

— Undc-i Apricot? Poate că l-a văzut ea.

— Ne aduce mincarea.

impiritcasa îi oprise pe eunuci şi aduci de mâncare în grădina mea. şi de aceea Apricot trebuia să se ducă la bucitiric, să ne-o aduci ea.
mmmp/

— .Poate ci Hope s-a du» cu ca. Unde re duci. Mei? Scai! Ai grija pe gheaţi.

M im oprii, i-am luai mina şi am trecui pate poteca acoperiţi de gheaţa. Era foarte alunccoasi şi a trebuit şi am grija pe unde paşrsc.

— Mi duc şi îi gisesc pe Hopc. Poate ci e pe ccalalti pane a lacului.

L-am căutat printre straturile de flori, în jurul lacului şi chiar prin pădurea de dincolo de el, dar nu l-am găsit. Când s-a intors Apricot, nici ea nu ştia pe unde era.

— Credeam că e aici.

Am căutat prin grădină toată după-amiaza. Nici urmă de Hopc. Am căutat mai departe pe lângă lac, prin tufişuri şi prin colţurile din apropierea crângului de bambuşi. Prinţesa Gaoyang chiar sări pe acoperiş şi se uită de jur împrejur în grădină. Câinele nu era nicăieri. Mi-am amintit cât de rău îl bătuseră gărzile împărătesei pe Hope şi m-a luat cu leşin. Ea îl furase, eram sigură. Când Apricot m-a îndemnat să mă aşez la masă, m-am uitat la tăvile cu mâncarea mea preferată: ciuperci reci, brânză tofu prăjită şi fasole roşie. Nu aveam poftă de mâncare şi nici măcar nu puteam să îmi ridic mâna.

— Probabil că s-a rătăcit prin pădure. Doamnă, a spus Apricot, aşezată lângă mine. Sc va întoarce. Nu-i aşa. Prinţesă? Gaoyang, care ne urmase înăuntru, a încuviinţat. Am clătinat din cap.

— Nu cred că s-a rătăcit.

Apricot a împins tava mai aproape de mine.

— Dar c aproape cina. Doamnă. Nu aţi mâncat nimic azi. Copilul are nevoie de mâncare. Vă rog, luaţi ceva. Nu vreţi nişte supă?

— Las-o acolo, Apricot. O să mănânc mai târziu.

Mă durea din nou buna. Am închis ochii şi am aşteptat să treacă.

— Uite. Mănâncă asta.

— Gaoyang a pus în faţa mea un vas mare cu supă, cu capacul pe el.E supa ta preferaţi, nil? Mlnânci un pic, apoi poţi ,ţ odihneşti.

Am ridicat privirea.

— E furioasa pe mine, (îaoyang. A vrut şi mi pedepteasci şi l-a luat pe Hope. O să îl pună în lanţ, o şi îl bati, o săi faci rlu. Oh, bietul meu câine...

— O să-l aducem noi înapoi, a zis Prinţesa Gaoyang. înainte să mai pot spune ceva, a urmat: O să mergem în odăile ei şi o să Întrebăm de câinele tău.

— Nu o să ni-l dea pe Hope aşa, pur şi simplu.

Mi-am amintit cum, cu mult timp în urmă, mă dusesem În camera lui Jcwcl, să îi cer să îmi înapoieze nişte diademe pe care le furase ca să mă aibă la mână, şi aflasem că nu poţi discuta cu o femeie flămândă de putere.

— O voi ruga frumos.

— Nu te va asculta.

Gaoyang şi-a întins pe jos mânecile lungi, amintindu-mi cât de uşor dezarmase gărzile.

— O să văd atunci ce pot face.

Faţa i-a devenit serioasă, iar inima mî s-a umplut de speranţă. Gaoyang avea să mă ajute. Dacă putea pune la pământ o ceată de gărzi, cu siguranţă putea să o facă pe împărăteasa Wang să îmi înapoieze câinele.

— Hai să mergem, Gaoyang!

— Mai întâi, ar trebui să mănânci. Apricot are dreptate, a zis ea şi mi-a pus o lingură în mână. Trebuie şi ai griji de copil. Când te vei fi întremat şi vei fi gata de lupţi, plecam.

Am oftat. Pirea un plan cuminte. Când o să mi simt în putere, voi merge la împiriteasi. O şi ne înfruntăm încă o dată. Dar nu eram singuri. Cu ajutorul lui Gaoyang, Impiritcasa va pierde. Nu va avea de ales, va trebui să mi-l înapoieze pe Hope.

Am ridicat capacul oalei cu supă şi o aromi dHicioaai mi-a cuprins nirile. Supa era subţire şi vedeam listării de bambus, ciupercile, urechile de lemn şi gălbenuşurile ouilor fierte. Dintr-odati, eram himesiti. Am vârât lingura în oală şi am luat din supă. Era ddioosL Am mai luat o linguri. Lingă ouă s-a ivit o bucată de carne.

M-am oprit.

— Apricot.

M-am încruntat.

— Credeam că ştii că nu mănânc carne. De ce mi-ai pus carne în supă?

— Carne? Ce carne?

Gaoyang s-a aplecat şi s-a uitat la supă.

— Mic îmi pare ci c carne. Nu ştii că Doamna ta c vegetariană. Apricot'

— Ştiu, ştiu, prinţesă.

Apricot s-a înroşit.

— Dar le-am spus bucătarilor. Ei cunosc obiceiurile doamnei noastre fi mereu au oameni care îi pregătesc special mâncarea...

— I-ai văzut gătind? Cine ţi-a dat supa? am întrebat.

A înghiţit în sec.

— Slujnica împărătesei... Ea mi-a dat-o, iar împărăteasa era şi ca acolo Mi s-a părut ciudat... şi la început nu am vrut să o iau de la ea. Eram îngrijorată... Dacă... M-am dus la mai-marii bucătarilor şi i-am pus să o guste de trei ori, în caz că... împărăteasa nu m-ar fi otrăvit, eram încredinţată, dar de ce s-ar fi obosit să meargă la bucătărie, un loc unde cele mai multe femei nobile refuzau să fie văzute? M-am uitat la bucata de carne roşiatică din oală. Am simţit un fior pe şira spinării şi am pus lingura jos.

— Ce este? Ce este, Mei?

Vocea lui Gaoyang a răsunat în camera mare.

— Te simţi bine?

Este... este...O acreală mi-a urcat din stomac până în gât. Am râgâit. Şi (ne}
o dată.

Cum de putuse să facă aşa ceva? Dar nu puteam să gândesc limpede, să văd sau să aud, pentru că încăperea se făcuse toată un du-te vino şi se umpluse de voci piţigăiate. Apricot trăgea aer În piept, gâfaia, nu putea să respire, iar Gaoyang striga furioasă. Am clipit, încercând să spun ceva sau să îmi limpczcsc privirea, dar nu eram în stare. Un răpăit greu, asurzitor îmi răsuna în urechi.

Camera se rotea. Cele două siluete s-au clătinat în faţa mea. Am întins mâna, dar se micşorau, deveneau ccţoase, se deformau şi nu le mai ajungeam. Podeaua tare m-a lovit pe o parte a corpului, iar prin pântec am simţit că mă trecea un junghi mai puternic decât simţisem vreodată. Am gemut.

— Ce este, ce este?

Gaoyang mă ţinea în braţe. Îi simţeam atingerea, dar nu o vedeam, iar durerea se răspândise peste tot, în bună, în picioare, în piept, în oase. Durea într-atât de tare. încât nu puteam să răsuflu, dar am încercat să gândesc, am încercat să stau ncmişcată. Nu era cu putinţă. Trebuia să fiu puternică. Mai aveam o lună. Copilul nu era pregătit. Trebuia să mai stea...

Dar era prea târziu.

Are simţit umezeală intre picioare. îmi curgca pe coapse şi se lipea de mine. M-a luat cu frig, picioarele mi-au amorţit, iar dinţii au început să-mi dânţăne.

— Sângerează... Cerule...Mi-a apărut în faţă chipul lui Tripitalta, privirea lui neajutorată şi încărcată de presimţiri. Am scuturat din cap. Nu, nu, nu. Nu trebuia să se întâmple. Se înşelase. Se înşelase! Cu inima strânsă, m-am ţinut de burtă, încercând să opresc durerea, încercând să îmi aşez copilul la loc, unde trebuia să fie. Dar trupul nu mă asculta. Pântecul mi-a devenit mai greu, mai mare, mai tare, ca un bolovan îngheţat, carr se rosrognlca şi V iot rostogolea, amenin ţând «A i-adă, amenin ţând şi iasă.

— Apricot! Cheamă doctorii!

— Da r, prinţesă, împărăteasa Wang n-n şi-i la.se să vină!

•— Attinci ai grijă de doamna ta! Îi aduc eu!

Un şuvoi puternic şi de ncoprit mă lovea pe dinăuntru, iar un ghem de foc nemilos şi aspru se învârtea prin mine.

încăperea s-a întunecai. Teama, agonia, durerea m-au străpuns şi m-au zguduit. Am ţipat.

F.ram sfâşiată. Aveam să mor. Iar copilul meu... copilul meu avea să moară şi cl.

Cineva m-a prins de umăr, un chip rotund şi palid ca o urnă de cenuşă s-a ivit în faţa mea şi s-au auzit mai multe voci care mă îndemnau tă ascult, să împing. Nu voiam. Nu îmi plăcea că eram ţintuită acolo. Nu îmi plăcea că vedeam feţele acelea străine. îl voiam doar pe Hope. Oh, Hopc. Fusese un câine atât de bun...

Dar braţele acelea nu îmi dădeau drumul. Mă atingeau cu degetele lipicioasc prccum piciorul lung al unui păianjen. Voiam să plece. Nu puteam să îi las să mă atingă pe mine sau pe copilul meu. Dacă îi tr.miscsc împărăteasa?

Apoi. braţele au dispărut. Vocile s-au risipit. Era Întuneric din nou, atât de întuneric, încât nu vedeam nici măcar sclipirea unei lumânări iau frânturi din lumina Lunii. Unde eram? Unde pictaseră toţi?

Mă simţeam obosită, foarte obosită. Voiam să dorm un pic. Dar un glas spart şi apăsător îmi răsuna în urcchi. Am încercat să îl ascult, dar se risipi. Se lăsă din nou tăccrea, apoi mi-am dat scama că îmi auzeam propriul geamăt. Durerea m-a cuprins din nou, sfâşiindu-mă. Am ţipat. Am implorat. Nu puteam şi fac asta. *iJia/i-mă ui mor!*

— ... tulburată... copilul... nu li putem salva pe amândoi...

WH". Dai R.ndtl

Cine spunea «ta? Nu vedeam. Prea Imuneric. Şi înceţoşat.

— Pheasant... Tu hotărăşti... Durează de prea mult... Are dur«, toarte mari...

Vocea lui Gaoyang. Aşadar el se întorsese. Mă bucuram. Vtna«, să 11 ţin de mână. Voiam să mă ia în braţe

— Am mai pierdut-o o dată...

— Dar copilul...

— Scăpaţi-o!

Oh, era furios. *Pheasant, nufifurios! F doar durere. O nimica toata...*

Chipul lui s-a ivit în faţa mea, ochii îi luceau ca două stele în depărtare, scăpărătoare şi puternice. Voiam să îl ating. Fusese o vreme când mă uitam la stelele acelea şi vedeam Luna oglindită lângă ele. îmi închipuiam palatul strălucitor. Visam. Zâmbeam. Uitam trecutul şi viitorul. Tânjeam după Hope şi îmi doream

mai mult... Oh. stelele acelea, sclipirile acelea are mă ademeneau, atât de aproape de Lună...

— Draga mea. Ascultă-mă. Fii puternică. O să răzbeşti. Mă auzi? Sunt aici.

Era acolo. Se întorsese după mine. Dar se înşela, nu credeam că voi izbândi. Era cu neputinţă. Durerea era îngrozitoare. Nici măcar nu puteam să îmi înfrânez lacrimile...

— Ascultă, Mei. Hope... el mereu te va păzi... o vei învinge. Amândoi o vom învinge.

Glasul lui Pheasant. Nu credeam. împărăteasa mă va zdrobi. O va face. Nu îl omorâse ea pe Hope al meu:

— Ţine-mă de mână, draga mea.

Mâna lui era mare, uscată şi caldă. Mă acoperea ca o mantie îmblănită.

— Pentru fiul nostru...

Fiul nostru...

Pheasant avea dreptate. Trebuia să se întâmple. Nu aveam nevoie

de o fată supusă, cu capul plecat. Nu mai puteam să trăiesc tăcută 10

4Într un ml; al palatului. Aveam nevoie de tărie, de puterea unui fiu care să mă ajute să lini înfrunt duşmanul. Voi ridica glasul la Împărătească. O voi opri. Voi lupta cu ca.

Durerea se întoarse, urcând prin mine. Am strigat şi mai tare, capul Imi vâjâia şi fiecare părticică a trupului părea să strige cu mine. Totuşi, de data aceasta, era altfel. Vedeam întunericul cum piere şi strălucirea luminii iţindu-se dintr-o perlă rotundă. Ia câţiva paşi de mine.

Uşurarea a venit pe neaşteptate. M-am întins pe spate, sleită. În jurui meu, se-au7cau nenumărate chiote şi murmure. Nu-mi spuseseră dacă pruncul meu era băiat sau fată, dar cu ştiam.

— Ai izbândit.

Faţa zâmbitoare a lui Phcasant s-a ivit lângă mine. Oh, ce frumos era!

— Uite.

Mi-a întins o mogâldeaţă. Pruncul era un piticuţ plin de cute, cu capul ca un dovlecel şi chipul vânăt. îşi strânsese mâinile la piept, pleoapele îi erau umflate şi nasul drept, iar gura strânsă, de parcă era chinuit şi nemulţumit de lumea asta. Parcă nici n-ar fi avut oase, prea era moale şi alunecos. Dar plângea, cu pieptul ridicându-i-se şi cu buzele turtite. Iar plânsul accla era cea mai frumoasă muzică pe care o auzisem vreodată.

Mi-am lipit faţa de a lui şi l-am luat în braţe. I-am ascultat suflatei iute, i-am simţit inima lângă a mea şi am plâns de bucurie.

— Băiatul meu!

Am rămas multe zile în pat, cu fiul meu în braţe. Era mic, blând şi gingaş. Când plângea, vocea li era slabă, respiraţia greoaie. Dar, pentru un copil care se născuse cu aproape şase săptămâni mai devreme, părea să fie sănătos. Dormea în cea mai mare parte a timpului. Când se trezea, se uita la tavan, cu chipul unui poet bătrân, visător şi liniştit. în spatele ochilor lui părea să se ascundă o întreagă 105 lume. pe care nu se grăbea să o împărtăşească. Uneori, se uita la mine cu o privire înţelegătoare, de parcă ştia prin ce trecusem, dar alteori părea nehotărât dacă ne plăcea pe mine şi noua lui casă.

Hui meu era comoara mea şi nu îl scăpăm din ochi. Dormeam când dormea şi el şi îl îngrijeam când se trezea. ¡1

priveam cum se cuibărea sub pătură, încruntându-se şi mijind ochii. Dădea din mâini incet, întorcea capul, ridica pumnii, ca un dansator atent, care încerca fiecare mişcare, l-am destâeul degetele strânse şi i l-am sărutat pe fiecare. I-am adulmecat izul lăptos, i-am mângâiat smocurile de pâr şi l-am strâns la piept. Ştiam că aş fi fost în stare să-mi dau viaţa pentru micuţul acela.

Din porunca lui Pheasant, doi doctori aveau grijă de mine. Mi-au spus să mă leg la cap cu o pânză groasă şi să îmi încălzesc picioarele cu papuci îmblăniţi. Mi-au spus să beau apă fierbinte cu ghimbir şi zahăr. Îmbăierea era oprită.

— Tiupul lâu nu şi-a revenii după faccic. Apa se va strccura în măruntaie şi te va slăbi, au zis ei.

Nici plimbările nu-mi erau îngăduite.

— Mişcarea îţi fură din putere. Fără putere, *(fi*-ul slăbeşte.

Nici măcar să mă duc spre uşa camerei, unde se simţea briza
proaspătă, n-aveam voie.

— Vântul este cel mai dăunător pentru trupul tău slăbit. Se înstăpâneşte în creier şi îţi dă dureri de cap, care te vor bântui toată viaţa.

Mi-au mai spus să mănânc plachie din peşte de râu şi brânză tofu prăjită în grăsime de porc mistreţ, ca să am mai muli lapte. Nu eram învăţată cu bucatele âstea, dar nu m-am împotrivit. Nu ăsta era războiul meu. Bătălia mea se dădea în altă parte.l-am scris mamei, i-am spus că devenise bunică şi că eram bine, sănătoasă. Mi-a răspuns printr-o scrisoare plină de bucurie şi încântare. Era nerăbdătoare să-şi cunoască nepotul şi nădăjduiam să i se îndeplinească dorinţa în scurt timp. Poate chiar în foarte scurt timp, căci, în sfârşit, Generalul, care îi infrânsese pe tiberani şi 106 scăpase localităţile de la graniţă, avea voie să se întoarcă la Curte. În ziua sosirii, a avut parte de o primire caldă, dregătorii l-au întâmpinat pe străzi, iar oamenii de rând ai oraşului l-au primii cu uralc, recunoscători. Pheasant a cerut ca Generalul să fie repus în fosta lui drcgătorie. cea de ministru al războiului, şi să i se îngăduie să redevină comandantul celor nouăzeci şi nouă de legiuni ale Păsătilor de Aur. La început, Regentul s-a împotrivit, dar n-a avur incotro, căci ceilalţi dregători îl sprijineau puternic pe General.

.Astfel, spre încântarea mea. Generalul şi-a reluat poziţia la Curte şi i-a fost credincios lui Pheasant. Oriunde se ducea Pheasant, se ducea şi Generalul, iar Ia cererea lui Pheasant şi-a trimis zece dintre oameni să îmi păzească grădina.

Nu mai eram singură în Curtea Interioară, nu mai eram o concubină exilată demnă de milă, care se temea să nu fie alungată din nou. Mulţumită naşterii fiului meu. toată lumea ştia că eu, mama unui copil al împăratului, voi rămâne la palat. Şi am primit numele legiuit de Cea Mai Adorată, iar Pheasant mă copleşea cu haine de blană călduroase, bijuterii preţioase şi cu dragostea sa.

Gaoyang a găsit blana bietului Hope în dosul bucătăriei. Am ingropai-o într-o pârloagă din apropierea crângului de bambus din grădină. Cu lacrimi în ochi, am stat aşezată lângă mormântul animalului meu de companie, amintindu-mi cum mă alinase în timpul exilului. N-aveam să uit niciodată ce i-a făcut împărăteasa şi fiecare zi în care nu îi auzeam lătratul şi vedeam locurile pe unde obişnuia să doarmă îmi amintea de primejdia care îmi dădea târcoale.

în apropierea mormântului lui Hope curgea un pârâu. Le-am cerut gărzilor mele să construiască un pod peste el. L-am numit Podul Nădejdii, căci speram că mă va trece peste tărâmul de foc şi tunet şi că mă va duce spre unul sigur şi

plin de bucurie, unde să
nu mă mai tem

.N-aveam să-l uii niciodată pe Hope, pentru prietenia lui, pentru grija pe care mi-a purtat-o şi pentru ceea ce moartea lui m-a ajutat să înţeleg.

Aveam să înving. Aveam să nasc. Aveam să înflbresc. o

ANUL 653 D.H. AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG

PRIMĂVAR

ĂO 9 C

OQO

împărăteasa s-a prefăcut nevinovată, când Phcasant a întrebat-o dacă ea l-i omorât pe Hope.

— Lumea obişnuieşte să mănânce câini. N-are rost să faci din ţânţar armăsar, a zis ca. N-am vrut decât să-i dau supa ca să se întremeze.

Dar cand Phcasant i-a amintit că nu mâneam carne, şi-a întors capul, cu răutate.

Şi mi-a blestemat copilul, azvârlind cuvinte cumplite, care ar face orice mamă să se teamă.

„Mai mult de-o lună n-o s-o ducă!”

„O să moară în somn.”

„Se va îmbolnăvi de friguri.”

Mi-am strâns înfuriată pumnii. Am jurat că voi face tot ce eram în stare pentru a-mi păzi fiul, daci îndrăznea să-l atingă chiar şi cu un deget.

Haide, am un dar pentru tine!Pheasant ini-a (acul semn să mă apropii, când am intrat În sala de mese. Cu câteva zile în urmă, fiul meu împlinise treizeci de zile, un moment important în viaţa lui. Pheasant dăduse un ospăţ, să îi sărbătorim. Au fost chemate toate doamnele de rang înalt, chiar şi împărăteasa cea degrabă ucigaşă de animale, dar încă nu sosiseră.

— Ce fel de dar? am întrebat.

Salonul gemea de servitori, slujnice ţi concubine. într-un colţ, muzicienii începuseră să cânte la fluiere, ţitere şi lăute *bipa.* Cântau o melodic cunoscută - „Munţii înalţi şi izvoarele curgătoare". Mi-am amintit că o auzisem cu mulţi ani în urmă, la o petrecere a 'împăratului Taizong. De fapt, totul Îmi părea cunoscut. Fusese în aceeaşi sală, cu aceleaşi mese aurite, cu scaune lăcuite în roşu, cu paravar.e din lemn incrustat cu rubine pe care erau desenate peisaje alb-negru. Pentru o clipă, am crezut că o să-mi văd prietenele aşteptându-mă. Dar ele dispăruseră, la fel ca florile de cireş de anul trecut, cândva luminoase şi atrăgătoare, ispitele strălucitoare ale primăverii, acum ofilite şi pierdute în praf.

— E o surpriză.

Pheasant a ridicat paharul spre mine.

— Ar fi bine să fie una bună, am zis şi m-am aşezat pe un scaun de lângă el.

Nu m-a lăsat inima să îi spun că nu îmi păsa de daruri. Singurul lucru la care mă gândeam zilele acelea era cum să fac ca fiul meu să rămână teafăr. M-am întors să mă incuviinţez că în spatele meu venea Apricot, care îl ţinea în braţe. Cum avea doar o lună fiului meu nu i se dăduse încă un nume, avea să-l primească atunci când împlinea un an.

Nu vei fi dezamăgită, draga mea. Ţi-I voi da când vor sosi toate doamnele, a zis şi mi-a atins faţa cu mâna. Arăţi precum zeiţa râului Luo.Am zâmbit. Cu siguranţă, ştia ce să spună ca să mă facă fericită. Eram imbrâcată cu o rochie nouă, pe care o primisem de la el, o rochie de un roşu aprins, pe care erau pictate pagode şi valuri 112 *.tnmnmmi...» m v • W«WWHm>'t „■M. 'lnmimWM^m „'Mi' W.* împărăteasa Lunii

Pieptul îmi ieşea în faţa şi-mi mai legasem şi-un brâu lat la mijloc. Adăugasem un şal lung din blană şi o fustă albastră. Ba chiar mă dădusem cu pomadă albă de faţă şi cu roşu în obraz. Dar nu reuşi-sem să fac nimic în privinţa părului. încă era scurt şi nu avusesem de ales, a trebuit să îl înfăşor cu o eşarfa lungă.

— Iar Domnia Voastră, Maiestate, n-aţi arătat niciodată mai chipeş, am zis.

într-adevăr, Pheasant era mai fericit de când câştigase sprijinul Generalului. Mersese la sfaturi, ascultase jalbe şi luase hotărâri care fuseseră puse în fapt. Speram ca Pheasant să-şi sporească puterea, să domnească peste împărăţie şi să devină adevăratul împărat, aşa cum merita.

— Mă simt bine. Totul va fi bine! a zis cu faţa frumoasă luminată de fericire. Dar tu eşti încă bolnavă. Dacă oboseşti, putem încheia repede petrecerea.

M-a iniţial grija lui, pentru că încă sângeram şi osteneam repede. Dar am glumit:

— De ce, ca să joci fără mine faimosul Joc al Licuricilor?

îl jucase cu concubinele, în vremea exilului meu, dar lucrurile nu se petrecuseră cum se zvonea. Nu fusese vorba despre fete dezbrăcare, doar de licurici, pe care îi adunase într-o cutie rotundă cu sită. Dar cei mai mulţi oameni nu cunoşteau adevărul şi credeau că totul era un fel de năravmurdar.

Pheasant a izbucnit în râs.

— Ar trebui să iau asta drept o încurajare, să o fac?

M-am prefăcut că îl lovesc. Mereu se pricepea să mă facă să zâmbcsc.

—Tu ai început, a spus el, acum Iară să glumească. Uite, poftim nişte vin.

Am luat o înghiţitură. Vinul era dulce, cu o aromă puternică de prunc şi miere.

Când vin doamnele

— ?Trebuie să ajungă în curând.

Slujitorii din apropierea porţii au făcut o plecăciune când au intrat cele patru doamne - cele patru femei pe care le văzusem În grădină când împărăteasa venise să mă bată.

— Doamna Nobilă. Doamna Virtuoasă, Doamna Supusă şi Doamna Imaculată, a strigat crainicul.

Erau Cele Patru Doamne de rangul al doilea ale lui Pheasant, altele decât cele care ¡1 slujiseră pe împăratul Taizong, dar cu aceleaşi titluri. Când s-au apropiat de mine, nu mi-a venit să cred cât de tinere erau. Trebuie să fi avut optsprezece sau nouăsprezece ani, ochii strălucitori, pielea luminoasă şi taliile subţiri.

M-am simţit bătrână. Doar aveam douăzeci şi şapte de ani.

M-am ridicat să le salut. Deşi acum eu eram Cea Mai Adorată, încă eram concubină fără rang şi trebuia să fiu cuviincioasă, să mi le fac prietene.

Doamna Imaculata, imbracata cu o rochie albă brodată cu flori de prun violet, a venit în faţa celorlalte trei, astfel că m-am plecat mai intâi în faţa ei.

— E o mane cinste să te cunosc, Doamnă Imaculată.

— Cinste mi se face mic, Cea Mai Adorată.

Ochii ei au sclipit a deşteptâciunc, şi-a încrucişat braţele peste mijloc şi a făcut o plecăciune. Părea liniştită şi se purta cu fereală Aş fi vrut să o cunosc mai bine, mi-am amintit ce îmi spusese Apricot. Doamna Imaculată era plăcută la palat, căci era singura doamnă de rang înalt care avea un fiu, pe nume Sujie, care, cu siguranţă. avea să devină moştenitor, de vreme ce împărăteasa era stearpă. Apricot îmi mai spusese că Doamna Imaculată avea o rară

aplccarc spre matematică Ştia să folosească abacul şi putea să socotească mai repede decât slujitorul de la vistieria imperială. Mulţumită accstci neobişnuite priceperi - cele mai multe doamne de la palat abia dacă ştiau să citească -, Doamna Imaculată primise sarcina de a veghea socotelile Atelierelor Imperiale de Viermi de

4Mătase, i are erau stih îndrumarea împărătesei. Dar împărăteasa era geloasă pe Doamna Imaculată şi nu se înţelegea bine cu ea.

împărăteasa Lunii

Doamna Imaculată s-a aşezat, iar cu m-am intors spre celelalte I)oamnc. la Inccput. nu reuşeam să Ic deosebesc. Aveau cam aceeaşi înălţime, toate purtau rochii de culoarea piersicii, aveau aceeaşi pieptănăturii, un coc în tormă de cochilie, iar în apropierea gurii aveau pictai acelaşi semn: un trandafir roşu. Doamna Virtuoasă era cea iiin dreapta, cu ochi umflaţi; Doamna Nobilă, în mijloc, era foarte airjgăioare, cu o faţă ovală şi nas mic; iar Doamna Supusă, în stânga, avea obiceiul să-şi acopere gura, poate prea atentă la rânduieli sau ruşinată de dinţii ei. Am zăbovit cu privirea mai mult asupra Doamnei Nobile, amintindu-mi de fosta mea prietenă, o alta 1)oamna Nobilă. Cele două femei aveau acelaşi titlu, dar se deosebeau foarte tare.

— Este o plăcere vă vă cunosc. Doamnelor, am zis şi m-am inclinat. Sosirea dumneavoastră ne lacc cinste mic şi fiului meu.

lele trei Doamne nu păreau în largul lor şi nici să ştie cum să răspundă. încercând să Ic lai vă se simtă mai relaxate. Ic-am arătat copilul. Au făcut ochii mari şi. gângurind, i-au atins obrajii şi picioruţele şi au ţipat încântate când a deschis gura şi i s-a scurs o bală mn.a. Nu avuseseră noroiul să rămână însărcinate şi îmi dădeam scama că iu doreau asta cu deznădejde.

Alte câteva Doamne au intrat în salon. Doamnele de Onoare, irumuvcţilc şi («raţiile, toate minunat imbrăcatc. cu părul atent pieptănat >i împodobit cu bijuterii şi agrafe, cu feţele pudrate şi vopsite. Nu o cunoaştearn pe niciuna dintre ele.

— Se uitau la mine din spatele evantaielor şi al batistelor. Când am salutat. >i au plecat capetele şi şi-au ferit

privirile. Toate trebuie să fi ştiut iă îi slujisem pe Împăratul Taizong şi mă aşteptam la venin şi dispreţ. Dar doamnele lui Phcasant nu erau răutăcioase. Păreau supuse şi temătoare. M-am întrebat de ce. Din cauza că erau tinere? Oare şi cu fusesem < a de, biniuvântată cu tinereţe, dar chinuită de frică?Pe unde umblă? a întrebai Pheasant. Aştept să vină toată lumea, să îţi pot da darul.

A dus paharul la buze, s-a uitat la mine, apoi l-a pus jos. De când mă întorsesem la palat, băuse mai puţin. Sala s-a întunecat, iar în prag s-a ivit o siluetă înaltă. Mi s-a strâns inima. Am pus o mână pe braţul lui Pheasant.

— A venit.

Toate femeile s-au ridicat în picioare şi şi-au plecat capetele, iar împărăteasa Wang, în rochia ei aurie, a păşit printre şirurile de mese, făcându-le pe femei să pară copii, pe lângă dânsa. S-a oprit în faţa mesei unde stăteam cu Pheasant. Mi-am îndreptat spatele. Nu putea să îmi ia locul, chiar dacă ar fi vrut. Pentru că eu eram Cea Mai Adorată şi, cu toate că nu aveam rang, eram mama copilului pe care îl sărbătoream.

Nu m-am plecat în faţa ei şi nici nu am salutat-o. De fapt, nici nu puteam să înă uit la ca fără să îmi aduc aminte de Hopc. Dacă aş fi zărit chiar şi un pic din faţa aceea nemiloasă, aş fi sărit la ea şi i-aş fi scos ochii.

în cele din urmă, s-a dus la altă masă din dreapta mea şi s-a aşezat. În sală era linişte. M-am gândit că doamnele erau speriate de ea. Pheasant s-a ridicat, şi-a dres vocea şi toate doamnele şi-au aţintit privirile asupra lui.

— Doamnelor, am marca plăccre să vă aduc la cunoştinţă că accst copil şi mama lui mi-au adus marc bucurie şi, de aceea, îi voi face doamnei melc un dar. Vreau să vă dau tuturor de veste.

L-am privit. Ce dar putea fi?

— O voi cinsti pe mama copilului meu dăruindu-i titlul de doamnă de rangul al doilea.

Inima mi-a tresăltat de bucurie. .Doamnă?" împărăteasa a tresărit.

— Maiestatea Ta, nu se poate!

— M-am încordat, fără să fiu în stare să mă uit spre ea 116De ce?
Vocea lui Pheasant era domoală.
— Nu sunt cu în măsura să le cinstesc pe femeile de la Curte?
— A fost concubina tatălui tău!
Eram sigură că, dacă aş fi întâlnit ochii împărătesei, privirea ci m-ar fi ucis.
— Unde mai pui, sau ai uitat. Maiestatea Ta, că deja avem patru doamne care au rangul ăsta? Dacă i-l dai ei, înseamnă că vrei ca vreuna dintre aceste nobile doamne să-l piardă?
— Nimeni nu va pierde nimic, a zis Pheasant, spre uşurarea mea.
N-aş fi vrut ca bucuria mea să fie necazul altcuiva. I-am simţit mâna pe umăr.
— O să avem încă un rang.
— Cinci Doamne? E-un caraghioslâc. Rangurile Doamnelor de la palat sunt câte sunt de-acum opt sute de ani. Dacă mai adaugi unul oarecare, vei face de râs imperiul. Mă prind că Regentul nu va încuviinţa aşa ceva, a spus ea repede, cu voce tăioasă.
Pheasant s-a dus la masa împărătesei şi s-a aplecat deasupra ei. Simţeam cum îi creştea fxiria.
— Am uitat să îţi spun ceva, nevastă. Nu este o rugăminte.
— Curtea nu va încuviinţa vreodată asta.
— Nici n-am nevoie şi, dacă-mi îngădui, tocmai ce m-am răzgândit. Acest titlu nou nu va fi printre Doamnele de rangul al doilea.
S-a lăsat tăcerea.
— Care e titul?
— Doamna Strălucitoare.
înainte ca ca să mai apuce să spună ceva, Pheasant l-a luat pe fiul meu din braţele lui Apricot.
— Vă dau tuturor de ştire, a spus el, întorcându-se cu faţa spre mulţime şi ţinând copilul ridicat, şi vă fac martori la această sărbătoare, când îi ofer mamei acestui copil noul titlu de Doamnă Strălucitoare, a doua fiică a familiei Wu. Să ne bucurăm cu toţii!
— Maiestate! a strigat împărăteasa, ridicându-se.
— Dar asta nu c totul.
Pheasant a venit spre mine.
— Am uitat să spun că acest tidu va fi peste rangul al doilea.
împărăteasa a împins masa, care s-a lovit de un stâlp. Cu mânecile
aurii fluturând în urma ei, a năvălit afară. Pheasant a dat din mână.

— Ducă-se învârtindu-se, a zis el, iar vocea lui a fost singura care s-a auzit în salon. Ascultaţi-mă cu toţii. îţi confer titlul de Doamnă Strălucitoare.

— Doamna Strălucitoare, au murmurat femeile, privind spre mine.

M-am ţinut de masă. Pentru o clipă, culorile vii ale rochiilor s-au amestecat în faţa mea ca un curcubeu, iar agrafele şi colierele lor din aur au sclipit precum razele soarelui care străbat norii.

Nu mă aşteptasem la asta. Doamna Strălucitoare. Ce titlu! Şi ce frumos suna. Mă chinuisem timp de cincisprezecc ani. De la un împărat la altul. De la nimeni la o Talentată, de la o Talentată la nimeni, iar acum, de la nimeni la o Doamnă. Eram o fetiţă când am ajuns la palat, iar acum eram Cea Mai Adorată, mama unui băieţel şi Doamna Strălucitoare, peste doamnele de rangul al doilea, mai jos doar decât împărăteasa.

Asta însemna că numele meu de familie - şi numele tatălui meu - avea să intre în istoria familiei imperiale, iar visul lui ca cu să aduc glorie familiei se va împlini. însemna că voi avea puterea de a-i oferi daruri şi de a o alina pe mama, care era încă în viaţă şi se ruga într-o mănăstire prăpădită, la marginea oraşului. Mai însemna şi că fiul meu era preamărit şi nimeni nu putea să-l privească de sus sau să radă de el, pentru că se nâscusc dintr-o mamă fară rang.

Ar fi trebuit să fiu fericită, dar. nu ştiu de ce, ochii mi s-au umezii. M-am întors, clipind ca să alung lacrimile. Zâmbind, Pheasant s-a întors spre mine.

— Ţi-a intrat vin în ochi?

[1] ■■■' • *,'ww///w/j//m/A.WM'WiMA*WWmfl

Pentru prima dată, nu am găsit ceva potrivit să îi spun.

— Nu mi-ai fi zis şi tu dinainte.

— Titlul acesta era al tău de mulţi ani.

Mă privea cu duioşie şi, chiar dacă nu a spus-o, ştiu că se gândea la nopţile pe care le petrecuserăm împreună în grădină privind Luna şi la toate acele nopţi singuratice, când ne aflaserăm sub acelaşi cer, dar despărţiţi.

— Ţi-am jurat, îţi aminteşti?

Am încuviinţat.

— E un titlu frumos. îmi place. Cine te-a ajutat să îl găseşti?

— Doamna Lună, a răspuns el, gândindu-se la fata din basmul pe care obişnuiam să i-l spun când ne întâlneam pe ascuns.

Chang E îşi părăsise soţul şi fugise în palatul de pe Lună, alegând nemurirea în locul bărbatului, iar Phcasant spusese că era prostuţă.

— Ah, ar fi trebuit să ştiu, i-am zis, dând din cap.

— Bun. Acum. bea-ţi vinul şi lasă-le pe celelalte să închine în cinstea ta, Doamnă Strălucitoare.
— Să închinăm, da.
Am zâmbit şi m-am uitat la doamnele cu roşu în obraji şi cu aluniţe, la ochii lor sfioşi şi la zâmbetele neliniştite. Am simţit nevoia să fac ceva. M-am ridicat şi m-am dus spre mesele lor.
— Onorate doamne, vreţi să beţi cu mine?
Mi-am plecat capul, iar eşarfa mi-a căzut în faţa ochilor. Am dat- o la o parte. Păreau uimite, mă priveau nedumerite, dar niciuna nu mi-a răspuns. Am zâmbii, amintindu-mi cum, cu mulţi ani în urmă, prietena mea, Doamna Nobilă, a spart gheaţa dintre noi, când mi-a întins mâna.
Am luat mâna tinerei Doamne Nobile.
— Vino, stai aici cu mine. O să bem toate împreună.
Părea să se codească.

Prea bine, atunci. O să stau cu lângă line. Trag nădejde că nu te va stânjeni.M-am aşezat şi am umplut un pahar pentru Doamna Nobilă.

— Vin?

Toate au făcut ochii mari. Rânduiala spunea că doamnele cu rang mai mic trebuie să le toarne vin doamnelor cu rang mai marc.

— Ascultăm şi nişte muzică?

Phcasant a făcut semn bătând din palme, iar sunetele uşoare ale fluierelor s-au auzit în văzduh. Au urmat cântăreţii la ţiteră şi lăută.

— Aşa c mai bine.

Am luat nişte casrane prăjite.

— Ce cântă? Nu-mi sună cunoscut.

— E un cântec nou, a zis Doamna Nobilă. Se numeşte „Cântecul cucilor vara”.

— Nu l-am mai auzit. Cred că am fost ruptă de lume cam mult timp.

Am zâmbit, să risipesc Încordarea.

— Copilul aială fermecător şi sănătos, Doamnă Strălucitoare.

Doamna Virtute a clipit din ochii umflaţi.

— Are un nume de lapte?

— Eu îi spun spun Lion', i-am zis.

îmi amintea de Hope al meu, a cărui blană deasă semăna cu a unui leu. îmi era dor de el. Doamna Virtute a dat din cap.

— într-adevăr, e un Icuţ.

— Dacă Doamna Străluitoare are nevoie de dădace bune, îi por găsi una. Ştiu mai multe, a spus Doamna Imaculată.

Chipul îi era liniştit, dar în ochi i se vedea o umbră de îngrijorare. Am înţeles că poate se simţea ameninţată, din cauză că rangul meu era mai mare decât al ci, dar. dacă o să mă cunoască mai bine, avea să-şi dea seama că nu trebuia să se teamă de mine.

— Foarte frumos din partea ta, Doamnă Imaculată, am spus fară prefăcătorie îţi mulţumesc pentru ajutor.

[1] .Leu". În lb. englezi (n. rcd.).Doamna Supusă şi-a dus mâna la gură şi a şoptit ceva la urechea Doamnei Nobile. Aceasta s-a întors spre mine fi a spus:

— Doamnă Strălucitoare, Doamna Supusă ar vrea să îţi ceară îngăduinţa să împletească nişte hăinuţe pentru cel mai nou vlăstar al familiei. Sper că îi vei da voie. E cea mai pricepută.

— Oh, ar fi o marc cinste, am zis, întrebându-mă de ce Doamna Supusă avusese nevoie de ajutorul Doamnei Nobile pentru a vorbi. Mai vreţi vin?

Au dat din cap, acum mai în largul lor, iar eu le-am umplut paharele şi le-am rugat să cânte despre cucul acela. S-au supus, deşi niciuna dintre ele nu avea glas de cântăreaţă. Dar păreau mulţumite, în timp ce beau din vinul pe care li-l turnam. în scurt timp, vorbeau despre o vopsea de faţă nouă, făcută dintr-o răşină de insectă din sud. Era de culoare stacojie şi ţinea mai mult decât tot ceea ce folosiseră până atunci. Trebuia să o încerc, mi-au zis. Am Încuviinţat, deşi numai de sulimanuri nu-ini păsa mic.

în timp ce beam cu ele, m-am întors spre Pheasant, care îl ţinea în braţe pe Lion. Mi-a prins privirea şi a zâmbit. Am zâmbit şi cu, cu eşarfa mătăsoasă căzută pe umeri, dar pentru prima dată nu mă necăjea părul meu scurt, căci ştiam că nu trebuia să îmi fac griji pentru cum arătam. Cu obrajii încălziţi de vin, am ridicat paharul. Am închinat pentru Pheasant şi pentru mine, pentru că era un motiv bun de sărbătoare. Viaţa mea se dovedise a fi taman ca vinul. Cu cât îmbătrâneam, cu atât era mai bună.

Dar, deşi am încercat să nu mă gândesc la asta, ştiam că şi cel mai aromat vin poate fi acru, dacă îl gustă cine nu trebuie.

9 10 O

OQO

Zvonurile s-au răspândii prin palat. împărăteasa era furioasă din cauza noului meu rang. Şi-a chemat degrabă la sfat unchiul, pe Secretar şi pe celclaltc rubedenii care slujeau la Curte. împreună, unchiul ei şi ceilalţi au lacut o jalbă către Curte în care spuneau că şederea tr.ca acolo era o neruşinare. „După cum spunea marele nostru învăţător Confucîus, o femeie nu trebuie să slujească doi bărbaţi, iar această femeie a slujit doi împăraţi!" scria în jalba pe care am văzut-o în mâinile lui Pheasant. „încă şi mai mult, legătura lor e împotriva legii. E de plâns că o femeie căzută va avea un rang înalt, va locui în palatul nostru şi va păta numele împărăţiei noastre!"

După câteva zile, au câştigat sprijinul câtorva dregători, iar după câteva săptămâni slujitorul Regentului, Cancelarul, şi doi dintre cumnaţii Regentului l-au îndemnat pe Pheasant să

dea înapoi, ca să nu stârnească „prăbuşirea grabnică a imperiului".

Regentul păstrase tăcerea, dar ştiam ce fel de om era şi era limpede că tăcerea lui însemna că încuviinţează laptele dregătorilor. Lui Pheasant nu i-a păsat de jalbele lor şi mi-a spus să nu-mi fac griji. Dar, de ficcarc dată când se întorcea din Sala Sfatului, era foarte tăcut.

Apoi, inir-o 7.i, s-a întors foarte tulburat, cu faţa roşie de furie. A trebuit să plece cu calul în galop la pădure ca să se mai liniştească.

Din coridorul care ducea la dormitorul meu am privit cum îi flutura roba aurie în goana către pădure. I-am simţit furia şi mi-a părut rău că devenisem o povară pentru el. îi pusesem în primejdie noul loc şi cinstea pe care le recâştigase în Sala Sfatului.

Dar de rang nu mă puteam descotorosi. El ne proteja pe mine şi pe copilul meu. Dacă împărăteasa şi cei care o sprijineau mi-ar fi luat rangul, ea putea să încerce să mă înfricoşeze iar, să mă pună la colţ, să mă facă să mă tem şi să devin neajutorată.

Pheasant a călărit până departe. Strigătele furioase i s-au domolit, iar haina lui aurie s-a pierdut în zare. M-am uitat la cer, o părură de-un liliachiu şters, pe carc soarele strălucea slab. Mi-a zburat gândul la venirea unei furtuni, mereu neaşteptată primăvara, şi la felul în care ar acoperi cerul şi ar biciui florile.

Norii s-ar aduna şi ar întuneca pe dată cerul, cunetul ar amenința să despice văzduhul, iar cu aş ft nevoită să aştept în liniște înăuntru, nădăjduind să treacă. Sau ar trebui să îmi adun puterile şi să mă pregătesc?

Din încăpere s-a auzit un scâncet. Lion era treaz. Am intrat înaintea lui Apricot şi a celorlalte slujitoare. întotdeauna îl auzeam, oricât de departe aş fi fost. întotdeauna îl simţeam şi îi înțelegeam nevoile, chiar şi atunci când dormeam. Asta era, neîndoielnic, sufletul de mamă.M-am dus la parul în carc Lion dădea din picioare, cu ochii deschişi. Era atât de frumos, cu gura strânsă, încruntându-se. Avea două luni, părea mai mare decât era, faţa nu-i era foarte bucălată, iar pielea sănătoasă. încă avea privirea aceea adâncă, de înțelept, şi adesea ofta întinzând mâna, de parcă s-ar ft gândit la nişte versuri. M-am simţit năpădită de dragoste, l-am ridicat şi l-am legănat până când, în cele din urmă, s-a liniştit şi a început să sugă. M-am jucat cu părul lui moale, privind cum i se mişcă buzele, şi mi-am dorit 123 şi îl (în aşa pentru totdeauna. Era al meu şi aveam de gând să fac tot ceea ce puteam ca să îl apăr şi să II ştiu nevătămat.

Cerul se întuneca. îmi doream ca Phcasant să se Întoarcă iute şi ştiam că trebuia să mă pregătesc pentru ploaie şi primejdii. Pentru că tunetul putea lovi cu toată puterea, iar ploaia putea cuprinde fiecare frunză şi fiecare creangă şi putea să se iuţească, s-ajungă o furtună.

Am chemat-o pe Prinţesa Gaoyang la mine în cameră. Acum, că aveam mai multe gărzi în faţa grădinii, nu mai stătea cu mine în fiecare zi, dar mereu venea, dacă o chemam. Tocmai îl culcam pe Lion, când s-a arătat pe coridor. Mi-am dus un deget la buze şi i-am făcut semn să tacă. Cu blândeţe, mi-am mângâiat băiatul. Când a mişcat buzele şi a ridicat braţele deasupra capului, mi-am dat scama că dormea adânc. Mi-am scos braţul de sub el, m-am ridicat cu grijă şi m-am dat jos din pat. Apricot s-a aplecat deasupra lui, să nu ră-

— Zău? Atât de mult îţi ia să îl adormi? m-a întrebat Prinţesa Gaoyang, în timp ce ne plimbam prin grădină. Am avut timp şi să îmi termin meditaţia. Parcă a trecut o zi întreagă.

Părea să mă ia de sus. Nu m-am supărat, chiar dacă acum eram o doamnă de rang inalt, iar Gaoyang trebuia cel puţin să se încline în faţa mea.

— Nu vei înţelege până când nu vei avea şi tu un copil.

Gaoyang a clătinat din cap.

— Acum şi vorbeşti ca o mamă.

— Ei bine, mă bucur să aud asta şi dă-mi voie să îţi amintesc: unele femei nu au niciodată norocul de a deveni mame.

—înţeleg. Aşadar, asta voiai să îmi spui, mămico?

A sărit într-un păr din apropiere. Stătea pe o creangă şi îşi legăna picioarele. Purta o tunică liliachie simplă şi un brâu galben, care plutea şi dansa prin văzduh pe când ca sălta încolo şi-ncoace. Era atât de slabă! Ziceai că acuş-acuş o s-o ia vântul pe sus.

— Nu. Chiar trebuie să vorbim despre un lucru însemnat. Poţi să te dai jos? am rugat-o. stând lângă un felinar din piatră de lângă copac.

Era o după-amiază caldă de primăvară, cu aer înmiresmat. Bujorii roz înfloriseră, trandafirii roşii se legănau, iar apa din Iac sclipea ca o oglindă şlefuită. O ploaie de flori albe de păr pluti în văzduh, iar Prinţesa Gaoyang a apărut lângă mine.

— Ce este?

Nu i-am răspuns imediat, bucurându-mă de razele soarelui care-mi cădeau pe chip. Grădina era foarte liniştită. M-am uitat în jur după Hope, înainte să îmi amintesc că nu mai era. Am oftat, îmi era dor de el.

— Care-i necazul, Mei?

— Poţi să-i spui şi necaz. Ai auzit că Pheasant mi-a dat un rang, Gaoyang?

M-am uitat la slujnicele din preajmă. Aveam opt acum şi erau prinse cu treburile lor. Unele faccau curăţenie în cameră, unele spilau hainele lui Lion, iar altele pliveau. Pe patru dintre ele le alesesem ca să îmi fie slujnice personale şi le dădusem nume noi - Chunlu, Xiayu, Qiushuang şi Dongxue, însemnând „Rouă-de- Primăvară", „Ploaie-de-Vară", „înghеţ-de-Toamnă" şi „Zăpadă".

— Sigur că da.

Mi-a întins ceva acoperit cu o pânză roşie.

— De aceea ţi-am adus un dar.

— Oh.

Era o perucă frumoasă, căreia îi adăugase o meşă. Eram încântată. Meşa avea multe împletituri gingaşe şi agrafe din aur în formă de păsări, fiecare dintre ele cu aripi din aur, cioc din rubin şi ochi dejad. Cel mai bun lucru era că peruca era lungă şi dreaptă, ajungând aproape până la pământ.

— Pentru mine?

A dai din cap, zâmbind. iar gropiţele i s-au adâncii În două vârtejuri.

— Urări de bine, Doamnă Strălucitoare.

— Mulţumesc.

Nu m-am putut stăpâni. Mi-am pus-o pe cap.

— Cum îmi stă? Repede, adu-mi o oglindă.

O adiere a trecut peste mine, Gaoyang a dispărut, apoi s-a intors cu o cglindă din bronz. M-am uitat în ea, încântată să văd buclele lungi şi împletiturile gingaşe ale meşei. Păsările aurii sclipeau pe capul meu. iar şuviţele lungi îmi căzeau pe spate ca un văl negru vopsii. îmi plăcea felul în care peruca îmi îmblânzea faţa şi cum mi se legăna plăcut pe spate. Păream blândă şi graţioasă.

— Mulţumesc, Gaoyang. Este un cadou minunat. Nu m-aşteptam.

— Aşadar, îţi place, a zâmbit ea. Apricot s-a gândit la ea. Nu credeam că o să-ţi placă. E foarte elegantă, dar s-ar putea să te stânjenească. Cred că c chiar grea. Nu-i prea grea?

Am încuviinţat. Parcă mi-aş fi aşezat un cocoş durduliu pe cap, dar nu-mi păsa.

— Cum ai făcut rost de ea?

Am pieptănat cu degetele părul lung. Era plăcut la atingere. Părul era moale şi fin.

— Am plătit zece peruchieri să o facă, a zis Gaoyang. Le-a luat şapte zile şi şapte nopţi.

— Oh, sper că i-ai răsplătit pe măsură. Au făcui o treabă tare frumoasă.

Am păşit cu grijă, cu peruca tremurând pe cap. Acum nu mai trebuia să mă simt ca o vrabie printre păuni, când stăieam lângă doamnele cu păr lung şi lucios. Am hotărât că niciodată nu voi mai ieşi din cameră fără ea.

— E al doilea dar preţios pe care l-am primit luna asta.

Gaoyang a izbucnit în râs

— .Ei bine, Doamnă Strălucitoare, meriţi mult mai mult.
Era tare frumos din partea ei să spună asta. Am vrut s-o îmbrăţişez. Ţinându-mi peruca pe cap, m-am dus spre rondurile cu

flori de lângă banca din piatră.
— Dar, Gaoyang, n-ai auzit despre jalbele împărătesei şi ale unchiului ei?
— Soţul meu mi-a spus despre ele.
Soţul lui Gaoyang era un dregător de rangul al cincilea şi nu fusese fericit la Curte, din câte auzisem. Cum Curtea era doldora de oamenii împărătesei şi de rudele Regentului, mulţi dregători tineri, precum soţul prinţesei, nu aveau şansa să răzbească ori să arate de ce erau în stare.
— Dar nu te necăji din pricina lor. Doamnă Strălucitoare. Nu vor schimba nimic.
— N-aş prea zice, Gaoyang.
— În lotul tău, cu iiu ui-aş ainăiî.
îi preţuiam tăria şi mi-aş fi dorit să pot face la fel. Dar ca era o prinţesă şi nu era nevoită să se bată pentru rangul ei. Am apucat o greblă din preajma rondurilor cu flori şi am început să adun buruienile risipite pe potecă. Era bine să îmi folosesc din nou braţele, după ce luni de-a rândul stătusem fară să fac nimic. Simţeam cum mi se datină pielea de pe burtă în timp ce lucram. Era preţul naşterii unui copil.
— împărăteasa este o femeie puternică, Gaoyang.
A scuturat din cap.
— Nu toţi sunt de partea ei. Mulţi dregători de la Curte nu o plac. Râd de ea pe ascuns şi spun că e o ruşine că n-a izbutit să ţină rânduiala de căpătâi a lui Confucius şi să dea naştere unui fiu. După toţi aceşti ani, îşi pierd răbdarea cu ca.
— Cine îşi pierde răbdarea?
Mi-am întors capul, iar peruca mî-a alunecat. Am prins-o şi mi-am pus-o cu grijă pe cap. A ridicat din umeri.
— Mulţi dregători. Eu nu merg În Sala Sfatului, aţa ci nu pot să îţi dau nume. Dar soţul meu spune ci lucrurile ie schimbi |ₐ Curie.
Eu nu auzisem asta.
— Ce vrei să spui?
— Când a ajuns împărătexsă, acum patru ani, Regentul le-a împărţit rubedeniilor ei multe dregătorii la Curte. Era foarte puternică ţi mulţi oameni i s-au alăturat, crezând că va avea un fiu care şi moşteneasică tronul şi că sângele familiei Wang va deveni sânge imperial, l-au jurat credinţă ţi au ascultat poruncile unchiului ei. Dar acum lumea a Început să se-ndoiiscă.
— înţeleg.
De vreme ce împărăteasa nu putea avea copii, moştenitorul va fi altcineva. Era prea devreme să ne gândim

cine, căci Pheasanr era încă în floarea vârstei, dar slibiciunea împiritesei era ci era stearpă şi avea prea puţini insemnitatc că acum se afla alături de Pheasant. Atâta timp cât nu dădea naştere unui moştenitor băiat, coroana phoenix pe care o purta devenea o coroană de spini.

— îşi va pierde sprijinul în curând?

— Soţul meu aşa crede. El spune că unora dintre dregători nu le plac nici rubedeniile împărătesei. Se spune ci sunt nevolnice. Nimeni nu îl place nici pe unchiul ci, Sccretarul. Aşadar, chiar daci ea ameninţă că te lasă fără rang, nu va reuşi.

Mă bucuram să aud că împărăteasa nu era arăt de puternici precum crezusem, dar nu eram atât de încredinţată că nu trebuia să mă tem de ea.

— S-a înţeles cu Cancelarul. FJ î-a scris jalba. E hotărât să mă dea la o parte.

— Cancelarul? El c un nimeni. Nu face decât să îl urmeze pe Regent.

Am oftat. Sigur că da, Regentul. La urma urmei, el era cel de care mă temeam cel mai mult.- Ce plrrrr ai dfsprr Regrm. iiaoyang?

— Vulpoiul ila>

A dai din mini

îl uri« S-a purtai râu cu mama.

— F rău cu roate femeile.

Mai ales cu femeile împăratului Taizong şi mai ale, cu cele preferate de Phexsant

— L-a alungat pe fratele meu vitreg, Prinţul Ke. A spus ci atra a fost voinţa tatălui meu. Toţi ştim ci nu e adevirar. A tcâpar de ei pentru ci se temea ci Prinţul Ke o să-l încurce. Mi l-am amintit pe prinţ. Regentul îi exilase pe el. pe alţi prinţi şi dregitori, după moartea împăratului Taizong. Regentul le închisese apoi întT-o clădite din Curtea Yeting pe toate fiicele împăratului care nu atinseseră încă vârsta pentru logodnă, pasimite ca şi le fcrcasci de rele şi să le poarte de grijă. Prinţesele căsătorite, precum Prinţesa Gaoyang, scăpaseră de soarta asta. Prinţul Kc era fiul fostei Doamne Nobile. El era Încă în exil şi auzisem că, într-adevăr, celălalt frate al lui, Prinţul Wci, se îmbolnăvise de ftizie şi murise. Pheasant îmi vorbise de câteva ori despre fraţii lui. îi era dor de ei. M-am sprijinit în greblă şi am oftat.

— Regentul are imperiul pe mână şi nimeni nu i se va împotrivi. Dacă el spune că nu merit rangul, o să mi-l ia îndată. Gaoyang a încuviinţat.

— Nu zicc că nu-i aşa. Şi ce o să faci. Doamnă Strălucitoare? O umbră s-a văzut peste potecă. Am ridicat privirea. Sus pe cer a lălfait o umbră. Un şoim? Sau poate un vultur? Trebuia să fac ceva. Eram în primejdie să ajung prada vulturului. Am tras aer în piept, mai hotărâtă ca niciodată.

— Voi merge în Sala Sfatului. Nu îi voi lăsa să Îmi ia rangul.

9 11©

OQO

Am aşteptat lângă scările din piatră care duceau la Sala Slâtului, cu cele opt slujinice ale mele în spate. Aveam nevoie de ele acolo, ca să le arăt Regentului şi dregătorilor că eram Doamna Strălucitoare, fie că le plăcea sau nu.

îmi pusesem peruca pe care mi-o dăduse Prinţesa Gaoyang. Deja era greu să mă despart de ea. Mă obişnuisem cu greutatea şi cu mişcarea şuviţelor lungi, care mi se legănau până la genunchi. Eram imbrăcată cu minunata rochie roşie pe care mi-o dăduse Pheasant când sărbătorisem cele treizeci de zile ale fiului meu. Eram hotărâtă să mă arăt în cea mai bună

lumină, astfel incât Regentul şi dregătorii să nu poată spune că nu sunt vrednică de titlu.

Trecuseră aproape patru ani de când venisem ultima dată la Palatul Exterior. M-am uitat la clădire, un edificiu mare, cu acoperiş abastru şi streşini curbate. Venisem aici de multe ori, când îl slujisem pe împăratul Taizong, iar clădirea încă arăta maiestuoasă.

Pheasant avea să fie surprins să mă vadă. Nu îi spusesem că aveam să vin azi. Nu aveam nevoie de ajutorul lui. Mă voi descurca singură cu Regentul şi cu oamenii lui. M-am întrebat

ce va spune 130Regentul când mă va vedea. Mă va acuza? Va încerca să scape de mine? Dar nu mai eram o fetiţă de treisprezece ani. Puteam să ¡1 înfrunt şi puteam să mă iau la ccartă cu el, dacă era nevoie. Dar, cumva, împotriva voinţei mele, m-au cuprins neliniştea şi tulburarea. Eram singură, iar el avea foarte mulţi slujitori - Cancelarul, de exemplu, care spusese despre mine că eram „o femeie căzută", şi mai era Secretarul, unchiul împărătesei. Poate că dregătorii nu-l plăceau, dar, cu siguranţă, mă urau cu toţii pentru că îl luasem pe Phcasant de lângă împărăteasă.

M-am uitat spre gărzile Păsărilor de Aur, care stăteau în colţurile curţii mari pavate cu piatră. îmbrăcaţi cu cape stacojii şi platoşe din bronz, soldaţii îşi ţineau neclintite săbiile şi arcurile şi nîcî nu şi-au întors capetele spre mine. M-am întrebat unde era Generalul. El era comandantul celor nouăzeci şi nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur. precum şi ministru de război.

Când crainicul Curţii a ieşit pe coridor, mi-am dat seama că se terminaseră audienţele. I-am privit pe dregători coborând scările, dar Phcasant nu era printre eî. Poate că Îşi schimba hainele domneşti sau poate că vorbea cu alţi dregători. L-am zărit imediat pe Regent, cu o pălărie neagră şi o robă violet lungă, cu mâneci ample, care îi cădeau până la genunchi. Nu părea să fi îmbătrânit mult în ultimii patru ani, iar pasul îi era iute şi pieptul îndreptat spre cer.

Un dregător a şoptit ceva la urechea Regentului, iar acesta s-a uitat spre mine. A coborât scările rapid, cu ochii la mine. Am înaintat şi m-am inclinat.

— *Mo an*, cinstite Regent. Făceam o plimbare prin palat şi s-a întâmplat să trec pe aici. Ce minunat arătaţi azi. Mă bucur foarte mult să văd că sunteţi sănătos.

Regentul s-a încruntat, privirea căzându-i undeva peste umărul meu, refuzând să mă privească în ochi.

— Ah, Talentata.

Desigur că şi-a amintit cine eram.

— Cinstitul Regent are o memorie uimitoare !n ceea ce priveye trecutul meu la palat.

— Iar tu eşti o femeie cu o poftă de viaţi uimitoare. Aşadar, se aşteptase să mor la mănăstire, cum se Intimplase cu multe alte Talentate.

— Şi sper să mai trăiesc, cu voia dumitale, stimate Regent, am ripostat.

R:nd mai aproape de mine, am văzut că, totuşi, îmbătrânise. Faţa i era pătară cu punctc negre, barba presărată cu fire albe,

dinţii stricaţi, iar respiraţia lui putea face o femeie mai slabă să leşine. Doar ochii nu i se schimbaseră, erau tot vicleni şi primejdioşi.

— Ce faci aici, Talcnrato?

M-am înclinat din nou, pirul din spate alunecindu-mi de pe umen peste braţe, amintindu-mî ci trebuia şi rimin cit mai umili cu putinţă.

Poate că cinstind Regent nu a aflat...

Desigur că aflase despre fiul meu, dar nu spusese o vorbă şi nici nu trimisese vreuna.

— Palatul a sărbătorit de curând un nou vlistar al familiei imperiale. Fiul meu şi cu mine am fi veşnic îndatoraţi, dacă unchiul lui ne-ar cinsti la un pahar.

Şi-a aruncat minecile spre spate.

— îmi parc riu, Talentato, sunt foarte prins.

Din nou, niciun cuvint despre fiul meu. Mi-am îndreptat spatele.

— Cinstite Regent, poate ci ai aflat ci nu mai sunt o Talentată, împăratul nostru mi-a dăruit titlul de Doamna Strălucitoare.

— Tu! s-a auzit strigând o voce în spatele meu.

M-am întors. Un dregător bătrân, cu ochi albi tulburi, stătea lângă mine. Era Cancelarul, Chu Suiliang.

Ar trebui să îşi fie ruşine, femeie. Nu ai nicio deprindere ^ cinstită şi nici bună-cuviinţă. Cum de îndrăzneşti să te arăţi aici?O ccaiă de dregători s-a adunai În jurul lui. Rânjeau, arătându-şi dinţii. Cunoşteam feţele acelea. Printre ci era şi Secretarul, unchiul împărătesei, un bărbat durduliu, cu faţă rotundă şi puhavă şi cu mustaţă neagră deasă, care arăta ca un măcelar. îl mai întâlnisem o singură dată, când venise să îl viziteze pe împăratul „J'aizong, când era bolnav. Prinţesa Gaoyang spusese că puterea familiei împărătesei Wang era pusă la îndoială, dar unchiul ei încă arăta foarte bine.

Iar lângă el erau cci doi cumnaţi ai Regentului, Ministrul Han Yuan şi Ministrul Lai Ji, plus alţi câţiva sfetnici. Pentru o clipă, nu-am amintit cum se năpustiseră dregătorii asupra mea cu mulţi ani în urmă. când crezuseră că aveam de-a face cu uneltirile împotriva vieţii împăratului „I'aizong. Mi s-au înmuiat genunchii.

Cancelarul a strigat la mine.

— Să îţi fie ruşine, femeie fără cinste şi desfrânată! L-ai slujit pe împâratulTaizong, iar acum îl vei păcăli şi îl vei îmbrobodi pe fiul său?

M-a împuns cu degetul în obraz, iar cu m-am dat înapoi, uluită de bădărănia iui.

— Femeie calică, neruşinată şi vrednică de dispreţ! a strigat spre mine Secretarul, unchiul împărătesei. Pângăreşti numele palatului care te adăposteşte!

Şi-a fluturat pumnii spre faţa mea. M-am dat înapoi şi mai mult, cu inima la galop. Dar puteam să mă descurc cu ei. Trecusem la viaţa mea prin multe greutăţi. Supravieţuiscm atacului rebelilor asupra palatului. Trăisem în tăcerea unei mănăstiri, suferisem pierderea unui tovarăş credincios şi învinsesem durerile naşterii.

Mi-am ridicat mâneca, să îi opresc.

— Domnilor dregători! Ascultaţi-mă…

în jurul meu s-au repezii şi mai multe robe colorate.

— Femeie necinstită! a mârâit un bărbat.

— Târfa!

— Loviţi-o!

— Domnilor dregători… domnilor dregători!

M am uitai de la unul la altul, În timp ce se apropiau cu degetele ridicate tn aer, cu gurile deschise scuipând venin, Erau nemiloşi şi nu aseau şi se oprească. Am vrut şi îmi acopir faţa, şi fitg şi şi nu li mai văd niciodată pe aceşti oameni. M-am întors, dar m-am împleticit şi am căzut. Peruca mî-a alunecat într-o parte, acopcrindu-mi ochiul dtept. tn jurul meu au izbucnit râsete. Obrajii îmi ardeau de umilinţă. Mi-am pus repede peruca la loc, dar mâinile îmi tremurau şi mi-a alunecat din nou. în acest răstimp, râsetele din jurul meu nu conteneau.

inii venea să plâng, dar mi-am dat seama că bărbaţii aceia ar fi fost mulţumiţi să mă vadă în lacrimi. Ar fi fost încântaţi că mă învinseseră. M-am îndreptat şi mi-am pus peruca la loc pe cap, nu îmi păsa dacă era strâmbă sau nu. Nu aveau să mă sfâşie aşa de uşor. M-am ridicat în picioare şi, acopcrindu-mi gura cu mâna, am râs şi eu. Tare.

Au tăcut şi s-au uitat la mine cu gura căscată.

— Minunat, am zis domol. Domnilor dregători, acum, dacă tot v-am stârnit atenţia, aş vrea şi vă rog să vorbim omeneşte. Daţi-mi voie să vă întreb. De ce mă urâţi atât de mult? V-am torturat părinţii? V-am otrăvit concubinele? V-am schilodit copiii?

Au părut surprinşi, iar unchiul împărătesei a arătat din nou spre mine. Nu l-am lăsat să vorbească.

— Domnule Sccretar Liu Shi, m-ai acuzat că sunt calici. Dă-mi voie să îţi amintesc: tatăl meu, Wu Shîhuo, a fost guvernator al Prefecturii Shanxi, cea care a plătit pentru războiul împăratului Gaozu. El a deschis porţile familiei melc şi a adăpostit armata lui Gaozu, când a fost trădat şi a fugit. Vrei să spui că tata nu a ajutat la naşterea acestci măreţe dinastii? Vrei să spui că naşterea mea nu este la fel de nobilă ca a oricărei persoane din clasa *shp*. Tu sau familia ta i-aţi oferit lui Gaozu vreun astfel de ajutor, când a avut nevoie?

S-a încruntat, iar eu i-am întors spatele.

Da. L-am slujii pe împăratul Taizong.M-am întors spre ceilalţi dregători, păstrându-mi glasul liniştit.

— A fost o marc cinste şi nu mi-e ruşine de asta. L-am slujit conştiincios şi am izbutit multe lucruri. Am chemat ajutor, când a fost atacat de un ucigaş. I-am salvat viaţa, când nimeni nu era lângă el. Llnde erai tu. domnule Cancelar, când împăratul Taizong avea nevoie de tine?

Ochii tulburi ai Cancelarului s-au rotit şi a deschis gura să vorbească. Nu l-am lăsat.

— L-am slujit cu credinţă pe împăratul Taizong, timp de unsprezece ani, şi am avut grijă de el când era la pat şi suferea. L-am alinat când se lupta cu demonii din cealaltă lume. Nu mă simt ruşinată de felul în care l-am slujit. Unde mai pui...

în jurul nostru se adunaseră nişte dregători de rang mijlociu care se uitau la mine. M-am intors spre Regent.

— îngăduiţi-mi să vă amintesc, domnule Regent, că şi Domnia Voastră l-a slujit pe împăratul Taizong.

S-a încruntat.

— Asta e cu totul altceva.

— De ce?

— Eu sunt bărbat!

— Şi. din câte ştim, un bun prieten al împăratului Taizong. Aşadar, sunt incredinţ3ră că ştiţi că nu am avut cinstea de a câştiga favorurile împăratului răposat.

.Acum ştiau că împăratul nu mă avusese. Dar, după ziua de azi, nu voi mai pomeni vreodată de viaţa mea în slujba tatălui lui Phcasanr.

— N-are a face. Talentato.

Secretarul s-a apropiat şi m-a scuipat.

— Limba ta alunecoasă nu va păcăli pe nimeni, femeie. L-ai ademenit pe împăratul nostru, fiul împăratului Taizong! Ai săvârşit un păcat de neiertat. Ar trebui să fii spânzurată[1]

Flegma lipicioasă mi s-a prins în perucă, a alunecat şi mi-a

căzut pe umăr, arzându-mă ca o piatră încinsă. Eram uluită. Cu astfel de 135bărbaţi aveam de-a face. Când nu mai aveau argumente, Încercau să te înece în scuipat!

— Ce este cu 7arva asta, domnilor dregători? a răsunat vocea lui Phcasant.

Bărbaţii s-au dat la o parte, iar În faţa mea s-a ivit Pbeasanr, Incă îmbrăcat în hainele imperiale. Se petrecuse, oare. ceva?

— Doamnă Strălucitoare? Nu ştiam că eşti aici. Unchiule, ce se întâmplă?

— Mai nimic, nepoate. Eram pe calc să plecăm, a zis Regentul, cu glas liniştit.

— Văd bine?

Pheasant a venit lângă mine şi mi-a dat la o parte părul care îmi acoperea ochiul.

— Doamna Strălucitoare n-a fost primită cum se cade?

Regentul n-a răspuns, dar Cancelarul a pufnit.

— Primeşte ce merita. Maiestatea Voastră. Această femeie nemernică şi neruşinată ne osândeşte imperiul şi ne sminteşte sufletele.

L-am simţit pe Phcasant încordându-se şi ¡-am pus o mână pe braţ. Trebuia să fie cu băgare de seamă, altfel avea să atragă neplăceri şi asupra lui.

— Doamna Strălucitoare ne va osândi împărăţia? Cum? a întrebat Pheasant, cu glas jos şi măsurat, dar plin de (uric.

— Se vede cu uşurinţă cum. Maiestatea Voastră! Aţi încălcat codul bunei-cuviinţe şi v-aţi lăsat sedus de farmecele unei femei, ia: acum nu mai avem cum să le spunem oamenilor ca ei să se poarte cuviincios.

Phcasant a tras aer adânc în piept. Perlele de pe toca lui au dincheţit, iar eu mi-am amintit cum. cu ani în urmă, împăratul Taizong poruncise să fie tăiată limba unui preot care, fără să vrea, adusese vorba de cât de limpede era la minte. Cancelarul pusese la îndoială domnia lui Phcasant. Dar preaiubitul meu nu semăna deloc cu tatăl său. El nu avea să se arate ncmilostiv.

— Aş putea pune să Hi biciuit. Cancelare, pentru necuviinţa faţă de împăratul tău.

— Bateţi-mă, Maiestatea Voastră. Nu voi uita de datoria şi de răspunderea cu care m-a însărcinat tatăl vostru.

Pheasant s-a încruntat.

— Tata a murit acum patru ani.

— Eu încă îi sunt credincios.

— Eşti Cancelarul meu acum.

Vocea lui Pheasant a devenit mai puternică.

— Totuşi, sunt neîncrezător într-un împărat decăzut. Strămoşii familiei Li nu vă vor ierta pentru că împărţiţi patul cu femeia tatălui vostru.

Pheasant s-a apropiat de dregător.

— Poate că n-ar trebui să mai rămâi în dregătorie.

Faţa i s-a întunecat, iar pieptul i se ridica şi cobora cu furie. în curtea imensă s-a făcut linişte, iar Cancelarul firă minte părea uluit, de parcă niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că Pheasant l-ar putea ameninţa. Cu ochii ceţoşi rotindu-se şovăielnic, s-a întors spre Regent.

Regentul a tuşit.

— Nepoate...

Pheasant a strigat:

— Generale!

Din spatele meu s-a simţit o boare puternică.

— Maiestatea Voastră!

Generalul şi-a făcut apariţia, cu palma pe plăsclelc săbiei. Trecuseră aproape patru ani de când nu-l mai văzusem. Arăta ca un sălbatic, cu jumătate din faţă acoperită de un semn vineţiu din naştere. Aproape că mi s-a făcut frică. Dar el avea să îl sprijine pe Pheasant şi avea să le amintească Regentului şi celorlalţi dregători cine era adevăratul împărat. Eram bucuroasă că Pheasant reuşise să îl aducă înapoi.

l.uaţi-l din faţa mea, a poruncit Pheasant.Generalul sa irprr.ll }l

Wrlna II.I K.n.lel

l-a rimill (jiiuelariiliii braţele la spate

— Kryrimilr! » strigat Cancelarul, dat acesta arini «le parei II pălmuite cineva

Nu/ele subţiri ti erau strinsr, iar pe i lupul acoperii de piirrui I se citeau luria şi uluiala. Doai putea întoarce porunca lui Pheasant, dar n-ar lî alterat sl-l înfrunte pe General de-u dreptul. Ceilalţi drcgitori au rămas cu gurile ciscale tirul C ieneralul a început şi II tragi pe Cancelar de lingi Phcasatlt. lira limpede ci niclodati nu se gândiseră ci Phcasanl va Indri/ni să dea la o parte un dregitor de rang înalt din cauza unei simple concubine.

— Aşteaptă, Maiestatea Ta, am zis, tntorcându-mi spre Pheasant. Pot şi te rog şi te mai gândeşti? N-aş vrea şi-şi piardă cincva rangul din cauza mea.

— Vorbeşti în numele lui. Doamnă Strălucitoare?

Pheasant a ridicat din sprâncene. Am încuviinţat.

— Te rog. Maiestatea Ta. Mai di-i o şansă Cancelarului.

Pheasant s-a întors citrc bătrân.

— Ai auzit, Cancelarulc? Doamna Strălucitoare c mult mai bună decât tine. Nu îi meriţi bunătatea. Dar daci îi ceri iertare, necuviinţa ta va fi iertati.

Cancelarul şi-a risucit capul. Omul nu era doar prost, era şi nerecunoscător.

— Nu c nevoie şi-şi ceari iertare, am zis repede.

— Nu?

— Stirui, Maiestate.

Drcgitorii m-au privit cu curiozitate. Nidijduiam că vor ţine minte cum m-a apărat Pheasant şi cum îl iertasem pe Cancelar.

— Prea bine. Dorinţa Doamnei Strălucitoare se va face. Acum, plecaţi toţi. Cred că vă puteţi găsi ceva mai bun de făcut decât să staţi aici, arătând cu degetul spre alţii.

— Voi pleca bucuros, nepoate, a spus Regentul.

Chipul său cp de nepătruns, ca al unei statui din lut. Apoi s-a întors spre mine.

— Să vă fie ziua bună, a zis şi, spre uimirea mea, s-a înclinat uşor. Doamnă Strălucitoare!

M-a salutat! De ce? Pentru că îi cerusem ca Pheasant să îl ierte pe Cancelar? Sau pentru că văzuse că Phcasant avea sprijinul Generalului? Nu conta. În orice caz, trebuia să fiu fericită. Zâmbind, mi-am înclinat şi eu capul.

— Va doresc cât mai multe zile minunate, cinstite Regent.

Faţa Cancelarului s-a învineţit, dar Regentul a scuturat din cap şi i-a făcut semn să îl urmeze. Amândoi s-au întors şi au plecat. Unchiul împărătesei şi-a plecat capul şi a plecat şi el, cu

apropiaţii după dânsul. Dregătorii de rang mai mic s-au uitat spre mine, s-au înclinat şi i-au cerut lui Pheasant încuviinţarea să plece şi ci.

— Mă bucur să vă revăd, Generale.

M-am înclinat spre el, după ce toţi dregătorii au plecat şi am rămas doar noi în curtea imensă. Stătea neclintit, cu semnul din naştere de parcă cineva i-ar fi pus pieziş un petic negru pe chip. Exilul nu părea să îl fi schimbat. Se apropia de patruzeci de ani şi era tot zdravăn, bine făcut, bărbătos şi rece. Dar îi stătea bine cu capa stacojie, cu platoşa strălucitoare din bronz şi cu pălăria roşie. O fi ştiut că eu rugasem să i se dea o a doua şansă la Curte, o a doua viaţă alături de familie?

— Doamnă Strălucitoare. S-a înclinat scurt spre mine.

— Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, am spus.

— Voi fi aici, Maiestatea Voastră, dacă veţi avea nevoie de mine. Generalul s-a întors şi s-a îndreptat spre caleaşca lui Pheasant
care avea să îl ducă pe acesta în Curtea Interioară.

— De ce nu mi-ai spus că vii aici? m-a întrebat Pheasant, încrunrându-se.

— Am greşii. Ar fi trebuit să îţi dau de ştire. Dar ai auzit ce a zis Regentul? M-a salutat. Acum, bătrânii aceia nu mă vor renega.

— Ştiu. Am auzit.
rheasam a încuviinţat, părând mai bucuros.

— Ţi-a căzut asta.
A luat de pe jos o agrafă şi mi-a aşezat-o în perucă.

— Aşa... ia să văd. Acum arată mai bine. Ţi-am spus că arăţi grozav cu peruca asta? Da. Grozav de-a dreptul, Doamnă Strălucitoare.

— Sunt tare mulţumită să-mi păstrez rangul, am zâmbit, şi peruca.
A izbucnit în râs şi a pornit-o spre caleaşcă.

— într-adevăr. Doamnă Strălucitoare, vei avea tot ce îţi doreşti. Nimeni nu îţi va sta în calc. Vino, să ne vedem de nişte plăceri imperiale.
L-am urmat, trecând pe lângă gărzile care stăteau în curte precum stâlpii. Nu şi-au întors capetele, dar privirile lor mă urmăreau. Am zâmbit. îmi închipuiam că aveam să-i văd mai des, de atunci încolo. Ca Doamnă Strălucitoare, puteam să vin la Curtea Exterioară de câte ori voiam.

— Ce fél de plăceri?

— Ah! Sunt foarte multe. Caii dansatori mi-s cei mai dragi, dar şi, desigur, aruncatul la ţintă şi cardc alcgorice.

împărăteasa Lunii

Să fii gata de petrecere! Poate că te voi cinsti cu un carnaval, unul de o săptămână.

Un carnaval era mereu un răsfăţ pe cinste, unde oamenii puteau să uite de necazuri şi să se amuze. Când trăia împăratul Taizong, poruncea adeseori să se facă un carnaval, doar pentru că aşa avea chef. Uneori, dura câte trei zile, alteori, două săptămâni.

— Nu văd de ce m-aş împotrivi, Maiestatea Voastră.

Eram gata să urc în caleaşcă, dar am zărit ceva cu coada ochiului. Pe cealaltă parte a palatului sosise o altă caleaşcă, iar din ea am văzut coborând sUucta mare a împărătesei, îmbrăcată în larga ei rochie

aurie. Secretarul ţi un grup de dregători s-au dus să o întâmpine. Au Inconjurat-o, apropiindu-ţi capetele. Partea din spate a pălăriilor negre se întindea în urma lor, iar capetele li se ridicau şi coborau în timp ce încuviinţau, precum un stol de ciori care se pregăteau pentru următoarea pradă.

Vorbeau despre fiul meu? Sau despre mine? M-am oprit lângă caleaşcă. Dar nu mi-

am (acut griji, pentru că, acum, eram Doamna Strălucito are şi nu puteau să facă nimic în privinţa asta.o

ANUL 653 D.H. AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG

VAR

Ă» • «
® 12 ©
0_0 O

Renâscuscm. Nu mi se mai spunea „slujnica” sau „concubina împăratului Taizong”. Oriunde mergeam, oamenii se înclinau în faţa mea, numindu-mă „Doamna Strălucitoare”, recunoscându-mă drept o domniţă de rang înalt ţi în plina ascensiune, mama fiului împăratului, femeia care aproape că îl făcuse pe împărat să-l dea afară pe Cancelar. Toţi - slujitorii, dregătorii şi scribii - îşi lăsau privirile în jos şi se plecau adânc arunci când treceam.

Am fost copleşită cu şi mai multe daruri luxoase: suluri de mătase fină, bijuterii din aur, parfumuri neobişnuite şi multe peruci — păstrasem opt, roate cu păr lung, lucios, care îmi cădea până la gir/ne. în zilele călduroase, primeam evantaie mari, din pene albe de lebădă, pepeni reci ţinuţi în găleţi cu gheaţă, mult-râvnite piersici aurii de Samarkand şi *lychee,* un fruct rar, cu pulpă străvezie, ca un jeleu, care creştea doar în căldurosul sud. Le dădeam slujnicelor, împărţeam darurile, pentru că ele erau ale mele: le purtam de grijă şi împărtăşeam cu ele norocul meu.

Pheasant a hotărât să aducă unele îmbunătăţiri grădinii. A poruncit să se construiască o clădire nouă, cu zece cămări, fiecare dintre ele cu paravane aurite, geamuri cu zăbrele din lemn parfiima de santal şi coridoare lungi şi late. A mărit şi grădina, căreia urma să i se adauge un lac uriaş, plin cu peşti neobişnuiţi şi cu flori de lotus albastru. În apropierea lacului, urma să se ridice o miniatură a muntelui Tai, unul dintre cei Cinci Munţi Măreţi din împărăţia noastră. Iar după ce astrologii vor fi făcut socoteli şi se vor fi sfătuit, avea să fie ridicat un pavilion cu acoperiş albastru şi un pod şerpuit, cu nouă serpentine. Având cele cinci elemente - lacul, muntele, pavilionul, podul şi coridoarele -, grădina era în armonie desăvârşită cu rânduielile privind frumuseţea şi cu cele *fengshui.*

Nu aveam nevoie să mă mut în locuinţele din Lotusul Pur, unde stăteau Cele Patru Doamne, mi-a spus Pheasant. în

schimb, s-a mutat el în grădină şi trăiam acolo împreună, ca soţ şi soţie.

În scurt timp, Pheasant a şi dat tuturor de ştire că nu va mai chema în camera lui pe niciuna dintre concubine sau pe vreuna dintre doamnele de rang înalt, în răspăr cu toate rânduielile împreunării. Mă va avea drept tovarăşă doar pe mine, Cea mai Adorată şi Doamna lui Strălucitoare. Vestea a uluit întregul palat. Dregătorii, care auziseră că lui Pheasant nu-i păsa de protocol, dar care credeau că era vorba de-o toană, au fost uimiţi.

— Cum rămâne cu legea de căpătâi a lui Confucius, că trebuie făcuţi cât mai mulţi băieţi cu putinţă? s-au împotrivit ei. E o încălcare a obiceiului şi e nemaiauzit ca un împărat să îşi aleagă o singură femeie.

— Şi nu trebuie să uitaţi, Maiestatea Voastră, a strigat Cancelarul, cel mai mare domnitor, tatăl vostru, cel mai conştiincios fiu al împăratului Gaozu, a fost tatăl a zece fii şi a douăzeci şi una de fiice!

Deocamdată, Pheasant avea doar trei băieţi - unul cu mine, unul cu Doamna Imaculată şi unul cu Rain - şi două fiice. Cu chipul liniştit, Pheasant a ridicat mâinile, ca să îl facă pe Cancelar
Nu uita nici aceif lucru, Cancelariile: eu nu «unf **rata.**

Apricot mi-a spus că împărătcaia Wang era furioasă şi ci mi considera vinovată pentru că nu putea face copii. Pare-se însă că nimeni nu credea ce spune, iar oamenii au început să se poarte altfel cu ea. Când trecea pe holurile din Palatul Exterior, dregătorii fie o priveau pieziş, fie şuşoteau pe la spatele ci, iar unii chiar cârteau împotriva rudelor ci care slujeau la Curte; un dregător chiar »-a certat cu unchiul ei, Secretarul.

împărăteasa îşi descărca furia pe slujitoarele ci, pe care Ic pedepsea şi Ic bătea, din câte am auzit. După aceea, tropăia prin dormitor, strângând din dinţi şi blestemându-mă. Dar nu îmi păsa şi în fiecare noapte stăteam întinsă în grădină cu Pheasant, sub Luna strălucitoare, scăldaţi în lumina ci argintie.

— îţi voi da orice doreşti, îmi şoptea el, trecându-şi degetul peste pielea mea goală. Orice îţi doreşti va fi al tău.

Vocea lai era ameţitoare.

— Chiar şi Luna? am întrebat.

M-a sărutat pe gât. Un fior plăcut a urcat prin mine şi m-am aplecat să îl sărut şi eu.

— Da, chiar şi Luna.

Mi-a mângâiar sânii, stomacul şi pântecul. M-a muşcat blând, ispitindu-mă, intărâtându-mă, îndemnându-mă să îl doresc, să vreau mai mult.

— Pentru tine, Doamnă Strălucitoare, draga mea, mama copilului meu... într-o bună zi, toate visele tale se vor împlini.

Mi-a crescut inima, pielea îmi ardea de plăcere, iar trupul mă durea de o patimă pe care nu o mai simţisem. Fiecare atingere a mâinii lui, fiecare ecou al vorbelor lui era o amintire a trecutului, dar şi o presimţire a viitorului, eram la adăpost, eram ferită de rele, şi aşa avea să fie şi viaţa mea la palat.

Da, voi visa din nou, iar acum urma să îmi îndeplinesc primul vis.

O voi vedea pe mama.Mama a sosii la palat într-o zi de vari pllcută, răcoroasă

îmbrăcată cu cea mai bună rochie roşie pe care o aveam fi purtând peruca mea cea minunară, am aştepat În grădină, ţinindu-l În poală pe Lion, care avea şase luni. Am încercat să rămân liniştită, trecuseră aproape nouă ani de când o văzusem ultima dată, dar când eşarfa ei cenuşie s-a ivit la intrarea În grădină şi când i-am văzut trăsăturile cunoscute, spatele încovoiat, chipul bătut de frig şi de vânt, n-am mai putut să rămân aşezată. I l-am dat lui Apricot pe Lion şi am alergat spre ea.

— Mamă! am prins-o de braţ.

Eram atât de fericită, că tmi venea să plâng.

— Că: mă bucur să te văd.

S-a uitat la mine, iar chipul ei mi-a părut cea mai uluitoare canava pe care o văzusem vreodată.

— Copila mea, uită-te la tine. Cât de frumoasă te-ai făcut. Atât de frumoasa, atât de graţioasă. Niciodată n-am crezut că s-ar putea întâmpla asta.

— Ştiu, ştiu.

Am încuviinţat, iar fericirea a făcut să-mi crească inima. Pura o eşarfa cu petice cenuşii şi negre şi o pereche de pantofi din pânză care păreau subţiri şi tociţi. Era mai scundă, mai slabă şi mai mărunţică, urmări ale vieţii simple din templu, ştiam asta, dar ochii îi erau limpezi, iar mişcările iuţi. Am fost foarte uţurată. Atâta timp cât mama era sănătoasă, puteam să o văd mereu.

— Acesta este nepotul meu?

S-a aplecat şi l-a luat pe Lion din braţele lui Apricot. Fericirea i-a înflor.t pe chip, iar adoraţia ei strălucea precum soarele de vari.

— Uită-te la el. Cerule! E atât de mic. E atât de frumos!

Nu patca să-şi ia mâinile de pe el. L-a strâns în braţe, i-a mângâiat pirul, obrajii, degetele. Lion nu s-a tras şi nici nu a plâns, cum făcea adesea cu străinii, de parcă simţea dragostea ei. Ba chiar a 148/Ambii un pic, alunei cind ca l-a gâdilat. Poate ci a fost prima dati când l-am vizut zâmbind.

Mai rârziu, cu ţi mama ne-am aşezat lingi lac şi am biut ceai de crizanteme. M-ant aşezat aproape de ca. sîmţindu-i cildura braţelor, bucurându-mi de zâmbetul ei. în copilirie, iubeam clipele acelea, rezemaţi de ca, simţindu-i dragostea În vocea blindi şi În atingerea gingaşi. Mi deprinsesem aşa din copilirie, crescusem astfel şi nici prin gind nu-mi trecuse ci lucrurile ar fi putut şi fie altcumva. Acum, stând lângă ca, simţeam cum dragostea ei continua să izvorască şi să mă hrănească precum o fântână nesecată, dar era ceva mai mult de atât. Pentru că acum eram şi cu mamă, simţeam mai bine cât de adâncă era fântâna şi cât de puternic fiecare strop de dragoste, iar asta îmi limpezea gândurile şi mă umplea de recunoştinţă.

M-am dus în spatele el şi i-am apăsat umerii. A gemut de plăcere şi mi-am dat scama ci durerea ei de spate se înriutiţise cu anii. Odinioară, mi umpleam de putere şi de hotărâre doar atingându-i şi mingiindu-î pielea. Aşa era şi acum, dar mai cipitam şi mulţumire şi fericire, l-am spus ci trebuia şi vini să mă vadă din nou, iar dacă dorea putea chiar să părăsească templul. Puteam să îi cumpăr o casă în oraş, să poată trăi în largul ei şi bine îngrijită.

I-am mai spus că, dacă dorea, puteam şi să răscumpăr casa familiei noastre, din Wenshui, dar şi acareturile familiei, astfel incât să locuiască acolo. Dar cu mi-aş fi dorit mai degrabă să rămână în Chang'an cu mine, decât să stea singuri în îndepărtata casă a familiei.

A dat din cap.

— Toate la timpul lor.

— Acum e timpul, i-am amintit.

— Am trăit Ia mănăstire foarte mulţi ani. Sunt obişnuită cu viaţa simplă de acolo. Nu trebuie să îţi foci grîji pentru mine.

ImpArâtcasa Lunii

Stăteam în fața ei.

— Nu vrei să am grijă de tine?

A zâmbi:, iar ridurile din jurul ochilor i s-au adâncit.— Sigur ci vreau. Dar nu c chiar atil de uşor. Efti o doamna de rang inali, dar asta nu înseamnă că poţi face orice pofteşti.

Nu ştiam ce să spun. Mama încă îşi ftcea griji pentru mine. Era verişoară cu fosta impiriteasi şi ştia că un rang nu putea şi mi ferească de primejdiile ascunsc din palat. Şi se temea ci grija mea pentru dânsa ar putea fi folosită Împotriva mea, deşi impărârcaia însăşi dăruise multe lucruri familiei sale. Lumea cirtca acum împotriva împiritesei, dar ea tot putea gisi o cale şi îmi fiică rău.

însă nu voiam să o las pe mama să trăiască în sărăcie, în timp ce eu aveam tot ce îmi doream. Mi-am trecut degetul peste cusăturile peticelor de pe eşarfa ei şi pe marginile roase ale mânecilor ei. Poate că găseam o altă cale să am grijă de ea.

— l-aş putea cere împăratului să facă un dar mănăstirii. Crea ci maica stareţi va zice ceva?

— Un dar?

Cu ani în urmi, cind vizitasem mănăs:irca, clădirea stătea să se prăbuşească. Acum trebuie că era într-o stare de plâns.

— Da, pentru lucriri. Ai putea şi-i dai de veste, mami?

— Bucuroasă.

I-am strâns mâna, uşurată. Mama mi-a luat faţa în miini. Cu ochii sdipindu-i, s-a uitat la mine.

— Sunt fericită pentru tine, copila mea. Nu am îndrăznit să visez la ziua asta. Aş vrea să îţi pot spune cit sunt de fericită.

— Ştiu, mamă. Ştiu. Am îmbrăţişat-o.

— Tatăl tău ar fi foarte mândru de tine.

Tata. Da. Ar fi fost. Eram Doamna Strălucitoare. Niciunul dintre strămoşii mei nu cinstise familia Wu în felul acela. Iar cu eram fiica lui. Eram carne din carnea lui; eram visul lui. Acum, că eu mă ridicasem, se va ridica şi el cu mine. Poate că simţise asta, bucuria cinstirii ce ni se făcuse şi strălucirea fericirii mele. Cu rangul meu, puteam să îl cinstesc cum se cuvine, la comemorarea lui. Puteam 150să lac În nunirlr lui daruri neobişnuite fi ti Ic cer călugărilor ci v roage pentru el, să li mingile sufletul.

Dar era cu putinţă, oare chiar era cu putinţă «a îi fac cea mai mare cinste fi să devin o legendă?

Am oftat.

Mama mi-a atins mâna.

— îmi fagăduicşti ceva, copila mea?

— Da, mamă.

— Ai grijă.

Iată cat de mult mă iubea, mereu voia să mă ştie la adăpost. Am îmbrăţişat-o.

— O să am, mamă.

Am mai stat de vorbă şi toată după-amiaza ne-am jucat cu fiul meu. Când a venit vremea să plece, am îmbrăţişat-o, dorindu-mi să nu trebuiască să mă despart de ca din nou.

În ziua de după plecarea mamei, am scos o parte din zestre şi am trimis banii la mănăstirea ci. Nădăjduiam ca maica stareţă să îi folosească pentru cele trebuincioase şi pentru a le uşura traiul călugăriţelor. Maica stareţă mi-a trimis o cane prin care îmi mulţumea pentru dar şi îmi spunea că făcuseră reparaţiile de care era nevoie pentru ca mănăstirea să poată primi numeroasele femei chinuite şi alungate de familiile lor şi care căutau adăpost acolo. Mai mult, urma maica stareţă, mulţi ţărani rămaşi fără case din cauza unei furtuni de nisip ceruseră de mâncare de la templu. Ştiind că darul meu îi hrănise pe ei şi pe copiii lor, îmi erau recunoscători pentru ajutor şi se rugau pentru mine. Doamna Strălucitoare de la palat.

M-am bucurat să aud că darul meu ajutase femei nevoiaşe şi pe cei săraci. Şi ştiam că în Chang'an, deşi erau multe mănăstiri taoiste, se ridicaseră doar câteva temple şi mănăstiri budiste, risipite prin colţurile îndepărtate de pe lângă zidurile aşezării. Cum budiştii nu primeau niciun fel de ajutor de la Curte, călugării şi călugăriţele se bizuiau doar pe propriile puteri şi pe ajutorul binefăcătorilor lorcam zgârciţi. Şi mai ştiam ci templele budiste, nu ministirile ta- oîstc, săreau în ajutorul sirmanilor loviţi de necazuri; pentru ci taoiştii, cu gândirea lor trufaşă, se închipuiau deasupra tuturor şi ti numeau pe săraci „hoţomani" şi „purtători de boli". Pentru mine era limpede că templele şi mănăstirile budiste deveniseră un fel de bărci de salvare pentru oamenii pe cale să se inece, mai ales pentru femei, tinere şi bâtrine deopotrivă.

Am cântărit lucrurile. Pină atunci, nu mă gândisem cu adevărat la credinţă, nici măcar pe când fusesem inchisă la mănăstire, unde mă chinuisem să rămin în viaţă. Pentru mine, religia era ca o floare în ceaţi. Adesea era încurcaţi, neguroasă şi nu reuşeam şi o privesc limpede. Dar acum m-atn întrebat daci ar fi trebuit şi trăiesc în crcdinţa budlsti, cici, daci numele meu se rispândea printre credincioşi şi dacă, purtându-le de grijă, aveam să le schimb vieţile, poate că o să mă ţină minte şi o să se gindeasci la mine ca la o fe- mac în care se puteau încrede.

Oare nu spusese maestrul Sun Tzu că un comandant de armată trebuie să-i însufleţească pe oameni într-atât încât să poată schimba cursul unui război? M-am gândit la anii pe care i-am petrecut la mănăstire şi la călugării costelivi din pagoda lui Tripitaka. Am hotărât să fac daruri către toate templele şi mănăstirile budiste din oraş.

Am strâns laolaltă banii, darurile pe care le primisem de la Pheasant şi unele rochii şi bijuterii neobişnuite pe care nu le purtam şi le-am folosit ca să miluiesc templele şi ministirile. Am mai dăruit fiecărui templu câte o moară de apă - dintre cele pe care ţăranii le foloseau să cureţe şi să macine grâncle -, pentru că mi-am amintit că, atunci când eram acasă în Wenshui, mulţi oameni veneau să se tocmească pentru cele cinci mori de apă pe care le avea tata. Le-am spus ci morile

erau ale templelor şi ci Ic puteau niimi morarilor şi pistra banii pe carc-î adunau astfel.

Nu m-am oprit aici. I-am cerut ajutor lui Pheasant, care mi-a dat aur din vistieria imperială pe care l-am folosit ca să îmbunătăţesc ^^ 152
drumurile din preajma templelor şi mănăstirilor. Pang Yi'ai, soţul lui Cïaoyang, care slujea la Dregătoria Lucrărilor Obşteşti, m-a ajutat la constmirca drumurilor. Era un tânăr aşezat, cu faţa arsă de Soare, glasul puternic şi cu chipul neliniştit. El a tocmit meşteri şi muncitori, a cumpărat unelte şi cele trebuincioase lucrului, a ftcut s-ajungă unde era nevoie de ele şi a supravegheat el însuşi mersul lucrărilor, în scurtă vreme, multe dintre drumurile noroioase spre temple au fost înlocuite de cai noi, curate, acoperite cu scânduri, care aveau să facă faţă inundaţiilor şi alunecărilor de teren.

Am primit scrisori de recunoştinţă din partea stareţilor mănăstirilor şi templelor. Traiul călugărilor şi călugăriţelor s-a îmbunătăţit mult, spuneau ci, aveau apă curată, orez şi haine călduroase. Iar agoniseala de pe urma morilor le dăduse răgaz să descâlcească sutrelc scrise în sanscrită. Drumurile mai bune au adus şi mai mulţi călători care trăgeau Ia temple, pentru că nu-şi îngăduiau să stea la hanuri.

Am pi imit vorbă şi de la Tripicaka. Mi-a spus că scriscsc despre o pane a călătoriilor sale, că-i spusese cărţii, deocamdată, *Marea călătorie spre miazănoapte*, şi mi-a mulţumit pentru ajutor şi pentru daruri. Spunea a$a: „Chiar şi un mare gânditor precum Buddha, care crede că virtutea umple văzduhul precum izul de tămâie, are nevoie de vântul care s-o răspândească."

Am zâmbit. Eu eram vântul. Eu trimiteam către oamenii de aproape şi de departe bunăvoinţă şi milostenie şi îi ajutam să îşi umple inimile cu mirosul sfanţ de tămâie, iar, într-o bună zi, poate că se vor îndupleca să vină şi să-mi dea ascultare.
» 1 3 ©
OQO

Cu obrajii roşii de încântare, Apricot mi-a adus veşti neaşteptate.

Doi dintre verii împărătesei Wang, care slujiseră la Dregătoria Riturilor, fuseseră găsiţi vinovaţi de luare de mită şi fuseseră daţi afară. Iar Cancelarul, tocmai cel cârc sprijinise plângerile suveranei împotriva mea, i se plânsese Regentului că Secretarul, unchiul împărătesei, nu dăduse de veste Curţii despre cuprul măsluit care apăruse la vânzare şi poruncise să se certczc totul. Ca urmare, Secretarul nu mai lucra la Curte, până la noi porunci.

Nu ştiam ce să cred. Cu greu puteai spune că mituirea era o nelegiuire, căci o întâlneai pretutindeni la Curte, iar dacă cineva ar fi hotărât să îi dea de capăt, niciunul dintre dregătorii de-acolo nu ar fi fost găsit nevinovat. Iar a-l opri pe Secretar de la muncile lui obişnuite doar pentru o scăpare era prea mult.

Dc fapt, mi se părea că era mai mult un semn că împărăteasa şi familia sa pierdeau puterea în palat. M-am Întrebat cine îşi dorea ca oamenii împărătesei să fie daţi la o parte, l'utcau fi unii dregători nemulţumiţi de împărătească şi de trecerea de care se bucurau 154rubedeniile ei la Curte. Puteau fi chiar neamuri de-ale Doamnei Imaculate; ştiam că trei aveau ranguri mijlocii. Dar puteau fi şi oamenii Regentului, care râvneau la .scaunele pe care se aşezase familia preamăritei.

Zvonurile ziceau că împărăteasa ar fi fost chemată degrabă acasă de către mama şi unchiul ci, care au dojenit-o pentru că nu fusese în stare să-şi apere familia. Au tras-o de mânecă: îşi va pierde toate legăturile şi toată puterea şi va rămâne singură în palat. Când împărăteasa s-a întors, tremura şi avea ochii umflaţi de plâns.

Am început să tot aud poveşti ciudate despre ca. Oamenii spuneau că avusese o copilărie de plâns. Stătea adesea la ea în cameră, muşcându-şi unghiile şi mormăind în barbă, cu neliniştea întipărită pe chip. Mânca rar şi o durea îngrozitor stomacul. Noaptea avea coşmaruri şi se trezea cu sudori reci, după care tropăia prin cameră, plângând şi lovindu-se în piept. Când s-a întâlnit cu unchiul ci, într-o clădire din apropiere de Sala Chengxiang, a izbucnit în plâns şi aproape că s-a inecat. Şî-a pierdut glasul pentru câteva zile şi i-a fost frică să vadă pe oricine, chiar şi pe slujnicele ei. Şi a slăbit şi mai mult.

Le-am chemat pe Cele Patru Doamne în grădina mea înnoită, să servim castane şi kaki uscat şi dat prin zahăr. Era timpul să-mi fac prieteni, acum, că împărăteasa era slabă.

Doamna Imaculată mi-a trimis salutări. Era bolnavă şi nu putea să vină Mi-a părut rău să aud asta. Nu eram încredinţată că în- tr-adevir era bolnavă sau că doar se ferea de mine. Cum împărăteasa era în cădere, cu siguranţă că oamenii aveau să ne urmărească mai atent şi aş fi vrut ca noi două să ne înţelegem bine. I-am trimis Doamnei Imaculate coşuri cu fructe şi daruri şi i-am urat însănătoşire grabnică, să

îşi poată Îndeplini îndatoririle la Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase.

Celelalte trei Doamne **au** venit, **arătând grozav tn rochiile por**tocalii aidoma, ornate cu pene de pescăruş **albastru. Le-am lăudat** ţi le-am arătat preţuirea mea.

— Sunt Încântată că Doamnei Strălucitoare **li plac rochiile noas**tre, a spus Doamna Nobilă.

Ca de obicei, mergeau ţinindu-se de braţ, de parc-ar fi **fost** trei surori gemene, de nedespărţit. După felul tn care zâmbeau ţi Îţi şopteau. Îţi dădeai seama că erau prietene apropiate. **Am** pornit pe podul cu serpentine, cu Prinţesa Gaoyang, cele trei Doamne, slujitoarele lor şi Apricot, care 11 ţinea tn braţe pe Lion, după mine.

— Doamnelor, aş dori să vă spun - am făcut semn din cap spre fiecare dintre ele - că am vorbit cu împăratul nostru despre hotărârea lui de a locui aici.

Fusesem fericită când Pheasant anunţase că nu-i păsa de rânduielile împreunării, Har ştiam şi că Doamnele nil vor mai avea cum să rămână grele, dacă el nu voia să Ic mai vadă. Mi-a părut rău pentru ele. Doamna Nobilă s-a uitat la mine, iar ochii ci frumoşi păreau plini de speranţe.

— Ce a spus împăratul? Ne va chema?

Am mers mai departe.

— A spus că vă va chema foarte curând.

Nu m-a lăsat inima să le dezvălui adevărul. Când îi spusesem lui Pheasant să Ic cheme pe Doamne, amintindu-i că rânduielile împreunării erau printre cele mai vechi de la palat, el ridicase din umeri, zicând: „N-am ştiut că îţi pasă de rânduieli”.

Doamnele şi-au zâmbit una alteia, părând uşurate. Am hotărât să mai încerc să vorbesc o dată cu Pheasant să le primească În pat. Nu eram geloasă, căci ştiam că el mă iubea doar pe mine.

— Veniţi, o să vă arăt nuferii!

— Le-am făcut semn să mă urmeze.Majoritatea nuferilor sunt albaştri, dar acela cu floare albi - am arătat spre planta care plutea în mijlocul lacului, În timp ce înaintam pe podul şerpuit - e cel mai frumos.

Nu părea să le pese de plante sau de clădirile proaspăt reparate, dar au dat din cap politicos.

— Aţi au7.it că în sud - m-atn oprit la capătul podului, trăgând În piept parfumul (lorilor - trăieşte un nufăr anume, care noaptea îşi bagă capul sub apă şi care îl scoate dimineaţa? Are petale mari. albe şi un iz puternic, plăcut, cu care nu se poate măsura niciun alt soi de lotus. Localnicii îi spun „lotusul adormit".

îmi doream ca într-o bună zi să îl am în grădina mea. Cele trei Doamne au încuviinţat din nou, dar în scurt timp le-a pierit cheful pentru grădinărit şi s-au întors să se joace cu fiul meu, care era în braţele lui Apricot.

— Cum îţi pare noua grădină, Gaoyang? am întrebat, privind în jur.

Vopseaua roşie a podului strălucea în soare, vârfurile noilor streşini ale casei se curbau fin, precum coada unei păsări phoenix în zbor, iar frescele proaspete de pe pereţii pavilionului arătau frumos. Eram fericită. Acelea erau casa şi grădina mea, unde puteam sădi orice pom voiam.

— Grădina cea nouă este minunată, a zis prinţesa Gaoyang lângă mine. îmi plac şi nuferii şi lacul cel nou.

— Dar?

M-am întors spre ca şi am privit-o.

— Un singur lucru cred că trebuie să schimbi.

Prinţesa Gaoyang a aruncat o pietricică în apă, care a săltat pe luciul lacului.

— Ce anume, Gaoyang?

Mi-am dus mâna spre perucă, să mă asigur că era pusă bine, deşi nu îmi faccam griji că Doamnele vor râde de părul meu.

un obicei: acum, ci eram Doamna Strălucitoare, trebuia îi mi asigur ci purtarea mea era intotdeauna cea potriviţi,

— Rangul tiu. Nu ţi se potriveşte.
Eram nelămuriţi.
— Ce vrei să spui?
— Meriţi mai mult decât şi fii o Doamnă, Mei. Tu ar trebui să fii împărăteasa.
Mi-a tresărit inima. M-am speriat. Privind în jur, ca să mă încredinţez că nu ne asculta nimeni, am zis:
— N-ar trebui să spui asta, Gaoyang.
— Spun ce poftesc. Acum eşti aproape egala ei. Poate chiar mai mult. Ea este stearpă, iar tu ai un fiu. Nu vrei să fii împărăteasă?
Desigur că voiam. Nu uitasem de visul tatei. Dacă ajungeam împăiâtcasă, duhul lui ar fi fost mândru, iar eu mi-aş fi cinstit familia. Dar era primejdios să mă gândesc la visul acela şi nu voiam să fac nimic cate să o stârnească pe împărăteasa Wang. Puterea ei la palat slâbca, dar încă era împărăteasa.
— Ne-a blestemat pe mine şi pe fiul meu.
M-am uitat spre lotusul alb.
— Ai auzit despre asta?
Prinţesa Gaoyang a ridicat din umeri şi a mai aruncat în lac o pietricică.
— Sunt doar blesteme. Nu ai de ce să te temi.
Doar prinţesa Gaoyang putea să spună aşa ceva.
— Nu ştiu.
Nu uitasem cu câtă cruzime mă bătuse împărăteasa Wang şi cum îl măcelărise şi-l gătise pe Hope al meu. Atâta timp cât locuiam în palatul acela, trebuia să am grijă cu ca şi trebuia să fac tot ce era cu putinţă să îl feresc pe fiul meu de mânia ci.
Prinţesa Gaoyang nu pricepca asta, dar mi-a amintit cât de firavă era poziţia mea - şi poziţia lui Pheasant. Sprijinul Generalului nu era de ajuns. Dacă Pheasant dorea să devină un adevărat Împărat, 158
avea nevoie de mai mulţi susţinători, ţi la fel ţi cu. Aveam nevoie de oameni care să ne înconjoare pe mine şi pe fiul meu, ca o platoşă. Dar era primejdios să cauţi ciraci la Curte. Eu revenisem de curând. Puţini oameni mă cunoşteau. Dacă nu mă pregăteam cum trebuie, nu făceam decât să îmi pun în

primejdie fiul, iar Pheasant avea să piardă tot ceea ce câştigase.

— Ţi-c dor de Prinţul Ke? am întrebat-o pe Gaoyang. Când s-a uitat la mine surprinsă, am zis:

— îmi amintesc că mi-ai spus despre el. lui Pheasant îi e dor de el. Ştiam că lui Pheasant îi era dor de toţi fraţii săi, deşi nu vorbea
des despre ei. îi era dor mai ales de Taizi şi de Prinţul Wei. care murise ai ani în urmă. Prinţesa Gaoyang a zâmbit, iar în obraji i s-au adâncit două gropiţe.

— Wi-e dor. Eram foarte apropiaţi când eram mici. Ne jucam mult impreună. Era bun cu mine. E un bărbat bun şi un frate bun. Credincios şi generos.

Am dat din cap. Poate că Pheasant putea să îl recheme din exil. Prinţul era fiul fostei Doamne Nobile şi îmi plăcuse de el. Ar fi fost un prieten de nădejde, dacă s-ar fi întors la palat, şi, cum era fiu al fostului impârat, putea fi un tovarăş puternic.

în seara aceea, am vorbit cu Pheasant despre gândul de a-l rechema pe Prinţul Ke.

— Unchiul meu se va împotrivi.

A şovăit, deşi i-am zărit încântarea în ochi.

— Dar ce bine ar fi dacă s-ar putea întoarcc. Mi-ar plăcea să-I am aproape la Curte. Nu l-am văzut de patru ani.

— Aşadar, o să faci tot ce poţi ca să îl aduci înapoi?

— Şi-a apropiat palmele şi şi-a încrucişat degetele. Avea chipul liniştit pe care i-l văzusem adeseori în ultima vreme. în ochii lui erau o putere şi o hotărâre care îmi păreau ameţitoare. Pe zi ce trccca, Pheasan: părea un conducător din ce în ce mai puternic. 159O să fac tot ce pot şi nu o şi dau Înapoi pini cind nu izbândesc, a spus el. Iar cu Generalul de partea mea cred ci am putea
izbindi.

Din câte-am auzit, când Pheasant a adus vorba despre întoarcerea Prinţului Ke s-a iscat un iureş. Idiotul de Cancelar a fost cel mai potrivnic. Dar Pheasant a stăruit. A spus ci voia doar şi petreacă mai mult timp cu fratele lui, care îi lipsise (bane mult în toţi anii aceia.

În cele din urmă, Pheasant a izbândit, iar în toamna aceea, cind frunzele de arţar de la palat s-au schimbat în galben auriu, Prinţul Ke s-a întors din exil împreună cu cei doi fii ai lui. Pheasant i-a redat prinţului pământul şi casele care li aparţinuseră, dar şi zestrea în bani. Regentul n-a fost mulţumit de întoarcerea prinţului. Şi-a oprit drcgitorili lui şi stea de vorbi cu prinţul şi cu fiii lui. Iar când Pheasant l-a chemat la o întâlnire între patru ochi pe Regent şi l-a întrebat dacă prinţul putea fi consilierul său - Pheasant era mereu curtenitor şi cuviincios cu bătrânul, deşi îi luase puterea -, Regentul a părut îngândurat. Pheasant a stăruit, amintindu-i de anii când vâna şi juca polo cu tatăl său, cu Prinţul Ke şi cu ceilalţi fraţi, iar în cele din urmă Regentul a oftat:

— Cu siguranţă, frăţia este foarte importantă în viaţa unui bărbat, a zis el, şi, dacă îmi e îngăduit şi o spun, nu voi uita cât de mult a însemnat pentru mine dragostea tatălui tău. într-adevăr, el mi-a fost ca un frate.

Apoi a dat din cap fără tragere de inimă şi şi-a dat consimţământul. Pheasant a fost în culmea fericirii. L-a ridicat pe Prinţul Ke la înaltul rang de sfetnic, ceea ce-i dădea dreptul de a-l însoţi pretutindeni; iar mai târziu, mulţumită acestei izbânzi, Pheasant a rechemat mai mulţi oameni care îl slujiseră, printre care şi pe fostul său mentor, Xu Jingzong.

Eram foarte bucuroasă. Acum, cu Generalul, Prinţul Ke şi Fang Yi'ai, soţul Prinţesei Gaoyang, Pheasant avea sprijnitorii lui.Dintr-odată, vorbele Iul răsunau mal cu putere În Sala Sfatului, acopcrind vocile idiotului de Cancelar ţi ale celorlalţi.

I. am îndemnat să ţină o petrecere, cti prilejul Sărbătorii de la Mijlocul Toamnei, care se apropia. Era timpul să sărbătorim întoarcerea lor şi ridul de apărare pe care şi-l ridicase Pheasant şi, desigur, era timpul să îi adun pe toţi în jurul meu.r

914 Č

O₀O

Pentru noaptea sărbătorii, grădina din apropierea bibliotecii imperiale, unde se ţinea pclieccica, a fost preschimbată într-un loc potrivit pentru un mare ospăţ. Felinare roşii atârnate câte cinci la un loc de streşinile pavilioanelor. Mese lăcuite, pe care erau vase cu vin aromat şi tăvi cu piersici şi struguri. Iar de pe ccrul fumuriu mă privea o Lună rotundă, argintie.

La sărbătoare veniseră mulţi dregători. Cei mai mulţi de rang mijlociu, Îmbrăcaţi în verde sau roşu. L-am salutat pe fiecare în parte, plccându-mi capul adânc. S-au plecat şi ei la rândul lor şi, spre surprinderea mea, unii mi-au spus că erau recunoscători pentru drumurile mai bune din preajma templelor. Eram mulţumită că aflaseră despre darurile mele.

Prinţul Kc m-a salutat. Se aşezase la casa lui din afara palatului şi ajutase cu nişte jalbe care îi fuseseră trimise lui Pheasant. Dar prinţul nu părea să-şi fi revenii pe de-a-ntregul după exil. Era mai subţirc-n talie decât un dansator, cu pielea palidă şi buzele crăpate.

^ Zâmbea slab, iar ochii îi erau tot blânzi, amintindu-mi de mama lui.

16

— 2Doamnă Strălucitoare, a zis Pheasant. cu braţul pe după umerii prinţului.

Era cu adevărat fericit în scara aceea, rădea tare şi băuse prea muJt.

— Poate că mai târziu ne vei cinsti cu o poezie.

Îmi plăcea şi îl vid binedispus. După ce izbindise să-i readucă pe prinţ şi pe dregători. Pheasant inccpca şi arate ca un adevirat ccnducitor. Era fi mai încrezător, de când Regentul devenise neobişnuit de curtenitor, în ultimele săptâmâni. Când Pheasant le re- disc fostele ranguri mentorului său şi altor cătotva dregători pe care îi rechemase. Regentul nu se împotrivise deloc.

Apoi. spre marea noastră mirare, Regentul mărturisise că starea lui de sănătate se înrăutăţise în ultima vreme, că vederea îi slăbea şi că se temea că în scurt timp nu va mai avea puterea şi ia parte la treburile imperiului. A spus că era vremea ca ei să se dea la o pane şi a cerut să fit scutit de îndatoririle zilnice de la Curte. Avea să vină în Sala Sfatului doar pentru treburile grele, dacă Pheasant avea să i-o ceara.

Desigur că Pheasant a încuviinţat indată.

Am luat un pahar de pe tavă şi l-am ridicat spre Pheasant.

—Va fi cea mai marc plăcere a mea să vă înveselesc. Maiestatea Voastră.

Fostul mentor al lui Pheasant, preotul Xu Jingzong, a venit şi rrj s-a prezentat. Mi-a spus că ne mai întâlniserăm. El era bătrânul preot care mă întrebase care era răspunsul la ghicitoarea pe care o scrisesem ca dar pentru împăratul

Taizong, cu aproape cincisprezece ani în urmă. Am fost uimită că îşi amintea.

Se pura cu încredere şi îndrăzneală, ccca ce mi-a dat de gândit. Mulţi dintre cei întorşi din exil păreau storşi şi supuşi, dar el nu era unul dintre aceia. îl găseam demn de ţinut minte. Doar un om cu patere şi înţelegere neobişnuite putea supravieţui şi putea trece peste greutăţile exilului.

Doamna Imaculată, îmbrăcată în obişnuita ei rochie albă, s-a ivit lângă intrarea în grădină Ţinând de mână un băieţel, s-a oprit lingi un copac de scorţişoară, şoviind. Eram bucuroaii. Cel puţin venise. M-am dus şi o salut.

— Sunt foarte bucuroasă şi vid ci te simţi mai bine, Doamni Imaculaţi.

S-a Înclinat adine.

— Am venit să vă arăt recunoştinţă, Doamnă Strălucitoare. Voiam şi vi mulţumesc cu însămi pentru darurile trimise. Sunteţi foarte bună şi milostivă.

Vocea îi era blândă, iar purtarea (ară greş.

— Oh, nu e nevoie, am zis.

Se purta cu un pic de râceali, dar era de aşteptat, şi nici nu ştia de unde şi mi ia, iar asta trebuia preţuit.

— Nădăjduiesc că nu te vei obosi cu îndatoririle. Cum este recolta de mătase de anul acesta?

Auzisem că o alunecare de teren uriaşi, din primăvară, prăpădise multe livezi de duzi din nordul Chang'anului, iar Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase duceau lipsă de frunze, dar nu ştiam mai multe.

— Oh, este îngrijorătoare, a răspuns Doamna, dar nu a adăugat nimic.

Ştiam că făcea parte din îndatoririle ci - dar şi din favorurile de care se bucura - să ţină tainele atelierelor de mătase.

— Ar fi o cinste pentru mine să-l cunoaşteţi pe Hui meu, a zis şi a făcut semn spre băiatul de lângă ea.

Am zâmbit. Era un semn limpede de pace.

— Cinstea este a mea, Doamnă Imaculată. Sunt foarte bucuroasă să îţi cunosc fiul.

M-am lăsat în jos, să-l privesc pe băiat în ochi. Auzisem foarte multe despre el. Apricot îmi spusese ci se pricepea de minune la scris.

Aşadar, tu eşti Sujie, copilul-minune? O şi îmi faci cinstea să-mi reciţi o poezie

?Şi-a aruncat mânecile spre spate, cu o mişcare teatrali. Apoi. «pre uimirea mea, a recitat În întregime „Prefaţă ia Pavilionul OrhkJeei*.

— într-adevăr, un copil-minune! am exclamat, uluiri de harul lui.

Avea doar patru ani! Mama lui îl crescuse bine şi nădăjduiam ca

băiatul meu să fie la fel de înzestrat, cind va creşte.

— Ai învăţat şi să scrii singur o poezie?

— Da, a zis el pe un ton copilăresc, dar pompos. Am scris o poezie cespre împărătească.

— Mi-o reciţi?

Doamna Imaculată a tuşit şi I-a tras de mânecă. Părea stânjenită, privind spre dregătorii din spatele meu. Poate că poezia nu spunea lucruri bune despre împărătească. Băiatul mi-a plăcut şi mai mult.

— Poate că o să mi-o reciţi în altă zi, am zis zâmbind.

Pheasant m-a chemat la el.

— Vino, Sujie, trebuie să îl cunoşti pe fratele tău.

I-arr. dus pe mamă şi pe fiu la masa mea. Sujie a înclinat din cap cu răceală către Lion, care era în braţele lui Apricot, iar Lion i-a răspuns cu un pic de scuipat. Am râs cu toţii.

Când Luna plină s-a ivit de după nori, venise momentul poezi-ilor. Am început eu. Privind spre toţi invitaţii din jur, am ridicat paharul şi am recitat:

Drumuri inceţoţate,
Ufi întunecate,
O grădină cu vinuri, parfumuri ţi multe altele.
Tavane aurii,
Podele curcubeu,
Vise strălucitoare, fine, mătăsoase, elin belfug.
Ce aţteptaţi,
Prietenii mei,
E timpul
Să urcaţi treptele spre lumina lunii
Şi ui cântaţi un cântec nou.

fn jurai meu s-au auzit aplauze furtunoase, iar eu m-am Înclinat adânc, în semn de preţuire. M-am întrebat cum va răspunde Împărăteasa Wang când va auzi această poezie. Va avea Încă o izbucnire pătimaşă?

Râzând, Phcasant a ridicat paharul şi şi-a spus poezia. I-au urmat Prinţul Ke, preotul Xu Jingzong şi alţi dregători. Cu

briza mângâindu-mi chipul, mi-am băut încetişor vinul. Mă bucuram de această clipă, alături de oamenii care veniseră să mă sprijine, iar acum, că puterea împărătesei la Curte scădea, nădăjduiam să am parte de multe astfel de clipe în viitor.

Câteva zile mai târziu. Regenml a rrrnt să ne vadă pe mine, pe Sujie, pe fiul meu şi pe Doamna Imaculată, într-o clădire din apropierea Sălii Taiji. Eram mirată, dar şi bucuroasă. De la naşterea fiului meu, Regentul nu dăduse vreun semn că ar fi vrut să îl cunoască. Să fi avut această întâlnire vreo legătură cu faptul că împărăteasa era stearpă?

Când eu şi Doamna Imaculată am sosit, Pheasant stătea pe un scaun în mijlocul încăperii; aproape de el era împărăteasa, îmbrăcată cu rochia ei aurie şi purtând coroana phoenix. Şi-a înclinat adânc capul, iar coroana i s-a înclinat primejdios. Aflat în partea dreaptă a casei. Regentul a înclinat capul spre Doamna Imaculată, spre copii şi spre mine, când l-am salutat. Şi-a mijit ochii şi mi-am amintit că spusese că îmbătrânea şi că îi lăsa vederea. într-adevăr, arăta plăpând. I se încovoiase spinarea, faţa îi era acoperită de multe semne, nasul lui coroiat părea mai subţire şi căpătase obiceiul să dtschidă gura şi să facă pauză, de parcă mintea îi era înceţoşată şi nu izbutea să îşi aducă aminte cuvintele.

Nu mai luase parte la audienţe, de când Pheasant li rechemase pe Prinţul Ke şi pe ceilalţi dregători şi venea la palat doar când Pheasant avea nevoie de sfatul lui în treburile grele. M-am întrebat despic ce dorea să vorbim în ziua aceea.

— Aceştia sunt copii buni, buni.

Regentul şi-a şters gura cu o batistă, uitându-se la cei doi copii: Sujie trecând prin faţa lui, ca un învăţat, iar Lion muşcând din jucăria lui preferată, în poala mea.

— Este cea mai mare plăcere a mea să văd copiii imperiaJi ai familiei Li. Sunt foarte mulţumit, nepoate. Am credinţa că tatăl tău ar fi mândru.

Nu a salutat-o pe împărăteasă, nici măcar nu s-a uitat spre ca, de parcă nici nu ar fi fost de faţă.

— Mă bucur să aud asta şi din partea ta, unchiule. Sunt doar copii şi au multe de învăţat, a zis Pheasant curtenitor.

Sc purta mereu astfel cu unchiul său, cu grijă să nu spună ceva care să-l supere.

— Neîndoilenic, nepoate, sunt cu torul de aceeaşi părere. Cum îi creştem pe copii c o treabă grea, pentru că trebuie să hotărâm ce vor învăţa şi ce vor ajunge. Bucuros mi-aş oferi sfaturile, dacă nepotul doreşte. Totuşi… a tuşit, să-şi dreagă glasul… azi aş vrea să vorbim despre câteva lucruri cu însemnătate.

— Ce te macină, unchiule?

— Maiestatea Voastră, a oftat Regentul, aş fi vrut să nu vă tulbur, dar nu-mi dau pace zvonurile despre nelegiuirile şi scăpările de la palat. Lucrurile s-au lămurit. Ştiu că ai aflat despre ele. Dar unii dregători, spre uimirea mea, au venit la mine şi mi-au spus despre o altă treabă care îi îngrijorează. Mi-au spus că îşi fac griji pentru viitorul imperiului nostru şi că ar fi o ruşine ca dinastia noastră, măreaţa dinastie clădită de tatăl şi de bunicul tău, să sufere o asemenea umilinţă.

Umilinţă? a întrebat Pheasant. Regentul **a clipii** încet, **de parei nu-şi aminte* ceea ce tocmai** spuswe.

— Dupi aim ştii, nepoate, toţi cunoaştem că datoria cea **mai** de scami a unui birbat este şi aibă un du, care ri-i dud mai **departe** Stirpea, dupi cttm ne-a spus înţeleptul nostru Inviţitor <>)nfiicltu. cu sute de ani În urmi. Toţi birbaţli nobili fi cinstiţi au urmat rinduiala asta, numai ci acum, din picate, Impiriteaia noaitri, mama Impiriţiei, ne-a dezamigît.

A spus asta ftri să se uite spre Impiriteasi.

— tn opt ani nu a izbutit şi ne dea un moştenitor fi mulţi oameni îşi fac griji că nu poate rămine grea.

împarâteasa a sărit cât colo:

— Nu sunt stearpi!

Regentul s-a uitat la ca şi mi-am dat scama că era nemulţumit că ¡1 întrerupsese.

— Dacă împărăteasa e sănătoasă, aşa cum spune, atunci poate că va da naştere unui moştenitor, cât de curând cu putinţă.

împărăteasa şi-a întors capul spre perete. îşi muşca buzele. Am prins privirea Doamnei Imaculate, care stătea lângă mine. Zâmbea. Şi ca se bucura s-o vadă pe împărătească căzută.

— Dar, nepoate, nu am venit azi aici doar ca să îi cer împărătesei noastre să îşi facă datoria de femeie, căci e limpede că a dat greş şi în altă privinţă, pot spune asta deschis.

— Despre ce vorbeşti, unchiule?

Regentul a oftat din nou.

— Cred c-ai aflat, nepoate, cât de puţină mătase au dat anul acesta Atelierele Imperiale, iar numeroşi oameni cred că e din pricina împărătesei noastre şi a nenorocului pe care 11 atrage asupra viermilor de mătase. După cum bine ştii, viermii sunt cele mai gingaşe făpturi.

De fapt, puţinătatea mătăsii avea mai mult de-a face cu alunecarea de teren care nimicise multe livezi de duzi. Dar mi-am dat 168

seama că Regentul fi dregătorii se foloseau de nenorocul ăsta ca să o dea deoparte pe Împărătească. L-am strâns pe Lion În braţe, ascultând cu băgare de scamă.

l'heasant a încuviinţat.

— Mătasea. înţeleg, unchiule. Voiam să vorbesc cu tine despre asta

Regentul şi-a şters gura cu batista, apoi a băgat-o în buzunar.

— Bunăstarea împărăţiei noastre atârnă de negoţul cu mătase, nepoate. Nici nu pot spune cât de însemnat este. De aceea, pentru binele împărăţiei, nepoate, te statuicsc să iei o hotărâre potrivită, una grea, dacă este nevoie.

— O hotărâre grea?

Am simţit cum mi-o ia inima la galop de nelinişte. Niciodată nu Încrăznisem să visez la clipa aceasta. Dar era aievea. îl îndemna să-i ia împărătesei puterea asupra atelierelor.

—Tu... tu...

împărăteasa tremura toată, mâinile, trupul, până şi coroana îi tremurau. Regentul a oftat. Nu s-a uitat spre mine, dar ştiam că îşi schimbasc grozav de mult purtarea faţă de mine. Deşi nu puteai zice că deveniserăm apropiaţi, mă privea cu mult mai puţină răceală şi duşmănie.

— Mă tem că da, nepoate, dar, la urma urmei, hotărârea e a ta. Mă încred că vei alege pe cine crezi tu că merită să vegheze asupra celui mai mare negoţ al împărăţiei.

Pheasant s-a uitat spre mine şi mi-am dat scama că mă va alege pe mine, dacă încuviinţam. Era cel mai bun prilej să urc la palat. Eram Cea Mai Adorată, cu un rang mai mic doar decât cel al împărătesei, iar dacă primeam puterea asupra atelierelor, locul meu la Curte se întărea şi mulţi dregători aveau să mă urmeze şi să mă sprijine.

Dar m-am întors spre Doamna Imaculată. Nu lucrasem niciodată în ateliere, iar ea ţinuse socotelile în fiecare an. Dacă cineva era gata să le poarte de grijă viermilor de mătase,

era aceea şi nu puteam *şi* mă Întrec cu ea doar pentru că rni-**ar** fi (ost de ajutor.

Citindu-mi gândurile, Phcasant s-a uitat la mine, a zâmbit şi **j-a** întors spre ea.

— Doamnă Imaculată, ai dori să capeţi îndatorirea de a veghea asupra atelierelor?

Doamna Imaculată s-a uitat spre mine, cu privirea luminată de fericire şi recunoştinţă.

— Va fi o mare cinste, Maiestatea Voastră.
— Atunci, aşa rămâne.
Phcasant s-a întors spre Regent.
— Eşti mulţumit, unchiule?
Bătrânul a încuviinţat.
— Cum să nu, nepoate.
Am zâmbit, ca să o felicit pe Doamna Imaculată, fiind cu adevărat bucuroasă pentru ea, şi n-a mai trebuit să îmi fac griji din cauza împărătesei, am ştiut că puterea ei la Curte avea să se sfârşească în scurt timp. Unele rubedenii de-ale sale îşi pierduseră rangurile la Curte, unchiul ci nu mai muncea, iar acum ca pierduse cel mai bun loc din Curtea Interioară.

Rochia
aurie a
împărătesei
a fluturat
pe lângă
mine, pe
când ieşea
grăbită din
salon. Şi, cu

toate că şi-a ridicat mâneca, să-şi acopere faţa şi gura, i-am auzit suspinele furioase. o

ANUL 6 53 D.H. AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG

TOAMNĂ
O 15 C
OQO

Porunca împărătesei Wang a ajuns la mine însoţită de o înştiinţare primejdioasă. Toate doamnele cu rang înalt trebuie să se adune imediat în Sala Chengxiang. Oricare dintre ele va întârzia va fi pedepsită. L-am lăsat pe fiul meu cu Apricot, iar slujnicele mele au ajuns în Salon fără întârziere. Ce era atât de însemnat încât împărăteasa trebuia să ne vadă pe toate aşa degrabă? Nu era vremea în care s-ar fi împărţit fructele sau mătasea şi cele mai multe lucruri de care aveam nevoie îmi erau aduse de-a dreptul în grădină.

M-am întrebat dacă nu cumva suverana, acum, că pierduse atelierele, găsise vreun prilej să pună mâna pe mine şi pe celelalte Doamne. Gaoyang, care se întâmpla să fie la mine, a hotărât să mă însoţească.

— Nu poţi avea încredere în vaca aia nebună, a spus ea.

Cu Gaoyang lângă mine, am mers cât de repede am putut. Când am ajuns în curte, era plin de slujitoare şi de dregători care ţineau în mâini suluri de hârtie şi pene de scris. Aşadar, oricc dorea împărăteasa să ne vestească era îndeajuns de însemnat încât să necesite scrierea în registrele Curţii.Nu erau girz.i. Un semn l)un. N-avea şi se lase cu bitaie.

Am rămas pe coridor, aşteptând ca eunucul să Imi anunţe sosirea. Prinţesa Gaoyang ţi-a întors capul spre stingă ţi spre dreapta, uiiindu'Sr la toţi cei care trcccau. O clipi mai târziu. Cele Patru Doamne şi celelalte Doamne de rang înalt au intrat în curte.

— Am greşit cu ceva? m-a Întrebat Doamna Nobilă, cu glasul slab.

Trei dintre Doamne erau Îmbrăcate cu rochii liliachii, cu medalioane rotunde şi şaluri din blană neagră tivite cu auriu. în ciuda frigului, arătau zvelte şi liniştite.

— O să ne pedepsească?

Toate celelalte Doamne aveau chipuri Înfricoşate, mai puţin Doamna Imaculaţi, care pirea să fi cizut pe ginduri.

— Nu cât sunt cu aici, a spus Prinţesa Gaoyang.

Mi-am lisat o mină pe braţul prinţesei, să îi fac semn să tacă, şi i-am spus Doamnei Nobile:

— Nu-ţi face griji. Dară ar fi vrut să ne facă rău, nu ne-ar fi adunat aici pe toate şi nu i-ar fi chemat pe dregători.

Doamna Imaculată a Încuviinţat:

— Şi eu cred la fel.

— Să intre toate doamnele! a strigat eunucul de la intrarea în Sală

Am urcat repede scările din piatră. Prinţesa Gaoyang m-a urmat,iar celelalte doamne au venit după noi, în ordinea rangurilor, înăuntru erau mai mulţi dregători înşiraţi lângă perete. în mijlocul Salonului, pe o prispă, erau două scăunaşc pe care şedeau împărăteasa şi un tânăr costeliv. Acesta s-a lisat pe spate, pe locul lui. Avea pielea palidi, nasul roşu, iar ochii înguşti şi piezişi. îmi amintea de cineva... De Rain. Probabil ci era Zhong, fiul lui Rain. îl vizusem doar o dată. în cursul unei sirbitori tocmite de împiratul Taizong pentru ziua lui de naştere, iar Zhong avea doar câteva luni. Locuise cu Pheasant în afara palatului, cind împiratul Taizong îl pedepsise pe acesta şi îi poruncise şi plece. Cind Pheasant a devenit

moştenitor, Zhong s-a mutat în Palatul de la Risirit, cu Rain, dar împărăteasa l-a alungat 174 din nou pe Zhong în casa din oraş, după ce Pheasant ajunsese împărat. pasămite pentru că viitorul ci fiu avea să fie moştenitorul. Mai auzisem că împărăteasa Wang cea stearpă, îngrijorată că Zhong chiar avea să ajungă el moştenitor, îl silise să trăiască singuratic şi îl oprise să vină ia palat sau să-i intălncască pe dregători.

Avea vreo zece ani şi locuia în casa lui din afara palatului. Ce căuta acolo, lângă împărăteasă?

— Toată lumea în genunchi, a poruncit împărăteasa, clipind încet din ochii apropiaţi.

Purta ohişnuira-i coroană phoenix şi mantia galbenă cca mare, care îi atârna de umeri ca un sac fără formă. Fruntea ei lată avea mai multe cute decât îmi aminteam, iar faţa dreaptă acoperită cu prea multă pudră albă semăna cu un cimitir peste care s-a aşternut zăpada.

Arăta jalnic, slabă şi bătrână, dar era incă primejdioasă. Am înaintat şi am îngenuncheat, aşa cum a poruncit. Eram atât de aproape de ca, încât îi vedeam firele aurii ale broderiei de pe pantofi şi simţeam mirosul puternic de plante al sâculcţului ei.

— Plecăciune. împărătească.

Nu ştiam cum s-ar fi cuvcnir să-i vorbcsc băiatului. Deşi era fiul lui Pheasant, locul său era mai jos, din cauza rangului mic al mamei lui. Iar eu aveam rang mai ¡nalt ca el. împărăteasa a ridicat capul.

— Sunt convinsă că aţi aflat cu toţii de îngrijorarea Regentului în legătură cu viitorul împărăţiei. Vă incredinţez că nu aveţi de ce să vă faceţi griji, căci astăzi v-am chemat pe toţi aici ca să vă dau de veste, a spus ea cu glas apăsat. Am hotărât să înfiez acest copil.

Să-l înfieze pe copilul amărâtei de Ploaia?

— Şi de ce nu?

Glasul ei s-a ¡nălţat mai puternic acum, de parcă îmi simţise împotrivirea.

Acest copil are sânge împărătesc, iar mama lui a fost o femeie cinstită,

bună prietenă cu mine.
Din această pricină am
hotărât să-l infiez şi să îl
cresc ca pe fiul meu

.Dar mi avea şi-l crească doar ca pe fiul ci. Se folosea de el pentru a-şi pâsrra puterea. Trebuie şi fi fost deznădijduiti, dupi ce pierdute atelierele, iar familia ci trebuie şi o fi ajutat şi găsească a ceas ti cale.

— Hotirirea va fi legiuiţi şi, dupi cum spune rânduiala, el va deveni moştenitor al imperiului.

A făcut semn din cap spre dregitorii de lingi perete.

— Acum poruncesc şi se trcaci asta în registrele familiei imperiale.

Spinarea mi s-a Încordat. Regentul spusese ci ca trebuie şi aduci un moştenitor pe partea birbitcasci, iar noi ne gândiserăm ci trebuia să n?scc unul, nu şi îi Înfieze. într-adevăr, era tare vicleană Dar era cu neputinţă Băiatul nu putea ajunge fiul ei.

-— împiratul nostru ştie despre asta? am întrebat, incruittându-mă

— împiratul a fost întrebat, cum şi nu, şi şi-a da: încuviinţarea.

— împăratul şi-a dat încuviinţarea?

Nu o crcdcam. Daci Phcasant ar fi ştiut despre înfiere, mi-ar fi spus, dar el n-ar fi consimţit vreodati la aşa ceva. Adeseori îmi spusese că îşi făcea griji pentru Zhong. Era foarte tânăr şi singur, fată o mamă care să-l apere. Pentru binele lui, trebuia să stea departe de palat, spusese Pheasant.

— Nu te cred, a zis Prinţesa Gaoyang. Phcasant nu ar încuviinţa aşa ceva niciodată.

— Gongzhu.

Glasul împărătesei era rece.

— Ai grijă cum vorbeşti. Tu nu ai un cuvânt de spus aici. Eu voi hotărî când va afla împăratul.

Aşadar, minţea! Am ridicat capul.

Se uita la mine triumfătoare, cu un zâmbet rece pe faţă.

— Şi trebuie să vă amintesc, a continuat ea. Zhong are sânge împărătesc, de aceea va fi copilul meu. L-am chemat pe Secretar, care a consimţit să vină la Palatul Exterior, să Întocmească hârtiile chiar în timp ce vorbim, iar când vom termina această ceremonie formală am să-i dau de veste Regentului. El se va îngriji ca Zhong să devină fiul meu. Acum, domnilor dregători, pregâtip-vă de ceremonie.

Am vrut să ies, dar nu eram în stare să mă mişc, O împărătească care să înfieze copilul unei concubine şi să îl folosească pentru a-şi păstra coroana nu era ceva obişnuir. dar se mai făcuse, cu câteva dinastii în urmă. Am lăsat capul în jos. împărăteasa Wang făcuse o mutare-cheie ca să-şi păstreze locul. După înfiere, dregătorii care se îndoiscră de ea aveau să i se alăture din nou, iar cei care nu fuseseră de partea ci aveau să fie ispitiţi să i se alăture. îşi păstrase coroana şi câştigase chiar mai mult sprijin la Curte decât avusese înainte.

Un scrib a înaintat şi şi-a dres vocea, desfacând un suL

— în prezenţa tuturor doamnelor de rang înalt din Curtea Interioară şi a dregătorilor Curţii, dau de veste că începe ceremonia înfierii impe- iLdc poruncitc de împărăteasa Wang, mama împărăţiei noastre.

— Vino. Zhong.

împărăteasa i-a făcut semn băiatului. Părea mândră, cu umerii laţi şi cu spatele drept.

— Vino la mama ta.

— Mamă.

Băiatul şi-a ridicat partea din faţă a robei şi a îngenuncheat în faţa ei.

— Soţia împăratului Gaozong, împărăteasa Wang, a oficiat adopţia fiului împăratului Gaozong şi al concubinei sale răposate, Rain. din familia Chang. Copilul, căruia i-a fost dat numele de Li Zhong, va fi cunoscu: şi cinstit drept primul născut al împărătesei şi împăratului Gaozong, nepotul împăratului Taizong, stră-strinepotul împăratului Gaozu, cel care-a pornit Dinastia Tang. Acum, Curtea va începe să rostească pomelnicele familiei imperiale **L**j şi a celei a împărătesei.

Pomelnicul a durat mult timp, iar în cele din urmă scribul a terminat de citit.

— Acum, Curtea inccpe ceremonia mamei ţi a fiului. Li Zhong, salut-o pe mama ta.

Priveam dezgustată. Probabil că băiatul îi era recunoscător împărătesei, pentru noul lui rang. Trăise mulţi ani ascuns, iar acum, mulţumită Înfierii, devenea faimos. Se va pleca în faţa împărătesei, va (ăcc tot ce îi spune, ca să o mulţumească, ţi va fi răsplătit. Zhong a atins pământul cu capul. O dată, de două ori, de trei ori.

— împărărcasă-mamă, împărătească-mamă,

împârătească-mamă.

— Fiul meu.

Femeia a întins mâna. A zâmbit, dar bţa îi era încremenită ţî glasul uscat. Parcă vorbea unui câine care îi stătea în drum sau unei slujnice al cărei nume nu îl ţtia. Apoi s-a întors spre o tavă roţic lăcuită ţi a luat un lănţişor din aur, cu dragonî.

— Acesta este darul meu pentru tine.

I l-a pus la găt, iar Zhong s-a plecat din nou de trei ori. Apoi s-au ridicat împreună, ca mărâhâloasă, iar d subţire, cu spatele uşor încovoiat, ca o pereche de măscărici nepotriviţi.

— Sunt încântat. Foarte încântat.

I-a aşezat mâna pe umăr, dar palma eî :ra marc ţi pare-se că ţi apăsase mai tare decât avea de gând, pentru că băiatul s-a îndoit, ţi-a încovoiat spatele, apoi s-a îndreptat din nou.

Nu era o mamă. Niciodată nu avea să fie. Unele femei nu puteau fi mame niciodată - oricât de mult încercau -, iar împărăteasa Wang era una dintre ele. Mî-am amintit că prietena mea. Doamna Nobilă, spusese cândva că o mamă era un copac ale cărui crengi cresc pentru a adăposti cuibul păsărilor ci, dar femeia din faţa mea era o stâncă ce nu oferea adăpost sau căldură ţi din care nu creştea viaţă.

Prinţesa Gaoyang m-a înghiontit, iar eu im oftat, pregătindu-mă să mă ridic.

— Doamnelor, acum vă cer să ascultaţi porunca fiului meu.

încă nu terminase cu noi.

-— Zhong. Spune-le.M-am încruntat. Era necuviincios ca un fiu tocmai înfiat să ne poruncească nouă, care eram doamnele tatălui său, dar mi-am dat seama de ce facca împărăteasa asta. Voia să II Folosească pentru a ne înfricoşa.

Faţa băiatului s-a luminat şi a zâmbit prea larg. S-a întors la scaunul pe care stătuse mai devreme şi şi-a dres vocea.

— Doamnelor din Curtea Interioară, prin porunca împârătcsei- mamc, vă cer ca de acum înainte să îmi fiţi credincioase mie, fiul împărătesei Wangşi al împăratului Gaozong, noul Prinţ încoronat al Palatului de la Răsărit, viitor moştenitor al Măreţei Chine.

Un val de murmure amestecate cu mirare şi neîncredere s-a auzit dinspre Doamnele din spatele meu şi am simţit-o pe Prinţesa Gaoyang scuturând din cap, lângă mine. Iar mie mi-a venit să oftez. Deja se vedea moştenitor. Era foarte îndrăzneţ din partea lui, iar să ne ceară să-i jurăm credinţă era şi o neobrăzare.

— L-aţi auzit.

Vocea împărătesei a răsunat din nou, nerăbdătoare.

— Spuneţi jurământul.

Pentru o clipă, nu mi-am putut aminti cuvintele din *Codul Bunelor Maniere,* învăţate cu ani în urmă, dar celelalte din jurul meu au început să le rostească şi mi le-am adus şi eu aminte.

— Fie ca Prinţul moştenitor al împărăţiei să ne îndrume prin învăţăturile pentru femei, să ne stăpânească prin lumina înţelepciunii şi a virtuţii sale şi să ne pedepsească atunci când vom uita să fim supuse. îl rog fierbinte pe moştenitorul împărăţiei să îmi accepte jurământul. Te voi sluji, mă voi supune ţie, te voi cinsti cu sufletul, cu inima mea şi cu cea a pruncilor mei.

O colivie din cuvinte. M-am simţit întemniţată, prinsă între zăbrelele groase şi sufocându-mă. Iar împărăteasa se uita la mine ca o sălbăticiune care dădea târcoale, gata să se arunce asupra prăzii.®#®
9 16 ©
OQO

Pheasant era furios, nu fusese întrebat şi nu încuviinţase înfierea, a spus în Sala Sfatului. Dar, după ce Pheasant s-a retras, Prinţul Ke, cel care îl sfătuia, l-a tras deoparte şi i-a vorbit. Un om potolit, prinţul nu credea că era înţelept să î se împotrivească împărătesei Wang, căci vestea se răspândise deja.

Neşriind ce să mai facă, Pheasant l-a chemat pe Regent şi i-a cerut părerea.

— E peste poate ca împărăteasa să înfieze copilul fără consimţământul tău, a spus Regentul, încruntându-se. A încălcat codul supunerii şi al bunei-cuviinţe şi ar trebui să i se aducă aminte că o femeie nu trebuie să tteacă peste voia soţului şi să ia hotărâri de una singură!

— Dar a clătinat din cap când Pheasant a spus că dorea să anuleze adopţia.Astea sunt treburi de familie, nepoate. înţeleg că nu trebuie să mă bag, dar împărăteasa este stearpă. Nu va avea niciodată copii. A înfia un băiat, chiar şi pe unul născut de o concubină de rang mai jos. este mai bine decât să nu aibă niciun fiu. Să nădăjduim că astfel îşi va găsi liniştea, că împărăţia noastră va găsi pacea şi că bârfele o să înceteze. Ros de Îndoirii, Pheasant m-a lnircbai şi pe mine, în pal, în seara aceea, dacă să consimiă sau nu. Mi-am dar seama că II Îngrijora soarta lui Zhong. Băiatul locuise la palat doar câţiva ani şi încă nu înţelegea ce pânză primejdioasă se ţcsea în jurul lui.

— ti pregătisem o viaţă liniştită, în afara palatului, dar acum e prea târziu. Pheasant a oftat din greu.

M-am necăjit mult. Timp de mai multe zile am fost furioasă şi dezgustată de şiretlicul împărătesei. Mă bătea gândul să 11 îndemn pe Pheasant să nu consimtă. Dar Regentul părea că nu mai vrea să audă despre asta, iar lăuntric înţelegeam şi îngrijorarea Prinţului Ke. Pheasant nu se statornicise încă la Curte. Abia îşi câştigase sprijinul, iar dacă pornea deschis la război împotriva împărătesei ar fi stârnit tulburări în împărăţie.

Am oftat şi l-am mângâiat pe Pheasant pe spinare. Aproape de noi, Lion dormea adânc, cu suflarea ca un cântec liniştitor. Trebuia să am răbdare. Pheasant trebuia să fie şi el răbdător.

în ziua următoare, Pheasant a anunţat fară tragere de inimă că va încuviinţa adopţia şi îl va recunoaşte pe Zhong ca viitor moştenitor. în după-amiaza aceea, Zhong s-a mutat în Palatul de la Răsărit, unde i s-a alăturat mamei de suflet şi şi-a început noua viaţă Îî mergea chiar bine, mi-a povestit Apricot. Fusese dat pe mâna unui grup de tutori, care să îl înveţe despre legi, clasici, ritualuri şi despre prefecturile din împărăţie. Acqtia erau fie rude ale împărătesei, fie tovarăşi apropiaţi ai Secretarului, aleşi chiar de ea. Iar Zhong a dovedit chiar că avea înclinaţie să conducă, învăţând repede ritualurile, rânduielile şi îndatoririle unui conducător. În timp, avea să ajungă destul de priceput ca să urce pe tron. împărăteasa îl lua cu ea peste tot prin Palatul Exterior pe noul fiu înfiat. îşi ţinea capul sus şi îl prezenta pe Zhong dregătorilor, cărora le cerea să-i spună despre fetele de vârsta logodnei din 181
familiile nobile. Spunea că era timpul ca moştenitorul să se însoare. Avea doar zece ani!

Dregătorii se plecau în faţa ei, promiţând că vor întreba de orice fată de măritat potrivită. Nimeni n-a mai pomenit vreodată că împărăteasa era stearpă, iar ca a cerut ca unchiul său să fie repus în poziţia de Secretar. Ce să vezi, Cancelarul găsise pe altcineva vinovat pentru 'încurcătura cu măsluitul cuprului şi îl scosese nevinovat pe unchiul împărătesei. A doua zi s-a apucat din nou de treabă.

împărăteasa a cerut să îi fie înapoiată şi slujba de la ateliere, lucru pe care Pheasant nu l-a îngăduit. Dar Doamna Imaculată s-a îmbolnăvit din nou şi nu a mai putut să se îngrijească de ele. Pheasant nu a avut de ales şi a trebuit să se întoarcă spre împărăteasă.

Cu puterea recâştigată, împărăteasa triumfase şi le-a poruncit lui Sujie şi lui Lion ca în fiecare dimineaţă să îi dea onorul noului moştenitor. Era o rânduială nouă, zicea ea, astfel că ore în şir cei doi copii îngenuncheau în lumina zorilor, căscând şi tremurând în frig, aşteptând ca moştenitorul să se

ridice din pat. Lion, care abia începuse să meargă de-a buşilea, plângea şi adormea pe jos. într-o zi, micuţul Sujie a întârziat. împărăteasa l-a cenat şi i-a poruncit să se târască de zece ori în jurul curţii. Bietul Sujie a plâns.

Eu eram îngrijorată. îi chinuia pe copii ca să mă pcdcpscască pe mine şi pe Doamna Imaculată. Prinţul Kc mi-a spus despre o altă păţanie care m-a îngrijorat. Se uita peste acte despre biruri, împreună cu alţi dregători, când împărăteasa a dat năvală, împreună cu noul moştenitor şi cu unchiul ci. A apucat sulul de hârtie din mâinile dregătorului.

— Uite! a strigat ca, arătând spre un cuvânt care, atunci când era rostit, aducea cu *zhong*. A luat în derâdere numele moştenitorului!

Bietul dregător a fost biciuit în faţa tuturor, iar de atunci puţini au îndrăznit să-l mai întâlnească pe Prinţul Ke. înarmată cu noul ci fiu, împărăteasa începuse să se răzbune. Ne scotea pe rând din joc, ca un grădinar care taie crengile nedorite ale unui copac

— .Dc ce vrei să o vezi pe Doamna Imaculaţi? m-a

ImpArâtcasa Lunii

întrebat Prinţesa (iaoyang. pe când mergeam pe cărarea care ducea la Odăile Lotusului Pur, unde locuiau Cele Patru Doamne.
în spatele nostru veneau cele patru slujnice ale melc: Chunlu. Xiayu. Qiushuang şi Dongxue. Era o zi frumoasa. Vântul îmi sufla în faţa, dar tară obişnuita-i putere, iar soarele era câiduţ.
— Nu am văzut-o de multe zile. Am auzit că e din nou bolnava, am zis.
Adusesem daruri pentru Doamna Imaculată, rădăcini preţioase de ginseng şi alte plante despre care se spunea că încălzesc sângele unei femei. Şi voiam să vorbesc cu ca despre noua rânduială a împărătesei, care-i silea pe copiii noştri să-i dea zilnic onorul moştenitorului. Trebuia să facem ceva ca împărăteasa să nu ni-i mai chinuiască. M-am gândit că Doamna Imaculată va fi de aceeaşi părere, căci eram de aceeaşi parte.
— Am auzii că şi Sujie e bolnav.
Nu mai venise să îi spună moştenitorului bună dimineaţa, de cel puţin zece zile.
— Sujie e bolnav?
— Da, am încuviinţat. înainte să cadă la pat, a făcut o baladă. Ai auzit-o, Gaoyang?
Am cântat:
A fost odată un băiat tânăr,
Slab ca un râs, iute ca o rândunică.
Bea suc de jad ţi la cină primeşte struguri de smarald,
Umblă mândru în haine aurii ţi doarme în damascuri.
Lumea-lpriveţte uluită ţi cască gura
La pălăria-i stacojie ţi neobişnuită.
Dar, dincolo de toate astea, cu toţii ţtiu că el e doar o maimuţă oarecare.
Era limpede la tine se gândi«« Sujlc ţi mi-a venit *ti* zlrnhev: Eram încredinţaţi ci împărăteasa avea şi idiutnavi iarăşi, daci aurea balada.
— Oh. drictifortl) ăla mic! a «pui Gaoyang cu drag. (mi place balada asta. Am ris, cind mi-a spus-o Apricot. .O maimuţi oare care.” Exişti vreo maimuţi care nuc oarecare?

Cred ci e prea blind cu Zhong. (ă veni vorba de slujnicele tale, ce mai face Apricot?

Gaovang umbla ca un copil, sărind şi risucindu-se pe poteca întortocheaţi. Nu putea şi stea locului. Nu-mi mai băteam de mult capul să-î amintesc să meargă ca o doamnă. Pur şi simplu, Prinţesa Gaoyang nu putea fi îmblinzită, orice ar fi fost.

— Apricot?

Când Apricot începuse şi lucreze pentru mine, era tânără şi sfioasă, dar în ultimii doi căpătase încredere. îmi aducea vorbi de la eunuci şi aduna pentru mine veşti din palat. Prinscscm drag de ca şi aveam înuedere să o las şi îngrijească de Uon.

— E de încredere. Dc ce întrebi?

— Am văzut-o cu Secretarul. Erau pe un coridor din apropierea Silii Chengxiang.

M-am încruntat. Cu bărbatul accia gras, cu faţă rotundă, ca de măcclar? îşi reluasc locul. Dc obicei, muncea într-o clădire din apropierea Salonului Taiji, în Palatul Exterior, dar împărăteasa îl chema adesea în Curtea Interioară, aşa că avea multe prilejuri să o întâlnească pe Apricot.

— Cc făceau?

Gaoyang a ridicat din umeri. Am dat din mână. Apricot nu m-ar fi trădat.

— E de încredere, am zis din nou.

— Desigur că este. Nu mă îndoiesc de asta.

Am dat din cap. Prin frunzişul tot mai rar de toamnă, am zărit colţurile arcuite ale streşinilor şi zidul roşu al clădirii Lotusul Pur.

— Ai cunoscut-o pe Doamna Imaculată, Gaoyang?

«Mm»*wnuu»..

*>?rtfu/trtn9njOi**MhJi;'h'MWMjrfrru&tJ.'/HNfWK* |

împărăteasa l.unii

— Am văzut-o în timpul ceremoniei de Înfiere, dar n-am vorbit cu ca niciodată. Nu o ştiu prea bine.

Mi-am aranjat pcruca pe cap, degetele mele atingând agrafa din aur de pe o parte, şi mi-am aşezat şuviţele de păr negru în faţă, pe piept, lăsându-le să cadă până aproape de talie.

— O să îţi placă. Are o minte de matematician; ştie să folosească abacul, să adune şi să scadă. Ceva foarte rar pentru vârsta ei.
în scurt timp, am ajuns. în clipa în care am intrat în clădire, m-au năpădit amintirile. Frumoasa, dar uneltitoarea Jewel. Binevoitoarea Doamnă Nobilă. Cealaltă Doamnă Imaculată, răzbunătoare, care a complotat să îl înlăture de la putere pe împăratul Taizong. Doamna Virtute, cea puţin apucată de streche, care nu se despărţea de oglinda ci, şi marea dansatoare, Doamna Supusă. Primele trei foste doamne muriseră, iar ultimele două erau ţinute în Curtea Yeting.
Am alungat amintirile şi am păşit în curte. Totul părea la fel: muntele mic, o miniatură a muntelui sacru Hua, lacul şi chiar colivia de păsări de sub streaşina casei în care locuise Jewel. încă era acolo, dar goală. Grangurul galben al lui Jewel nu mai era.
Câteva slujnice au fugit să Ic anunţe pe doamnele lor că aveau oaspeţi, iar în scurt timp a ieşit o femeie dintr-o cameră din stânga mea.
— Doamnă Strălucitoare!
Nu mi-am dat seama care dintre domniţe era, până când nu i-am văzut ochii umflaţi. Apoi, în spatele ei s-au ivit şi celelalte două. Doamna Nobilă şi Doamna Supusă.
— Doamnelor.
M-am înclinat în faţa fiecăreia.
— Sunt foarte bucuroasă să te văd aici, Doamnă Strălucitoare. Ce surpriză. Bei un ceai de crizanteme cu noi? m-a întrebat Doamna Nobilă, făcându-le semn să plece slujitoarelor care se adunaseră să

— r.c salute.Mi-ar face marc plăccrc, am zis. Dar poate că în altă zi? Am venit să o văd pe Doamna Imaculată. Nădăjduiesc că nu va fi mirată. Nu am anunţat-o. Care este casa ei, vă rog?
Doamna Nobilă a făcut semn din cap spic casa din dreapta mea.
— Dar, Doamnă Strălucitoare, a zis ea, dipind repede din ochii frumoşi.
Părea stânjenită.
— Trebuie să vă spun un lucru. Cred că s-a întâmplat ceva...
Doamna Imaculată locuia în fosta casă a lui Jewel. Uşa era închisă şi nicio slujnică nu ieşise să mă salute. M-am mirat. Ca doamnă de rangul al doilea, ar fi trebuit să aibă opt slujnice. Am urcat scările din piatră câtrc camera doamnei.
— Vino, Doamnă Nobilă. O să mergem împreună. Ce crezi că s-a intâmplat?
Prinţesa Gaoyang deschisese deja uşa, iar cu m-am oprit în prag. În mijlocul camerei era un paravan. în apropiere de cl se găseau două scaune cu perne din blană şi o masă pe care se aflau o curie de bijuterii neagră, lăcuită, câteva cutii mici cu pudră şi o oglindă din bronz. în colţul din dreapta camerei era un coş pentru jar, cu trei picioare, acoperit cu un strat subţire de praf, de parcă nu mai fusese folosit de ceva timp. Camera era rece şi goală; Doamna Imaculată şi Sujie nu erau de văzut.
— Unde este Doamna Imaculată?
Doamna Supusă, care vorbea cu mâna la gură, a şoptit ceva la urechea Doamnei Nobile şi au tuşit, lâslndu-şi în jos ochii frumoşi.
— Doamnă Strălucitoare, despre asta am vrut să vă vorbesc. Doamna Imaculată lipseşte de câteva zile.
— Lipseşte?

i

M-am încruntat. Prinţesa Gaoyang s-a dus după paravan, să se uite mai bine la pat. Când s-a inrors, a scuturat din cap.
Doamna Imaculată nu era în cameră

— Era bolnava. Apoi a ieşit la o plimbare pe lângă lac şi a dispărut.
— A dispărut?
M-am uitat ţintă la ca, căci nu-mi venea să cred.
— I s-a întâmplat ceva?
A şovăit.
— Noi aşa ne-am gândit.
— Aţi căutat în preajma lacului?
— Da, Doamnă Strălucitoare.
Doamna Nobilă s-a ghemuit mai aproape de celelalte două, ţinându-se de mâini.
— Şi nu aţi găsit-o? Unde e Sujie?
— Şi el a dispărut.
— Sujie a dispărut?
Eram uluită.
— Nu c bolnav? De ce nu mi-aţi spus mai devreme? Trebuie să îi găsim!
Doamna Nobilă a şovăit.
— I-am spus împărătesei, Doamnă Strălucitoare, pentru că ea conduce Curtea Interioară. A zis...
M-a cuprins o presimţire rea.
— Ce a zis?
A zis că îi va găsi ca şi ne-a oprit să povestim cuiva despre asta: ţie, împăratului sau familiei Doamnei Imaculate. Nu am îndrăznit să nu ne supunem ei, dar au trecut nouă zile de când au dispărut.Camera mi s-a părut înăbuşitoare, mă sufoca. Am ieşit pe coridor. Cumva, în partea aceea a curţii era mai răcoare. Soarele era slab şi trimitea raze sfioase pe crestele muntelui în miniatură. Era sfârşit de toamnă, dar încă nu ninsese. M-am aşezat pe o bancă din piatră. Să fi avut împărăteasa de-a face cu dispariţia Doamnei Imaculate şi 187 a fiului ei? li purta pici pentru ca veghea asupra Atelierelor Imperiale de Viermi de Mătase şi voia să li pedepsească pe ca şi pe fiul ei?
— Ştii ceva despre balada lui Sujic, Doamnă Nobilă? am întrebat.
— Da. Doamnă Strălucitoare. Slujitoarele au vorbit despre ea cu câteva 7.ile înainte de dispariţia Doamnei Imaculate, iar împărăteasa... ne-a oprit să vorbim despre ca. A zis că, dacă

aude pe cineva că o recită, îl va arunca într-o carceră plină cu şerpi.
— înţeleg.
Am tresărit la cruzimea cuvintelor.
— Sunt recunoscătoare că mi-ai spus, Doamnă Nobilă. Ştiu că este o treabă Însemnată şi, ca să rămâi ferită, îţi făgăduiesc că nu voi pomeni nimic din ce mi-ai spus azi...
— Ea i-a luat, a zis Gaoyang, întretupându-mă. O urăşte pe Doamna Imaculată, aşa că a hotărât să îi pedepsească pe ca şi pe Sujie.
— Ar trebui să ne întoarcem la mine în grădină, Gaoyang.
I-am aruncat o privire cu tâlc, să o fac să tacă, apoi le-am salutat
pe doamne. Totuşi, Gaoyang nu s-a potolit nici pe poteca pe care ieşeam. îşi tot plesnea mânecile de copaci şi de tufişuri.
— Ştii că ea i-a luat. Ştii că am dreptate.
— Se poate.
Am încuviinţat, trecând pe lângă un iaz, în dreapta mea.
— Şi ce o să faci? O să îi ajuţi pe doamnă şi pe fiul ci?
— Nu ştiu, am zis încet.
— Cum adică nu ştii? O să îi spui lui Pheasant?
— Aş putea.

Dar apoi împărăteasa ar şti că am descoperit dispariţia doamnei şi că i-am spus lui Pheasant. Am ajuns la un pavilion unde doamnele organizau adesea mici ospeţe şi m-am lăsat pe o piatră de grădină. De acolo vedeam colţurile zidurilor,

crengilc de salcie care se
legănau, mestecenii albi
de lângă un lac marc şi
podul cu rame ca
zăbrelele

.M am întors În cealaJtă parte. Printre crengiJe subţiri, vedeam În depărtare un rid roşu, casa Impâriteaei, care fusese construiri doar pentru ea, cu patru ani În urmi. Niciodari nu pusesem piciorul acolo.

fi luase pe doamna fi pe fiul ei? Voiam îi ftiu ce se întâmplase cu ci. Speram şi fie teferi. Dar Imi doream să o provoc pe împărăteasă? Dacă afla că îi căutam, dacă ştia că încercam să îi ajut, avea să îţi îndrepte privirea veninoasă spre mine fi chiar spre fiuJ meu. Mi-a apărut în minte imaginea lui Hope fi am simţit că îmi îngheaţă mâinile.

Niciodată nu fusesem mai îngrijorată pentru fiul meu. îndată ce m-am întors în grădină, am chemat-o pe Apricot şi l-am luat în braţe. La zece luni, lui Lion îi crescuse un dinte, dar nu începuse să vorbească. în cea mai marc pane a timpului stătea în braţele lui Apricot, muşcându şi jucăria.

S-a uitat la mine, fluturând jucăria. I se scurgea o bală. I-am şters bărbia cu batista şi i-am zâmbit Dar m-am gândit din nou la Doamna Imaculată şi la Sujie. £1 avea doar patru ani. Şi era un băiat foarte înzestrat. Puteam să mă prefac că nu ştiu nimic de dispariţia lui?

Am decis să îi caut în taină pe doamnă şi pe Sujie. Prinţesa Gaoyang ar fi sărit să mă ajute, dar era mai bine să nu o amestec în asta. Mi-am amintit de vechiul meu şiretlic, aflam veştile prin eunuci şi slujitori, dar, pentru că acum aveam rang înalt, nu mai puteam să le cer chiar cu să-mi dea de veste. M-a ajutat Apricot: prin ea le-am trimis vorbă eunucilor care slujeau în clădirea împărătesei. Ştiau ceva despre Doamna Imaculată şi despre Sujie? Nu ştiau. Ix-am chemat pe slujnicele împărătesei în grădină, la dulciuri. Şi-au cerut iertare. împărăteasa nu le dădea voie să vadă pe nimeni.

Nu m-am oprit. I-am mituit pe eunuci şi pe unele slujnice care le cunoşteau pe slujtoarele împărătesei - graţie lui Pheasant, acum, 189
aveam multe lucruri preţioase şi mici bijuterii din argint. Dar nu am aflat nimic despre unde puteau fi doamna şi Sujie.

Unde erau? Ic făcuse împărăteasa ceva? Li se întâmplase ceva cumplit?

Moţăiam în camcră, când Apricot m-a anunţat că un eunuc dorea să mă vadă. Zicea că are veşti despre Doamna Imaculată şi despre Sujic. Am tresărit când mi-a povestit ce le făcuse împărăteasa doamnei şi fiului ci. Când a terminat de vorbit, I-am răsplătit cu doi drugi de argint şi i-am făcut semn să plece. Dar eram într-atât de uluită de cele aflate, încât a trebuit să mă învârt de colo-colo prin încăpere mult timp, să mă liniştesc.

Trebuia să îi ajut pe Doamna Imaculată şi pe fiul ei; de fapt, aş fi făcut orice să îi scap. Chiar dacă asta însemna să o înfurii pe Împărăteasă.O 17 ©

OQO

— Au dispărut? m-a întrebat Pheasant, în timp ce îşi lua nişte caxnc de oaie din oala cu supă.

Tocmai ce se întorsese de la audienţele de dimineaţă şi îi era foame. Tradiţia spunea că un împărat mănâncă singur, într-un salon, despărţit de toţi ceilalţi, dar lui îi plăcea să-i fiu în preajmă la masă.

— Am auzit că e bolnavă.

— A fost, dar acum nu dăm de ca, am zis, legânându-l pe Lion în braţe.

E.-a mofturos, dar nu ştiam de ce.

— Şi Sujie a dispărut. I-am întrebat pe oameni şi am aflat că sunt în casa împărătesei.

— Atunci nu au dispărut.

— Oarecum. Sunt în casa împărătesei şi...

Am făcut o pauză.

— ... sunt ţinuţi într-o clădire tăinuită.

Eunucul îmi dăduse uncie amănunte, dar nu voiam să-i stric lui Pheasant pofta de mâncare.

— Spune-i Doamnei Imaculate să se întoarcă în odăile ei.

A mai luat o îmbucătură din camca de oaie. Pheasant făcea mofturi la masă. Avea În faţă mai multe feluri - porc aromat, cu orez dulce lipicios, Pheasanti albi prăjiţi şi uropiţi cu sos de usturoi, cocoaşă de cămilă friptă, cu lămâie şi piper roşu, şi carne de urs glazurată cu sos de soia fermentat-, dar lui numai de oaie li era poftă.

— Nu ţine de ea, Pheasant.

A aşezat lingura.

— Vrei să spui că împărăteasa îi ţine prizonieri?

— Nu ştiu.

Am hotărât să îi spun tot ce aflasem.

— Dar sunt Îngrijorată. Locul acda c sub cheie. Nimeni nu are voie să intre, numai doi eunuci care Ic duc de mâncare.
Lion a început să plângă şi să sughiţe şi nu puteam să îl opresc. L-am mângâiat, neştiind ce să fac. Aprîcot m-a întrebat dacă voiam să îl ţină ea, dar nu m-a lăsat inima să i-l dau.
Prinţesa Gaoyang s-a apropiat de masă.
— Pheasant. Tu ştii de ce e în stare împărăteasa. E nemiloasă din calc-afară. Trebuie să îi scapi pe doamnă şi pe Sujie.
L-a luat pe Lion din braţele mele şi l-a aruncat în sus. Cât a plutit, ca s-a răsucit, a făcut un salt şi l-a prins în braţe. Lion a chicotit, uitând de plâns. N-am ştiut dacă să oftez sau să mă simt uşurară. Era primejdios să-l domolească aruncându-l astfel. Doar Prinţesa Gaoyang era în stare şi avea curajul s-o facă.
— Spuneai că şi Sujie e acolo? s-a încruntat Pheasant. Nu l-am văzut de ceva vreme. împărăteasa mî-a spus că era mofturos şi că se purta urât cu tutorele lui şi că trebuia să se invqe minte. I s-a poruncit să citească din *Canea Odelor* şi să scrie poezii, de zece ori pe zi.
— Cred că ar trebui să o vezi pe împărătească, am zis cu băgare de scamă.
Pheasant s-a şters la gură şi s-a ridicat.
— Voi face asta chiar acum.
M-am ridicat şi cu.
— Vin cu tine. Gaoyang, am 7.is, înainte ca ca să se poată împotrivi, rămâi aici şi ai tu grijă de Lion?
— Nu. Las-o pe Apricot să-i poarte de grijă. Eu vin cu tine.
— Te rog. Va fi mai liniştit cu tine.
I-am întins jucăria lui Lion.
— Dă-i asta. dacă se-alintă.
— Vrei să mă dau la o parte, în timp ce tu o scapi pe doamnă?
— Da, am zis apăsat.
Aveam încredere în Apricot, dar eram mai liniştită dacă Gaoyang era acolo, să îmi păzească băiatul. A oftat.
— Bine. Fac asta doar pentru tine, Doamnă Strălucitoare.
Pheasant era deja la intrarea în grădină. M-am grăbit să îl ajung.
Slujnicele melc m-au urmat. Era înccputul după-amiezei, soarele stătea încă sus pe ccr. Curtea era tăcută. O grămadă

de slujitori umblau de colo-colo, ducând tăvi cu mâncare şi vase cu apă Am încercat să ţin pasul cu Pheasant, dar oboseam repede în zilele acelea şi nu puteam să merg foarte iute.

— împărăteasa se poartă urât cu Doamna Imaculată şi cu Sujie? a întrebat el.

Părea neliniştit, avea glasul răguşit, iar soarele care îi bătea în faţă dădea pielii lui o strălucire tinerească. Plecându-se, câţiva eunuci s-au dat la o pane, spre marginea potecii, când am trecut.

— Nu ştiu.

— Nu o voi ierta niciodată, dacă a făcut asta.

Pheasant a rupt o creangă de păr care atârna.

— Mai întâi ţi-a gătit câinele, iar acum asta.

Faţa îi era întunecată, privirea hotărâtă. Mi-am amintit că văzusem aceeaşi privire cu ani în urmă, când hotărâse să îşi convingă fratele, pe Taizi, să lase deoparte planul de a se răzvrăti împotriva împăratului, şi am ştiut că nu trebuia să spun nimic. Mi-am aşezat mâna pe braţul lui

— .Te rog, doar adu-i pe doamnă ţi pe Sujie înapoi teferi. Nu o amenința pe împărăteasă, să nu înrăutăţeşti lucrurile.

Nu avea să mă ierte pentru că II irimisesem pe Pheasant în căminul ei. Dar nu-mi păsa. Trebuia să îi scap pe Doamna Imaculată şi pe Sujie. În scurt timp, am ajuns la locuinţa împărătesei. Nu era o singură clădire, ca acolo unde locuiau doamnele, ci un grup marc de clădiri, cu ziduri înalte. După lungimea lor mi-am dat seama că avea o casă la fel de marc ca grădina mea proaspăt refăcută.

Slujnicele împărătesei ne-au spus că plecase să îşi vadă unchiul, în afara palatului. A fost o uşurare. Cel puţin nu trebuia să dau ochii cu ea.

— Duccţi-mă la Doamna Imaculată şi la Sujie, s-a încruntat Pheasant. Şi nu-mi spuneţi că nu ştiţi unde sunt.

Slujnicele s-au privit înspăimântate, dar nu au îndrăznit să nu asculte porunca împăratului. Cu capetele plecate, ne-au condus în spatele unei grădini cu nisip, trecând pe lângă un pavilion şi câteva case. S-au oprit, când ne-am apropiat de oclădire joasă înconjurată de ziduri. Putea fi un grajd, iar pe porţi erau lanţuri, exact cum îmi spusese eunucul. Puţea cumplit, iar din stomac mi-a urcat un val de greaţă. Mi-am acoperit nasul cu şalul, dorîndu-mî să fi luat cu mine o batistă. Oare era adevărat că Doamna Imaculată şi fiul ei erau închişi acolo?

— Ce mai aşteptaţi? Deschideţi uşa! a strigat Pheasant către cele două slujnice.

îndată ce au desfăcut lanţurile, a deschis uşile cu piciorul.

Sujie? Doamnă Imaculată? Sunteţi lici?Dintr-un şopron din curtea mică s-au auzit lătrături furioase.

Şovăind, Pheasant s-a îndreptat într-acolo şi a deschis uşa, iar eu l-am urmat. Duhoarea! Era copleşitoare! Mi-am îndesat şalul pe faţă şi am privit înăuntru. Era slab luminai, dar am văzut că şopronul era împărţit în două de un gard. în partea din stânga mârâiau nişte câini legaţi cu lanţuri. în dreapta, pe jos, în mocirlă şi gunoi, 194 tltc două animale, Icgaic şi ele cu lanţuri, se ghemuiseră în colţul îndepărtat.

Am clipit şi am înlemnit de groaza în clipa în care mi-am dac seama ce aveam în faţă. Mogâldeţelc din dreapta nu erau animale. Erau Doamna Imaculată şi Sujie, cu feţele murdare de noroi şi scârnăvie. Iar animalele din stânga nu erau câini. Erau lupi, ochii lor galbeni sclipeau, iar colţii albi şi ascuţiţi luceau.

Frica mi-a pus un nod în gât. Am încercat să rămân nemişcată, dar picioarele au început să-mi tremure şi abia dacă am reuşit să mă ţin dreaptă.

' — Doamnă Imaculată? Sujie? am strigat.

Duhoarea mi-a invadat nările şi mi-a venit să vomit. Silueta slabă a lui Sujie nu s-a mişcat, dar Doamna Imaculată a ridicat capul. S-a târât să se apropie de mine, dar lanţurile au oprit-o. Râsucindu-şi capul, a mormăit. Vocea îi era răguşită şi slabă, iar din părul ei murdar s-a târât ceva înspre umăr. De la lumina ce venea de afară am văzut: viermi.

Pheasant s-a întins să se ţină de gard, aproape prăvălindu-se.

— Doamnă Imaculată?

L-am sprijinit pe Pheasant, ca să rămânem amândoi pe picioare. Femeia aceea cu viermi prin păr şi pe gât era Doamna Imaculată cea mereu cumpătată?

— Cerule, Pheasant! Dezlcag-o! Scoate-o de aici! Scoate-l pe Sujie afară!

— Nu... nu por. Unde e cheia? Dă-mi cheia!

S-a aplecat şi a vomitat. Bietul Pheasant. Şi-a şters gura şi a apucat o legătură de chei de la slujnica din spatele nostru. Mâinile lui tremurau când s-a aplecat peste gard, ca să dezlege lanţul doamnei.

Cu colţul ochiului am zărit o umbră, iar Pheasant s-a dat în spate surprins. O altă umbră a ţâşnit din stânga mea, ghearele ei ascuţite sfaşiindu-mi şalul. Lupii! Erau atât de aproape. Dacă n-ar fi fost legaţi cu lanţuri, m-ar fi sfâşiat

Wcina Dai Randel

— .Repede, repede, l-am zorit pe Pheasant, iar dnd În sfârşit a desfăcut lanţul i-am întins mina doamnei şi am tras-o afară. De/lcagăl pe Sujie, l-am zorit din nou pe Pheasant. Scoate-I. Scoate-I acum.

Dar silueta slabă din colţul îndepărtat tot nu se mijea, iar Pheasant nu putea să ajungă la el. Un vai de greaţă mi-a urcat din stomac şi mi-a venit din nou să vomit. M-am întors spre slujnicele din spatele meu. Două o ajutau pe Doamna Imaculată, dar celelalte stăteau acolo ţinându-se de nas.

— Veniţi aici, Chunlu, Xiayul Scoateji-I de acolo, m-aţi auzit?

îşi ţineau mâinile la nas şi clătinau din cap.

— Lasă-mă pe mine.

Pheasant a păşit în mocirlă şi a întins mâna. Dar de fiecare dată când încerca să îl prindă pe Sujic lupii se repezeau lătrând fioros. O dată, unul dintre ci aproape că l-a apucat pe Pheasant de umăr. scâpându-l doar cu o palmă. Am strigat îngrozită.

— Ai grijă, ai grijă, Pheasant!

Lătrăturile asurzitoare mi-au acoperit vocea. Erau atât de puternice, încât mi se părea că o să-mi bubuie capul, dar am văzut că lanţurile cu care erau legate animalele erau destul de lungi ca să poară ajunge la marginea gardului, dar îndeajuns de scurte ca să nu îl poată sfâşia pe Sujie. Mi s-a făcut grctţă, gândindu-mă cât de speriat trebuie să fi fost băiatul când lupii ţâşniseră spre el, de fiecare dată când încercase să scape.

în cele din urmă, cu picioarele cufundate în spurcăciune, Pheasant s-a întins spre Sujic.

Vino, vino la mine! l-a îndemnat el.Acum, mâinile îi erau şi ele pline cu rahat, dar nu părea să îi pese. îmi

doream să se poată grăbi. Simţeam că îmi venea să leşin din cauza lătrăturilor asurzitoare ale lupilor. Şi nu se mai opreau! M-a luat ameţeala. Inima mi-a tresărit şi îmi venea să ţip de ciudă. Nu -mi puteam închipui cum de supravieţuiseră Doamna Imaculata 196 şi Sujic În mocirla aceea, cu lupii repezlndu-ie mereu la ei. Aş fi înnebunii după o singuri 7.1.

— Mai Inccarci, mai Încearcă, l'heasant! Aproape ai i/bindir, aproape ai Izbândit! Sujic, Iii băiat cuminte, dă-i mâna Impiranilui! am strigai deznădăjduită.

Phcasant l-a prins mâna.

— Iiăiat cuminte. Băiat cuminte! Acum. Să plecăm. Acum!

Dar mâna i-a alunecat din cea a lui Phcasant şi **a** căzut la loc.

Mi-a venit să leşin. Nu puteam să respir. Capul Îmi vuia. Iar
lupii se năpusteau în faţa mea, şi mlaştina de scârnăvie părea o mare furioasă, ale cărei valuri puturoase mi se mişcau la picioare.

Chunlu, slujnica mea, şi-a revenit. S-a aplecat pe partea cealaltă a ţarcului şi l-a tras afară pe Sujie. îndată ce l-am văzut scăpat, am fugit de-acolo. Uşa s-a trântii în spatele meu, iar lătrăturile au în- cctat. Am răsuflat adânc, recunoscătoare pentru acrul proaspăt şi pentru linişte.

— Spune-le slujitorilor să vină şi să aducă nişte apă, să îşi spele feţele. Apă caldă. Da. apă caldă. Du-te, Chunlu, du-te acum. Şi tu, Xiayu. Du-te. Mergeţi şi aduccţi apă, le-am poruncit slujnicelor, iar ele au luat-o la fugă.

Afară, acrul era dumnezeiesc, iar eu îl înghiţeam cu lăcomie. Odată ce m-am întremat, m-am dus la

Doamna Imaculată, care se sprijinea de un zid din apropierea porţii.

— Doamnă Imaculată!

Am îngenuncheat lângă ca. Doi viermi i s-au rostogolit de pe cap şi mi-au căzut la picioare. M-am tras înapoi.

— îmi parc tare rău pentru c-ai avut atâtea de îndurat.

Tremura, cu braţele în jurul genunchilor, privind ţintă în pământ. Am strigat-o încă o dată, dar nu ţi-a ridicat capul. Nu cred că m-a auzit sau că ştia cine eram. Mirosea a scârnăvie şi nu era în ea nici urmă din femeia deşteaptă pe care o cunoscusem cu câteva luni în urmă

Wein. Dai Kandel

.M-am ridicai, mușcându-mi buzele de fiirie. Doamna Imaculată avea rangul al doilea, mai prejos doar decât Împărăteasa şi decât mine. Nimeni nu putea şi o pcdepscască. În afari de Impirat. Dar împărăteasa o închisese şi o chinuise. împărăteasa călcase legea.

Pheasant vorbea cu Sujie. Bietul băiat. Tot scutura din cap, dar nu scotea o vorbă. Slujnicele s-au întors cu găleţi cu apă. Câţiva eunuci cărând ligheane veneau după ele. Când au intrat în curte, s-au aplecat, mânecile zburându-le spre feţe. I-am îndrumat spre Doamna Imaculată şi spre Sujie şi le-am poruncit eunucilor să li spele. Au turnat apă peste ci, iar rahatul galben şi dezgustător s-a împrăştiat pe jos, trimiţându-mi viermii până la picioare. M-am dat la o parte, dar degeaba, eram udă de la genunchi în jos. Iar Pheasant era şi mai râu: întreaga robă îi era fleaşcă şi mânjită de clisa puturoasă. Totuşi, stătea nemişcat, iar privirea lui plină de durere îl urmărea pe Sujie, în timp ce apa îi picura de pe cap, iar el o înghiţea şi gemea.

în cele din urmă, o spălară cât de cât pe Doamna Imaculată şi am putut să îi văd faţa, ca un cearşaf cenuşiu. Buzele îi erau palide şi crăpate, ochii înroşiţi. Sujie fusese şi el primenit. Buzele îi erau vinete şi nu putea să îşi ridicc capul. Le-am poruncit eunucilor să îi ducă în camera doamnei, să se odihnească.

Doamna Imaculată bocea amarnic când au luat-o, iar glasul ei atât de trist mi-a străpuns inima. La urma urmelor, cel mai rău lucru c că astfel de cazne nu te omoară, ci te schimbă pentru totdeauna.

Pheasant s-a întors spre slujnicele împărătesei.

— Unde este împărăteasa.[1] Unde e? Spuneţi-i să vină la mine! Spuncţi-i să vină acum!

Şi-au plecat capelele. Ea încă nu se întorsese acasă. Să fi fost acolo, Pheasant ar fi plesnit-o. Mi-am aşezai mâna pe braţul lui.

— Să mergem acasă, Pheasant!

M-a împins şi s-a îndreptat spre intrare. ţlpind la oricine li ieşea în calc. Spumega, cu fa(a roşie de furie. În timp ce «c îndrepta spre grădina mea. Am pornii alături de el. Inima Imi era Încordată ca un are.

— Ce s-a întâmplat?

Prinţesa Gaoyang a fost uimită să ne vadă hainele mânjire cu rahat. S-a înecat, acopcrindu-şi nasul cu mâneca.

— O să îţi spun mai târziu, am zis, în timp ce Apricor îmi dădea jos rochia pătară şi pantofii.

După ce m-am curăţat, m-am aşezat pe un scaun şi mi-am pus un pahar cu vin. Avea un gust groaznic, precum scârnăvia al circi iz îmi stăruia pe limbă. M-am silit să înghit şi mi-am mai pus un pahar. I-am spus lui Apricot să îmi pregătească baia şi să ardă nişte tămâie, să scap de miros, iar apoi i-am povestit prinţesei unde îi găsisem pe Doamna Imaculată şi pe Sujie.

— într-un coteţ? a repetat ca uimită. Cu lupi!

— Da.

Aveam atitea lucruri şi-i spun. Mizeria respingitoare din coteţ, lupii infricoşitori la vedere, chinurile la care fuseseri supuşi Doamna Imaculaţi şi Sujie şi spaima îngheţaţi din ochii lor. Dar tot ce am putut şi spun a fost:

— Du-te acasă acum, Gaoyang. Am nevoie şi fac o baie.

Gaoyang pirca c-ar fi vrut şi spună ceva, dar eram prea obosită

s-o ascult. Scuturând din cap, a ieşit din cameră. Apricot mi-a adus cada din lemn, urmată de Chunlu şi de Xiayu, care au venit cu găleţi cu apă fierbinte.

Mi-am dat jos rufaria de corp şi am intrat în cadă. Pheasant m-a urmat. Cu sprâncenele înnădite şi buzele strânse, s-a rezemat de cadă, cu o privire adinei şi ciudaţi, ca a cuiva pe care îl cunoscusem cu mult timp în urmi. Taizi. Semăna cu Taizi. Mi-am amintit de chipul lui încordat, întunecat, plin de durere, când împăratul laizong îi poruncise să pună capăt vieţii iubitului siu. M-am dai mai aproape ţi l-am luat în braţe. Fierbea. Spinarea udă de la aburi i se inroţise, de parcă un foc îi ardea înlâuntru. Şi în mine ardea unul, iar căldura, aburii ţi apa parfumată nu făceau dccât să-l înteţească. Am vrut să îi spun că îmi părea rău pentru Doamna Imaculată şi Sujie. Am vrut să ti spun că trebuia să o pedepsească pe împărăteasă, pentru că nu aveam să ingâdui o astfel de nemernicie şi pentru că niciodată nu aveam să-i tngădui să ne facă la fel mie şi copilului meu. Şi-a scufundat capul sub apă.

Am aşteptat.

Când s-a ridicat, şi-a şters faţa şi s-a întors, să se rezeme de cadă.

— Mama obişnuia să îmi spună: „Iubeşte-i pe cei care te slujesc, iar cei care te slujesc te vor iubi.” Mereu im crezut în asta.

— Mama ta era înţeleaptă, am zis, ştergându-i picăturile de apă de pe bărbie.

— Şi atunci de ce să am drept soţie o femeie ca ea?

A închis ochii. Am oftat.

— A pedepsit-o pe Doamna Imaculată pentru că i-a luat locul la ateliere. Vrea să se răzbune.

Iar Sujie a trebuit să sufere din cauza baladei lui ţi. poate, doar pentru că era fiul lui Pheasant.

— Nu pot să mă uit la ea, Mei. Nici măcar nu pot să mă uit la ea.

— Nu a fost alegerea ta.

Tatăl lui o alesese, iar Pheasant nu știuse ce fel de femeie era. M-a tras spre el, iar apoi m-a pătruns cu putere. îi simțeam mușchii picioarelor incordându-se și pielea arzând sub mine. L-am apucat de umeri, iar sub privirea mea aburii fierbinți se ridicau, tot mai groși.

— Ce o să faci, Pheasant?

împărăteasa l.unii

Trebuia să o facă pe împărătească să răspundă pentru faptele ei; nu avea de ales. Altfel, Curtea nu va avea liniște, iar împărăteasa va înspăimânta pe toată lumea, chiar și pe mine.M-a prins strâns.

— O să mă despart de ea.

S-a împins, gâfâind, cu suflarea fierbinte și groasă. M-am oprit și l-am privit în ochi. Nu puteai să te desparți de o împărătească. Trăia și murea cu coroana pe creștet.

— Nu va fi ușor.

— Nu o mai sufăr. Vreau să mă despart de ea. Trebuie să mă despart de ea.

M-a răsucit și s-a împins în mine cu iuțeală și cu putere. îl simțeam; îi simțeam furia și hotărârea. Dintr-odară, dorința, deznădejdea, teama și speranța, toate au răbufnit ca un val de abur fierbinte. M-am prins de marginea căzii, apa îmi izbea întruna stomacul și mă stropea peste față. Ne-am prăbușit amândoi, apa caidă lovindu-mi buzele. Pentru o clipă, am rămas îmbrățișați, în tăcere. Apoi, uitându-se la mine, mi-a mângâiat pielea netedă a pântecului cu ochii hotărâți.

— Trebuie să mă ajuți. Trebuie să fii de partea mea. Curtea trebuie să afle ce fel de femeie este. Trebuie pedepsită.

Am încuviințat. Așadar, voi porni la război împotriva împărătesei. îi voi da în vileag cruzimea, ca să nu mai poată răni pe nimeni vreodată. Avea să mă facă dușmana ei de moarte, dar nu mai puteam privi înapoi.

— O să te ajut, am zis.

— Prea bine. O să mă despart de ea.

Am clătinat din cap. Nu trebuia să ne grăbim. împărăteasa își recâștigase puterea și trebuia să umblăm cu băgare de scamă. I-am luat mâna.

— Trebuie să plănuim bine.

Pheasant s-a lăsat pe spate.

împărăteasa l.unii

— Sunt numai urechi.

împărăteasa avea să se înfurie. Să facă tot ceea ce-i stătea în putinţă şi mă nenorocească. Avea să urmeze o bătălie, una 201cumplită, daca mergeam mai departe. Urma să dăm peste cap tot palatul, poate chiar toată împărăţia.
Dar mă bătuse, îi omorâse pe Hopc ţi li pusese la cazne pe Doamna Imaculată ţi pe fiul ei. Era singura cale, singura cale dreaptă de a lupta împotriva nedreptăţii.
M-am întors spre Pheasant.
— Os-o trimitem la judecată.O 18 C
OQO

Am stat de vorbă cu Pheasant multă vreme. Am avut nevoie de Încă trei lumânări tare au ars până la fitil, umplând camera cu nori de parfum. Era prea târziu să o trezesc pe Apricot şi să o rog să mai aprindă una, aşa că am stat întinşi pe întuneric şi am vorbit despre ceea ce trebuia să faccm.

Pheasant nu credea că era nevoie de o judecată deschisă. Voia să dea un decret prin care împărăteasa să-şi piardă rangul deîndată, povestind în ce chip îi căznise pe Doamna Imaculată şi pe fiul ei. Dar m-am gândit că locul lui Pheasant la Curte nu era puternic, iar dacă ar fi dat un astfel de decret, împărăteasa avea să răspundă că Pheasant şi cu mine îi înscenaserăm totul. Ea şi acoliţii săi aveau să reverse o ploaie de săgeţi veninoase asupra noastră. Ar fi fost prea primejdios.

O judecată deschisă ar fi arătat lumii că cu şi Pheasant nu îi înscenaserăm nimic împărătesei. Martorii şi victimele - biata Doamnă Imaculată şi fiul ci - ar fi venit la Curte şi ar fi dat în vileag nelegiuirea împărătesei, iar ea nu ar mai fi avut cum să o dezmintă. Şi le-ar fi dat şi oamenilor de la palat prilejul să afle ce nelegiuire 203 făcuse. Şi să fi încercat, sprijinitorii ci de la Curte n-ar mai fi avui cum s-o apere.

Pheasant s-a hotărât să stea de vorbă cu Prinţul Ke ţi cu Fang Yi'ai, încă un sfctnîc în care ajunsese să se încreadă. Poate că găseau ci vreun mijloc.

— Vino să ne întâlnim mâine la terenul de polo ţi îţi voi spune ce am horărât, mi-a spus el.

Am dat din cap. A doua zi aveam s-o văd pe Doamna Imaculată, să mă încredinţez că era bine îngrijită. Mai trebuia să stau de vorbă ţi cu celc trei doamne, să văd dacă puteam să căţtig sprijinul lor. împărăteasa avea să fie trimisă la judecată, iar în curând toată lumea de la palat avea să afle despre cruzimea ci. Apoi, planul de despărţenie al lui Pheasant va izbândi.

în dimineaţa următoare, m-am trezit înainte de ivirea zorilor, mi-am făcut meditaţia obiţnuită ţi l-am hrănit pe Lion. După ce Pheasant a plecat spre Sala Sfatului, i-am poruncit lui Aprîcot să aibă marc grijă de fiul meu ţi am părăsit grădina, împreună cu celc patru slujnice ale mele.

Când am ajuns Ea odăile din clădirea Lotusului Pur, soarele încă nu răsărise, nu era nimeni pe afară, iar clădirile erau înconjurate de un văl ceţos de tăcere. Câteva slujnice adormiseră lângă miniatura muntelui Hua. Am scuturat din cap, când slujnicele mele au vrut să le trezească.

M-am indreptat spre scările din piatră din curte ţi am luat-o spre camera Doamnei Imaculate. Un scâncet slab, ca un mieunat, se auzea prin văzduh. Umplea curtea goală, răspândindu-se prin ceaţa dimineţii ţi agâţându-mî-se de piele. M-am sucit în toate părţile, să văd de unde venea.

N-am zărit nicio pisică. Nedumerită, m-am luat

după sunet. O slujnică
ţi-a dres glasul în
spatele meu, dar am
ridicat un deget, să îi
fac semn să tacă,
pentru că plânsetul se
schimbase într-un val

4profund tic gemete. Ml-atn dat scama *ci* nu era vreo pilică ţi *ti* zgomotele veneau din casa Dnatnnei Imaculate.

Am luat-o pe coridorul din apropiere de casa doamnei. Uşile ciau închise, iar geamul gros. M-am oprit ţi am ascultat. Am simţit că Imi iau obrajii foc. Cîcmctelc deveniseră un cor de sunete mai ascuţite, lungite ţi tremurătoare, pline de putere ţi de plăcere. Şi nu era nicio îndoială. Erau vocile Doamnei Nobile, ale Doamnei Virtuoase ţi ale Doamnei Supuse. împreunate!

M-am intors ţi am plecat cât de repede am putut. M-am întrebat de ce nu mă gândisem la asta niciodată. Erau mereu împreună, îmbrăcate la fel, boite aidoma ţi, mai presus de toate, apropierea apăsată atunci când se ţineau de mâini... ar fi trebuit să îmi dau seama. Când văzusem exemplarul din *Visele primăverii,* cu mulţi ani în urmă, erau acolo desene cu femei care se dezmierdau. Nu crezusem atunci că era cu putinţă, dar, după ce am trăit atâţia ani la palat, mi-am dat scama că era firesc să se întâmple.

Frica putea să îi aducă pe oameni laolaltă, să îi apropie ca într-un cocon, să îi orbcască, să îi aducă într-un hal la care nu se gândiseră vreodată... dar singurătatea... singurătatea era ucigătoare ţi mai perfidă. Ca o roată, se învârtea ţi se învârtea, zi după zi, te schimba, te silea să găseşti un sprijin undeva, oriunde, şi nu contenea să se învârtă, chiar dacă îţi doreai să se oprească.

Slujinica din spatele meu ţi-a dres glasul din nou. M-am întrebat dacă ştiau toate taina doamnelor. Poate că şi Apricot o cunoştea, dar se gândise că nu se cuvenea să mi-o spună.

M-am gândit la Taizi şi la aventura lui cu un cântăreţ la llaut, care l-a aruncat în dizgraţie. Când împăratul Taizong i-a dcscopcrit, i-a poruncit lui Taizi să îşi ucidă iubitul. Tărăşenia îl costase pe Taizi coroana şi viaţa. Pheasant nu avea să fie atât de crud cu femeile lui, dar lucrul ăsta putea fi folosit împotriva doamnelor, dacă afla altcineva, mai ales împărăteasa Wang. Ar rrcbui »5-l spun Prinţesei Gaoyang. Ka avea şi le Indemne ti fie mai cu băgare de seamă.

— Nu aţi auzit nimic, le-am spus slujitoarelor. Să nu «puneţi nimănui despre asta,

— Da, Doamnă Strălucitoare.

Şi-au plecat capetele. Mă bucuram că nu ridicaseră ochii să Îmi întâlnească privirea, pentru că era limpede că ar fi văzut pe faţa mea ceva ce n-aş fi vrut să vadă.

— Juraţi. Iar acum mergeţi şi bateţi la uşa Doamnei imaculate.
M-am oprit pe coridor, să mă liniştesc. Slujitoarea Doamnei Imaculate a deschis uşa şi m-a condus În spatele paravanului care adăpostea patul cu baldachin al doamnei, pe care ea 11 împărţea cu Sujie. Bălmăjea ceva, cu ochii închişi. Sujie părea să doarmă adânc, cu faţa lipită de spatele ei. Trebuie ci era pentru prima dată după multe zile când avuseseră o noapte odihnitoare. Nu m-a lăsat inima să îi trezesc.
Când m-am întors să plec, au intrat cele trei doamne, în cămăşi roşii de noapte, cu pantalonaşi largi şi papuci. Feţele lor tinere arătau proaspete ca rouă, şi părul lung le era în neorânduială. Nădăjduiam să nu îşi dea seama că Ic aflasem taina. Nu le judecam, nici nu voiam să pomenesc de ea. Dar aveam să Ie port de grijă şi să le apăr la nevoie.
— Doamnelor.
Le-am făcut semn să se aşeze.
— *Zoo an.*
Bună dimineaţa.
— Nădăjduiesc că nu v-am trezit.
— *Zao an.* Doamnă Strălucitoare, s-au înclinat ele. Am venit cât de repede am putut.

— Vă sunt recunoscătoare că aţi venit. Sunt încredinţată că acum ştiţi toate ce s-a întâmplat cu Doamna

Imaculată şi cu Sujie. Aş vrea să vă rog să o ajutaţi, să aveţi grijă de ca şi de copil.Este o cinste pentru noi. Doamnă Strălucitoare, a zis Doamna Nobilă.

— A mâncat ceva asearã?

Doamna Nobilă a scuturat din cap.

— Nimic. Nici nu a scos o vorbă. La fel ţi Sujie. Dar o să-i dăm Doamnei Imaculate nişte supă de pui cu găluşte, mai târziu. E mâncarea care-i place ei cel mai mult. Şi lui Sujie o să-i placă.

— Bun. Mă bucur să aud asta, Doamnă Nobilă. Acum, aşezaţi-vă, Doamnă Nobilă, Doamnă Virtuoasă şi Doamnă Supusă. Vreau să vă spun că împăratul este foarte îngrijorat de ce le-a (acut împărăteasa Doamnei Imaculate şi lui Sujie. Vă jur că va ft trasă la răspundere pentru faptele sale. Mă pot bizui pe ajutorul vostru, când va fi nevoie?

Când Phcasant va încuviinţa judecata, vor putea depune mărturie. Dar deocamdată, ea trebuia să rămână o taină, căci, dacă Impăneasa afla, avea să mă sfâşie.

— Neîndoielnic, Doamnă Strălucitoare.

Doamna Nobilă mi-a luat mâinile.

— Nu pot să vă spun cât de recunoscătoare vă suntem. Am fost îngrijorate în ultimele zile. împărăteasa a fost foarte... aspră cu noi. Curtea nu mai este cum era. Nădăjduim să puteţi să ne ajutaţi, astfel incât la Curte să fie linişte din nou.

A luat mâinile celorlalte două, s-au ridicat împreună şi s-au înclinat adânc în faţa mea.

— Veţi avea pane de recunoştinţa şi de ajutorul care vă sunt datorate.

Inima mi-a înflorit de bucurie. Aveau încredere în mine.

— Desigur, vom avea linişte la Curte. Foarte curând.

După ce am plecat din dădirc, m-am dus la terenul de polo. Era neobişnuit de pustiu. Phcasant juca doar cu Generalul, Prinţul Ke şi cu soţul Prinţesei Gaoyang. în celălalt capăt al terenului erau doar 207câţiva grăjdari şi gărzi, care se învârteau de colo-colo. Nădăjduiam ca Pheasant să fi vorbit cu oamenii lui şi să se fi hotărât pentru judecată, în straiele lui galbene de polo, a galopat spre mine, când m-a văzut. Cu mânecile fluturând după el, a oprit calul cu graţia care mă mişcase cu ani în urmă. Slăbise cât timp fusesem În exil şi de câteva luni se apucase de tirul cu arcul călare, cu Prinţul Ke, care era un arcaş grozav. Pheasant învăţa repede. După doar câteva luni, izbutea să nimerească ţinta de la cinci sute de paşi, în timp ce călărea, cu o pricepere care îi atrăsese până şi laudele Generalului.

— Dacă duşmanii vor îndrăzni să ne atace din nou graniţa, mi-a spus înt:-o zi Pheasant, cu faţa strălucind de mândrie şi încredere, voi conduce propria-mi armată şi îi voi ucide.

Am zâmbit, în timp ce venea spre mine. Cu hainele galbene lucind în soare, cu silueta puternică şi musculoasă, era o făptură impunătoare. Cu umerii laţi, cu faţa hotărâtă, păşea cu o siguranţă căreia nu puteai să i te aşezi împotrivă. Semăna tot mai mult cu tatăl sau. dar. spre deosebire de el, care nu zâmbea niciodată, Pheasant răspândea bunătate în juru-i.

— *Zm an,* Doamnă Strălucitoare. Te aşteptam.

Mi-a zâmbit şi i-a înmânat frâiclc Prinţului Kc, care dcscâlecase împreună cu ceilalţi.

— *Zoo an,* Maiestatea Voastră Sper că nu v-am întrerupt jocul.

Am zâmbit şi m-am înclinat. Părea în toane bune. I-am salutat
pe Prinţul Ke şi pe Fang Yi'ai - mereu serios, părea că-l apasă ceva —, apoi pe General. El n-a zis nimic, doar s-a uitat spre mine şi s-a dus să Ic spună ceva gărzilor de pe partea cealaltă

— Doamnă Strălucitoare, mă bucur să îţi spun că eu şi fratele meu am stat de vorbă, a zis Pheasant. Sc parc că planul tău îi e pe plac, am hotărât să-l urmăm.

Am zâmbit, mulţumită de hotărârea lui Pheasant. iar el a continuat.

— Frate?

— Doamnă.

Prinţul Kc s-a înclinat În faţa mea. Părea ti «e fi Inzdrivenii. dar tntpul încă îi era la fel de slab ca al unei slujnice, De cind Regentul se rctrisesc de la Curte, prinţul luase îndatorirea de a

judeca (albele Se descurca bine şi multor dregitori le plicea firea lui liniştiri şi li liudau priceperea.

— Ziua bună. Este o onoare ci împiratul a horirit şi ne vorbească despre o treabă atât de Însemnată.

— Frate, nu c nevoie să fii curtenitor.

Pheasant a dat din mână.

— De ce nu îi spui Doamnei Strălucitoare ce am vorbit?

— Da, Maiestatea Voastră. Doamnă Strălucitoare.

Pentru o clipă, faţa Prinţului Ke s-a Înroşit. Un om modest, încă avea obiceiul de a se nelinişti când Pheasant îi didea atenţie în văzul lumii.

— Am aflat cu uimite despre nelegiuirea împărătesei. Sunt în- grozit. E peste poate să pună în lanţuri o doamnă de rang înalt şi un prinţ. într-un coteţ cu lupi. Şi găsesc că o judecată e calea potrivită pentru împiriteasi. Voi face tot ce pot pentru a o pregăti şi cred că dregătorul Fang este de acecaşi părere.

S-a întors spre soţul prinţesei, care încuviinţa cu seriozitate.

— Bun.

Eram uşurată.

— Când credeţi că veţi întocmi învinuirile?

— Voi pregăti hârtiile pentru mâine, dacă Doamna Strălucitoare doreşte.

— Şi data judecăţii?

— Cit de curând cu putinţi.

A şovăit.

— Oricând doreşte Doamna Strălucitoare.

— Pricina e arzătoare, dar nici nu trebuie grăbită...

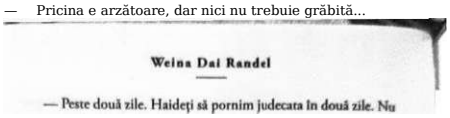

vid de ce trebuie şi aminim.

Pheasant a fluturat din mâni.

— Le voi porunci Doamnei Imaculate fi lui Sujie şi vini În Saia Sfiitului. Îi voi porunci şi împărătesei şi fie de faţi, ca şi le asculte mirturiile. Nu se poate împotrivi.

— Cele trei doamne s-ar putea şi dorească fi ele să dea mărturie, am adiugat.

— Foarte bine. Vor fi chemate.

— Mai este un singur lucru şi o rog pe Doamna Strilucitoare şi fie cu bigare de scamă, a zis Prinţul Ke, cu o privire neliniştiţi, sprijinindu-şi birbia cu mina.
— Ce este? a întrebat Pheasanr.
— Să trimiţi o împărătească la judecată este ceva nemaiîntâlnit în împărăţia noastră. Mă tem că va trebui îi vorbim cu Regentul, şi îi cerem pircrea. La urma urmei, aşa spune rinduiala.
— Ah.
Am „încuviinţat. Prinţul Ke avea dreptate în legituri cu rinduiala, dar m-am întrebat ce va crede Regentul despre judecata împă-ritesei. Nu o plicea. Se va bucura şi o vadi învinuită?
— După cum ştiţi, Regentul trebuie înştiinţat în legătură cu treburile însemnate de la Curte.
Prinţul Ke s-a strâmbat. Niciodată nu îi plăcuse pe Regent, care îl alungase, dar nici nu vorbise râu despre el şi nici nu îl ocărise în vreun fel.
— Voi vorbi cu el, a zis Pheasant. E un om cu scaun la cap. Cu siguranţă va fi de aceeaşi pirere cu noi. Nu mi îndoiesc de asta.
M-a bitut pe umir.
— Aranjezi o întâlnire cu el mâine? am Întrebat.
— Frate, te îngrijeşti tu de asta?
— Când prinţul a dat din cap, Pheasant zâmbi.Acum. vrea cincva să joace polo. Înainte ca fratele meu să se ducă la masa lui de scris?
— Eu! s-a auzit un glas limpede, iar În spatele meu s-a auzit sunetul unor potcoave lovind pământul.
Mi-a venit să zâmbesc. Desigur. Prinţesa Gaoyang.
— Vino aici, Gaoyang! i-am făcut semn să se apropie.
Nu o văzusem În ziua aceea şi îmi era dor de ca. Am vrut să li spun ce povestisem cu Phcasant scara trecută. Ar fi fost bucuroasă să audă că hotărăsem să o judecăm pe împărăteasă.
— Vreau să vorbesc cu tine.
— Despre ce?
Calul s-a ridicat pe picioarele din spate, iar ea a tras frâielc. Era atât de zveltă. O pizmuiam.
— Am fost în camcra ta, Doamnă Strălucitoare. Nu erai acolo. Slujniccic tale mi-au spus că ai fost în clădirea Lotusul Pur. De ce te-ai dus acolo fără mine?
— Păi...

— Ar fi trebuit să mă aştepţi. După cele întâmplate cu Doamna Imaculată şi cu Sujie, ar trebui să ştii că vaca aia nebună nu te va lăsa în pace.

Faţa îi transpirase, iar părul lung, împletit, i se lipise de gât. Arăta de parcă alergase până aici.

— Oh, Gaoyang, am zis fericită, ţi-ai făcut griji pentru mine?

— Griji? Desigur că nu.

Mincinoasa.

— Ei bine, m-ai găsit aici, nu?

A ridicat din umeri, gata să dea pinteni calului şi să o ia la galop.

— Vino aici. Nu poţi juca împreună cu bărbaţii. Phcasant nu o să te lase.

— Pheasant nu mă poate opri.

Şi-a înclinat capul, părând să se alinte din nou. Am oftat

.— Oricum, c prea primejdios. Bărbaţii aceia… întoarce - te. În- toarec-te, Gaoyang!

Deja intrase pe teren la galop. Ţinând ciocanul ridicat deasupra capului, izbi dintr-o parte ciocanul Prinţului Kc, furând mingea stacojie chiar înainte ca Plicasant s-o lovească. Am tresărit. O femeie n-ar fi trebuit să joace atât de aspru. Şi Încă printre bărbaţi! Dar Prinţesa Gaoyang nu era o femeie oarecare şi nu putea fi oprită de rânduieli. O pizmuiam. Aş fi vrut să pot juca polo; aş fi vrut să joc polo cu ea. Poate că trebuia să mă alătur ei.

Dar nu puteam să fac asta acum. Poate primăvara următoare.

Mi-am atins pântecul. Eram însărcinată din nou. Eram doar în luna a treia şi era prea devreme să spun cuiva. Doar câţiva oameni ştiau: Pheasant, Prinţesa Gaoyang şi Apricot, care mă ajuta să mă îmbrac în fiecare dimineaţă.

De data aceasta, voi avea o fiică. Fiul nostru era pentru Pheasant, dar fiica noastră era pentru mine şi îmi doream să fie întocmai ca scumpa mea Prinţesă Gaoyang, să nu se teamă şi să nu-i pese de rânduieli, să se bucure de multe jocuri şi de plăcerile vieţii. Poate că voi putea chiar să-i dau numele Gaoyang, deşi ar fi fost o încălcare a bunci-cuviinţe. Tradiţia le îngăduia mamelor să dea unui copil numele altcuiva numai după ce omul cu pricina murise.

Pentru o vreme, am privit-o cum urmăea mingea cu Pheasant, Prinţul Ke şi Generalul. Era una dintre cele nai frumoase privelişti pe care le văzusem vreodată şi am hotărât ca în viitor să fac o echipă de polo numai din femei, astfel încât şi ele să aibă prilejul să se bucure.

Apoi m-am întors. Trebuia să mă pregătesc. împărăteasa cea crudă, ucigaşa de animale, avea să fie judecată în curând.

Am coborât îngrijorată din caleaşcă. La intrarea în grădina mea erau nenumăraţi oameni. Părea să se dea o înfruntare: gărzi în haine negre, care nu îmi erau cunoscute, strigau, în timp ce gărzile mele erau împinse într-un colţ din apropierea livezii de portocali.

— Cc s-a întâmplat? am strigat, mergând repede spre ei.

An tăcut, s-au întors spre mine şi m-am oprit dintr-odată. Mi-a îngheţat sângele În vene.

împărăteasa.

Stătea în mijlocul gărzilor, îmbrăcată cu obişnuita-i rochie aurie şi purtând coroana phocnix. Cu spatele la mine, va aplecat. În tinzând mâinile spre ceva care-mi scăpa privirii. Ce făcea

acolo? Cuvintele mi s-au oprit în gât, când am zărit o haină roşie cunoscură.
Lion.
Era la picioarele ci. încă nu mergea şi, finând într-o mână jucă-ria lui favorită, încerca să se ridice.
— Nu te apropia de el, am strigat, alergând. Nu pune mâna pe eL'
Unde erau slujitoarele mele? Apoi, am văzut-o pe Apricot ieşind din grădină în fugă, cu mâinile la gură, palidă. împărăteasa s-a îndreptat şi s-a întors spre mine. Faţa ei albită de pudră era dreaptă şi lată, ca întotdeauna, iar ochii-i apropiaţi erau ca nişte pumnale, îi pierise slăbiciunea demnă de milă pe care o văzusem când Regentul ceruse să nu mai vegheze asupra atelierelor.
— Cum îndrăzneşti să intri în casa mea?
Avea un glas adânc şi gros precum fumul, plin de furie şi de ameninţare.
— Nu am intrai în casa ta.
M-am oprit, gâfâind. Oh, copilul meu. Nu mai încerca să se ridice, iar în ochi îi jucau lacrimi şi jucăria îi tremura în mână. Ce îi spusese? Ce îi făcuse?
— L-ai dus pe împărat acasă la mine. Pe împărat! Cât am fost plecată!
— I-ai închis pe Doamna Imaculată şi pe Sujic. Nu au greşit cu nimic.
— Au râs de mine! Femeia aceea neruşinată voia să îmi îa locul. Locul meu! A spus că sunt stearpă! Iar maimuţa ci obraznică mi-a luat fiul în batjocură... pe fiul meu, moştenitorul!
Toată lumea ştia că era stearpă.
— Nu merită să fie canoniţi astfel.
— Merită ceva mai rău decât au primit! Şi cum îndrăzneşti *ti* mă înfrunţi?
Vocea I se ascuţise.
— Tu? Tu mi înfrunţi? I-ai scipat, cit am fost plecaţi!
Lion a întins mâna spre mine, cu buzele tremurind. Mi »-a strâns inima. Nu Îi pliccau zgomotele. Iar ea II speria.
— împăratul va ajunge aici în curind, am zis. Te rog şi pleci, împiriteasi Wang.
— Ai grijі ce spui, târfa.
A strâns din dinţi.

— Aceasta este Curtea mea, ăsta c palatul meu, iar tu eşti un nimic. Eşti nimeni. Nu îmi spui tu să plec.
A apucat braţul lui Lion şi l-a ridicat. Lîon a ţipat, dând din picioare. îi făcea râu. îi făcea rău! Teama mă sugruma. Am ţâşnit spre ei, fară să vreau.
— Dă-i drumul! Dă-l drumul!
Dar ea l-a ridicat şi mai sus, deasupra umărului, de parcă era doar o jucărie.
— Vezi, pentru mine eşti un nimic. Nimic. La fd ca mogâldeaţa asta. Nimic!
Lion ţipa, iar lacrimile li curgeau pe obraji. Nu puteam să îndur. Toată puterea s-a scurs din mine. M-am împleticit spre femeia care îmi apucase copilul.
— Te rog, dă-i drumul, împiriteasi. Te rog. Plânge. E speriat. Te rog, di-i drumul.
— Speriat?

— Şî-a ridicat faţa spre copilul meu, vocea ci duşminoasă străpun- gindu-mi inima.Eşti speriat, dricuşorulc? Vreau doar

să mă joc cu tine. Uite cat de mic eşti. Ştii cit de mărunt eşti, drăcuşorulc? Nu mă lovi. Nu pot să te ţin aşa. O să te scap.
L-a scuturat pe (Iul meu, iar jucăria i-a căzut din mână.
— Şi o şi cazi, da, o şi cazi. la fel ca juciria asta. O să-ţi rupi picioarele sau mâinile. N-auzi? Nu mi lovi.
M-am înfiorat, inecati de frică. Mă va face să plătesc pentru că am scăpat-o pe Doamna Imaculată. Îi va face rău fiului meu.
— Nu, nu-i da drumul. Nu-i da drumul. Nu!
Lacrimile mi-au înceţoşat privirea. îmi venea să îngenunchez în tata ci. să o rog cu cerul şi pământul să îmi lase fiul în pace.
— Tc rog, te rog, nu-l (ace rău.
Şi-a ridicat capul şi a râs, cu voce zgomotoasă şi ascuţită, ca un stol de ciori croncinitoarc.
— Uiti-te la tine, uită-te la tine. Scroafa grasă! Eşti nimic fără fiul tău, Înţelegi? Nimic. Eşti nimic...
Un vârtej liliachiu s-a ivit în faţa mea. Gaoyang! împărăteasa a ţipat, s-a dat inapoi şi, ca prin minune, mâinile ei erau goale.
— Pleacă, împărăteasă.
Vocea frumoasă a lui Gaoyang s-a auzit lângă mine, iar în braţele ei era Lion, sughiţând, înghiţindu-şi lacrimile. M-am aruncat spre el şi l-am luat în braţe. Uşurarea, încântarea şi recunoştinţa m-au învăluit. L-am legănat. L-am sărutat. L-am ţinut strâns.
— Nu voi uita asta, paiaţă, a zis femeia aceea vrednică de dispreţ.
— Nici cu, împărătească.
Vocea lui Gaoyang era hotărâtă.
— Nici eu.
Simţeam privirea veninoasă a împărătesei şi l-am strâns mai tare pe fiul meu. În cele din urmă, matahala s-a pus în mişcare, iar când a trecut pe lingi mine a lovit cu piciorul într-un lucru de pe jos. Juciria a zburat prin aer şi s-a lovit de perete. Am sărit şi o caut. în apropierea peretelui erau bucăţele de lemn din juciria sparţi, 215 purtând încă urmele dinţilor fiului meu, iar zgomotul ci în cădere, deşi pierise de mult timp, îmi răsuna mai departe în urechi ţi-mi făcea inima s-o ia la galop.

N-am dormit bine în noaptea aceea. Am visat-o pe împărăteasă, cu braţele întinse precum ghearele unei Mare,

încercând să-mi răpească băiatul. M-am trezit scăldată în sudori reci. Nici Lion n-a putut să doarmă. îi era dor de jucăria lui (i era necăjit pentru că nu o primea. Apricot i-a dat altă jucărie, dar n-a vrut-o. A plâns toată noaptea, tulburat, cu ochii roşii şi încercănaţi.

L-am ţinut aproape. Nu l-am scăpat din ochi, iar când

mâinile melc nu dădeau de el, deveneam neliniştită, speriată că fusese luat de lângă mine. La lumina soarelui, pe când Gaoyang se juca împreună cu el lângă lac, am zărit umbre pe sub copaci, umbrele mâniei împărătesei, dându-ne târcoale mic şi copilului meu.

Dacă afla despre planul meu de a o trimite la judecată, nu m-ar fi iertat niciodată. Eram gara să îi înfrunt mânia? Puteam să îmi apăr copilul de ea?

I-am spus lui Phcasant să nu înceapă judecata.

— Poate că ar trebui să ne mai gândim dac-o învinuim, l-am îndemnat. Ar putea fi prea primejdios.

Pheasant a şovăit. Cu o privire îngrijorată, mi-a spus că nu aveam de ce să mă tem. Apoi m-a luat în braţe, ca să îmi arate că mă va apăra. Dar nu eram convinsă. El nu era mamă şi nu putea înţelege neliniştea unei mame. Am închis ochii.

k

— M-am hotărât, i-am spus lui Phcasant. Nu trebuie să o judecam pe împărăteasă.

ANUL 653 D.H. AL PATRULEA AN AL

DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI

GAOZONG

I A R N Ă » 19 ©

OQO

împărăteasa Wang a hotărât rânduieli noi pentru toată lumea din Curtea Interioară. Nimeni nu avea voie să scoată o vorbă despre coteţ, despre lupi sau despre Doamna Imaculată. Oricine i-ar fi călcat voia primea zece lovituri cu vergele groase. în Curtea Interioară nu se puteau aduna mai mult de trei oameni la un loc. Şi toate doamnele cu rang înalt erau silite

să stea în clădirile lor şi să ceară îngăduinţă, dacă aveau nevoie să iasă. Dacă părăseau clădirile fără voia împărătesei, primeau zece bice şi alte pedepse aspre.

Aşadar, la fel ca toate celelalte doamne silite să rămână în odăile lor, eram ţintuită în propria grădină

.Au trecut două luni. Am sărbătorit în liniște aniversarea de un an a fiului meu, urmată de ritualul numelui. Doar Prinţesa Gaoyang şi un grup de astrologi imperiali au fost invitaţi de Phcasant, nu de mine, căci cu trebuia să urmez rânduielile împărătesei. în timpul ritualului, astrologii imperiali l-au numit pe fiul meu al treilea fiu al lui Pheasant, Li Hong. Pheasant era mulţumit. După încheierea ritualului, i-a dăruit lui Hong doisprezece căluţi din lemn de diverse mărimi şi rase şi l-a învăţat să călărcască unul. deşi nici nu învăţase să meargă încă.

Stăteam pe o bancă din piatră şi îi priveam jucându-se, aproape de un copac de scorţişoară desfrunzit, bucurindu-mă de soarele călduţ de iarnă şi încercând să nu mă gândesc la primejdia şi la neliniştea care nu-mi dădeau pace. F.ram însărcinată în cinci luni. încă patru şi voi mai avea un copil şi nădăjduiam ca asta să-mi dea destule de făcut ca să pot uita de împărătească şi de amenințarea ei.

— Am auzit despre porunca ei.

Gaoyang a venit lângă mine. Purta o tunică violet subţire, cu tulpini de bambus desenate pe margini. în jurul taliei avea un brâu verde, cu aedaşî model. Era atât de bine strâns în jurul ei, încât ziceai că talia subţire era pe calc să se frângă.

Am încuviințat. Ştiam că va aduce vorba despre asta.

— Este o josnicie pe care n-am s-o înghit. Dc asta te-ai răzgândit, Doamnă Strălucitoare?

— E cel mai bine.

— Cel mai bine? s-a încruntat ea.

Am oftat. Era prea tânără. Nu putea şi îmi înţeleagă

temerile. Apricot mî-a acoperit umerii cu o haină din blană de samur. A

îngenuncheat în faţa mea şi mî-a legat cu grijă şnururile sub bărbie. Se Înălţase, iar pieptul i se împlinise. Când venise să lucreze pentru mine, cu doi ani în urmă, era doar o fetiţă iar acum arăta ca o femeie. Pană şi purtarea ei se schimbase. Nu mai era sfioasă şi singuratică, şi vorbea limpede, fără să se oprească ori să şoptească

.l-am mângâiat mâna, ca să îi arăt că îi eram recunoscătoare. Gaoyang o văzuse cu Secretarul, dar nu credeam că m-ar trăda. Şi nu era vina ei ci fiul meu căzuse în mâinile împărătesei. Acum, Hong era curios în legătură cu lucrurile din jur şi se târa peste tot. Apricot făcea tot ce putea să îl ţină departe de lac, să nu cadi în el. Ea mi slujea bine. trebuie şi o spun, şi mă ajuta ori de câte ori 220 aveam nevoie

să aflu câte ceva. O făcusem prima Între slujnice. în câteva luni. aveam să îi ofer încă o răsplată frumoasă.

— îţi mulţumesc, Apricot.

I-am făcu: semn să plece.

— Gaoyang, mă tem că nu vei înţelege.

— Dar ştii că împărăteasa nu te va lăsa în pace, Doamnă Strălucitoare, a zis Gaoyang, privirea ci urmărind-o pe Apricot, când s-a ridicat să plece.

Apricot s-a înclinat adânc în faţa ei, iar prinţesa a mişcat din cap. Mi-am dat seama că între cele două femei era o diferenţă de numai doi ani, Gaoyang fiind cca mai marc. Dar cât de deosebit arătau. Apricot era rotunjoară şi cu vino-ncoace, în timp ce Gaoyang era subţire şi dreaptă. Totuşi, amândouă erau graţioase.

— Ştiu, Gaoyang. Sigur că nu o să mă lase în pace.

— Şi, atunci, ce vei face, Doamnă Strălucitoare?

M-am întrebat dacă maestrul Sun Tzu avea vreun sfat care să îmi fie de ajutor. Poate că avea, dar nu izbuteam să îl găsesc în minte, în clipa aceea. Aşa că am zis:

— Uite.

Am arătat spre un iepure sălbatic maroniu, care a ţâşnit din pădure, pe cealaltă parte a lacului. S-a oprit şi a rămas nemişcat lângă un felinar din piatră, privindu-ne.

— Vezi, avem iepuri, copaci, tufe de trandafiri, broaşte şi peştişori în lac. Când va veni primăvara, vom vedea greieri, granguri şi şoimi şi multe alte insecte şi animale.

Şi-a încrucişat braţele.

— Ce vrei să spui cu asta?

— E loc pentru toate creaturile din grădină, prinţesa mea.

— Dar vrea mai degrabă să fii călugăriţa din spatele greierelui sau grangurul din spatele călugăriţei?

Sc gândea la o zicală veche: „Călugăriţa vânează greierele, fa/a să ştie că în spatele ci pândeşte grangurul.” M-am uitat la ca. N-am ştiut ce să zic.

— Dă-mi voie să îţi spun ceva.

Gaoyang a fluturat braţele. O adiere mi-a trecut peste faţă, iar ca dispăru.

— Teama, a zis ea, suită pe pavilion, e un acoperiş. Dacă nu îl spargi, nu vei vedea cerul. Cuvintele mentorului meu.

Am ridicat privirea, punându-mi mâna streaşină la ochi. Cerul era de un cenuşiu obişnuit, dar norii albi, rotunzi şi mici erau plăcuţi vederii şi pluteau ca nişte coconi de viermi de mătase.
— Mentorul tău spune lucruri cu tâlc.
Mi-a amintit de Tripitaka, înţelept şi întortocheat. Un val lili-achiu s-a învolburat de pe pavilion, iar Gaoyang ajunse din nou

lângă mine.
— Nu poţi trăi într-un pavilion ridicat pe teamă, Doamnă Strălucitoare. Se face tot mai mic, iar în interior se încălzeşte până când nu mai poţi respira.
M-am gândit la vorbele ei.
— Nu ştiu, am oftat. Poate, Gaoyang, mă vei înţelege mai bine când vei fi mai în vârstă.
— Poate că trebuie să ieşi din grădină, a zis ea. Vrei să le vezi pe doamne?
Am scuturat din cap.
— Ştii că nu pot, Gaoyang.
De când cu noua poruncă a împărătesei, nu mai pusesem pi-ciorul afară din grădină; nu mai aflasem nimic despre Doamna Imaculată şi nici nu le văzusem pe celclalte doamne.
— Ei bine, ai vrea să le vezi, nu?
M-a tras de mână.
— Să mergem acum. Voi veni cu tine. Dacă vaca aia nebună îndrăzneşte să mă oprească, o arunc peste acoperiş.
Gaoyang nu glumea şi ştiam că o să râdă de mine, dacă aveam să-i amintesc de supunere.
— Acum?
— Da.
Nu m-a lăsat să mă aşez. M-am uitat spre Hong. Se urca pe căluţul de lemn, iar Phcasant râdea lângă el. Va fi ferit de primejdii lângă Pheasant.
— Bine, i-am zis lui Gaoyang. Să mergem.
Doamna Imaculată arăta aproape ca înainte. îi revenise culoarea în obraji, iar părul îi era pieptănat cu grijă, strâns într-un coc. Rezemată de tăblia gravată a patului ei, se uita ţintă la pătură, în timp ce îşi muşca unghiile.
— Doamnă Imaculată, sunt uşurată că te simţi mai bine.
M-arr. oprit lângă pat, trăgând în piept aroma puternică de scorţişoara care plutea în cameră. în spatele meu, Prinţesa Gaoyang dădea iute cu mâinile prin văzduh. Mi-am dat scama

că nu-i plăceau parfamurilc şi că, dacă n-aş fi fost cu, probabil că n-ar fi primit să intre în cameră. Cele trei doamne stăteau lângă ea şi o priveau îngăduitor pe Doamna Imaculată.

— Da... da..., a zis Doamna Imaculată.

Glasul abia i se auzea, iar ea tremura. Aş fi vrut să se uite la mine, dar priviră ci fugea de ici-colo, fără să rămână prea mult în acelaşi loc M-am întrebat dacă îşi amintea cum îi scăpasem pe ca şi pe fiul ei.

— Doamnă Imaculată, dacă ai nevoie de ceva, te rog să ne spui mie şi celorlalte trei doamne. Suntem aici să te ajutăm, dacă ai nevoie de noi.

Nu a răspuns, nici nu a dat vreun semn că m-ar fi auzit. Am şovăit, dar am întins o mână spre umărul ei. A ridicat capul iute. Am îngheţat, uluită de privirea ei. Nu era bunătate, nici recunoştinţă, ci ură.

M-am încruntat. Nu înţelegeam

— .Doamnă Strălucitoare.
Doamna Nobilă mi-a atins mâneca.
— Nu o atinge. Nu îi place să fie atinsă.
— Bine. O vom lăsa să se odihnească.
le-am făcut semn femeilor din jurul meu şi m-am dus pe partea cealaltă a paravanului. Aproape de el, o slujnică îl hrănea pe Sujîe cu supă dîntr-un bol. Mi-a aruncat o privire mirată şi a Impins-o pe slujnică. Şi. cu un zgomot puternic, bolul a căzut pe jodea-
— Lupi! Lupi! Unde? Unde?
Strigătele s-au auzit din patul din spatele meu şi m-au luat pe nepregătite. M-am întors. Doamna Imaculată se împleticea spre mine. Cu buzele tremurând, cu o privire sălbatică, a venit până în faţa mea şi a încremenit. Părea să se gândească, de parcă încerca să îşi amintească cine eram, dar apoi privirea î s-a umplut de frică, iar ochii i s-au mărit de groază.
— Doamnă Imaculată, am zis blând, încercând să o liniştesc. Sunt eu...
S-a aruncat spre mine şi a început să mă lovească înnebunită, dând din braţe, din picioare, azvârlindu-mi de pe cap peruca bine aşezată.
— Ce faci, Doamnă Imaculată? a strigat Doamna Nobilă.
S-a auzit vocea lui Gaoyang.
— încetează, Doamnă Imaculată!
— Tu!
Doamna Imaculată nu părea să le audă. Respiraţia ci era fierbinte şi umedă, la urechea mea.
— Tu şi lupii! Tu şi lupii! Te blestem. îţi blestem familia. îţi blestem părinţii. îţi blestem cinci neamuri din familie!
— încetează! încetează! Ea este Doamna Strălucitoare! au strigat femeile.

Doamna Imaculată sărea şi mă lovea peste cap. M-am rostogolit inapoi şi am ridicat braţele, s-o opresc.

— Gaoyang... Gaoyang...

— Ea m-a chinuit. Ea m-a chinuit! Ea ;i lupii, ea şi lupii, striga Doamna Imaculată. Nu te voi ierta niciodată, împărătească Wang. Nu te voi ierta niciodată, împărătească Wang!

— Ajunge, Doamnă Imaculată, a strigat Gaoyang şi m-am lăsat recunoscătoare în braţele ci. Luaţi-o, Doamnă Nobilă. Duceţi-o în pat. Eşti bine, Doamnă Strălucitoare?

— Da... da... cred că da...

Mi-am pipăit faţa.

— Ai auzit...

M-am întors spre Doamna Imaculată, dar n-am putut să-mi sfârşesc vorba. Sc oprise din strigat. Trăgându-se de lângă celelalte femei, se împletricea cu spatele spre pat. Ţinându-se de tăblia patului, tremura, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Dă-mi drumul... Te rog... Lasă-l pe fiul meu să plece... Nu-i face rău... Te rog...

Cele trei doamne şi-au dus mâinile la gură, uimite, iar Prinţesa Gaoyang m-a strâns mai tare, ochii ei negri sclipind. Fără o vorbă, mi-a ridicat peruca de pe jos, mi-a intins-o şi m-a ajutat să mă ridic.

— E aşa de când am scăpat-o, Doamnă Nobilă? am întrebat încet, uluită de schimbarea Doamnei Imaculate. A şovăit.

— Nu-i place să vorbească sau să fie atinsă, asta ştiam, dar să atace...

A scuturat din cap.

— înţeleg.

M-am uitat la Doamna Imaculată, cu milă neprefacută. Poate că se terminaseră cazndc ci din cotcţ, dar

amintirile ei despre cele întâmplate nil se vor sfârşi niciodată.

— Cum c Sujie?

Se ascundea sub masă, acoperindu-şi capul cu mâinile.

— Au trecui două luni de când l-aţi scăpat şi nu a scos o vorbă, a spus Doamna Nobilă, cu tristeţe în ochii ei frumoşi.

Am oftai. Sperasem ca acel copll**-minunc** îi **te întremeze mii** repede dccit mama lui.

— Adună cioburile, i-am zis slujnicei de lingă uşă. Iar acum «i-i cheme cineva pe doctorii de la Curte. Spuneţi-le ci Doamna Imaculată are nevoie de ei.

Mcng Shcn, învăţăcelul marelui doctor Sun Simiao, a venii Îndată. După ce-a căutat-o amănunţit, mi-a dat de seamă: inima îi bitea anapoda, a zis el cu glas şovăitor. Era un cuvânt cuviincios pentru o minte care o luase razna.

Aveam inima grea cind am plecat de acolo. M-am gândit la ce îmi spusese Gaoyang mai devreme. Era adevăr în cele grăite de ea. şi anume ci un adipost construit cu teami se va face tot mai mic şi mai mic. Am inţcles că doar doui cii erau cu putinţă fie şi laşi acoperişul şi se pribuşcască peste tine, fie să îl distrugi.

Mi-am dat seama ce trebuia să fac. Ridicind capul spre cer, am inghiţit cu lăcomie aerul ricoros al Iernii.

— Vino, Gaoyang, am zis şi le-am făcut semn ei şi slujnicelor din spatele meu. Trebuie şi vorbim cu impiratul. Acum.

Phcasant plecase deja, cind am ajuns în gridini. Hong dormea. Le-am poruncit tuturor slujnicelor mele şi stea pe lingi fiul meu, şi vegheze ca poarta grădinii să rimini Închişi, apoi am plecat spre Palatul Exterior, cu

Prinţesa Gaoyang. L-am găsit pe Pheasant în luminişul din faţa Salonului Tirului, unde se adunaseră mai mulţi dregători şi slujitori. Pheasant trăgea la ţintă cu Generalul, Prinţul Ke, Fang Yi'ai, fostul mentor al lui Pheasant, dregătorul Xu Jingzong, şi cu alţi câţiva dregători.

în timp ce slujitoarele s-au dus şi II cheme pe Pheasant, m-am aşezat pe un scaun din apropierea unui stejar, cu Gaoyang.

— Nidijduiesc ci Doamna Imaculaţi o să-ţi revină, am zis şi mi-am şters faţa.

Transpiram, deşi era o iarnă rece.

— Este nedrept ce i s-a întâmplat.

Gaoyang ţi-a aruncat pe spate coada împletită.

— Curtea c un loc primc|dios. Doamnă Strălucitoare. Ar trebui să ştii asta deja.

— îţi jur că Doamnei Imaculate i se va face dreptate, Gaoyang. De asta suntem aici.

— Nu la asta mă gândeam.

înainte să apuc să o întreb ce voia să spună. Phcasant veni spre mine, împreună cu sfetnicii lui.

— Ai venit, Doamnă Strălucitoare, a zis el.

îmbrăcat cu o robă aurie, cu un medalion cu dragoni răsuciţi brodat în partea din faţă, arăta chipeş, încrezător şi vioi.

— Maiestatea Voastră.

M-am ridicat şi m-am înclinat în faţa lui.

— Şezi, şezi.

Mi-a iacul semn cu săgeţile cu care jucase.

— Doamnă. Sunteţi tot mai mare.

Am zâmbit fericită, în ciuda tristeţii din sufletul meu. Era adevărat că pântecul care purta a doua sarcină mi se rotunjea repede.

— Eu şi Prinţesa Gaoyang avem să vă spunem ceva însemnat, Maiestatea Voastră.
Le-am făcut semn slujnicelor să plece şi i-am poves-it ce spusese doctorul despre Doamna Imaculată.
— Nebună?
Phcasant s-a încruntat.
— Eşti sigură?
— Da. Prinţesa Gaoyang a auzit şi ca.
Gaoyang a încuviinţat.
— A lovit-o pe Doamna Strălucitoare şi credea că ea era împărăteasa Wang.

— **Lângă Pheasant, Prinţul Ke şi Fang Yi'ai s-au încruntat.împărăteasa a ficut-o** pe **Doamna Imaculată** să Îşi piardă minţile.

Pieptul lui Pheasant se ridica şi cobora iute, de furie.

— Nu o voi lisa şi scape. Ce zici, frate?

Prinţul Ke a încuviinţat.

— Poate ci Maiestatea Voastră ar dori acum să-şi reia planul.

— Mă tem că ai dreptate. Prinţc Kc. De asta am venit aia, am zis.

— Credeam ci te-ai răzgândit.

Pheasant părea mirat, dar zâmbea, cutele din jurul ochilor adân- cindu-i-se. Nu mai era rânăr, iar ochii îi erau mai închişi la culoare dcdi înainte, dar zâmbetul acela era mai frumos decât orice văzusem vreodată.

— Ştiu...

M-am uitat în jur. Dregătorii, sfetnicii lui Pheasant, slujnicele mele şi câţiva eunuci se învârteau pe la marginea luminişului. Nu voiam ca ei şi ştie că vorbeam despre ceva însemnat. L-am apucat pe Pheasant de braţ.

— Haide să vorbim în timp ce jucăm.

Pheasant a încuviinţat şi m-a condus spre mijlocul terenului, unde erau înşirate mai multe vase din alamă. Eram doar noi cinci - eu, Pheasant, Gaoyang, Prinţul Ke şi Eang Yi'ai - şi nu ne auzea nimeni.

— Putem vorbi aici. Vrei să încerci?

Mi-a întins două săgeţi.

— Ei bine, va fi o cinste.

I-am luat săgeţile din mână şi am păşit în faţa şirului de vase din alamă. Vasele erau aidoma, cu două mânere la margini. Jocul spunea că trebuie să nimereşti cu

săgeţile în fiecare. M-am aşezat la zece paşi de ele. Nu jucascm niciodată jocul acela şi, neîndoielnic, era mai greu decât îmi închipuisem. Dar trebuia să fac ceva, astfel incât oamenii din celălalt capăt să nu devină bănuitori.

— Prinţc Kc, l-am strigai ţi, deşi eram Încredinţaţi ci niciun slujitor nu ne poate auzi, am coborit vocea. Nădăjduiesc că mai ai pregătite hârtiile.

— Dar binc-nţelcs, Doamnă Strălucitoare.

Prinţul a luat şi el citeva săgeţi dintr-o tolbă.

— La ce te gândeşti, Doamnă Strălucitoare? a Întrebat Phcasant, trecând prin faţa vaselor din alamă.

— Vom porni judecata, am zis. Trebuie să i se facă dreptate Doamnei Imaculate.

Phcasant a încuviinţat.

— Când?

— Ot de curând se poate, am zis. Mâine.

Phcasant a încuviinţat din nou.

— Mai e ceva.

M-am uitat spre gura vasului, ţinând strâns sigeata.

— L-ai văzut pe Regent de curând?

— Nu. Nu l-am mai vizut de o luni. Am auzit că a ricit. A stat Ia pat citeva siptimini.

-— Am auzit că l-a mustrat pe moştenitor, acum câteva săptămâni, am zis.

încercând şi câştige sprijinul Regentului pentru noul cî fiu, împărăteasa ¡1 chemase la masă. Totul mersese bine şi Regentul păruse mulţumit, dar, când să plece, moştenitorul i-a tăiat calea, dând dovadă de o mare lipsă de preţuite pentru cei vârstnici.

— Ah. Am auzit şi asta. Unchiul meu spune că moştenitorul ar trebui învăţat cum să se poarte şi a

pornit să-i probozească pe tinerii din zilele noastre, care nu cunosc buna-cuviinţă şi sunt grosolani.
Phcasant a aruncat o săgeată spre unul dintre vase. Nu l-a nimerit şi săgeata a căzut în iarbă. Prinţesa Gaoyang a chicotit, iar Phcasant s-a încruntat spre ea.
— E rândul meu. a zis Prinţesa Gaoyang, iar din mâinile ei au zburat citeva săgeţi.
Au ajuns în gura îngustă a vasului, de pană aveau ochi să vadă Încotro se îndteptau. Pheasant a gemut. M-am străduit să nu zâmbesc.
— Oricum, nădăjduiesc că Regentul se simte mai bine, am zis şi m-am aşezat în faţa vasului din mijloc Pentru că mergem să-l vedem.
— Credeam că nu-ţî place Regentul, a zis Prinţesa Gaoyang.
Am ridicat din umeri.
— Prinţul Ke are dreptate. Trebuie să urmăm rânduielile. Dacă o vom judeca pe împărăteasă fără ştirea Regentului, s-ar putea simţi jignit şi putem da de greutăţi. Dar, dacă Regentul se hotărăşte să ne ajute, va fi un tovarăş puternic.
împărăteasa nu ne-ar mai putea răspunde, nici măcar cu ajutorul unchiului eî şi al tovarăşilor pe care îi câştigase de curând. Dar dacă el se împotrivea, atunci urma să ne fie mai greu la judecată.
— Sunt de părerea Doamnei Strălucitoare şi cred că se prea poate ca Regentul să fie de partea noastră, a spus Prinţul Ke.
— Fără îndoială. Unchiul meu e înţelept.
Pheasant a dat din mână.
— Atunci, o să treccm pe la el în seara asta, ¡-am spus lui Pheasant.
îi vom duce daruri. Vistieria imperială, o clădire uriaşă, cu două

caruri, adăpostea nenumărate ofrande preţioase aduse de-a lungul anilor de numeroşi ambasadori, hani, negustori străini şi vasali. Voi alege ceva preţios să li ducem.

— Şi, Gaoyang, vrei să vii în grădina mea mâine, să mă ajuţi cu Doamna Imaculată? La halul în care e, mă tem că s-ar putea împotrivi dacă o silim să iasă din camera ei.

— Cum doreşti, Doamnă Strălucitoare.

A ridicat mâna, ţintind din nou spre vasul din alamă.

— Aşadar, aşa rămâne, dădu Pheasant din cap. O să vorbim cu unchiul meu, iar mâine o vom judeca.

— Vom pregăti totul, Maiestatea Voastră, a spus Prinţul Ke.Doamnă Strălucitoare, iertaţi-mă că o spun acum, a zis Fang Yi'ai, cu o privire serioasă, dar aş vrea să vă aduc aminte că, dacă pornim judccata, vom porni şi un atac Împotriva împărătesei ţi a familiei sale.

— Cui li c frica de ca?

Prinţesa Gaoyang a dat din mână.

— Atâta timp cât sunt cu aici, nu o va atinge pe Doamna Strălucitoare.

Am zâmbit rccunoscâtoare că Prinţesa Gaoyang mă avea în paza. într-adcvâr. eram foarte norocoasă să mă bucur de prietenia ei.

— Mă bucur să aud asta, am zis şi am întins o mână spre Gaoyang. Stai un pic. E rândul meu.

Am arur.cat săgeata spre vasul din faţă. Cu o mişcare iute, am vârât-o în deschizătură, cu un sunet cristalin. Bărbaţii din preajmă au chicotit, iar Prinţesa Gaoyang s-a uitat la mine, cu sprâncenele arcuite a mirare. Am ridicat din umeri fericită. Ea se pricepea să joace, dar cu aveam noroc şi astfel aveam să câştig şi sprijinul Regentului.

Dar când m-am uitat din nou spre marginea terenului am înghețat. Dregătorii şi slujitorii fie se plimbau agale, fie şuşoteau intre ei, dar dincolo de ei, în apropierea unui copac, se ivise o făptură deşirată, uţor adusă de spate. Nc privea ţinându-ţi bărbia în mână Era prea departe ca să-i citesc chipul, dar era limpede cine era.

Moştenitorul.

într-adevăr, era un fiu de folos mamei lui. După numai câteva luni în noul lui rang, învăţase multe şi-o ajutase să-şi întărească puterea. Dc ce venise la teren? Trăgea cu urechea?

S-a întors şi a plecat.

®*€>
O 20 O
OQO

Când s-a lăsat noaptea, cu şi Phcasant ne-am îmbrăcat simplu - el i'ti n tunică violet, iar eu cu o rochie neagră şi ne am dus spre capătul livezii, unde era ascunsă o caleaşca mică. Darurile noastre erau deja incărcate, iar Generalul şi una dintre gărzile lui ne aşteptau. „Generalul ne va păzi. când vom merge în oraş", îmi spusese Phcasant. „Stingerea se dă după apus. El ne va ajuta să intrăm În palat."

O luasem cu mine doar pe Apricot şi am plecat în tăcere spre palat. M-am aşezat pe o pernă din mătase şi mi-am

rezemat spatele. Cum va primi Regentul vestea judccăţii? Se va înfuria pe noi şi ne va învinovăţi că stârnim tulburare? Sau va fi uşurat că împărăteasa va f. învinuită? Nu o plăcea. Era nemulţumit că era stearpă şi ceruse să plece din locul de la ateliere

.Nu mă plăcea nici pe mine şi mă alungase. Dar îmi recunoscuse tidul de Doamnă Strălucitoare, iar de curând purtarea lui faţă de mine se schimbasc mult. Aveam o presimţire bună. Vom câştiga sprijinul Regentului. Acesta locuia în partea de sud a palatului. Până acolo, era un drum de un ceas cu doi cai. Dacă ne grăbeam, puteam ajunge mult mai repede, dar nu voiam să sărim în ochi. aşa că 232 mergeam la pas. < .ind am ajuni la el ar aii, tanrinela tocmai ce birusc gongul de şapte ori. pentru a aduce la cunoştinţa locuitorilor cit era ora, şi prerutindeni erau aiirnaie felinare de «reşini.

Ou Regentului arita maiestuos, chiar şi pe întuneric. Avea doui porţi roşii groase, cu citc un şirag de felinare roşii de fiecare parte. l>în dcpirrarc, arita precum clidirilc de la palat.

Generalul şi-a trimis garda şi îi vestească pe bărrin ci vnivrm şi, citcva clipe mai târziu, imbricat cu o robă liliachie din mătase, cu cizme negre din piele şi pălărie neagră. Regentul a ieşit şi ne întâmpine. în spatele lui erau membrii familiei lui: doi Iii, nouă fiice, opt nepoţi, o soţie, zece concubine şi mulţi slujitori.

— Maiestatea Voastră, în numele familiei Changsun. vă spun un călduros bun-venit Domniei Tale şi Doamnei Strălucitoare în umilul meu cămin. Vizita Domniilor Voastre ne cinsteşte grozav pe mine şi pe familia mea şi vă vom fi veşnic recunoscători.

Părea slugarnic, a îngcnunchcat lângă calcaşcă, urmând obiceiul de a prezenta onorul conducătorului. M-am întrebat ce era de fapt în mintea lui. Cu siguranţă, nu se aşteptase la vizita noastră, dar n-a spus nimic despre asta şi am fost mirată de cât de vioi părea. Când îi văzusem ultima dată, păruse mai degrabă plăpând. Dar în seara aceea se arăta sprinten şi plin de putere.

— Nu e nevoie de atâta ceremonial.

Phcasant l-a ajutat să se ridice.

— Este o vizită neoficială.

Dar Regentul a stăruit şi toţi membrii familiei lui şi-au plecat capetele, ploconindu-se şi spunând cât de recunoscători erau să îl primească pe conducătorul 'împărăţiei. Când, în cete din urmă, au încheiat. Phcasant a intrat în casă, iar eu l-am urmat, cu Apricot şi cei doi sfctnici ai lui Phcasant după noi. Generalul a rămas de pază afară.

Sala de primire era largă. în mijlocul camerei se afla un panou pe care scria *Jii Hui Tang*, „Sala înțelepciunii”. Pe pereți erau frescc cu opt zei și cu faimoasele Insule Penglai. De-a lungul pereților se înșirau careva raliuri cu statuete din aur și argint. În partea stingi a silii erau douăsprezece paravane din lemn de agar incrustat cu aur, iar în partea dreapti se gisca o statucti de jad de mirimea unui om, o pasăre phocnix.

Bogiția Regentului era evidenți, iar felul În care arita sala mi-a amintit de casa imenși a familiei melc, din Wcnshui.

— Stați jos, stați jos.

Regentul ne-a făcut semn spre un șir de mese joase. Femeile s-au retras, cici tradiția Ic interzicea să fie de față. Dar nu aveau și piardi nimic din ceea ce-aveam și vorbim. Le vedeam umbrele dând târcoale în spatele paravanelor. O ticcrc stânjenitoare s-a așternut În sala de primire, în timp ce ne-am așezat la mesele din apropierea paravanelor. Regentul ne-a privit fără o vorbi. Știa că venisem cu o pricină La urma urmelor, era neobișnuit ca un împărat și caute pe cineva acasă, chiar dacă acel cineva îi era unchi.

— Cinstite Regent, ce frumos că ne-ai primit în casa dumitale.

M-am așezat lângă Pheasant. Nu stăteam bine pe perna de pe podea, căci îmi simțeam burta pe coapse, dar am zâmbit cuviincios, ca și Ic arit lui și fiilor lui prietenia mea.

— Și ce casă frumoasi aveți.

— lăudat fie împiratui nostru Taizong, a zis Regentul și s-a așezat în fața noastri, cu fiii alituri.

Cu spatele încovoiat, a gemut, de parei îl dureau oasele, dar privirea i se mișca iute și nu mai pirea și aibi

vreo greutate să îşi aduci aminte cuvintele, ca ultima dati când îl văzusem.

— El a oferit această casă familiei mele, când sora mea a ajuns Împărătească. Pentru strămoşii mei şi pentru familie e o cinste fără de sfârşit.

Nu mi-a plăcut că l-a pomenit pe fostul împărat, dar am zâmbit mai departe. La urma urmelor, nu mă dusesem acolo ca să stârnesc un război

— .A fon foarte frumos din partea tatei, a zi» Pheasant, dind
din cap,

— Tatăl tâu a fosr un om mare, cel mai credincios şi cel mai binevoitor. Mărturisesc, atunci când mi-a cerut să vă slujesc. Maiestatea Voastră, m-am temut de această schimbare. M-am întrebat dacă eram demn. dar acum pot spune cu încredere că am îndeplinit voinţa tatălui dumitale şi că nu l-am dezamăgit.

— Desigur, unchiule. Suntem recunoscători pentru truda dumitale nepreţuită penrni binele împărăţiei, a zis Pheasant (ară făţărnicie.

Nu îmi plăcea încotro se ducea vorba. Am atins mâneca lui Pheasant, pe sub masă.

— Aproape că am uitat.

Pheasant a făcut semn din mână, iar sfetnicii lui au înaintat aducând un cufăr, pe care l-au aşezat în faţa Regentului, apoi au mai adus unul. în cufcre erau două sute de coţi de mătase, multe parfumuri frumoase, condimente, aur şi argint, daruri potrivite pentru un han. Aş fi vrut să le putem deschide şi să i le arătăm Regentului, dar ar fi fost necuviincios.

Fiii lui s-au uitat unii la alţii, cu ochii plini de încântare, dar faţa Regentului a rămas neclintită, ca un câmp acoperit de zăpadă.

— Nu pot primi aşa ceva. Maiestatea Voastră. Este prea mult, a zis el.

Noi am stăruit, iar el s-a împotrivit din nou. Am mai încercat o dată - după cum o cerca obicciul - şi, în cele din urmă, a primit darurile.

— Va mulţumesc, nepoate şi Doamnă Strălucitoare, pentru bunăvoinţa voastră. Acum, vă rog să ne faceţi marea cinste să luaţi o îmbucătură.

— Nu te osteni, unchiule, a spus Pheasant.

Dar slujitorii aduceau deja tăvi cu fructe, vin şi carne. Sala s-a umplut de paşii şi de vocile slujitorilor.

— Va sunt recunoscătoare pentru buna primire, cinstite Regent, am tis, simţindu-mă în largul meu.

Mâncarea era un şiretlic bun. Mi-a aruncat o privire plini de subînţelesuri.

— Doamni Strilucitoare, este o pliccrc şi vi revid. Am auzit ci aţi devenit o binefăcătoare a templelor şi ministirilor budiste. Este cu totul înduioşător, a spus el pe cu un glas ţeapăn şi nu mi-am dat seama daci mi liuda cu adevirat sau nu.

Ca mulţi alţi nobili, nu era de acord o budismul şi era un taoist devotat, la fel ca împiratul Taizong.

— Sunt miraţi că aţi aflat, am zis, deşi ştiam ci nu îi scipa nimic. Bine-nţeles, nu c acelaşi lucru ca ajutorul dat de domnia ta ministirilor taoistc, cinstite Regent.

Mare apiritor al taoismului. Regentul susţinuse mai departe religia împiriţiei, dupi moartea împăratului Taizong. împărţise mănăstirilor un număr uluitor de vite, ca danie în fiecare an, ingri- şăndu-î pe preoţi şi pe urmaşii lor, căci taoiştii nu aveau oprelişti la mâncare. Mai mult, toţi preoţii taoişti, fără a ţine seama de rang şi de ccea ce faccau în slujba împărăţiei, se bucurau de înlesniri precum daruri în haine, hrană şi biruri mai uşoare pentru tămâie. Adunau în cele din urmă mai mult dccit o Talentată de la palat.

— Budismul este o religie lipsită de adâncime, a spus Regentul, dând din mână. Aplecarea către iad şi mântuire e mai degrabă o năstruşnicie. Le vorbeşte măcelarilor, hoţilor şi cerşetorilor. Orice învăţat întreg la minte poate vedea asta. Sunteţi budistă, Doamnă Strălucitoare?

Am simţit că mî se încinge faţa şi, chiar dacă nu puteam spune că eram o budistă adevărată, am hotărât că, atât timp cât voi fi Doamna Strălucitoare, nu voi îngădui nimănui să vorbească astfel despre religie în faţa mea.

încă nu pot trece drept budistă, cinstite Regent, dar mă străduiesc să urmez învăţăturile. Deşi... - m-am oprit un pic -...trebuie ţi întreb, chiar se poate atinge nemurirea Înghiţind elixir, cum spun taoiştii?

Ciu:area nemuririi era miezul taoismului. Astfel, mulţi preoţi taoîşti se dideau drept alchimişti şi amestecau minerale - mercur, cinabru şi chiar aur înci de pe vremea primului împirat al Dinastiei Qin. Totuşi, împăratul, un împitimit al elixirelor, murise cind avea jumătate din vărsta Regentului. Bine-nţeles. preoţii ta-oişti nu conteniseră şi mereu foloseau nemurirea ca momcali pentru cei slabi de înger.

Regentul a pufnit uşor, ca un ţap înfumurat ce era.

— Taoismul, întocmai ca elixirul, nu poate fi priceput de un om de tind.

Acum chiar îmi doream şi stăm de vorbi despre taoism. Desigur, această religie veche de o mie de ani nimerise unele adevăruri, dar învăţăturile sale se dădeau adeseori mai departe pe ocolite, şi ca urmare. înţelesurile ci erau tulburi şi tainice.

Dar mi-am amintit ce căutam acolo.

— Bine-nţeles, am zis cu blândeţe şi am hotirit şi îi fac pe plac, recitind faimosul vers din *Tao Te Jing,* învăţătura de căpătai a ta- oismului, pe care o ştiam din copilărie: *Dao ke dao, fei chang dao. Ming kr ming, fei chang ming.*

„Dao care poate fi lămurită nu este adevărata Dao. Numele care poate fi rostit nu este adevăratul nume.”

Şi-a Înclinat capul spre mine.

— Ce mirare, Doamnă Strălucitoare, ca o femeie să aibă aplecare către această măreaţă Învăţătură. Vrei o bucată de pepene galben, nepoate? L-

am ţinut la gheaţă. Pepenele galben îţi place cel mai mult, din câte îmi amintesc.

S-a întors spre o slujnicuţi ce ţinea un coş cu fructe.

-îmi placc pepenele galben, unchiule, aş vrea o bucată...

Pheasant s-a uitat spre mine. Ştiam la ce se gândqte. Se gândea cum să-i spună unchiului său de ce venisem. Totuşi, încă nu venise 237vremea. Trebuia să aşteptăm ca bătrânul şi aduci d vorba despre împărăteasă Regentul a apucat un pepene galben şi i-a încercat tiria.

— Mincai mulţi, cind veneai cu mama ta şi mi vezi, Îţi aminteşti?

— Unchiul are ţinere bună de minte.

— Mama ta. odihnească-se în pace. a fost o femeie foarte nobili
şi cinstită.

Oftând, a aşezat un pepene pe masă şi i-a făcut semn slujnicei să aducă un cuţit de fructc.

— Aşadar, nepoate, să mă ierţi dacă sunt necuviincios, dar ce vânt te-aducc?

I.-am simţit pe Phcasant incordându-se, lângă mine.

— O treabă însemnată, unchiule.

Şi-a dres vocea.

—Nu te-aş fi tulburat, dacă nu aş fi îngrijorat. Ai aflat de nelegiuirea împărătesei în Curtea Interioară, unchiule?

Eram prea tulburată ca să beau, iar paşii slujitorilor parcă au devenit şi ci mai uşori. Nimeni nu mai vorbea. îi auzeam pe fiii Regentului sorbind vinul.

— Nelegiuire?

— E vorba despre Doamna Imaculată şi Sujie. Ţi-o aminteşti pe doamnă, nu? A vegheat asupra treburilor de la ateliere, pentru o vreme, iar Sujie, micul poet, a scris o baladă despre care se spune că ar vorbi necuviincios despre Zhong. împărăteasa Wang a fost foarte nemulţumită.

Am înţepenit. Se prefăcea Regentul că nu ştie? Spre mirarea mea, a oftat.

— Nepoate, urma să mă sfătuiesc cu tine despre asta.
— Zău?
— Din câte am auzit, împărăteasa Wang a făcut mai multe lucruri nedemne pentru a-şi pedepsi duşmanii. I-a închis pe
Doamna Imaculată ţi pe copil într-un coteţ cu lupi. Astfel de purtări mi se par de neînchipuit.
— Doamna Imaculată, care are o fire foarte plăpândă, ţi-a pierdut minţile, a spus Pheasant.
— Este păcat, nepoate.
Regentul a scuturat din cap.
— Mare păcat. îmi pare rău să aud că s-a întâmplat aţa ceva în familia a. înţeleg că împărăteasa este o femeie încăpăţânată. Aş vrea să fi ştiut asta. Când l-a înfiat pe Zhong, am crezut că s-a terminat.
A oftat.
— Nu trebuie să le dai femeilor prea multă libertate. Ele nu deosebesc binele de rău. Sunt precum câinii. Trebuie îmblânzite ţi puse în lanţuri. Dacă le laşi libere, se sălbăticesc.
Nu ştiam cum să răspund. Mă bucuram că Regentul nu o plăcea pe împărăteasă, dar nu-mi căzuse deloc bine vorba lui. Părea să le dispreţuiască pe toate femeile.
Pheasant a tăcut. Mişcările din salon au încetinit. Slujnicele se încovoiaseră, privind spre mine şi spre Pheasant, iar fiii Regentului stăteau drepţi, cu feţele încordate.
— Aşadar, la ce te-ai gândit, nepoate?
Pheasant a tuşit şi s-a uitat la slujnicele din jurul nostru.
— Binc-nţcles.
Regentul le-a făcut semn să plece şi le-a poruncit să închidă uşa sălii după de. Acum, eram doar eu, el,

Pheasant şi fiii lui. M-am simţit mai bine cu mai puţine urechi prin preajmă.

— îţi preţuiesc buna judecată, unchiule, a zis Pheasant, şi sunt foarte mulţumit că eşti de acord cu mine în privinţa împărătesei. De aceea vreau să îţi spun, unchiule, că am de gând să o chem în Sala Sfatului şi să îi cer să mărturisească. Mâine.

— O judecată?

Clasul Regentului era tăios, prea tăios.

— Aşa am hotărât.

Pheasant părea de neîntors din drum.

îhfhule pcdrpilti pentru pururea <1, altfrl nn va (I llnlfu la palat.

Regentul n a 1.I1 nimic, M-am uitat la el, încercând a* zi«* vtfun itrmn taie >M dezvăluie gândurile.

~ At I) nemaiîntâlnit ti pul aub învinuire o Impiritcaii. a ipm rl, În cric din urmă, şi ■-• ridicat U umble prin camert.

— Ştiu ptea bine, unchiule.

A» fl vrut ca Urgentul rf-ml «tea În fa;! ti pot citi gândurile ascunse |" ,p,tele odillor Iul lisaţi, dar *-a Indepirtat de mine. cu faţa întoarsă În altă parte, cu natul coroiat ca o lamă subţire de aicuţlt. În cele din urmă, s-a aşezat.

— Împărăţia va I) zdruncinaţi. O să al de-a fiice cu o răscoală. A apucat cuţitul de fructe pe care slujnica II lăsase pe masă fi a început şi talc pepenele felii. Glasul i s-a tchimbat, devenind chibzuit şi liniştit.

— la urma urmelor, se trage dinlr-o familie nobili. A fost aleasă de util tiu şi Îţi fie soţie principali şi mami a împărăţiei. Iar acum are un moştenitor şi este sprijiniţi de toati familia ci şi de mulţi dregitori de la Curte.

— Totuşi, unchiule, nu pot şi închid ochii şi şi trec peste asta. Ca Impirat, am răspunderi fâţi de toate femeile care mi slujcsc în Curtea Interioară
Regentul a oftat şi a tăiat pepenele cu o singură lovitură iute, iar sucul proaspăt s-a scurs din coajă pe tavă.
— Ai spus ci Doamna Imaculată şi-a pierdut minţile?
— într-adevăr. Dc asta am venit aici, ca să Îţi cer părerea. Totuşi, Regentul ştia că nu venisem să li cerem părerea, ci
sprijinul.
— înţeleg.
Şi-a ridicat mânecile lungi şi a aranjat feliile de pepene pe tavă.
— Nepoate, ai mai vorbii despre asta cu altcineva?
— Doar cu fratele meu.
— Ah. Prinţul Kc. Te înţelegi bine cu el. nu-i aţa? Am auzir ci aţi aruncat azi la ţinti. V-a plăcut?
— Da, unchiule.
— Prinţul Kc...
Acum, Regentul părea să fi căzut pe gânduri.
— într-adevăr, e un tânăr de treabă, la fel ca tatăl tău. Mă bucur că s-a întors.
Era o minciună. El îl alungase pe prinţ şi se temuse că putea fi o amenințare. De la întoarcerea prinţului, Regentul nu îi aruncase niciun cuvânt.
— Oh, ştii că putem avea încredere în el, unchiule. Şi tata îl iubea. îţi aminteşti?
— Nu îţi faci griji din cauza lui?
— Griji? Dc ce?
— Tinerii sunt mereu încăpăţânaţi. Asta e tot.
Regentul a pus tava în faţa noastră şi ne a făcut semn să mâncăm.
— Sper să vă placă pepenele, Maiestatea Voastră.
Phcasant a luat o îmbucătură.

— E dulce. Aşadar, o să te vedem mâine în Sala Sfatului, unchiule?
în clipa aceea se hotăra soarta planului nostru. Dacă Regentul consimţea să ni se alăture, însemna că ne va susţine pe durata judecăţii. Dacă nu, avea să însemne împotrivirea lui, iar asta ne-ar fi adus o grămadă de greutăţi a doua zi. L-am privit cu inima strânsă.
Plecând capul, bătrânul şi-a pus nişte vin.
— I-ai adus vreo ofrandă mamei tale, zilele acestea, nepoate? Fie binecuvântată. Odihnească-se în pace.
— Desigur, unchiule.
A dat din cap.

— Şi ce mai face Prinţesa noastră Gaoyang? E la fel ca întotdeauna?O ştii cum e, undilule. (iaoyang nu le va schimba niciodată.

— Doamnă Strălucitoare, aud dl e buni prieteni cu tine?

— tntr-adevir, este, am iii, prlvlndu-l.

De ce schimba vorba?

Regentul şi-a dres glasul, bitind darabana În masă cu doui degete.

— Şi pot şi tntreb, nepoate, care va fi pedeapsa impăritesei pentru ceea ce a ftcut?

Pheasant s-a aplecat În (aţi, gata şi vorbeasci, dar mi-am aşezat mina pe braţul lui.

— Ştiţi, Impiratul nostru este foarte Ingiduitor şi nu a luat Inci o hotirlre În privinţa asta. Poate ci cinstitul Regent va dori şi ne dea un sfat.

M-a privit lung, iar cu am zimbit, ca şi 11 mulţumesc. Poate ci eram prefăcură, dar era nevoie de un mic şiretlic, precum uleiul pe o roati ruginiţi, astfel Incit căruţa şi poati merge mai departe. Nu aşa credea şi maestrul Sun Tzu?

— înţeleg.

Regentul a dat din cap. Nu a mai spus nimic, iar în sali s-a lisat liniştea. Pheasant a dat la o parte tava cu pepene, s-a îndreptat şi a privit spre dira de suc de pe masă Simţindu-l încordat, i-am strâns mina şi am aşteptat. Regentul şi-a dres glasul.

— Nepoate şi Doamni Strilucitoare, datoria mi sileşte şi vă slujesc. Voi veni bucuros în Sala Sfatului miinc. Totuşi, v-aş îndemna şi fiţi cu bigarc de seamă Nepoate, n-ai dori şi aleg câţiva dregitori, şi zicem patru

sau cinci dintre oamenii md de încredere, care şi supravegheze judecata?

— De ce, daci îmi dai voie să întreb? a spus Pheasant.

— Doar ca să fim încuviinţaţi că totul va merge cum trebuie.

Pheasant a şoviit.

— Mi pândesc doar la binde Împărăţiei. nepoate. y nădăjduiesc ci daci oamenii mei «unt acolo, hotirirea te va lua mai lesne \a urma urmelor. este o treabă foarte Însemnări.

— Unchiule...

— Suni minunat.

l-am strins mina lui Pheasant, ca şi îl fac şi taci. Se pare ci Regentul se gândise el însuşi la pedeapsa pentru împărăreasă. iar aceea nu trebuia să fie bătaia noastră de cap, atâta timp cât împă- râteasa era judecată şi dezonorată.

— Sunt recunoscătoare pentru sprijinul domniei talc.

A oftat, ca şi cum chiar era o povară pentru d.

— Şi trebuie să vă reamintesc. Doamnă Strălucitoare şi nepoate, am în minte doar binele împărăţiei. Nădăjduiesc că înţelegeţi asta. Am credinţa că trebuie să ne ferim cu orice preţ de tulburări în împărăţie, chiar dacă o judecăm pe împărătească.

— Bine-nţeles, cinstite Regent. Nici nu m-aş aştepta Ia altceva din partea domniei tale, am zis şi am răsuflat.

Dintr-odată, atmosfera din sală s-a însufleţit. Fiii Regentului ne-au turnat vin, iar el şi-a chemat slujitorii, să aducă la masă mai multe fructe. Râzând, bătrânul a închinat în cinstea lui Pheasant şi au vorbit despre cai. Războiul împotriva Tibetului ne pustiise grajdurile, a

spus el, iar acum Grajdurile Imperiale trăgeau nădejde să primească soiuri rare din răsărind Turciei.

— Asta ar trebui să sporească numărul de armăsari din Grajdurile Imperiale, iar primăvara viitoare ar trebui să avem nişte soiuri bune, a zis el.

Am simţit că mi se ridicase o greutate de pe umeri. Câştigasem sprijinul Regentului şi eram fericită: într-adevăr, era un bărbat nemaipomenit. Când a venit vremea să plecăm, le-am urat noapte bună Regentului şi familiei lui şi toţi au îngenuncheat Ia poartă.
când ne-au condus.
Bezna nopţii ascundea copacii fi celelalte clădiri din apropierea casei Regentului. în lumina felinarelor, se vedeau doar caii noftri fi caleaşca.

— Generale U, a spus Phcasant, ai pierdut nişte vin bun fi o companie plănui.

— Da, Maiestatea Voastri.
Ne-a deschis uşa caleştii. M-am oprit În faţa Generalului. În lumina slabă, semnul lui din naştere arăta ca un tatuaj urit.

— Îţi mulţumesc ci ai aşteptat atita timp, Generale. Doreşti nişte vin?
A scuturat din cap.

— Beau doar singur, Doamni Strălucitoare.

— Zău?
L-am privit lung. La fel ca Regentul, şi Generalul era greu de citit uneori. Când m-am aşezat pe locul meu, am lăsat să-mi scape un oftar, apăsându-mi umerii. Fusesem atât de încordată, incit simţeam o durere la gât şi în partea de jos a spatelui, iar buna mare mă apăsa pe coapse ca un lighean greu.

— Eşti mulţumit, Phcasant?

în sfârşit. A doua zi, împărăteasa va fi judecată. Cum va primi vestea că va fi dezonorată, ea, fiică a renumitei familii Wang, soţia legiuită a împăratului, mama Împărăţiei? Phcasant a încuviinţat, zâmbind larg.

— Da. Abia aştept ziua de mâine.

Părea fericit şi mi-am amintit cât de furios şi de uluit fusese în coteţ şi cât de hotărât să o pedepsească pe împărăteasă.

— Acum, să mergem la palat.

A fluturat din mână, iar Apricot a venit să închidă uşa caleştii. Am oprit-o. Prin uşa deschisă, am zirit o lumini rotundă, roşie, de mărimea unei mingi de polo, lucind în timp ce aluneca în depărtare. Era strălucitoare, iute şi rău-prevestitoare.

Un felinar.Cine II purta? Un străjer de noapte? Un căruţaş?

— Pheasant. Uite.

— Ce este? a întrebat el ţi s-a aplecat să vadă.

Am arătat spre lumină, dar dispăruse, iar acolo unde o zărisem erau acum doar umbre întunecate.

— Nu e nimic. Nu-ţi face griji.

Pheasant m-a mângâiat pe spate.

— Să mergem acasă, să ne odihnim.

Caleaşca a pornit, iar eu m-am rezemat.

Ne aştepta o zi lungă, o zi hotărâtoare pentru mine şi pentru Pheasant şi trebuia să îmi ascut vorbele şi privirea şi să lovesc cu putere şi cu pricepere. Dar, dintr-o pricină de neînţeles, mingea de lumină îmi rămăsese în minte.9 2 1 ©

OQO

în dimineaţa următoare, m-am trezit înainte de ivirea zorilor. Ca de obicei, am meditat, lăsându-mi gândurile să zburde şi liniştindu-mă. Camera era caldă, de la coşul pentru foc, şi mirosea plăcut, de la lumânările parfumate. Când prima rază a zorilor a pătruns în cameră, am încheiat meditaţia şi am îmbrăcat o fustă stacojie, o robă petrecută şi un şal din mătase brodat cu sturzi şi cinteze, să îmi poarte noroc. Aveam nevoie de noroc în ziua aceea.

Ajutoarele lui Pheasant au intrat în cameră ţinând hainele de gală aurii, tivite cu blană, pantalonii din mătase brodaţi, un brâu împodobit cu pietre preţioase, o tocă strălucitoare, o pereche de pantofi şi un săculeţ din mătase, în care era pecetea lui de jad.

— Daţi-mi voie.

Le-am făcut semn să plece şi l-am ajutat pe Pheasant să se îmbrace.

— Vei aştepta să te chem? a întrebat.

Nu dormise bine, dar părea învigorat, ochii îi luceau, iar pasul îi era sigur.

— Da.

Am dat din cap. Icgându-i şireturile tocii sub bărbie. Pheasant avea să seducă la audienţe în dimineaţa aceea şi să asculte jalbele obişnuite, ca să nu stârnească vreo bănuială. Atât Prinţul Ke. cât şi Fang Yi'ai aveau să meargă şi ei la audienţe mai târziu, împreună cu Regentul şi cu dregătorii lui. Apoi, în ora de pauză, Pheasant ne va chema în Salon pe Doamna Imaculată, pe împărăteasă şi pe mine, iar împărăteasa avea să afle despre judecată.

— Unde e sora mea? a întrebat Pheasant.

— Va sosi în curând.

Prinţesa Gaoyang mă va ajuta să o conduc pe Doamna Imaculată în Sala Sfatului, când o va chema Pheasant, ca să poată ea însăşi să depună mărturie.

— Asta e bine.

Pielea lui Pheasant strălucea, dându-i un aer tineresc. Era foarte chipeş, iar slujnicele nu erau atente la noi. M-am ridicat pe vârfuri, să îl sărut. El m a prins şi m a apucat de mijloc.

— Mai târziu.

Am zâmbit fericită.

— Ai emoţii?

M-a ciupit de obraz.

— Desigur că nu. Ştiu ce fac, Doamnă Strălucitoare. Şi, ci veni vorba, am pus mai mulţi oameni de pază în faţa grădinii, dacă ti- groaica îşi trimite potâilc să te tulbure.

Nu m-am împotrivit. împărăteasa nu îmi va da pacc, odată ce va afla că era pedepsită, şi trebuia să mă încuviinţez că nu se va mai apropia vreodată de fiul meu.

— Voi aştepta să mă chemi.

A dat din cap cu putere şi s-a îndreptat spre intrarea în grădină, cu mânecile aurii ale hainei legănându-i-se până spre genunchi. Ajutoarele lui şi Generalul, care aştepta deja, s-au dat la o parte, când a urcat în caleaşcă. l-am privit până au dispărut dincolo de livada de portocali, iar inima a început să îmi bată mai repede

.Când ajutoarele se vor întoarce, vor aduce porunca de chemare pentru mine, dar şi răpăitul de tobe al bătăliei. Aveam emoţii. Nu puteam decât să îmi închipui cât de urâte aveau să devină lucrurilc la judecata împărătesei. Aş ft vrut ca Prinţesa Gaoyang să fie cu mine. M-ar fi ajutat să mă liniştesc.

— Apricot, mă duc să tac o plimbare.

Trebuia să mă mişc şi să stau potolită.

— Când vine prinţesa, spune-i că sunt în spatele grădinii.

— Da, Doamnă Strălucitoare, a zis Apricot.

îl hrănea pe Hong lângă pat. Şi accea era o bătălie. Apricot gângurea, încercând să îl facă pe băiatul meu să deschidă gura, dar Hong şi-a întors capul. Făcea asta adeseori, nu voia să mănânce.

Am pornit pe aleea din apropierea crângului cu bambuşi. Era încă devreme. Grădina părea adormită în lumina lăptoasă a zorilor. Burta mea creştea cu fiecare zi şi îmi era greu să urc dealul. M-am întors **şi** am trecut podul. Când m-am întors în cameră, lumina aurie a dimineţii strălucea în ochii mei. Grădina răsuna de ciripitul păsărilor, iar cu asudasem. Dar Prinţesa Gaoyang tot nu venise.

— A trimis vorbă? am intrebat-o pe Apricot, care avea grijă de Hong.

El împungea cu un băţ într-un strat de flori. Acum, că în sfârşit mergea, orice târâtoare îi stârnea curiozitatea. Săpa prin rondurile cu flori, găsea gândăcei şi buburuze şi le băga în gură. Mă temeam să nu îl doară stomacul, dar Gaoyang râdea: „F. natură. Natura nu le face rău băieţilor.”

— Nu.

Apricot a dat din cap. Chunlu mi-a adus o batistă, să îmi şterg faţa, iar Xiayu a adus cutiile de unsoare şi fard, gata să mă mi le întindă pe obraz.

— Nimic?

M-am aşezat pe un scaun, în faţa unei oglinzi din bronz. Nu îi stătea în fire. Prinţesa Gaoyang nu întârzia niciodată şi mereu 248
venea. când o aşteptam. Chiar şi atunci când s-a dus să Îşi vadă mentorul, pe munte, îmi spusese cu câteva zile Înainte, ca să nu Jmi fac griji.
Apricct a dat din cap din nou.
Ar fi trebuit să mă duc chiar cu după Doamna Imaculată şi poate că până mă voi întoarce va veni şi prinţesa.
— Vino.
I-am ficut semn lui Xiayu, să îmi dea cu cremă pe faţă.
— Trebuie să mă pregătesc, apoi vom merge împreună la clădirea Lotusul Pur.
— La Lotusul Pur?
Apricot a turnat apă într-o cană şi mi-a întins-o. Mereu îmi era sete, după plimbare.
— Trebuie să vă spun ceva, doamnă...
— Da Ce este?
— Doamnă Strălucitoare, nişte slujnice de acolo bârfeau. Au spus că se întâmplă ceva ciudat în clădirea împărătesei. Au spus că împărăteasa ar fi primit vorbă şi a plecat de la Curte. Era foarte furioasă. A spus ceva despre domnia ta.
îngrijorată, m-am întors spre ea.
— Ce a zis?
Apricot şi-a muşcat buza.
— Păi...
Trebuie să fi fost vorbe urâte. M-am încruntat.
— Cine a trimis vorba?
Apricot a scuturat din cap.
— Când a plecat de la Curte?
— înainte de ivirea zorilor.

M-am încruntat. Oare împărăteasa bănuia ceva? Să se fi răzgândit Regentul şi să ne fi rrădat? Dar nu era cu putinţă. O ura pe împărăteasă şi încuviinţase judecata. Dar dacă împărăteasa, simţind 249că i se pregătea ceva, făcuse un târg cu Regentul? Dacă-i oferise ceva ce el nu avea cum să nu primească?
M-am ridicat şi am început să umblu prin cameră, dar aveam o senzaţie neplăcută în stomac, care se întindea ca o mâncare stricată. M-am dus spre uşă.
— Vino cu mine, Apricot. Să mergem la Lotusul Pur.
Orice punea la cale împărăteasa, trebuia să mă ţin de plan. Tocmai ajunsesem la intrarea în grădină, când a apărut Pheasant. cu toca lăsată pe o parte. Arăta de parcă alergase de la Sala Sfatului pană la grădină. Cu respiraţia tăiată, s-a rezemat de copacul de scorţişoară. Era singur, fară ajutoare sau General.
Mi-am simţit mâinile reci. Se întâmpla ceva groaznic.
— Pheasant! Ce s-a întâmplat?
înghiţea întruna, de parcă avea un bolovan în gât. L-am luat în braţe.
— Vino, stai jos şi spunc-iui.
Cu palmele pe genunchi, s-a aplecat respirând greu. Toca i-a căzut pe jos.
— Sala Sfatului... c goală, a zis el, cu glas răguşit. Toţi dregătorii de rang înalt - Secretarul, Cancelarul - lipsesc.
Mi-am simţit inima grea.
— Unde s-au dus? Unde c Regentul?
— Nu e acolo.
— De ce? Unde e?
— La judecată.
— Ce judecată?
Am ridicat toca împăratului şi i-am întins-o.
— O judecă pe împărăteasă? am întrebat, îngăduindu-mi să nădăjduiesc.
— Nu.

Se uita la mine, tras la faţă.

— O judecată împotriva Prinţului Ke şi a lui Fang Yi'ai.Cum? 13c ce?

Cei doi nu făcuseră vreo nelegiuire.

— Care suni învinuirile?

— Trâdare.

— Cum?

Nu îmi venea să cred.

— Unde se ţine judccata? Du-mă acolo. Trebuie să-i oprim.

— I-am întrebat pe dregătorii din Sala Sfatului, dar nu ştiau. L-am trimis pe General să afle. îmi va da de ştire îndată ce află ceva.

Phcasant a ridicat capul să se uite la mine. Se legăna, de parcă nu mai avea putere să stea drept.

— A trebuit să vin aici. A trebuit să îţi spun.

Inima îmi bubuia. Vedeam suferinţa şi uimirea din ochii lui şi îi simţeam deznădejdea şi neajutorarca.

— Cine e judecător?

Pheasant a închis ochii şi a strâns pumnii.

— Am avut încredere în el. Mei. Am avut încredere în el...

Regentul.

El ne trădase.

Felinarul pe care îl văzusem după ce plecasem din casa Regcntu.uî trebuie să fi fost vreun slujitor trimis de el la împărătească, care, jignită şi furioasă, trebuie să-i fi oferit vreun târg. Hotărâseră împreună să scape de Prinţul Ke şi de Fang Yi'ai, cei doi oameni în care eu şi Phcasant aveam încredere şi pe care ne bizuiam. Mi-am dat seama cât de viclean era Regentul. Se simţise ameninţat de puterea tot mai marc a lui Pheasant, când îi rechemase pe Prinţul Ke şi pe ceilalţi dregători, dar, în loc să se împotrivească, făcuse un pas înapoi şi se prefăcuse slăbit, dând vina pe vârstă. Şi în toate lunile acelea aşteptase prilejul să răspundă. Luând partea

împărătesei. Regentul avea multe de câştigat. Toţi oamenii împărătesei aveau să-l sprijine şi urma să redobândească puterea deplină 251 la Curte. Iar Pheasant, bietul meu Pheasant, va fi singur, rima» firi sprijin, iar încercările lui din ultimele luni aveau ti te iroscatci.

— Maiestatea Voastră!

Generalul a intrat pe poartă.

— Sunt la *Zhrngshi Tang*.

Sala Treburilor împărăţiei. Era ta răsărit de Sala Sfiitului fi ne-ar fi luat o ori de mers pe jos să ajungem acolo.

— Adu calcaşca, Pheasant! Generale, du-ne acolo!

— Da, da!

Pheasant ;i-a pus toca şi a zbughit-o după caleaşca.

— Să plecăm acum. Să-i oprim. Trebuie să îl scăpăm pe fratele meu!

Am urcat repede în calcaşcă, după Pheasant. Eram furioasă din
cauza trădării Regentului, dar şi tulburată din cauza sorţii carc-i aştepta pe Prinţul Ke şi pe Fang Yî'ai. Neîndoielnic, erau vânaţi pentru că ne sprijiniseră pe mine şi pe Pheasant. Dar ce voiau să le facă împiriteasa şi Regentul?

Odată ce caleaşca s-a pus în mişcare, Pheasant mi-a spus mai multe despre aşa-zisa trădare de care îi învinuiau Regentul şi împărăteasa pe prietenii noştri. Pasămite, Prinţul Kc, cei doi fii ai lui, Fang Yi'ai şi alţi câţiva se adunaseră la o tavernă din capitală, cu o lună în urmă. Băuseră şi vorbiseră despre răscoala înfrântă pe care Taizi şi Prinţul Yo o conduseseră cu ani în urmă. Cei doi fuseseră nişte proşti, ziceau ei, dar dacă lor li s-

ar da prilejul, cu totul altfel ar sta lucrurile. Ei ar izbândi. S-ar mai fi plâns că priceperea lor se irosea la Curte. Când se va ivi prilejul, aveau să-t dea la o parte pe Pheasant şi să ofere împărăţiei un nou început.Povestea era într-atât de caraghioasă că mi-a venit să râd. Era doar bârfă, fără nicio urmă de adevăr. Dar Prinţul Kc şi Fang Yi'ai nu vor apuca să spună ceva. Dacă nu ajungeam la timp, împărăteasa şi Regentul puteau să îi găsească vinovaţi şi să-i arunce în temniţă. Toate încercările lui Pheasant de a-i rechema pe dregători şi de a-şi 252 ţine tnvaiifll laulalìl « ar II lunii fl ar fl redevenit un condurilor tloai CU numrlc. linii laleaşta a Incellnll. am «irit afari, aproape îi cad l'liraum m a prim fi m-a ridicai.

Toate lume?

M-am tras şi m-am grăbit «pre curie, am urcai scirile cire trei d codaţi, ţinindu-mi cu mllnlle de burţi, fi am nivilii În uli. Mi a cirul falca.

Sala era pustie.

— Unde sunt toţi? a strigat Pheasant.

Vocea lui a răsunat în sala uriafi. Razele soarelui se opriseri În uşi, parei impotrivindu-se şi intre în inciperea imenşi.

— Generale? Parei ai zis ci sunt aici.

— Erau. acum un ceas.

Generalul s-a Întors, încruntindu-se.

— Maiestatea Voastră, Generale Li, Doamna Strălucitoare.

Un dregitor într-o robă verde s-a gribit şi ne salute. A (acut o plcciciune întreagă, capul i-a coborât pini În talie, apoi a cizut În genunchi.

— În faţa domniei tale ingenunebeazi umilul vostru slujitor Li Yifu, ajutor al ministrului dreptăţii.

Capul lui urca şi cobora.

— Fie ca Domnul şi vi binecuvinteze. Maiestatea Voasuă, cu neşdrbiti sănătate, iar pe Doamna noastri Strălucitoare, cu frumuseţe în veac şi curaj. Cum pot şi vi slujesc azi?

Nu aveam timp de rânduieli.

— S-a ţinut o judccati aici? am întrebat. Unde sunt toţi?

— Doamni Strălucitoare, e porunca Regentului. Mi tem...

Pheasant l-a apucat pe dregitor de robi şi l-a tras spre el.

— O singură minciună, fie şi cea mai mărunţă, şi te voi trimite cu familie cu tot în cel mai îndepărtat colţ al împărăţiei, pentru tot restul vieţii.

— Maiestatea Voastră! Vă voi spune adevărul... da. Au fost aici. Dar judecata...

Pheasant i-a dat drumul, iar dregătorul a căzut la loc, cu picioarele pe podea.

— Unde se ţine judecata?

Dregătorul a înghiţit.

— Da... Maiestatea Voastră, judecau... îngăduiţi-mi să vă spun amănuntele. Rânduiala nu a fost urmară întocmai. Câţiva dregători nu erau de faţă. ministrul Yu Zhiwen, de exemplu. Şi a avut loc cam în pripă. Mai întâi, împărăteasa a citit învinuirile pcnrru fiecare dintre cei judecaţi, iar Regentul Ic-a încuviinţat. Nu a fost chemat niciun martor, lucru care mi s-a părut foarte neobişnuit, iar apoi Regentul a anunţat pedeapsa. Prinţul judecat şi ceilalţi nu au avut prilejul să vorbească sau să dezmintă. A fost cea mai ciudată judecată, dacă pot să spun aşa, a zis dregătorul, cu o încetineală care te scotea din sărite. Şi...

— Spune odată.

Nu mai puteam să îl ascult trăncănind.

— Unde sunt prinţul şi soţul prinţesei?

— Doamnă Strălucitoare, este o cinste să vă răspund la întrebare. Dar îmi parc rău să vă spun că sunt în drum spre Piaţa de la Apus.

— Piaţa de la Apus?

Locul eşafodului, unde împăratul Taizong îi tăiase pe unchiul lui şi pe mulţi alţii care luaseră parte la răscoală.

— I-a pedepsit la moarte? Să fie omorâţi acum?

— Doamnă Strălucitoare, mirarea dumneavoastră c la fel de mare ca a multora dintre noi...

— Vor să-mi omoare fratele! Cum îndrăznesc!

Pheasant a năvălit afară, tremurând de furie.

— La piaţă, Generale. Acum! Am alergat după el.

— Nu avem timp.

llşafoiiul se gâscă în mijlocul Pieţei de la Apaş, doldora de lume. iar Regentul trebuie să fi plecat din palat cu o jumâtatc de ceas în urmă. Nouă avea să ne ia cel puţin tot pe-atât să ajungem acolo. Mi-am şters sudoarea de pe frunte. F.ra foarte cald.

— Trimite un decret imperial, Pheasant! Dă de veste ci i-ai iertat şi că îi laşi să trăiască. Spunc-i Generalului să se ducă până acolo câlarc. Spunc-i să plece acum. Va fi mai iute dccâr noi.

Pheasant a încuviinţat şi a întocmit scrisoarea Îndată, pe o bucată de hârtie pe carc şi-a pus sigiliul de jad şi pe carc i-a dat-o dregătorului Li Yifu. Generalul a apucat decretul şi a gonit călare.

— O să mergem în urma lui.

M am indreptat spre caleaşcă. Două dintre gărzile Generalului stăteau acolo. I-am făcut semn unuia dintre ci să conduci.

— Nu arăţi prea bine. Mei.

Pheasant m-a oprit.

— Trebuie să te odihneşti.

— N-am nimic. Să mergem. Trebuie să îi văd.

Am urcat în calcaşcă. Dar Pheasant avea dreptate. Nu mă simţeam bine.

— Trebuie să ajungem în piaţă cât de repede cu putinţă.

— Stai jos, atunci. Căpitane Pei! La Piaţă!

Caleaşca s-a clătinat, aruncându-mă în faţă. Dintr-odată, îmi părea foarte mică, iar mirosul, un amestec de transpiraţie stătută şi acreală, m-a făcut să mă înec. Am tuşit. Mi s-au încovrigat degetele şi m-a cuprins un spasm.

— Cee?

— Am o crampă la picior.

Răsuflăm greu. Pheasant mi-a frecat piciorul.

— Aici? Aici? E mai bine? Nu? Să ne întoarcem. Să căutăm un doctor. Căpitane Pci!

Nu, nu

.Nu trebuia să ne oprim. Trebuia *şi* mergem la p| „ţj Deznădăjduită, am lovit cu plcioarelc, să scap de crampă, şi am strigat cat mă ţineau plămânii:

— Dă-i bătaie, dă-i bătaie acum. Du-ne la piaţă!

Caleaşca a pornit iute, aruncându-mă într-o parte. Pheasant m-a ţinut de umeri, ca să mă Îndrepte. Mi-am îngropat capul în braţele Iui, iar durerea s-a domolit. !mi venea să plâng.

Prinţul Kc era un om bun, un frate bun pentru Pheasant şi un prieten de nădejde. Nu le purta pica nici lui Pheasant şi nici măcar Regentului şi îşi dorea doar să o ia de la capăt, după ce revenise la Curte. îl facusc fericit pe Pheasant, iar cu aveam amintiri frumoase cu el. Acum, înfrunta moartea din cauza noastră. Iar Fang Yi'ai, neîndoielnic, nu greşise cu nimic.

Şi biata mea Prinţesă Gaoyang! Toată dimineaţa mă întrebasem de ce nu venise la mine în grădină. Probabil că trecuse prin clipe groaznice ştiind că soţul ei fusese arestat, judecat şi trimis la moarte. Probabil că era uluită şi deznădăjduită. Era foarte singură, având-i în preajmă doar pe împărătească şi pe trădătorul de Regent, iar acum o fi ajuns la eşafod, strigând furioasă şi deznădăjduită, fără să o asculte cineva.

Am strâns pumnii şi am lovit în uşa caleştii.

— Mai repede! Mai repede!»22 ©

OQO

Un miros greu de mâncare arsă, de sudoare şi de piele încinsă mi-a plutit pe la nas, iar în jurul meu s-a ridicat un vai de zgomote, de înjurături, ţipete şi strigăte ale vânzătorilor de tâiţei şi de trosnete ale lemnelor puse pe foc. Plecasem de la palat şi ajunsesem în apropiere de piaţă.

Am deschis geamul caleştii. în jurul ei se înghionteau mulţi necunoscuţi. Oameni cu pălării de paie, pălării negre şi berete din piele umpleau strada şi ne blocau drumul. Un zid cenuşiu - zidul Pieţei - se vedea în depărtare, învăluit într-un nor de praf arămiu. Eram încă departe de eşafod.

Caleaşca a încetinit.

— La o parte, la o parte! a strigat căpitanul Pei.

Dar caleaşca a încetinit şi mai mult. Nu puteam să stau locului. O clipă de stat pe loc aici era o clipă pierdută.

— Spune-le să se dea la o parte! i-am strigat căpitanului.

— Sunt prea mulţi, Doamnă Strălucitoare, a zis el. Nu se dau la o parte.

M-am uitat la oamenii care ne opriseră-n drum fi mi-a trecu, prin minte un gând. Veniseră să vadă e*ecu| iile. M-a cuprins furia Ştiam ci oamenilor de rând din ora} le plăcea să vadă aţa ceva pierzând vremea în preajma condamnaţilor. Priveau execuţiile cu r> curiozitate înfierbântată, de parcă erau la circ, iar după aceea beau sângele celor ucişi pentru amuzament. Era plin de asemenea oameni prin împărăţie, iar mărirea şi decăderea dinastiilor dinainte Ic hrăniseră curiozitatea şi le sporiseră pofta bolnăvicioasă. Era o boală, o molimă cu rădăcini adânci, care le îngheţase oamenilor mintea şi le roscsc omenia.

— Doriţi să aşteptăm aici, Maiestatea Vrastră? a întrebat căpitanul Pci.

— Nu, am răspuns cu în locul lui Pheasant şi am închis geamul.

Aveam de gând să alerg pe jos până în piaţă, dacă era nevoie, şi
să îi înfrunt (aţă în faţă pe Regent şi pe împărătească. Trebuia să ti opresc, să pun la îndoială judecata lor (ară temei, înainte să apuce să îmi omoare prietenii.

— Trebuie să ajungem la eşafod.

— E primejdios, Doamnă Strălucitoare, a zis căpitanul. Avem cu noi doar douăzeci de gărzi.

La început, nu am înţeles, dar apoi am auzit un vuiet înfundat de afară. Am lăsat din nou fereastra. Oamenii de pe stradă se întorceau spre mine. Unii şuşoteau şi le vedeam faria mocnind în ochi celor de-aproape. Unii strigau ridicând pumnii, scuipaţii zburând prin aer. Mi s-a strâns inima. Spectatorii execuţiilor nu erau decât nişte furnici necugetate, dar cei plini de furie puteau ajunge o gloată primejdioasă. Iar acum păreau primejdioşi.

— Prinţul e nevinovat! Nu s-ar răscula niciodată, a strigat un bărbat.

Un altul a ridicat capul.

— Fang Yi'ai a construit drumuri pentru noi. Asta e o nelegiuire?

___Maiestatea Voastră, cruţaţi-l pe prinţ!

Mă înşelasem. Oamenii veniseră să vorbească. M-am întors spre Plieasant.

— Aud bine?

Plieasant s-a încruntat.

— Ei cred că eu am poruncit să fie tăiaţi?

Am încuviinţat.

— Cred că da. Trebuie să Ic porunceşti să se dea la o parte. Trebuie să trecem.

Poate că izbuteam să trecem cu caii prin mulţime. Cei patru armăsari erau destul de puternici, dar i-ar fi putut răni pe oameni. Pheasant s-a îndreptat.

— Căpitane Pei, porunccşte-le să se împrăştie.

Căpitanul a strigat:

— La o parte, la o parte! Din porunca împăratului!

Un vuiet răsunător s-a ridicat în semn de răspuns. Pumnii zburau în văzduh, iar valurile de voci se înălţau spre cer. Caleaşca a inceput să se clatine, în timp ce mulţimea înainta. M-am clătinat şi am alunecat într-o parte, în braţele Iul Pheasant. M-a susţinut şi m-a prins strâns.

— Nu-ţi face griji. Am eu grijă de asta.

Am dat să răspund, când deasupra capului am auzit un ropot. Ceva lovea acoperişul caleştii. Pietre. Nu aveam cum să ajungem la vreme în piaţa. Unde era Generalul? Nădăjduiam să fi ajuns în siguranţă la locul execuţiei şi să fi dus decretul înainte să fie prea târziu. Afară, vuietul mulţimii era asurzitor, iar caleaşca se zdruncina puternic Am înghiţit greu. Eram atât de agitată, încât abia puteam să suflu.

Căpitanul a strigat ceva, dar vuietul i-a acoperit glasul şi nu l-am auzit. Pheasant a ridicat vocea.

— Ce ai zis, căpitane Pei?

Se răscoală, Maiestatea Voastră!Caleașca s-a clătinat, iar Pheasant m-a prins când am alunccat pe podea.

— Ţine-te!

— Câţi sunt, căpitane Pei?

Spre uimirea mea, vocea lui Pheasant era liniştită.

— Cel puţin două mii. Şi-au... pierdut cumpătul.

Caleașca s-a clătinat din nou. Din spatele ei se auzeau strigătele
speriate ale dregătorilor care ne urmaseră de la palat. Pheasant a deschis uşa caleştii.

— Rămâi aici, mi-a zis şi, înainte să îl întreb ce avea de gând să facă, a ieşit. Oameni buni ai împărăţiei mele! a strigat el şi, pentru o clipă s-a făcut linişte. Vă cer tuturor să vă daţi înapoi două sute de paşi şi să nu mai aruncaţi cu pietrele pe cate le aveţi în mâini. Am venit să cercetez execuţiile care vă îngrijorează şi vă încredinţez că eu, fiul împăratului Taizong, împăratul vostru, sunt aici să fac dreptate.

— Nu îl ascultaţi!

— Ei a poruncit să fie tăiaţi!

— împărăteasa a venit să aducă vorbă din partea lui!

încă un vuiet a urcat, mai puternic decât înainte, iar prin uşa întredeschisă a caleştii am văzut trupurile mulţimii înnebunite încercând să treacă de zidul pe care câteva gărzi îl făcuseră pentru Pheasant. O piatră a zburat prin aer.

Era prea primejdios. Trebuia să se întoarcă în caleaşcă.

— Arestaţi-l pe omul acela! a strigat căpitanul Pei. Să îl ataci pe împărat este o nelegiuire grozavă!

— Stai aşa.

Pheasant a ridicat mâna.

— Nu arestaţi pe nimeni. Lăsaţi-î să vorbească. Vreau să aud.

N-am ştiut ce să spun. Pheasant era un om atât de binevoitor.

Oamenii lui îl amenințau, iar lui tot îi păsa de ei.

— Maiestatea Voastră...

Vocca i-a fost acoperită tic un alt val de strigăte. M-am înfiorat. Phcasant avea nevoie de ajutor. Trebuia să II ajut.

Te rog. ca (ieneralul să citească decretul înainte ca prietenii mei tA fit târâți la gâde.

Am tras aer în piept, mi-am aranjat peruca }i am ieşit din caleaşca. Pentru o clipă, vociferările au fost şi mai puternice, apoi mulțimea şi-a Întors ochii spre mine. Ştiam ce vedeau: o doamnă de la Curte, cu o minunată rochie roşie şi păr lung, negru, cu agrafe din aur şi perle. Eram încredințată că nu mai văzuseră o femeie care să arate aşa. Credeau că eram împărăteasa? Ar fi trebuit să ştie că nu puteam fi ca, din cauza burții mele mari.

— locuitori ai Chang'anului.

M-am inclinat, cu inima strânsă. Când m-am îndreptat, m-am uitat bine la mulțime. Nu erau cerşetori cu haine zdrențuite sau bandiți cu fețele tatuate. Purtau haine pătate, pălării din fetru şi pantofi din pânză, erau oameni obişnuiți din oraş. Teama mea de a fi încolțită de mulțime s-a mai potolit.

— Eu sunt Doamna Strălucitoare şi vă rog cu cerul şi pământul să urmați porunca împăratului nostru. E un împărat drept şi bun. Vă apără pe voi, pe fiii voştri şi pe familiile voastre. El a deschis pieţele, v-a pus de mâncare pe masă şi a pedepsit hoții care v-au furat turmele. Mergeți acasă, uitați de asta, mâncați-vă pâinea, pu- ncți-le un pahar de băutură părinților voştri, jucați-vă cu copiii, vorbiți cu nevestele voastre. Vă aşteaptă. Să nu lăsăm să fie vărsare de sânge azi.

În jurul meu se tăcuse liniște. Oamenii păreau buimăciți, iar dregătorii din spatele caleştii se uitau la

mine cu gurile căscate. Aveau hainele sfâşiate, iar feţele Ic erau mânjite cu noroi şi cu baligă de cal. Ştiam la ce se gândeau. Femeile obişnuite nu vorbeau în mulţime, iar o doamnă de la Curte nu s-ar fi coborât niciodată să se încline în faţa oamenilor de rând sau să îşi arate chipul în faţa lor. Dar aceasta nu era o întâmplare oarecare. Nu înduram să îl văd
pe Pheasant rănit; nu induram să văd pe nimeni rănit în ziua aceea Şi trebuia să ne grăbim. Trebuia să ne scăpăm prietenii.

— Doamna Strălucitoare? Aceea este Doamna Strălucitoare' Feţele furioase din apropierea mea s-au intors şuşotind.

— Fa este doamna budistă, nu?

— Fia construieşte drumuri şi împarte pomeni. F.a e? Ştiau ca îi ajutasem. M-am înclinat din nou.

— Vă rog...

—Te pui în primejdie, a zis Pheasant cu voce joasă, împingând u-mă spre caleaşcă. Să urcăm, acum.

— Dar...

— Uite, Generalul.

Aproape de poarta pieţei. Generalul gonea spre noi, cu pelerina-i stacojie fluturând. în spatele lui era un grup de gărzi imperiale. Strigau, fluturând săbiile. Mulţimea a tresărit. Poate că auziseră de rangul şi de darurile mele, dar, fără îndoială, cunoşteau bine numele Generalului şi aflaseră de curajul lui. Mulţimea s-a dat înapoi, iar în jurul caleşrii n-a mai rămas nimeni.

— Arestaţi-i! a răsunat vocea tăioasă a Generalului, în timp ce oamenii Iui s-au îndreptat spre mulţime. Cu braţele ridicate, gărzile i-au lovit pe cei mai înceţi.

— Arestaţi-i pe toţi! Pheasant striga de lângă mine.

— Lăsaţi-i! Lăsaţi-i!

— Maiestatea Voastră!

Generalul s-a întors spre noi, cu faţa roşie de furie.

— Am venit cât de repede am putut. Răscoală! Cum îndrăznesc[1] Nu o să-i las să scape!

— Fără arestări. E porunca mea. Acum, Generale. Spune-mi tot. Pheasant s-a îngrijit să urc înapoi în caleașcă și s-a întors spre General.

Wein. Daı Kandel

— L-ai văzut pe fratele meu?Da... l-am văzut.

— Nu e prea supărat, nădăjduiesc?

Pheasant s-a aşezat lângă mine şi şi-a şters faţa de sudoare. Mi-am şters şi cu fruntea, privindu-l cu încordare pe General.

— Vino. Să mergem după el. Va fi în afara primejdiei cu mine. O să vorbesc cu unchiul meu. O să ascultc şi o să îi vină minţile la cap. Acum, porneşte. Generale, condu caleaşca iute. Ce mai aştepţi?

Generalul şi-a dres glasul şi a vorbit Încet, pe obişnuiru-i ton rece.

— Maiestatea Voastră, nu cred că c nevoie.

— Ce vrei să spui? Ai zis că l-ai văzut pe fratele meu, nu?

Generalul a încuviinţat şi a spus ceva, dar glasu-i era şi mai jos

şi nu l-am auzit din calcaşcă. M-am aplecat. Îi văzuse pe prinţ şi pe ceilalţi, a zis el, dar erau deja la pământ. La început nu am înţeles, apoi am zărit petele închise la culoarc pe mânecile lui. Partea din faţă a pantalonilor negri era şi ea umedă şi inchisă la culoare.

M-au lăsat puterile. Era prea târziu. Prinţul murise, iar bîaţa Prinţesă Gaoyang era văduvă. îi ruinasem viaţa.

— Oh, Cerule! Oh, Cerule!

— Nu ai dus decretul?

Vocea lui Pheasant suna spart.

— I l-am dat Regentului, Maiestatea Voastră. A fost prea târziu, a zis Generalul, cu chipul lipsit de emoţie. Au spus că prinţul s-a împotrivit din răsputeri.

Prinţul, care nu ridicase vocea niciodată, strigase pentru viaţa lui şi rostise o cuvântare care a mişcat mulţimea, a spus Generalul, iar după el au urmat cei doi fii ai lui, soţul prinţesei şi ceilalţi.

— Fratele meu...

Umerii lui Pheasant au căzut. Râsufiând greu, şi-a întors faţa dinspre General, suferinţa lui umplând caleaşca.

— Câţi au murit azi?

— Opt.

— Spui că opt oameni au trădat?

— Opi au fost executaţi, dar nu pe toţi i-au gâstr vinovaţi de trădare.

Generalul a tuşit.

— linul a Ibst pedepsit pentru adulter. A fost iubitul prinţewi.

— Cum? Ce iubit? m-am holbat la el. Despre ce vorbeşti?

— împărăteasa a găsit-o pe prinţesă vinovată de adulter, cu un călugăr pe nume Biji. El a fost executat aici, sfâşiat: l-au legat de cinci cai şi i-au mânat în părţi diferite.

Generalul a (acut o pauză.

— A fost o grozăvie. Lumea s-a înspăimântat.

Un fior mi-a trecut pe şira spinării.

— Călugărul Biji? A fost mentorul ei. El a crescut-o! Despre ce vorbeşti?

Generalul şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Doamnă Strălucitoare, din câtc-am aflat, împărăteasa a spus că prinţesa i-ar fi dar călugărului o pernă de jad. ca dovadă a dragostei ei, iar slujnica ei a mărturisit că prinţesa se întâlnea cu el adesea, în taină, într-o şcoală religioasă.

— Mincinoasa! Numai minciuni! Nu o credeţi. împărăteasa o urăşte pe prinţesă, din pricina mea. Nu va scăpa cu asta! am gâfâit, furia urcându-mi din stomac.

Generalul s-a uitat la mine. Oh, privirea aceea nepâsâtoare! în clipa aceea, l-am urât. Era puternic cu sabia în mână, e drept, dar, la fel ca sabia, era făcut din oţel şi fără cumsecâdcnie.

— Doamnă Strălucitoare, mai e ceva. După ce-a smuls dovada şi-a auzit-o pe femeie, împărăteasa a hotărât că şi prinţesa era vinovată de adulter şi a pedepsit-o la moarte.

— Ce? Ce ncmcrnică! Nu poate fiice asta! Nu poate, pur şi simplu, să o găsească vinovată pe prinţesă. Vrea să scape de prinţesă! O urăşte, pentru că e prietena mea. Nu poate facc asta! Unde e prinţesa? Unde c prinţesa? Trebuie să o văd acum. Wieasant, du-mă la ca acasă!

Cu greu mai trăgeam aer în piept.

— împărăteasa nu se poate atinge de ea! E o luptătoare. N-are cum să prîmcască hotărârea. Du-mă! Du-mă la ea acasă! Caleaşca nu s-a mişcat, iar Generalul a tăcut.

— M-ai auzit? Du-mă la ea! Vreau să-mi văd prinţesa! Generalul s-a uitat din nou la mine. în privirea lui am văzut

ceva ce nu mai văzusem - ceva asemănător cu mila -, iar semnu-i purpuriu din naştere a tresărit. Dar s-a intors de Ia mine şi s-a aplecat spre Phcasant, şoptindu-i ceva la ureche. îmi venea să II apuc pe General şi să îl fac să se uite la mine, să Îmi vorbească. Doar, cu ani în urmă, îmi spusese că era prietenul tatălui meu şi am crezut că va fi bun cu mine. încercase să mă ajute cândva, oferindu-se să îmi taie picioarele, când crezusc că aveam un cheag de sânge, dar se inşehse. însă accia fusese tot ajutorul lui. De când se întorsese din exil nici nu se sinchisise să se uite prea mult la mine. Bărbaţii cu săbii şi bărbaţii cu vorbele. Erau toţi la fel. Te injunghiau la fel, cu sabia trădării şi Iară milă. N-ar fi rrcbuir să am încrcderc în el.

— Ce este? Ce nu îmi spuneţi?

Generalul s-a tras inapoi, iar Pheasant arăta de parcă fusese pălit cu o bâtă, cu ochii inccţoşaţi şi umerii ţepeni.

— Ce aştepţi, Phcasant? Trebuie să mergem acasă la prinţesă! Phcasart?

Nu s-a mişcar, iar cu l-am scuturat.

— Spune ceva!

A înghiţit, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Lacrimile li alunecau pe obraji, peste bărbie şi pe partea din faţă a robei albe. M-am înfiorat. Dintr-odată, mi-am dorit să nu fi întrebat. Dintr-odată, am nădăjduit să nu îmi răspundă niciodată.

A zis:

— Să mergem acasă.

Am urlat.

Mai târziu, am aflat ce se intâmplase.În noaptea În care cu şi l'hcasant ne-am Intori de la ca» Regentului, împărăteasa s-a Intllnlt cu unchiul ei, care »-a du» II vadă pe Regent şi să pună la calc trădarea lor. Dimineaţa. În timp ce cu legam şireturile capei sub bărbia lui Phcasant, două iute de gărzi din legiunile Păsările de Aur au urmat porunca Regentului şi au năvălit în casa prinţesei, luându-i pe nepregătite pe toţi. Din ccr a plouat cu săgeţi care au pătruns prin ferestrele clădirii pe care Hang Yi'ai o moşrcnise de la tatăl lui. Strigătele slujitorilor au fon ¡năbuşite, dar unii au alergat afară, ţipând. Prinţesa s-a Împotrivit cu străşnicie, dar. în celc din urmă, a fost prinsă, după ce şase săgeţi i-au străpuns picioarele şi pieptul. Până să îmi termin eu plimbarea de dimineaţă şi să mă întorc în cameră, aşteptându-mă să o văd, intrebând-o pe Apricot dacă trimisese vreo vorbă, două gărzi i-au pus un ştreang în jurul gâtului, s-au aşezai câte una de fiecare pane şi au tăsucit funia până când i-a pătruns în gâdej şi şi-a dat duhul.

ANUL 654 D.H. AL CINCILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG

iNCEPUT DE PRiMÂVARÂ »23 ©

OQO

Trecuse o lună de la moartea Prinţesei Gaoyang. Iama era pe sfârşite. Nuferii se ofileau pe Iar, lăsând grămezi de frunze maronii să plutească la suprafaţă, ca nişte cuiburi de păsări distruse. Bujorii se ofiliseră de mult timp, la fel şi trandafirii. Tulpinile lor, odată puternice şi spinoase, fuseseră fie tăiate, fie smulse, iar straturile cu flori, cândva Ioc de joacă pentru insecte, erau acum goale şi peste ele se întindea o pojghiţă subţire de gheaţă, precum o pătură de cenuşă.

În fiecare zi stăteam în grădină, pe o bancă din piatră. Vântul îmi sufla peste faţă şi îmi răvăşea părul neorânduit. Nu mai purtam peruca şi nici nu îmi mai dădeam cu cremă albă sau cu boi roşu-aprins pe faţă. Ştergându-mi lacrimile, am privit spre acoperişul înclinat al pavilionului - locul unde Gaoyang obişnuia să se caţere la pervazuri şi la copacii vlăguiţi din apropiere. Erau tăcuţi şi goi.

Mi-am încrucişat braţele pe pântecul tot mai mare. Bebeluşul dădea din picioare înăuntru, de parcă voia să îmi aducă aminte de el, pentru că, într-adevăr, peste două luni aveam să îmi văd copilul, doar că nu simţeam nicio bucurie. Priveam lacul, înfricoşată şi deznădăjduită. Imi vedeam chipul în el, o doamnă durdulie, cu păr scun, cârc li atârna pleoştit pe umeri. Strălucitoarea mea rorh* roşie era acum neagră, braţele-mi ajunseseră un nor întunecat, ur capul, un glob înceţoşat, prăpădit, plutind pe faţa apei vălurile. ca o carapace de ţestoasă crăpată.

!n lac, nu aveam faţă; în lac, arătam ca o grămadă de ierburi feri rădăcini; în lac, nu eram nimic. Când soarele mi-a încălzit creşteri îi capului, am ridicat privirea spre cer. Razele soarelui erau blânde, dar strălucitoare, orbindu-mă, şi mi-am amintit din nou de prietena mea. Soarele strălucitor. Dar soarele de

deasupra mea venea şi pleca, în timp ce soarele din sufletul meu nu avea să mai răsară vreodată.

Furia mă ardea pe dinăuntru. Voiam să strig. Voiam să blestem. Iar acum soarele mă ardea, mă orbea, lăsând munţi de umbre în faţa mea. !n umbrele acelea apăsate şi cumplite mi-am văzut prietena şi am văzut ultima clipă a vieţii ei, când suflarea nu i-a mai ajuns în piept. Am auzit lângă ca grohâielile crude ale celor care au omorât-o, am auzit ţipătul crescând în plămânii ei, opnndu-i-se În gât, şi am simţit duhul ei aprig luprându-se, zbâtându-se şi. în cele din urmă. luându-şi zborul din trup.

A trebuit să îmi intorc privirea. Nu mai Induram şi îmi bata soarele în ochi, nu înduram să o văd murind în faţa mea, şi totuşi, umbrele n-au pierit. Se legănau, se întindeau, deveneau schimbătoare şi apăsătoare, apoi se transformau într-o stâncă plină de colţuri, care ameninţa să îmi intre în ochi.

Lacrimile îmi curgcau pe obraji. Eu o condusesem pe marginea stâncii. Eu o aruncasem în hiul întunecat. Era vina mea. Dacă ar fi putut vorbi cu mine, m-ar fi învinuit? M-ar fi urât? Da. Mă apărase cu viaţa ei, mă făcuse şi mi simt în afara primejdiei şi să rid, iar eu o răsplătisem cu ştreangul.

Gaoyang era Îngropată cu mama ci, care murise în timpul răscoalei împotriva împăratului Taizong. Mormântul familiei ei, o movilă mică deja plină cu miriapode şi şerpi, era departe de mausoleul fostului împărat, iar înmormântarea ei a fost lipsită de fast. Au luai p»„c dnar câţiva membri ai familiei imperiale, de teamá şi nu se spună că Ic-a fosi milă de o femeie căzută.

I)at soţul el şi Prinţul Ke au avut o soartă mai rea. Trupurile lor au iost lăsate în piaţă mai multe zile, până când Pheasant. nesocotind voia Regentului, i-a poruncit Generalului să le ingroape. Dar asta a fost după

ce sângele s-a scurs pe străzile din piaţă, îmbibând pământul taie şi lipindu-se de tălpile multor oameni, amestecat cu noroi şi baligă de cal. Câteva zile mai târziu, o furtună de nisip s-a abătut asupra oraşului nostru dinspre miazănoapte, acoperind totul cu praf arămiu. Din nou, pământul s-a făcut noroios şi din nou străzile din Changan au devenit obişnuita mocirlă.

Dar, atâta timp cât soarele va fi deasupra mea, ¡mi voi aminti de prietena mea şi voi da socoteală. Voi căuta orice prilej să ¡mi dis:rug duşmanii, chiar dacă asta ar insemna ca eşafodul să fie iar imbibat cu sânge.

Pheasant a jurat să spele numele fratelui său. L-a luat pe Regent la întrebări în legătură cu judecata, dar acesta a fost viclean, ca de obicei, învăluind pricinile fărădelegilor în vorbe despre simţul datoriei şi îngrijorările lui pentru binele împărăţiei.

Ce altceva ar fi putut să facă? întrebase Regentul, dcsfacând braţele. Toate dovezile fuseseră în faţa lui. Mama prinţului Ke, fosta Doamnă Nobilă, fusese fiica împăratului Yang, conducător al dispărutei DLiastii Sui. Cu siguranţă, Prinţul Ke avea de ce să vrea să răzbune moartea bunicului său şi se prea poate să fi uneltit să răstoarne Dinastia ridicată de împăratul Taizong. Chiar dacă prinţul nu îşi adunase armata, orice dovadă de nemulţumire era un semn că s-ar fi pregătit pentru trădare. Iar Fang Yi'ai, fiul Secretarului Fang, îl urăsc mereu pe Regent. Neîndoielnic, şi el avusese de ce să se răscoale.

Pheasant a râs amar.

— Bine-nţeles, dacă vrei să faci un prădător dintr-o oaie, vei învinui oaia că are dinţi să muşte.Cu faţa roşie de furîc, Pheasant a cerul şi sica de vorbi cu oam» nii caic au auzit vorba trădătoare a prinţului, În taverni. Regentul s-a făcut ci nu aude ceicrca, Cancelarul l-a mustrat pe Pheasant ci a uitat de treburile Impiriţici, iar Sccrctarul a chicotii după mâneci.

Niciun dregător de rang mijlociu nu a încercai şi ¡1 sprijine pe Pheasant. S-au dat la o parte în ticcre, iar dregitorii cu rang mai mic, poate prietenoşi, care nu erau în graţiile Regentului sau care nu faccau parte din cercul împiritesei, se temeau şi ei şi stea de vorbi cu Pheasant, cici îşi făceau griji că şi-ar putea pierde locurile sau, mai riu, ci ar putea deveni ţinte pentru impirâteasi.

Pheasant se ducea zilnic cu pumnii stiinşi la Sala Sfatului şi în fiecare zi se întorcea mihnit acasă. Generalul, singurul care încă era de partea lui Pheasant, a venit să îl vadă în gridîni. Cu faţa încordată, ţi-a aruncat pelerina la spate şi a îngenuncheat în faţa lui Pheasant. Făiă să pomenească de Regent sau de ceea ce făcuse, Generalul a aşezat jos sabia de care nu se despărţea niciodată şi a zis simplu:

— Spuneţi-mî un nume. Maiestatea Voastră.

Ar fi tăiat capul oricui i-ar fi cerut Pheasant, mi-am dat scama, şi nu îi păsa ce ar fi făcut Regentul sau Împărăteasa ca să se răzbune. Eram foarte mişcată. Deşi Generalului nu îi păsa de mine, îi era cu totul credincios lui Pheasant.

Pheasant şi-a întors încet capul, cu pumnii strânşi. în el se ducea o luptă; îmi dădeam scama ci era ispitit şi îl lase pe General şi răzbune moartea fratelui siu. Dar Pheasant s-a întors din nou cu faţa spre General şi, cu ochii lucind de lacrimi, a întrebat:

— Crezi că eu sunt tata? Aşa crezi, Generale? Chiar aşa?

— Vi s-au pus împotrivi, Maiestatea Voastri, a zis Generalul. Sfruntarca înseamnă moarte.

Pheasant ţi-a ţf" ochii furios.

Pa, merita să moara. Merită. [Jar nu îmi voi păta mâinile
cu sânge. Nu o voi face! Ridica ţi sabia. Ridică-ţi sabia acum. Atâta timp cât mă slujcţti, nu vei omori pe nimeni. E o poruncă, (ienerale.

Cu obiţnuita-i mască nepăsătoare pe chip, Generalul ţi-a plecat capul ţi a ridicat sabia.

— Da, Maiestatea Voastră.

Pheasant l-a bătut pe umăr, s-a întors ţi a pornit încet spre camera noastră.

împărăteasa ţi-a sărbătorit victoria dându-Ie locuri Ia Curte fiilor Regentului. Fără îndoială, accastă mişcare i-a întărit legătura cu Regentul, iar fiii lui, recunoscători, aveau să o slujească crcdincîoţi.

L-a răsplătit ţi pe unchiul ei, Secretarul, care jucase un rol însemnai în judecata prietenilor mei, şi pe mulţi dimie slujitorii lui, care au primit daruri domncţti. I-a mulţumit Regentului cu ginseng din Regatul Koguryo vcchi de o sută de ani, despre care se spunea că întinereşte şi inzdrăveneşte.

Nu numai atât, dar s-a încredinţat că nimeni de la Curte nu va mai aduce vorba despre judecata pe care noi i-o pregătiserăm sau despre starea Doamnei Imaculate. Nici cererea Doamnei Nobile de a primi în ospcţie familia Doamnei Imaculate n-a primit încuviinţare şi, dacă se întâmpla să pomenească cineva de vreun coteţ sau de lupi, acel cincva primea zece bicc. în scurt timp. nicio slujnică nu mai îndrăznea să bârfească despre nebunia Doamnei Imaculate sau despre ghinionul care se abătuse asupra ei şi a Iui Sujie.

împărăteasa se bucura şi chemase muzicieni la palat, să o amuze. Cu fiul adoptat lângă ea, bătea din palme şi râdea, cerând şi mai multe cântccc.

Sărbătoarea a durat zile în ţir, iar palatul se umpluse de sunetele fluierelor ţi ale ţitcrelor.

Între timp, Regentul, pasămite pentru că era primejdie ca , răscoală să arunce împărăţia în neorânduială, a dat tle veste ci », reveni la Curte. Sănătatea lui se îmbunătăţise şi avea să îţi reia pe deplin slujba ca Regent. A cerut să i se aducă tot la cunoştinţă şi ca el să cântircască şi să încuviinţeze toate decretele, înainte ca ele şi fie trimise dregătoriilor.

Pentru a se încuviinţa că el conducea împărăţia cu mână de fier. Regentul a oprit probele Kcju, rânduiala pe care Curtea o folosea pentru a alege oameni înzestraţi care să slujească împărăţia. Şi-a numit toţi nepoţii de sânge sau prin măritiş drept guvernatori din numeroase prefecturi. Lc-a dat locuri-cheie, precum cea de perceptor ori de judecător, rudelor lui şi ale împărătesei, iar acestea, ta rândul lot, şi-au numit rubedeniile în alte slujbe. În foarte scurt timp, familiile şi slujitorii Regentului şi ai împărătesei erau în toate dregătoriile însemnate din împărăţie.

Bietul meu Pheasant. Nu era în apele lui. Nu îi dăduse Generalului poruncă de răzbunare, dar îl chinuiau trădarea unchiului său şi moartea fraţilor. Era palid, iar pe faţă îi apăruseră pete negre. Bărbia îi era mai ascuţită, ochii îi erau cufundaţi în găvane, iar glasul i se asprise, de parcă gâtul îi ardea, iar sufletul îi mocnea de la fumul vinovăţiei şi al suferinţei.

încă nu avea trcizeceî de ani, dar arăta cu douăzeci mai bătrân. Şi îmi amintea de tatăl lui. Amândoi fuseseră bântuiţi de trecut, deşi împăratul Taîzong fusese mistuit de nelegiuirile pe care le făcuse, în timp ce Pheasant suferea din pricina celor pe care nu le făcuse. Călărea orc în şir prin pădure, de unul singur. Nerăbdător, bitea din pinteni, trigea de friic şi mina calul smucit. Călărea peste dealuri, ajungând la zidurile din spate, se întorcea, zburând peste intrarea în gridini, fări bigarc de seami la slujitorii care îi stiteau în calc, apoi galopa din nou, iar prin gradină răsuna tropotul asur-zitor al copitelor.Uneori, se ducea la locul unde îţi încercase priceperea la tirul cu arcul cu Prinţul Kc. Dar acolo nu călărca şi nu trăgea vreo săgeată. Doar stătea, uitându-se Ia locul pustiu şi ia ţinta din lemn, cu faţa schimonosită de suferinţă.

Seara, a venit să stea cu mine pe banca din grădină. Le-a poruncit slujitorilor să aducă multe carafe cu vin şi le-a băut în faţa focului. N-a vorbit, doar a băut carafa după carafa. Când le-a terminat, a făcut semn să i se mai aducă altele. Cu mult timp în urmă, l-aş fi oprit, îngrijorată de sănătatea lui, dar acum, cu mâna pe burta mea rotunjită, am băut cu el. Am lăsat licoarea tare să îmi alunece pe gât şi să îmi ardă stomacul şi mi-am lăsat capul să se legene într-o ameţeală plăcută.

Noaptea era lungă, cerul - întunecat. Luna atârna în depărtare, acoperită de o umbră palidă, galbenă. Părea bolnavă, neajutorată, precum ochiul unui om pe moarte. Deznădăjduită, a rămas deasupra noastră până când norii au înghiţit o.

Focul pâlpâia în faţa noastră, fumul negru se înălţa şi se subţia, lacul era tăcut, iar apa era neagră precum otrava. Vântul, ca un hoţ nerușinat, ne sufla peste feţe, furându-ne căldura, vocile şi nădejdile.»24 C
0₀0

Am născut la sfârşitul primăverii. O prinţesă, cum mă aşteptasem. Era frumoasă, cu ochi negri, ca două prunc strălucitoare, cu gene lungi precum penele unei lebede negre şi cu pielea trandafirie, gingaşă şi fină. Când mijea ochii, în obraji îi apăreau două gropiţe.

— Prinţesa mea, comoara mea, sufletul meu, grangurul meu micuţ, Oriole[ı] a mea! îi şopteam la urechc.

Oare Gaoyang putea să mă audă?

Fiica mea era puternică şi sănătoasă, spre deosebire de Hong, care fusese bolnăvicios la naştere. Ea plângea îndeajuns de tare, încât să le facă pe gărzile de afară să îşi acopere urechile. Când îi era foame, sugea cu putere şi cu băgare de seamă, punându-şi grijuliu mâna micuţă pe sânul meu, de parcă inii poruncea să nu mă mişc. Când o ţineam, mă prindea de mână şi dădea din picioare cu putere. iar pâtuţul se mişca sub ea. A crescut repede, faţa i s-a rotunjit, braţele i s-au îngroşat.

Mi-era clar că venise pe lume cu un rost. Venise să lupte. Era o
războinică.

Mă jucam cu degeţelele ei, în timp ce stătea Întinsă lângă mine. Erau durdulii şi moi. în câteva luni, va zâmbi fără dinţi şi foarte cutând va Începe să se târască pe picioarele ei puternice. Anul viitor pe vremea asta, va merge şi va cerceta grădina şi palatul şi. pe măsură ce anii vor trece, va creşte, mă va striga drăgăstos, mi se va urca În poală, cerând daruri şi dând

ı „Grangur”, În Ib. englezi (n. rcd.).

porunci, iar eu voi face tot ce doreşte. Îi voi da tot ce va vrea. îi voi indcplini orice dorinţă pe care şi-o va pune în lumina Lunii şi jurasem că voi face orice să fie în afară de orice primejdie, să fie fericită şi să nu-i văd vreodată vreo lacrimă.

Pentru că nu era doar scumpa mea fiică; era mai mult. Era un grangur mândru şi subţire, o pasăre care zbura după propria-î voie. Putea să râdă fară să-şi acopere gura, putea să zboare, în loc să meargă, putea să joace polo şi putea să-ţi ţină soarta în frâu.

Şi va fi prietena mea. Va fi tovarăşa mea, îmi va aduce o nesfârşită primăvară fericită, incurajându-mă cu zâmbetul eî frumos şi liniştindu-mă cu vocea eî domoală. Va merge pe un drum necunoscut mic şi va găsi viitorul după care eu am tânjit. Ea va fi tot ce am nădăjduit eu să fiu şi chiar mai mult.

Dacă Gaoyang ar fi fost aici! Ea ar fi înţeles ce simţeam. Aş fi împărtăşit cu ca bucuria mea. Ar fi văzut duhul ci în acest copil. Iar Phcasant era blând şi drăgăstos cu Oriole a mea. I-a făcut un dar, o păpuşă grozavă îmbrăcată cu o rochie roşie din mătase şi cu o coroniţă aurie. Când a zâmbit, arătându-şi gropiţele, Phcasant s-a uitat la ea cu ochii plini de suferinţă, apoi, fară o vorbă, a ridicat-o şi a strâns-o la piept.

l-am strâns în braţe.

— Oriole a mea micuţă!

I-am pupat degetele.Cele Trei Doamne mi-au trimis daruri în coşuri împodobite cu flori aurii. în ele erau pălării din blană moale, pantofi cu pene, rochii groase şi multe prin Iii ilr pantalonaşi. Ileiurr dintre rlc tu modele complicate, ItiliţlşAiul llml, Irputl, copaci şi peşti.

— 1V ce mi nu venit clilar ele? am lntrcl»at-o pe Aprlcot, tare a adus coşurile În camera mea.

Apoi ml-am amintit de rAndulellle împărătesei cu privire la cel care ieşeau din clădire. Trebuie că nu încuviinţeze cererea doamne lor. Har tăcea parte din obiceiul Curţii şi era o datină să mi caute după naştere şi ştiam ci se dideau în vint dupi copil şi ci le-ar fi plicul să o vadă pe fiica mea. Şi doreau să aibă şi ele copii şi nădăj. duium să izbândească. În iarni, cind ¡1 îndemnasem şi le cheme de mai multe ori, Phcasant Încuviinţase, dai de la moartea Prinţului Kc şi a Prinţesei Gaoyang fusese prea tulburar. Să se culce cu doamnele era. poate, ultimul lucru la care se gindca.

Afară. Chunlu şi Xiayu se jucau de-a v-aţi ascunselca cu Hong. Cele două slujnice râdeau, dar faţa lui Hong era nemişcată. Se fa- cusc mai cuminte de cind se născuse surioara lui, iar uneori era morocănos.

— Oh, au vrut să vină, a zis Apricot. Am văzut că au vrut. M-au ţinut acolo mult timp şi au pus multe întrebări despre prunc. Ce greutate are? Cum arată? A zâmbit vreodată? îi place să doarmă? Voiau să afle totul despre ca. Nu voiau să plec.

— înţeleg.

Am tras un fir dintt-un ghem de lână dintr-un coş. începusem să împletesc, de când stăteam închisă în cameră, după naşterea fiiccî mele. La inccput, am încercat să fac o mănuşă, dar arăta ca o pungă cu cusături strâmbe. Acum, împleteam o pătură pentru Oriolc a mea. Gaoyang ar fi râs de mine, dacă m-ar fi văzut lucrând.

— Şi au întrebat de tine. Doamnă Strălucitoare.

— Spunc-Ie că-mi e bine.

Apricot a dai din cap, iar eu am adăugat:

— Mai au grijă de Doamna Imaculată şi de Sujie? Ce fac?

— Bine. Doamna e ingrijită de doctori. îşi ia leacurile din plante, dar uneori este... nestatornică. De multe ori, Sujie se joacă *u*tqi*. Nu vorbeşte cu nimeni în afară de cele două slujnice ale lui.

Apricot şi-a dres vocea şi a coborât-o.

— Iar cele trei doamne au mai zis...

— Ce?

— Au spus că Ic parc foarte rău pentru prinţesă.

Am simţit o durere în inimă. Am tras mai tare de fir.

— Trimite-le daruri şi spune-le că sunt recunoscătoare că se gândesc la mine şi la copil. După ce va trece prima lună de retragere, voi merge la ele. Poţi să le duci vorba asta acum.

— Bine, Doamnă Strălucitoare.

Nu s-a mişcat.

— Cec?

— Eu... cu...

Apricot şi-a acoperit gura. Lacrimile i-au ţâşnit din ochi.

— Nu vreau să spun asta, dar prinţesa...

Am pus jos acele de tricotat. Voiam să o liniştesc, dar m-am ţinut.

— Să nu plângi de frică. Nu o să îngădui asta.

— Da, Doamnă Strălucitoare.

A dat din cap, ştergându-şi ochii.

— Dar... dar... prinţesa m-a scăpat. Doamnă Strălucitoare, mi-a fost teamă să vă spun...

— Ce vrei să spui?

Şi-a plecat capul, iar vocea ei era atât de joasă, încât a trebuit să mă chinui să o aud.

— Sccrctarul m-a urmărit când v-am luat hainele de la femeia care le spală. Eu... eram speriată. Nu am zis nimic. Voiam doar să plece... dar n-a plecat... iar într-o zi plângeam, când m-a văzut prinţesa. Ea l-a oprit.

Mi-am amintit că Gaoyang pomenise că îi văzuse împreună.

— Te-a supărat?

Măinilc lui Apricot tremurau.

— Nu mai are insemnătate acum, Doamnă Strălucitoare, vă rog... nu fiţi supărată pe mine.

— Nu. Nu sunt supărată pe tine.

Am pus deoparte acele de împletit.

— Ce a făcut? A pus mâna pe line?

Apricot şi-a plecat capul.

M-a cuprins furia. Apricot era a mea, iar bărbatul acela neruşinat îmi necinstîsc slujnica! M-am înuns şi mi-am aşezat mâna pe mâna ei.

— Dc ce nu mi-aî spus?

— Mi-a fost frică, Doamnă Strălucitoare.

— Când s-a întâmplat asta?

Apricot era iscoada mea. Se ducea în multe colţuri ale palatului, iar asta însemna că era în primejdie. A înghiţit greu.

— De câteva ori. când m-am dus să vă iau hainele de la femeia care Ic spală şi când am fost la umblătoare. Nu ştiu cum de m-a găsit mereu... Am încercat să mă împotrivesc, dar... dar...

Am tras aer în piept, să mă liniştesc.

— Mai ştie cineva?

Spaima i-a trecut peste faţă.

— Nu! Vă rog. Doamnă Strălucitoare, nu spuneţi nimănui. N-ar fi trebuit să vă spun. Doar că... mi-e dor de prinţesă, iar acum, că nu mai e...

— Nu te teme.

M-am lăsat pe spate, cu inima bubuindu-mi de furie. Diavoliţa de împărătească îmi gătise animalul de companie şi îmi omorâse cea mai dragă prietenă, iar acum unchiul cî îmi siluisc slujnica.

împărăteasa Lunii

Nu va mai pune mâna
pe tine, Apricot, îţi
promit. Iar dacă
îndrăzneşte să te caute,
vino la mine, ai înţeles

— ?Voi veni, voi veni. Doamnă Strilm Itoarr, vi rog, nu*i spuneţi piiAiului. VS rog tu ierul şi pârnăntul. Ml nu ffie nimic. Nu vreau alic asta. Va 0 foarte supărat. Va...

— Nu ti voi spune. Crede-mă.

• Phcasant plecase încruntat la audienţele din dimineaţa aceea. Chang'an suferea din cauza unei secete, iar Curtea se gândea să facă grăbim ceva.

1 — împăratul nu s-a Întors Încă? I — Voi... voi merge să văd. A — Bun. Anunţă-mă când sosește.

Apricot a şovăit o clipă, apoi s-a Înclinat şi a ieşit din cameră. Paşii ci erau uşori, iar În scurt timp am auzit-o Intrebând-o pe Cbunlu daci pregătise cina. M-am întors spre fiica mea. Dormea, cu obrajii durdulii roz şi cu buzele pline. Şi m-am gândit la ce îmi »pusese Apricot. Ce să fac?

Nu eram pe aceeaşi treaptă cu împărăteasa. O pierdusem pe Frințesa Gaoyang; îmi pierdusem paznicul. Dacă mă voi pune împotriva împărătesei, nu voi putea să mă apăr. Totuşi, trebuia să răspund. M-am ridicat.

Am rugat-o pe Qiushuang să îmi aducă sulul cu *Arta războiului,* pe care îl ţineam în dulapul meu cu haine. Când l-a adus, m-am dat jos din pat şi m-am aşezat la masa lăcuită. Cu soarele strălucind afară, cu vocea lui Hong răsunând prin grădină, cu fiica mea lângă mine, am citit şi am recitit cuvintele maestrului. „în bătălie", spunea el, „fii iute ca vântul; când te odihneşti, măreţ ca pădurea; când ataci, fii precum focul; când stai de veghe, neclintit, precum munţii/ Neclintit, precum munţii.

Câteva zile mai târziu, o furtună de nisip s-a abătut asupra Chang'anului şi a distrus multe livezi de duzi din oraş, iar seceta nu se dădea dusă. Mulţi ţărani au rămas fără casc, iar oamenii de la 281
miazănoapte, din apropierea stepelor, Ia fel ca şi cei din Chang'an, au înfruntai amenințarea foametei. Multe

familii şi-au lăsat casele, cerşind pe străzi sau fugind spre temple, să caute de mâncare. Sute de livezi de duzi au rămas neîngrijite. Inir-o lună, Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase au lămas din nou fără frunze de dud.

Ca de obicei, mănăstirile taoisie i-au alungat pe cei fără adăpost, iar templele şi mănăstirile budiste au fost cele care şi-au deschis porţile şi le-au dat adăpost. M-am bucurat. Cel puţin ceva din ceea ce făcusem dădea roade.

Am inceput să strâng cunoştinţe despre dregătorii de la palat. Curtea avea o sură optsprezece şi vreo douăzeci dintre ei nu erau inrudiţi cu Regentul sau cu împărăteasa Am pus-o pe Aprîcot să afle mai multe despre ei. De când slujeau la Curte? Ce îndeletniciri aveau? Ce le plăcca să mănânce? Care erau virtuţile lor? Care Ic erau slăbiciunile?

Peste puţina vreme, Apricot mi-a spus ceva curios despre dregătorul Xu Jingzong, fostul mentor al Iui Pheasant. în timpul domniei împăratului Taizong, ocupasc poziţia Secretarului, dar era prea înzestrat şi priceput, iar Cancelarul Chu Suiliang devenise pizmaş, şi-l învinuise că a călcat legea confucianisră când primise daruri de Ia ginerele lui turc. Astfel, dregătorul a fest dat afară şi alungat.

Dar dregătorul nu se schimbase după întoarcerea din exil. încă îi plăceau cadourile scumpe, lăfaindu-se în mătase şi jad rar. La şaizeci de ani, era incă îndrăzneţ şi cu vocc puternică. I-am mulţumit Iui Apricot pentru că aflase despre trecutul dregătorului şi mi-am dat scama că aveam nevoie de cineva ca el, un bărbat care ştia ce vrea şi care era gara să pună mâna pe ceea ce îşi dorea şi carc nu îl plăcea pe Regent.

împărăteasa Lunii

La capătul lunii de retragere, am luat-o pe Apricot cu mine şi ne-am dus la biblioteca din Palatul de la Soare-Răsare, unde lucra dregătorul Xu Jingzong. Voiam să îl cunosc chiar eu. împărăteasa 282avea să afle că teşisem din grădină şi li că li călcasem porunca, dar nu îmi pisa. N-avca decit şi mi impicdicc.

Cu slujnicele ţinându-mi umbrelele şi cu Apricot În spatele meu, am trecut peste podurile arcuite şi de statuetele din piatră, de porţile cu intarsii complicate şi de coloanele saloanelor maiestuoase din Palatul Exterior. Drumul mi-a amintit de zilele în care îi slujisem pe împăratul Taizong, iar el se ducea la Sala Sfatului. Dar am clipit şi am alungat amintirea.

Până să ajung la biblioteca imperială din Palatul de la Răsărit, soarele era sus pe cer. O luasem pe un drum mai lung, dar îmi plăcuse şi mă plimb din nou. Mi-am şters fruntea, m-am încredinţat că peruca fusese potrivită bine, şi am intrat în curtea uriaşă din faţa bibliotecii.

Palatul avea trei biblioteci: una pentru Pheasant, una pentru dregători, aflată în Palatul de la Soare-Răsare, şi una jalnică, în Curtea Interioară, pe unde trecusem şi eu, când mă pregăteau să devin Talentată. Mai fusesem la biblioteca lui Pheasant, chiar de multe ori, pe vremea când îi aparţinea împăratului Taizong. Dar nu fusesem niciodată la biblioteca dregătorilor. Era o clădire măreaţă, cu cinci corpuri, aşezată pe o platformă înaltă. Avea obişnuitele streşini albastre arcuite, ţiglă gri, geamuri cu zăbrele roşii şi un clopot marc pe coridor, care era folosit pentru a-î chema pe scribi, în mijlocul clădirii era o tablă orizontală, pe care erau scrise trei cuvinte: *Hong Wrn Guan*. „Casa Marii Scrieri”. Lângă tablă erau trei cuplete cu scris cursiv.

Welna Dai Randel

Am urcat scările şi am găsit un grup de dregători adunaţi pe coridor. S-au uitat curioşi la mine. Unii s-au încruntat, iar alţii şi-au întors privirile. Sc temeau să se amestece cu mine şi să fie în primejdie să devină ţinta răzbunării împărătesei. Nu i-am băgat în seamă şi am intrat în clădire. înăuntru, l-am văzut pe dregătorul Li Yifu, care era într-un grup cu alţi dregători.

— *7m an,* domnule dregitor Li. am «irigat, pe un ton curtenitor.

S-a întors spre mine. cu o pensula de caligrafie **În mini.** iar faţa i s-a înroşit, dupi care s-a înclinat lira tragere de inimi. Deiigur, buna creştere era cea mai buni scipare, cind nu ştiai ce **şi** faci.

— *Zoo an,* Doamni Strălucitoare.

L-am vizut pe Xu Jingzong, dregitor de rangul al cincilea, care cindva notase tilcul ghicitorii mele, stand lingi un vraf de suluri de hirtie.

— *Zoo an,* domnule dregitor Xu.

Am vrut şi vorbesc mai mult cu el, dar erau prea multe urechi în jurul meu.

— *Zoo an,* Doamni Strilucitoare, a rispuns el.

Nu s-a apropiat de mine, la fel ca toţi ceilalţi, dar nici nu şi-a ferit privirea. Apoi, a înclinat din cap, iar asta a fost destul ca să mi facă şi mi simt mai bine. Dregătorul Li Yifii şi-a dres vocea. Firește, avea cel mai înalt rang dintre ei şi nu avea de ales, trebuia să stea de vorbi cu mine.

— Doamnă Strilucitoare, daţi-mi voie, în numele bibliotecii imperiale, şi vi spun bun-venlt. Venirea dumneavoastră ne cinsteşte pe toţi. Cu voia dumneavoastră pot şi vi întreb cum vi pot ajuta în privinţa plăcerii cititului?

Purtarea lui era curtenitoare, ca de obicei. M-am îndreptat spre o masă de scris, în timp ce Apricot a curăţat locul pentru mine.

— Nădăjduiesc că venirea mea nu vi opreşte din însemnata muncă pe care-o faceţi. Dacă nu vă încurc, pot să arunc o privire pe *Tao Te Jing*, a lui Lao Tzu, sau pe *Zhuang Zhou Zhuang*, a lui Zhuang Tzu?

Acelca erau două învăţături de câpătii ale taiosmului. Era mirat. Daci doream să-i citesc pe cei din vechime, puteam oricând şi le pun pe slujnicele mele şi îmi aduci sulurile în cameră.

Voi fi mai muli decât bucuros să vi fiu de ajutor, a m el, Inionindu-se spre dregătorii din jurul lui.

l'n dregător într-o tobă verde i-a şoptit ceva la ureche, iar dregătorul l i s a strâmbat, privirea lui ocolindu-mi. Probabil ci se sfătuiau daci şi îl informeze pe Cancelar, pe Secretar sau chiar pe Regent despre cererea mea, deşi cred ci dregitorul l.i, care avea cel mai înalt rang din biblioteci, putea şi îmi dea voie.

în cele din urmi, dregitorul Li i-a poruncit unui birbat mai tinâr să aducă sulurile de pe un raft şi a desfăcut unul în faţa mea. Am citit cu atenţie, deşi citisem sulurile de nenumărate ori, pe când eram copil. Ca de obicei, am găsit propoziţii doldora de taine ne-desluşite, precum povestea lui ZhuangTzu, *Visul fluturelui.* Se spunea că într-o zi un bărbat pe nume Zhou visase că se schimbase într-un fluture, iar când se trezise, amintindu-şi cât de viu î se păruse, se întrebase: „Un bărbat pe nume Zhou a visat un fluture! Sau un fluture a visat un bărbat pe nume Zhou?”

Povestea era doar o închipuire fără rost, nu spunea nimic folositor, deşi taoiştii o preţuiau. Se putea spune că era miezul taoismului: era o prefăcătorie care nu dădea nicio lămurire sau vreo învăţătură. Ce rost

avea filosofia, dacă nu reușea să lămurească taine care să ofere mângâiere unui suflet rănit? Viața era oricum încurcată, iar taoismul. în loc să ofere o judecată și o cale de urmat, alegea să zăpăcească mințile oamenilor, iscând îndoială și bănuieli, și să ascundă priveliștea fericirii, care ar fi trebuit să fie răsplata cea mai de preț.

Am citit poveștile oricum, iar când ceilalți dregători nu m-au mai băgat în seamă, i-am spus liniștită dregătorului Xu:

— Domnule dregător Xu, cum tălmăcești vorbele lui LaoTzu?

— Doamnă Strălucitoare, îmi parc ră să vă spun că am lucruri mai bune de făcut decât să citesc ce scrie Lao Tzu.

Stătea lângă mine, cu mâinile încrucișate la spate.

— Dc ce? am întrebat mirată şi curioasă. Nu îţi plac cugetările lui?Deloc, a zis el. Yin şi yang. lumină şi Întuneric, cinci elemente, cinci căi şi adevărata Dat), toate ar fi numai bune dac-ar avea vreo noimă.

Mi-a venit să zâmbesc.

— Ei bine, domnule dregător Xu, dacă pentru dumneata nu au
noimă, atunci care îţi e filosofia de viaţă?

— Să trăiesc în splendoare. Doamnă Strălucitoare.

M-a privit cu băgare de seamă.

— A dumitalc care este?

Dregătorul Li Yifu se încrunta spre noi. Era vremea să mă opresc. M-am ridicat. Dar, înainte să mă întorc să plec, i-am răspuns dregătorului:

— Răbdarea, domnule dregător Xu, răbdarea.

Când am plecat de la bibliotecă, am tras aer în piept. La urma urmei, (usese o ieşire bună. Dar încă nu puteam zâmbi, pentru ca nu-mi mai venise să zâmbcsc de la moartea lui Gaoyang. dar poate că urma să simt plăcerea bucurici, în foarte scurtă vreme.

ANUL 654 D.H. AL CINCILEA AN AL

DOMNIEI GLORIEI ETERNE A

ÎMPĂRATULUI GAOZONG

TOAMNĂ »•«

»25 C

OQO

Pheasant părea să se simtă singur, stătea pe o bancă şi privea spre iac. Focul îi lumina partea din faţă a robei, unde diagonii brodaţi păreau gata să îşi ia zborul şi să plutească, iar noaptea era în spatele lui, lăsându-şi degetele întunecate, hrăpăreţe pe părul şi pe umerii săi. I-am aşezat o mantie îmblănită pe umeri.

— E frig aici.
Bea din nou, iar la picioarele lui erau mai multe carafe de vin goale, precum nişte soldaţi pitici.
A scuturat din cap.
— N-are a face.
M-am aşezat lângă el. Nu se zărea Luna în seara accca, iar cerul era învăluit în straturi de nori. Pavilionul abia dacă se vedea, iar copacii învăluiţi în beznă se strângeau într-un zid gros, întunecat. Pheasant era dezamăgit. îi simţeam înfrângerea, iar suferinţa lui adâncă se simţea în jur ca o pânză de păianjen lipicioasă.
în încercarea de a spăla numele fratelui său, vreme de mai multe luni, Pheasant căutase martori ai vorbei care dusese la condamnarea 289
Prinţului Kc. în cele din urma. îi găsise ţi li chemase pentru cerce, ţări. Dar zadarnic. Într-o clipă, martorii spuneau că nu auziseră nicio vorbă de răzvrătire, iar în următoarea plângeau ţi spuneau că nu îţi aminteau nimic.
— Ai jucat polo azi? l-am întrebat pe când mi înveleam În mantia mea Îmblănită.
— Nu.
— Dar tir? Sunt Încredinţată că eţti ţi mai îndemânatic. A pufnit, dând din mână. Am aşteptat o clipă.
— Am auzit că grajdurile imperiale au primit nişte cai frumoşi.
N-a zis nimic. Am oftat.
— Apoi, e cam târziu. Nu eşti obosit? Poate că ar trebui să mergi la culcare. Pheasant.
— Du-te tu. Nu mai stau aici mult timp.
A luat o gură de vin. Am dat din cap, dar nu m-am ridicat.
— Am auzit că ai fost la biblioteca imperială azi.

Mi-am închipuit că deja roată lumea din palat aflase că mă dusesem la bibliotecă şi, desigur, că dîavoliţa de împărătească aflase prima. Dar n-a încercat să mă închidă sau să mă biciuiască. Poate că era sigură că toate încercările melc erau în zadar; poate că doar mă urmărea.

— Am fost.

Am aşteptat să pună mai multe întrebări, dar n-a facut-o. Am urmat:

— Am vorbit din nou cu fostul tău mentor. E un bărbat curios. E budist, ştiai? Bine-nţeles, dregătorul Li Yifu era şi el acolo, cu mulţi alţii,

— Dacă vrei să citeşti, poţi porunci să îţi fie aduse sulurile. Am scuturat din cap.

___Am vrui să mă vadă dregătorii, Pheasant. De asta m-am dus
acolo, ca să mă cunoască mai bine. S-ar putea să avem nevoie de ei, într-o bună zi.

— E degeaba. N-ai ce face.

Pheasant a dat din mână.

— Ştiu că c un plan cu bătaie lungă, dar...

— Nu înţelegi? Nimic nu va schimba lucrurile. Regentul o sprijină. O apără. Nu putem face nimic ca să scăpăm de ca.

Am tăcut.

— Nu se poate s-o urneşti, iar el va face orice doreşte ca. Oricine vine spre noi va fi dat la o parte; oricine se apropie de noi va fi omorât. I-a ucis pe fratele şi pe sora mea! E nemiloasă. Oricât de mulţi dregători vei aduce de partea ta, îi va tăia pe toţi. Nu poţi lupta cu vorbe împotriva unui om crud!

Vocea lui era puternică. Mi-am întors capul spre iatac. Avea să îi trezească pe Hong şi pe Oriole.

— Atâta timp cât locuieşte în palat, atâta timp cât e împărătească, nimic nu va fi de folos. Aşa că nu te osteni, Mei. Nu te osteni.

Şi-a pus mâinile pe genunchi, strângând din dinţi.

— Nimic din ce facem nu poate schimba lucrurile. Nimic. Nimic.

I-am simţit suferinţa. Poate că pentru el era tulburător şi dureros să meargă zilnic la Sala Sfatului, să îi vadă pe oamenii împărătesei râzând şi pe Regent poruncind.

— Nu eşti singur, Pheasant. îl ai pe General.

Pentru o clipă, n-a zis nimic, doar s-a uitat la foc.

— O să ţi-o spun acum, Mei. Dacă nu aş avea sprijinul Generalului, unchiul ar scăpa de mine.

Am înghiţit cu greutate. Vorba aceea era înspăimântătoare, dar poate că Pheasant avea dreptate. Regentul putea face asta cu uşurinţă, căci avea la degetul mic pe aproape toată lumea de la Curte, chiar şi pe moştenitor

— .Tu ştii asia, bine-nţeles; toată lumea ştie. Dar eu nu am ştiut. Nu am ştiut.
Glasul lui Phcasant era amărât.
— Până acum.
Nu induram să îl văd aşa.
— Nu poate scăpa de tine, Pheasant, am zis cu putere. Generalul îţi urmează poruncile. El c de partea ta. Orice li spui să facă el face. Şi-a pus sabia în faţa ta, îţi aminteşti? Ai spus nu. Şi-ar da viaţa pentru tine, dacă ai vrea. Îţi e credincios ţie, nu Regentului.
Pheasant s-a întors spre mine şi m-am întins spre el.
— Acum, spune-mi, s-a întâmplat ceva azi, la Sala Sfatului? Ce te-a făcut să spui asta? Ce te-a înfuriat aşa?
Pheasant şi-a întors privirea.
— Regentul mi-a spus să nu mă mai duc la audienţe. A zis că nu c nevoie. Oamenii lui se vor ocupa de toate treburile. Dar eu sunt împărarul! Eu! Ce sunt cu, dacă nu am voie să iau parte la audienţe?
M-am încruntat, furia crcscându-mi în piept.
— Ce i-ai spus?
— Nimic. Ce puteam să îi spun?
A râs amar.
— Sunt un bărbat slab. Sunt un laş. Sunt bun de nimic! Ar fi trebuit să mă împotrivesc. Ar fi trebuit să îi spun să se ducă el acasă.
A mai băut din vin.
— Dar cu î-am cerut să spele numele Prinţului Kc. A fost fiul unei doamne! Ştii ce mi-a spus unchiul? Mi-a spus să uit de fratele meu şi că ar trebui să chem mai multe femei. A zis că ar trebui să mă-ngrijcsc mai mult de treburile casei, să am mai mulţi copii, la fel ca lata.

Vocea îi era mai puternică, iar furia-i urca primejdios, precum limbile focului. Mi-am muşcai buzele, privind spre foc. Şi mie îmi 292venea şi strig. Regentul era prea lacom. Ce va (ace, daci Pheasant se va împotrivii îl va da jos cu de-a sila?

___Mereu îmi spune despre datoriile mele de fiu. Ştii ceva? Nu

mi **mai** poate păcăli. Toate sunt minciuni. M-a folosit ca şi pună mina pe împărăţie. Şi mereu îl foloseşte pe tata ca să mă îmblânzească, dojenindu-mă mereu. „Un împărat bun Îşi ascultă sfetnicul", zice el. „Amintcşte-ţi vorbele tatălui tău!" Bine-nţeles că îmi amintesc vorbele tatălui meu!

îmi aminteam şi cu spusele fostului împărat:

Cu bronzul drept oglinda, oricine îţi poate schimba înfăţişarea;

cu istoria ca oglindă, oricine poate înţelege mărirea ţi decăderea

unei împărăţii:

cu un om cinstit ca oglindă, oricine poate face deosebirea intre

bine ţi rău.

Pheasant a râs.

— Dar tata doar s-a prefăcut bine, asta e tot. A cusut buzele unui astrolog! Nimeni n-a zis nimic despre asta, nu? S-a prefăcut ci c modest. S-a prefăcut că e bun.

A scuturat din cap.

— Nu a fost un om bun. Mei. Mama ştia, fratele meu mai mare ştia şi el, şi eu ştiam. Dar n-am spus-o niciodată. Acum o spun.

M-au năpădit amintirile. Cum îşi măcelărise fostul împărat fraţii şi nepoţii şi nepoatele şi cum îi silise pe tatăl său să plece de pe tron. Cum o ţinuse pe Jewel

doar pentru el, apoi scăpase de ea cu grosolănie. Am scuturat din cap.
—Tu eşti altfel, Pheasant. Nu eşti ca el.
— Ai dreptate. Nu sunt.
Mi-am aşezat mâna peste a lui. îl simţeam tare ca o piatră, dar fierbinte, de parcă focul îi ardea pielea.
— Eşti un om bun, Pheasant.
— Asta-i necazul.
Pentru prima daiă înţelegeam cum se vedea Phcasam pe el însuţi: avea o inimă buna ţi aceasta era puterea, dar ţi slăbiciunea lui.
— Să mergem la culcare. Eşti obosit.
— Du-te tu! Oriolc plânge.
Am auzit-o ţi cu scâncind uţor, iar pe Hong mormâind, dar nu puteam să tl las pe Phcasant singur. M-am lăsat pe spate.
— O s-o ia Apricot. Rămân cu tine. Pot să-mi pun nişte vin.»
Mi-a întins carafă.
— Mei, aveam douăzcci şi doi de ani când am ajuns împărat, iar împărăţia c a mea de şase ani, dar îţi spun drept, nu pot zice că sunt împărat.
Am băut din vin. Era amar, precum vorbele lui Pheasant, precum acrul, precum tot ceea ce mă înconjura.
— Dar nu mai vreau să trăiesc ca un împărat nevolnic. Voi schimba asta. Fratele meu nu va fi murit degeaba.
A tras aer în piept.
— Mâine voi merge la Sala Sfatului, fie că îî place, fie că nu. O să fac ce vreau.
A ridicat pumnul spre foc.
— Nu mă va împiedica. Nimeni nu mă va împiedica.
Mirată, m-am întors spre el.

Wein. Daı Kandel

— Ce vei focc?

— Vreau ca ca să dispară. Vreau să dispară şi Regentul şi toţi oamenii lui.

Ochii lui Pheasant sclipeau precum vârfurile unor lame, nişte lame care fuseseră călite în suferinţă şi ascuţite de focul hotărârii.

— Voi fi un împărat adevărat. O să îmi iau Sala înapoi.

— Dar cum? Ai nevoie de ajutoare.

A zâmbit cu colţul gurii.

Nu. Nu am nevoie. Acum, termină-ti vinul, Mei. Apoi vom merge la culcare.S a ridicai.

— Vino mlinc cu mine la Sala Sfatului ţi aţreaptă-mi anticameră.

— Decc?

S-a hdreptat spre iatac.

Doar vino.»26 C

OQO

În dimineaţa următoare, mi-am lăsat copiii cu Apricot şi m-am dus la Sala Sfiitului doar cu două slujnice. Nu ştiam ce avea să Iacă Phcasant. dar, de vreme ce Îmi ceruse să merg, voiam să fiu acolo pentru cL Anucamcra era tăcută când am intrat şi toate ajutoarele lui Phcasant dormeau într-un colţ. Nu i-am tulburat. În linişte, m-am aşezat pe un scaun zugrăvit şi am privit în Sală din spatele unui paravan, împărăţia era a lui Phcasant, dar Sala era a Regentului. Toţi oamenii împărătesei erau acolo, unchiul ei, Cancelarul, Regentul. Cei doi cumnaţi ai Iui şi mulţi alţi dregători. S-au înşiruit pe cclc două laturi ale Sălii. Regentul se aşezase pe un scaun aurit, pe un podium, iar lângă el era Phcasant. pe tronul său.

Toţi dregătorii iî vorbeau Regentului. „Cinstite Regent, aşa şi pe dincolo.” Furia îmi mocnea în măruntaie în timp ce-i ascultam. Dar am rămas nemişcată, în vreme ce ci veneau cu dările de scamă Unul a anunţat taxele adunate în luna aceea. Un alt dregător i-a amintit Regentului că venea sorocul celor trei ani pentru împărţirea loturilor de pământ, şi că era vremea să se facă o altă împărţire. Apoi, un alt dregător a spus că se umpluse ţara de monede de cupru contrafăcute.

r r:.....

Nimeni nu a intors capul către Pheasanr. iar el nu a apucat şi puni vreo întrebare sau şi cercetc/e ceva, înainte ca Regentul şi Îţi fi spus părerea. I'irca ci-i era sili şi şadă acolo. Era tras la faţă şi pilăria-i căzuse într-o parte, aşa ci acum şiragul de perle li cidea peste faţa şi-î acoperea ochii, dar ştiam că suferea de dureri de cap. din cauza vinului de scara trecută.

M-am incruntat. Cum plănuia Pheasant să îi alunge pe Regent şi pe oamenii lui? Cum plănuia să ia friiele? Am nidijduit ca audienţele şi se termine repede. în scurţi vreme trebuia şi mi întorc în gridîni, să o hrănesc pe Oríolc. Aliptam. iar sinii mei aveau şi se umfle, dacă nu-î dădeam să sugă în câtcva ceasuri.

Trupul bine clădit al Generalului s-a ivit pe coridor, umbra lui lungindu-se până la picioarele scaunului pe care stăteam. S-a oprit în dreptul meu, ochii î-au căzut pentru scurt timp peste faţa mea, apoi a patrulat mai departe.

— Cinstite Regent, a spus Secretarul, bărbatul care-mi baţjocorise slujnica.

M-am încordat când i-am văzut faţa grasă, rotundă şi unsuroasă.

— Am plăccrea să vă aduc la cunoştinţă că prinţul nostru moştenitor a dat dovadă de o judecată nemaipomenită şi de înţelepciune în treburile împărăţiei. Cum se apropie de unsprezece ani, aş îndemna să i se dea prilejul să înveţe şi mai multe

despre cum se gospodăresc treburile acestea şi să ia parte la audienţe de acum „înainte.

— Ah, şi-a arătat moştenitorul nostru această dorinţă? a întrebat Regentul.

Stătea În stânga Iui Pheasant şi nu îi vedeam faţa.

— Da, cinstite Regent. Moştenitorul nostru este foarte nerăbdător să înveţe.

Atunci vom fi incântaţi de prezenţa Iui

.Moştcnm>rul cm tânăr şi, după cum spunea rânduiala. nu era nevoie să ia parte la audiente până la vârsta de paisprezece ani.

Dregătorii pļi- nuiau deja să îl înlocuiască pe Pheasant. Mi-am muşcat buza de furie.

— Daţi-mi voie să adaug, cinstite Regent, ci Împărăteasa noastră, lăudată fie virtutea sa, a plănuit o marc sărbătoare pentru ziua de naştere a moştenitorului. Este pregătită o întrecere cu bărcile, iar toţi dregătorii pot lua parte la un ospăţ. Ar fi cel mai bun prilej să-l arătăm împărăţiei pe prinţul moştenitor.

Cancelarul a plescăit din buze mulţumit.

— Aşa e, a spus unchiul împărătesei. Mai mult, după ce a cercetat cu băgare de seamă familiile care au fiice de vârsta logodnei, împărăteasa a luat o hotărâre. Doreşte să-i dea de veste cinstitului Regent că al nostru Cancelar, care se întâmplă să aibă o nepoată de o frumuseţe nemaivăzută, a consimţit să...

— Aşteaptă.

Pheasant a ridicat mâna. M-am aplrrar şi am privit cu băgare de seamă. M-am rugat ca Pheasant să aibă grijă. S-a făcut o clipă de linişte.

— Nepoate, a zis Regentul. Acestea sunt treburi ale împărăţiei...

— Unde este împărăteasa? a întrebat Pheasant. E în camera ei? Trebuie să vorbesc cu ca despre o treabă foarte însemnată. Spunc-i să vină în Sala Sfiitului.

Nu i-a răspuns nimeni.

— Nu vine? Bine, atunci. Voi da chiar eu de veste.

S-a întors din nou cu faţa spre dregători, cu o carafa de vin în mână. Voia să-ţi atragă un noian de învinuiri? Să bea în Sala Sfatului era cea mai mare jignire faţă de Curte. Dar ce a făcut apoi m-a uimit şi mai mult.

A răgâit. Tare.

Ochii Secretarului s-au bulbucat, iar Cancelarul a tresărit, cu faţa roşie.

— Împăratul este beat. Luaţi-l de aici. Arc nevoie de odihnă, a fluturat Regentul din mână.

— Nu se mişcă nimeni! E o poruncă, a strigat Pheasant.

— Maiestatea Voastră!

Vecea puternică a Cancelarului a răsunat ca un tunet.

— Daţi-mi voie să vă amintesc că suntem în Sala Sfatului. Iar cinstitul Regent a vorbit...

— Eu am vorbit! Eu! împăratul!

împărăteasa Lunii

— Nepoate.

Vocea Regentului era posomorâtă şi ameninţătoare.

— Dacă ai ceva de spus, acum c clipa.

— Vai, unchiule, cât de îngăduitor din partea ta! îţi voi fi veşnic recunoscător pentru că îmi dai voie. Aşadar, acum voi vorbi. Regentule, dregătorilor, vouă, tuturor celor care slujiţi această măreaţă împărăţie, aş vrea să vă aduc la cunoştinţă că am luat o hotă- rârr începând de ari, împărăteasa Wang, fiică a familiei Wang, nu mai este împărătească. Mă despart de ea.

O tăcere grea, neplăcută s-a lăsat peste Sală.

Am îngheţai. Asta era tot? îi vestea, pur şi simplu? Era prea primejdios! Detronarea împărătesei nu se făcea doar din gură. Ar fi trebuit să se gândească mai bine. Ar fi trebuit să plânuiască totul mai bine!

— După audienţe, voi pune să se scrie un decret. Vor urma toate rânduielile pentru despărţenie, iar ca va fi legiuită. Mâine, toţi oamenii din împărăţie vor afla vestea, iar Doamna Wang va părăsi palatul şi se va duce acasă. Duceţi-vă. Spuneţi familiilor voastre...

— Maiestatea Voastră! a răsunat vocea Cancelarului. împărăteasa este cea mai cinstită, cea mai chibzuită femeie din împărăţie. Este mama prinţului moştenitor, mama împărăţiei. Nu poţi să te desparţi de ea.

Iar cu n-am să scriu un decret fără voia Sfatului înţelepţilor, a adăugat

Welna Dai Randel

Secretarul, unchiul împărătesei.Phcasant s-a întors spre el.

— Nu ţie ţi-am poruncit să scrii decretul imperial, dregătorulr Liu Shi. Nu mai eşti Secretarul meu.

Au bubuit numeroase glasuri.

— Nu trebuie să faceţi asta. Maiestatea Voastră! s-a împotrivit Lai Ji. unul dintre cumnaţii Regentului.

— Pentru ce îl daţi afară pe Secretar? a strigat Han Yuan, un alt cumnat al Regentului.

— Este o nelegiuire!

Faţa Cancelarului s-a învineţit.

îmi bubuia inima. Am început să asud. Parcă priveam la un cal care se lupta cu o haită de lupi şi era uimitor, pentru că îl iubeam şi ştiam cât de nemiloşi erau lupii. Aveau să-l sfâşie, să-l schilodească, şi nu va mai galopa niciodată.

Dar Phcasant a ridicat mâna şi a rostogolit carafa pe jos. Un vuiet asurzitor a umplut Sala..

— Eu sunt legea! a urlat el. Eu, al treilea fiu al împăratului Taizong şi al împărătesei Wcnde, cu sunt unsul zeilor. Aţi uitat? îndrăzniţi să vă puneţi împotrivă?

Tăcerea s-a lăsat din nou peste Sală.

Mi-am fiânr mâinile, uluită de cât de hotărât era Phcasant. Dar îmi era şi frică. Phcasant se juca, în mod limpede, cu focul. O să se ardă. Va suferi tot restul vieţii de pe urma mâniei Regentului şi a împărătesei.

— Dar să te desparţi de împărăteasă! E cu neputinţă! a spus Cancelarul. Este ceva nemaivăzut în istoria noastră. Ce a făcut? Această despărţenie nu va fi primită. Maiestatea Voastră, ştiţi că nu va fi primită! Un împărat înţelept nici măcar nu ar fi avut un gând atât de nelegiuid

Phcasant a coborât de pe podium, a lovit cu piciorul în cioburile carafei şi s-a îndreptat spre Cancelar, scăpându-mi din ochi. M-am ridicat, iar genunchii mi s-au lovit de scaun. Am gemut de durere.

Slujnicele »-au repezit «A mă ajute. I.c-am făcut semn «ă plece. Dar Regentul s-a ImorN spre anticameră. Ştia ci eram acolo.

— Ai grijA ce spui, Cancclare, »-a auzit diri Sală vocea lui Pheasant. Răbdarea mea nu c nesfârşita.

Dregătorul lipsit de minte ţi-a întors capul.

— Doar n-o să tac din gură în cea mai caraghioasă clipă din viaţa împărăţiei. Maiestatea Voastră c fermecată! Aţi lăsat-o pe rârfa aceea să vă şoptească la ureche prea multe vorbe haine. Vedeţi? Femeia aceea vă otrăveşte. Vrea .să fîc chiar ca împărăteasă!

Am rămas nemişcată, deşi unghiile mi-au intrat adânc în rama paravanului. Cât ai clipi, îşi împrăştiasc minciunile răutăcioase. Din acea clipă, aveam să fiu cunoscută drept târfa care îi şoptise împăratului vorbe haine. Aveam să fiu cea care îl ademenise în patul ci şi care uneltise să o dea jos pe împărăteasă, să îi poată lua locul. Şi cel mai caraghios lucru era că nimeni nu va şti ce diavol de femeie era. de fapt. împărăteasa. O pusese la cazne pe Doamna Imát ulară şi o omorâse pe Prinţesa Gaoyang, sora lui Pheasant, cea mai de încredere prietenă a mea!

Pheasant s-a aplecat.

— Am fost bun cu tine, Cancclarulc. Nu m-a stânjenit prostia ta. Dar ajunge. Nu voi mai îngădui aşa ceva. Prostcrncază-te de trcizeci de ori şi căieşte-te sau îţi voi tăia capul.

— Nepoate, s-a auzit vocea Regentului, grea şi ameninţătoare.

— Nu am nevoie de sfatul tău, unchiule.

Vocea lui Pheasant era liniştită.

— Acum, hotărăştc-te, Cancclarulc. Te înclini sau capeţi pe-deapsa mea.

Picioarele Cancelarului tremurau de frică sau de furie, nu îmi dădeam seama. Şi, după cât era de îngâmfat, mă îndoiam că avea să îşi ceară iertare. Şi, întocmai cum mi-am închipuit, a zis:

— Datoria mea este faţă de tatăl tău.

— Generale! a strigat Pheasant. Dă-mi sabia ta.Da. Maiestatea Voastră.

Generalul a intrat tn Salon. Stând lângă Pheasant. ţi-a scos sabia din teacă şi i-a tnmânar-o. îşi mai oferise sabia lui Pheasant, dar el n-o primise, insă acum a luat-o cu amândouă mâinile şi a ridicat-o deasupra capului. Cu braţele neclintite, cu chipul nemişcat, s-a aşezat în faţa Cancelarului.

Nici nu răsuflăm. Chiar avea de gând să o facă! Va vărsa sânge în Sala Sfatului! Cu mâinile lui!

— îngenunchează! a poruncit Pheasant cu glas tăios şi puternic.

Cancelarul tremura. S-a întors spre Regent, dar înainte ca acesta să poată spune ceva, Pheasant l-a lovit cu piciorul pe Cancelar, iar bărbatul fără minte a căzut.

— îngenunchează!

— Mă dau eu singur afară! a strigat el.

Pheasant nu s-a mişcat.

— Mă dau cu afară, a zis bărbatul din nou şi şi-a aşezat pe jos tăbliţa din fildeş.

— A fost uşor, nu-i aşa? Dragul meu fost Cancelar. Primesc cu bucurie. Pheasant a impins tăbliţa cu piciorul. Dar nu asta ţi-am poruncit.

Ochii lui Chu Suiliang, ochii lui tulburi, care semănau cu go-goşile stricate de viermi de mătase, din care nu avea să iasă vreodată vreun fluture, se uitau încolo şi incoace, cu deznădejde. Apoi, într-o clipă uimitoare, s-a uitat în jos la mâinile lui goale, iar chipul i s-a prăbuşit. încet, a îngenuncheat şi a lovit podeaua cu capul. Din nou şi din nou. De treizeci de ori. Când a sfârşit, pălăria îi căzuse, iar sângele i se scurgea pe frunte. Dregătorii din apropierea lui îl priveau uimiţi, cu ochii mari, cu gurile căscate, iar cei din partea din spate a Salonului, care nu erau rude cu Regentul, se foiau de pe un picior pe altul şi îşi făceau semne din cap. Mi-am dat seama 302■ A dtegitorll ateia, are trebuie ci «oferiseră din cau» (Cancelarului În ultimii ani, rtaii mulţumiţi «ă îl vadi pedepsit. Aşa e mal bine, bătrâne.

Plieasam ţi» Usat sabla În jo». încordarea din glas i «-a stins ţi tocmai când am crezut ci sfârşise a Intlrcptat sabia spre Secretar: Acum, rândul tiu, dregitorulc I.lu Shi.

— **Nepoate!**

Regentul s-a ridicat În picioare pe podium. Pheasant s-a întors brusc. Aruncindu-ţi spre spate mlnecile lungi, s-a Îndreptat citre Regent, cu fiecare pas apăsat ţi greu răsunând În Sala cea largi. Apoi s-a oprit În faţa lui, s-a aplecat ţi i-a zis încet:

— Stai jos, unchiule. Nu c nicio grabă. Mă voi îngriji de toată lumea.

Glasul li era liniştit, puternic, plin de înţelesuri ţi de hotărâre. În Sală era atât de linişte, de parcă toţi bărbaţii încetaseră să răsufle. Mi s a strins inima de spaimă. Niciodată nu mî-aţ fi închipuit că Pheasant, urmaşul tatălui său, bărbatul care îi iubea şi îi preţuia pe cei vârstnici, ar îndrăzni să îşi ameninţe unchiul în felul acela.

— Nepoate!

— N-o să-ţî spun de două ori, unchiulc.

Ridicând sabia, Pheasant a lovit scaunul pe care stătuse Regentul. Fierul tare a izbit scaunul. S-a auzit un ecou adânc, răsunător. O dată. Dc două ori. De trei ori. Iar când s-a oprit, sunetul incă se mai auzea, tăios, dar şi puternic. Regentul a rămas neclintit, de parca fusese străpuns de sabie. Strângând din dinţi, a zis:

— Este unchiul împărătesei.

— Nu.

Pheasant a scuturat din cap.

Wcin. Dai Randel

— Am spus limpede. Femeia aceea nu mai este împărăteasa.

— Nu te vcî purta atât de nesăbuit!

P.ieasant s-a întors, neluându-l În seamă.

— Generale! Ţinc-I pe Secretar. Îi voi (ăia capul, dacă se Impo. trivcştc să se prosterneze!

Generalul a răspuns şi s-a aruncat spre Secretar, care a strigat s-a intors să fugă, dar s-a împiedicat, zgâriind cu mâinile pe podea Generalul l-a apucat de robă şi l-a izb t de o coloană. Chipul Regentului era uluit. Şi-a azvârlit mânccilc în spate şi s-a năpustit spre intrarea Sălii.

Tremuram. Nu puteam să vorbesc. Nu puteam să răsuflu. Asta era tot? Pheasant izbutise să-i înspăimânte pe dregători? Avea să îşi reia locul? Dar mi-am dat scama că nu se terminase, pentru că Regentul ajunsese în prag. Nasul lui ca de vultur părea mai încovoiat ca niciodată A făcut semn cuiva e pe coridor. Jn gardian a alergat spre el, iar Regentul i-a şoptit ceva la urcche. Gardianul a dat din cap. s-a strecurat după coloane şi a dispărut pe poartă.

înainte să mă pot mişca, de afară s-au auzit paşi răsunători, iar în Sală intrară mai mulţi bărbaţi în pelerine roşiatice. I-au dat la o pane pe dregătorii din apropierea uşii şi au năvălit înăuntru. Gărzile Regentului. M-am ridicat, cu inima galopând.

— Pheasant! am srrigat, ca să îi dau de veste.

— Voi toţi! Opriţi-vă la cincizeci de paşi! Cincizeci de paşi!

Generalul s-a aruncat spre Pheasant, ca să îl apere, i-a luat sabia din mâini şi a indreptat-o spre gărzile care se apropiau.

— Vă porunccsc să ieşiţi. Afară! Acum! a strigat Pheasant. Toţi!

Dar nu l-au ascultat, iar unul a ţâşnit în faţă. cu sabia scoasă. Generalul s-a rotit, l-a lovit cu cotul şi-a înfipt sabia în pieptul bărbatului. Un altul a înaintat. Generalul s-a răsucit şi l-a lovit cu piciorul. Deodată, mai mulţi bărbaţi au năvălit în Salon, iar dregătorii strigară, alergând spre colţuri.

îmi frângeam mâinile cu incordarc. Generalul nu va izbuti să se lupte singur cu gărzile. Unde erau oamenii lui?

— Doamnă Strălucitoare! s-a auzit o voce din spatele meu.

Era o femele, una dintre slujitoarele lui I'heasant, cea drăguţă, cu (aţă rotundă.

— Vin nişte gărzi.

— Spre noi?

împărăteasa Lunii

A dat din cap, tremurând.

— Ce să facem, Doamnă Strălucitoare? E Îngrozitor. Ce facem?

Ştiau că cu eram acolo. îmi vuia capul şi citeam frica pe chipul ei şi pe feţele celorlalte. M-am ridicat, încercând să rămân liniştită.

— Ferecaţi uşile. încredinţaţi-vă că nu intră nimeni în anticamera asta. Haideţi. Acum!

în clipa în care slujitoarele au ferecat uşa, de afară s-au auzit lovituri puternicc. Inima îmi galopa de frică. Anticamera avea două intrări: una care dădea pe coridor şi cealaltă în Sala Sfatului, unde erau Phcasant şi Generalul. Noi inchiseserăm intrarea dinspre coridor şi, atâta timp cât gărzile nu treceau de General, nu puteau ajunge la mine. Dacă. totuşi, ajungeau, totul era pierdut.

Strigătele din Sală au devenit mai puternice. încă un pâlc de Păsări de Aur trecuse pragul, împingând gărzile în marginea Salonului. Mi-am dat seama că erau oamenii Generalului. Iar gărzile, copleşite, strigau şi se retrăgeau încct spre coridor, apoi fugeau.

Generalul a poruncit să le ia urma şi toţi oamenii lui au ieşit în fugă din Sală. Paşi grei răsunară pe coridor, iar cineva strigă de durere. După o clipă, spre marea mea uşurare, sunetul paşilor s-a stins, bătăile în uşa anticamerei s-au oprit, iar pe coridor se făcu linişte.

Am trecut pe partea ccalaltă a paravanului, cu picioarele tremurând, în Sală, Pheasant se prăbuşise pe tron. Şi acolo era linişte. Mulţi dintre dregătorii Regentului, nu numai Cancelarul şi Secretarul, se făcuseră nevăzuţi. Cei care nu erau rude cu Regentul şi cu împărăteasa stăteau acolo tăcuţi, cu feţele lungi. S-au intors spre Pheasant. aşteptând. Pheasant s-a îndreptat şi a ridicat capul, să se uite la dregătorii din faţa Iui.

Puteţi pleca acasă, dacă doriţi.Au şovăit fi s-au apropiar de tron. Deşi tremurau. K uiu ” in Phcasant uimiţi fi cu preţuire.

— Maiestatea Voastră.

Fostul mentor al Iul Phcasant, îndrăzneţul dregător Xu Jingznng s-a înclinat şi, cu voce răguşită, a strigat din nou:

— Maiestatea Voastră!

Şi mai mulţi dregători au venit în jurul lui.

— Maiestatea Voastră!

S-au înclinat în faţa lui. strigând toţi:

— Maiestatea Voastră!

Phcasant s-a uitat la ei uimit. Pentru o clipă, a rămas tăcut, mâinile lui strângând tare tronul. Dar strigătele au devenit mal puternice, umplând Sala cu un val neştirbit şi proaspăt de veneraţie şi uimire.

— Maiestatea Voastră!

Phcasant a ridicat mâna şi, cu o mişcare de stăpân, cu palma ridicată spre Ceruri, a zis:

— Ridicaţi-vă, dregătorii mei.

i

Mă simţeam ameţită. Vederea îmi era înceţoşată, iar rochia îmi era leoarcă de sudoare. Dar eram fericită pentru Phcasant. Niciodată nu aş fi crezut că va uita de dragostea şi de preţuirea pentru unchiul lui şi că avea să-l ameninţe. Era foarte primejdios, dar Phcasant izbutise, cu furia şi cu stăruinţa-i neobosite, să facă totuşi ceva de negândit: să dea de veste că se despărţea de împărătească. Ba chiar mai mult, îşi regăsise puterea la Curte.

Mai târziu, după ce dregătorii au plecat din Sală, m-am dus la Pheasant

— Pheasant?

S-a întors spre mine. Şi-a curbat colţurile gurii, iar ochii îi erau ciudat de strălucitori.

Ai văzut?Vocea lui era blândă şi am înţeles cât de greu trebuie să-i fi

fost să strige la unchiul lui şi să fluture sabia aceea.

— Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

— Era singura cale.

S-a uitat la Sala pătată de sânge. Erau bălţi pe jos şi pete roşii pe coloane.

— în toate lunile astea m-a chinuit furia că au putut să le facă aşa ceva făcut fratelui meu şi surorii mele. M-am întrebat ce să fac. cum să scap de ea, cum să scap de unchi şi să îmi recâştig locul la Curte, fără vărsare de sânge. Era cât pe ce să îi poruncesc Generalului să pună el capăt, cu sabia.

— Dar nu ai facut-o.

I-am atins braţul. Şi roba lui era pătată cu sânge şi udă de sudoare.

— Sunt mândră de tine. Şi tatăl tău, şi Prinţul Kc ar fi mândri de tine.

Acum, moartea prinţului era răzbunată, la fel şi cea a Prinţesei Gaoyang. Pentru prima dată de la moartea ci, am simţit că s-a ridicat un nor de tristeţe şi din nou totul mi se arăta luminos.

Pheasant a oftat.

— Nu s-a terminat.

— Ce plan ai?

S-a întors spre un slujitor de lângă el, a luat două pahare şi mi le-a întins.

— Voi urma rânduielile pentru despărţenie. Apoi, ea va părăsi palatul şi nu voi mai avea de-a face cu ca. Şi voi da de veste că unchiul se retrage. La urma urmei, e bătrân. Dc fapt, voi scrie chiar eu decretul şi i-l voi trimite.

Părea încrezător, de parcă întinerise.

— Va consimţi?

Oh, după ziua de azi, cred că va consimţi bucuros. Nu mă mai

poate folosi.A dac din mână.

— Ai văzut feţele dregătorilor? Şi ei îl vor plecat.

— Da.

Şi vor fi mai mult decât bucuroşi de retragerea Regentului, judecând după cum primiseră plecarea Cancelarului. Şi, odată Regentul retras, cu înlăturarea Secretarului şi plecarea Cancelarului, toate firele puternice care-au ţesut pânza de păianjen a împărătesei aveau să fie tăiate. Va fi singură. Chiar cacă se împotrivea despărţirii. nu putea să o oprească.

Pheasant a ridicat paharul.

— Pentru ziua de mâine. Va fi o nouă zi. Voi avea sprijinul dregătorilor mei şi îmi voi conduce împărăţia ca un împărat adevărat.

Vocea lui era sigură şi puternică, precum cel mai frumos cântec pe care îl auzisem de mult timp. Am băut vinul. Mă simţeam ameţită. Vedeam cum o strălucire blândă, aurie, din Sală învăluia coloanele, drapelele, scaunele şi pe oamenii prezenţi, prccum o pictură plină de culoare de pe-un zid. O fântână de poezie s-a deschis în mine, poezie care cânta victoria şi visele.

Când a venit vremea ca eu şi Pheasant să plecăm, am ieşit pe coridor, unde Generalul stătea ca un stâlp, cu ochii ţintă asupra întinderii grozave din faţa lui. în apropierea podului care se vedea în depărtare, oamenii Generalului încă se luptau cu doi dintre oamenii Regentului. Şi. chiar în timp ce mă uitam la ei, oamenii Generalului şi-au înfipt săbiile în inimile oamenilor Regentului, cate s-au prăbuşit la pământ.

Dar mi-a trecut prin minte un gând. Regentul avea mulţi prieteni printre gărzile Păsărilor de Aur, iar oamenii aceia erau doar câţiva dintre ei. Avea să se supună şi să plece? Şi împărăteasa: trebuie să fi aflat despre despărţenie. Nu avea să se lase bătută. Avea să muşte şi avea să muşte râu.

Oare fantâna de poezie care se deschisese în mine va scuipa lacrimi, lacrimi care ne vor cuprinde pe toţi?

Mi-am simţit mâinile reci.9 27 O

OQO

Era aproape amiază când am ajuns în grădină. Prin uşa dcschisă a caleştii. am zărit un vultur marc pe zid, rn aripile întinse şi rapid negru întors spre mine, iar apoi, de parcă ar fi văzut destul şi-ar fi terminat treaba, s-a înălţat spre cerul ccnuşiu. Am clipit neliniştită. Era doar un vultur, dar de ce mă simţeam de parcă aş fi privit drept în ochii bulbucaţi ai tigrului care îl omorâse pe tata, cu mulţi ani în urmă?

Cao, unul dintre gardieni, a îngenuncheat şi m-a ajutat să cobor din caleaşca. Iar celelalte gărzi şi-au plecat capetele când am trecut. Nu eram încredinţată că auziseră despre alungarea împărătesei. Cu faţa încinsă din cauza vinului, m-am îndreptat şi l-am urmat pe Phcasant în grădină.

Era pustie şi tăcută.

— Unde c toată lumea? am întrebat, privind în jur.

Acum aveam douăsprezece slujnicc şi dădace. Unele dintre ele ar fi trebuit să bage de seamă că sosisem.

— Poate că se joacă dincolo de lac.

Phcasant s-a Îndreptat spre Iatac, cu paşi nesiguri. Ţiune prea mult. Amindol băuscrăm prea mult.

-— Mă întind un pic.

Ani dat din cap. Aş fi vrui să-l urmez, dar îmi era dor de Oriole a mea; nu părea să fi fost cu slujnicele. Nu o mai părăsisem pentru arăta vreme şi eram atât de obişnuită să o ţin În braţe, Încât îmi simţeam braţele goale fără ca.

— Nădăjduiesc că slujnicele i-au dat să mănânce.

Tocmai atunci l-am auzit pe Hong ţipând de dincolo de copaci. Inima mi-a tresărit. Părea Înfricoşat.

— Nu-ţî face griji, draga mea. O fi văzut vreo broască.

Pbcasant a desebis uşa camerei.

— Lasă-mă să arunc o privire. Mă întorc indată.

M-am întors. Phcasant a dat din mână şi s-a făcut nevăzut În iatac.

— Hong! Apricot!

Am pornit pe cărarea carc ducea la crângul de dincolo de lac. A trebuit să mă opresc din când în când, să mă ţin de peri, pentru că eram ameţită de la vin. Dar eram îngrijorată. Hong a ţipat din nou. Mî-am ridicat fusta şi am urcat dâmbul cât de repede am putut. Ce se întâmplase? Îi făcuse cineva ceva? Venise împărăteasa să li facă rău?

Până să ajung în vârful dâmbului, gâfaiam. Acolo, l-am văzut pe Hong

îmbrăcat cu o tunică roşie sclipitoare, lângă un pârău, cu Apricot şi celelalte slujnice. Ncmcrnica de Împărătească nu se vedea pe nicăieri.

— Hong! am strigat uşurată.

— Doamnă Strălucitoare!

Apricot s-a întors spre mine.

— Aţi venit!

Părea încântată.

— Aici eraţi. Ce faceţi?

Răsuflăm greu, bucuroasă să îmi văd băiatul la fereală, cu slujnicele melc.

_____|1c ce Hong? Unde c Oriolc a mea cea mici?

_____Oh, doarme în camcri.

— Ah.

Am dat din cap şi l-am luat pe Hong.

— Ce ai în mâini? De asta ţipai?

Mi-a arătat. Un pui de broasci ţestoasă Dintotdeauna fusese vră- jît de ţestoase. Odată îmi spusese că o ţestoasă vorbise cu el şi că parcă vorbise Prinţesa Gaoyang. Mă duruse să aud asta. Hong o iubise pe prinţesă şi întreba mereu de ca. în primele zile după ce murise.

— înţeleg. Foarte frumoasă ţestoasa. Nu c de mirare că crai atât de bucuros, i-am zis. I-ai dat de mâncare copilei, Apricot?

— 1-a dat Chunlu, a spus Apricot. Eu l-am dus pe Hong la doctori.

— De ce?

Am pipăit mâinile băiatului.

— A avut fierbinţeală mai devreme, Doamnă Strălucitoare.

— Fierbinţeală?

Mi-a părut rău că nu fusesem acolo când avusese nevoie de mine. Dar Hong râdea şi ţipa de plăcere, în timp ce ţestoasa i se rostogolea în mână.

— Şi ce au zis doctorii?

— Au zis că c de la vreme Trebuie să ţinem uşa închisă când doarme.

— A dormit azi?

— în braţele melc.

Eram bucuroasă. Cel puţin dormise un pic.

L-am auzit pe Pheasant strigându-mă. I l-am dat lui Apricot pe Hong.

— Adu-I la mine când termină cu ţestoasa.

Am simţit o durere în piept. Mi se scurgea laptele. Venise vremea s-o hrănesc pe Oriole.

Bine, Doamnă Strălucitoare.Apt li ui a înghiţit }I < 0 lnni|ll Iu laţA IiuA obişnuia •< tr Imlm |utrzr »Aml era titlhuiiilA.
Iivhuic sA vA «pini tcvs, Doamnă StrAlutltiiure.,. Nu r tu semnat, crai. Am din ilin mAnA.
Atunci spunc-ml mul\Ai/iu, Aprlcot. Al griJA de I lung ţi Incrcdinţcază-te că nu cade În pArAu şi nu ic loveşte.
— Par... Doamnă Strălucitoare... doar...
(¡laşul lui Pheasant s-a auzit din nou. l'Aica tulburat.
— Mai târziu, Apricol.
M-am grAbit spre |hiiccA
— Trebuie să plec acum.
Am ajuns repede în iatac şi am împins uşa. înăuntru era cald, iar focul ardea. M-am bucurat, pentru că Oriole putea răci uşor. dacă nu eram cu băgare de scamă.
— Ai avut dreptate, Pheasant, era doar o ţestoasă. Am fost foarte îngrijorată, ¡-am zis.
Picioarele mi s-au lovit de unul dintre căluţii din lemn ai lui Hong şi m-am aplecat să îl ridic.
— Ce este? Dc ce m-ai strigat aşa? Am alergat până aici. S-a trezit Oriole? A vomitat pe tine?
— C... ce?
Pheasant stătea lângă patul unde dormea fetiţa.
— Nu... adică de vomitat... Şi, da... c...
— Atunci ridic-o. Nu sta acolo aşa.
Pheasant se prăpădea după Oriole, dar, dacă se murdărea sau îşi uda mâna, se purta de-aî fi zis că barbarii ne atacaseră Marele Zid.
— Am crezut că ai văzut o stafie, de m-ai strigat aşa.
Pe jos, lângă căluţii lui Hong, era păpuşa cea mai dragă a lui Oriole, îmbrăcată cu o rochie galbenă. Avea obraji rotunzi şi părul împletit precum urechile de iepuraş. Un alt dar de la Pheasant. „betele au nevoie de păpuşi", zicea el mereu. Am ridicat şi păpuşa şi am pus jucăriile în 312
dulap. Slujnicelc ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ele, nu să le lase pe jos, dar nu puteam să le învinovăţesc. Să cuicţi camera, cu doi copii mici, era o treabă fără sfârşit. Chiar şi o slujnică avea nevoie de un răgaz.
— Eu... cu...
Era ceva ciudat cu el. M-am întors spre el.
— Te simţi bine?
— Da.

A tresărit, de parcă adormise, iar cu îl trezisem.
— N-am nimic... Dar Oriole... Nu ştiu... cred... cu... nu ştiu... Mei... Trebuie să... E...
Un gând de nerostit şi înfricoşător şi-a croit drum prin mine.
— Ce vrei să spui?
L-am dat la o parte şi m-am uitat în pat. Lumina din cameră era slabă, din cauza fumului de la foc, dar am văzut-o pe Oriole îndii:>ă sul» pciua biodaiă, cu ţapul ¡»tors J»prc perete, obrazul ci atingând pătura pe care i-o împletisem.
— N-are nimic, vezi. Pheasant? Stai să o iau.
M-am aplecat şi mi-am strecurat mâna sub ca. îi spusesem lui Pheasant de multe ori să-i sprijine capul copilei, când era mai mică, dar acum. că avea aproape şase luni, eram încă obişnuită să fac la fel.
— Nu o ridica.
Pheasant părea deznădăjduit.
— Nu...
— De ce nu?
Mi-am ridicat fiica. Acum îi vedeam faţa. Ochii ei negri, larg deschişi, se uitau ţintă la mine.
— Cârd te-ai trezit, fctiţo?Ţi-e foame, Oriole scumpă? Vino... Suflarea mi s-a oprit în gât. De obicei, îşi întorcea capul, în clipa

în care îmi auzea vocea. Dădea din picioare, din braţe sau chiar strângea din buze şi bolborosea, încântată că urma să sugă. Nu şi în ziua aceea. Nu şi-a întors faţa spre mine, nu a dat din picioarc. 313N-a bolborosii. Capul li era Inci Inton spre perete, braţele pe lângă trup. Nu fii cea nimic.

l-am întors capul spre mine. Arăta altfel. Era cumva mai grea fi nemişcata. Pielea i se albise, ca o ceară de lumânări, de parcă duj- nica o dăduse cu pudră, şi ceva nu era firesc tn privirea ci. Se uita ţintă la mine, lntr-un fel ciudat... Ochii aceia... Se uitau la mine, dar nu mă vedeau... Ochii aceia... Erau ai ei. dar nu păreau să fie ai ei... Am clipit o dată, apoi incă o dată. Cineva m-a prins de braţ.

— Mei...

Pheasant avea lacrimi în ochi.

— Ce e asta? Pheasant? Ce se întâmplă? Ce e asta, Pheasant?

— Mei...

— Nu înţeleg.

Am pipăit mâna fetiţei, care ieşise de sub mânecă. Rece. I-am pipăit picioarele. Reci. Am strâns-o la piept. Nu s-a mişcat. M-am înfiorat, apoi m-am înfiorat încă o dată.

— Nu pricep...

O hrăniseră, îmi spuseseră Iar dimineaţă supsese. Râgâise tare, dând din mâini şi din picioare, din picioarelc ei puternicc, lovise cu ele în pat. Apucase jucăria lui Hong. Şi... focul ardea! în cameră era cald. Ar fi trebuit să fie caldă!

Pheasant plângea smulgându-şi părul, strigând ceva, dar nu înţelegeam o vorbă. Simţeam că îmi crapă capul. Un zid de întuneric mă învăluia, iar pământul se ridica şi se scufunda, ca un cântar stricat. Patul a alunecat de sub mine, îl zăream pe Pheasant ca prin ceaţă. Mi se rostogolea ceva fierbinte din ochi. M-am şters furioasă şi mi-am ţinut strâns fetiţa. Am legânat-o. Am legănat-o înainte şi înapoi. înainte şi înapoi. Mereu îi plăcea când o legănam. Mereu deschidea gura, chicotind de plăcere.

— Las-o jos, Mei. Las-o jos...

O mână a acoperit faţa lui Oriole.

— Nu, nu, nu! Nu o atinge! Nu o atinge!

lUilnri -------- -------

împărăteasa Lunii

Am lovit mâna şi am strâns fetiţa mai tare.

_____Zâmbeşte, zâmbeşte, Oriole, micuţa mea, comoara mea. scumpa mea... zâmbeşte...

Darea a rămas nemişcată. A rămas îngheţată.

Mi-am îngropat faţa în pieptul ei. Gâtul îmi ardea, ochii îmi ardeau, capul îmi ardea. Dar nu era cu putinţă. Trebuie că era un vis. Eram beată. Eram proastă. Eram nebună. N-ar fi trebuit să beau atâta vin. N-ar fi trebuit să beau deloc...

Voiam doar să se uite Ia mine. Voiam doar să dea din picioare. Voiam doar să zică totuşi ceva, să plângă sau să ţipe. Dar din jurul meu se auzeau tot felul de gemete, plânsele şi strigăte deznădăjduite şi niciunul nu era al lui Oriole.

— Doamnă Strălucitoare... Doamnă Strălucitoare...

Glasul Iul Chunlu. Apoi al IuiApricot. Deodată, m-am trezit cu braţele goale. Am sărit în sus, înnebunită.

— Copilaşul meu. Copilaşul meu. Daţi-mî-o înapoi. Daţi-mi-o!

— îmi parc râu... îmi parc rău... am încercat să vă spun... Doamnă Strălucitoare... Ea a venit să ne vadă...

Despre ce vorbea? Am încercat să întreb, dar aerul fierbinte mi-a intrat pe gâtlej ca o suliţă, mi-a străpuns buzele şi limba şi n-am mai fost în stare să gândesc.

— Oriole! Fetiţa mea! Unde e? Daţi-mi-o! Daţi-mi-o!

— Despre ce vorbeşti, Apricot?

Glasul lui Pheasant. Trupul din faţa mea s-a prăbuşit pe podea, la fel şi celclaite. Păreau să tremure, ca nişte clopoţei uriaşi loviţi de o bâtă. Părul lor negru s-a învolburat, iar hainele lor albe s-au adunat grămadă pe jos, de parcă erau nişte corturi de înmormântare fiuturând în vânt. Ea... împărăteasa a fost aici... Ea... a zis că vrea să o vadă pe Oriole...Nu avea noimi. De ce ar fi venii diavolul **ila de femeie *ti* hm** vadi copilul? tl blestemase pe **Hong** când **ie niscusc, fi o** ble«emav fi pe Oriole. Le oprise pe Cele Trei Doamne >ă **mi** vadă **fi nu avea** niciun motiv să vini şi îmi vadi chiar ea copilul.

— De ce a vrut şi o vadi pe Oriole? a întrebat Pheaaant.

— Nu ştim, Maiestatea Voastri.

— Când a venit?

— înainte de prânz. Maiestatea Voastră.

— Ce a zis? Ce a făcut?

— Nu ştiu, Maiestatea Voastră... A cerut să fie lăsată singură cu Oriole... Şi a plecat în grabă.

Tot nu avea noimă. împărăteasa nu se temea de nimeni. Nu avea de ce să fugă. Ea nu fugea. Femeia aceea nu se temea şi avea prea multă ură. Pheasant a urlat cu un glas plin de durere şi furie, iar trupurile din faţa mea au suspinat, tremurând puternic. Dar tot nu pricepeam ce

însemnau toate acestea. Mintea mea dădea greş. Era grea, îngheţată, întunecată, neputincioasă. Apoi, dintr-odată, m-a străbătut un gând ascuţit şi tare, ca o săgeată. Ochii îmi ardeau, iar o văpaie care-mi izbucnise sălbatic în măruntaie mi-a cuprins mintea.
împărăteasa mi-a omorât copilul! împărăteasa mi-a omorât copilul! împărăteasa mi-a omorât copilul

L-am impins pe Pheasant la o parte şi am fugit din cameră, din curte, apoi din grădină. Voiam să dau foc cerului. Voiam să despic pământul în două. Voiam să sfărâm pereţii. Voiam să o sfâşii pe femeia aceea şi să o mănânc. De vie.

— Unde e? Unde c?

Femeia aceea fară inimă. Diavolul acela! Ciuma aceea! Să moară! Să moară familia ci, până la cinci generaţii! Cum a putut să îi focă rău copilului meu? Avea doar şase luni! Putea doar să sugă de la sân şi să dea din picioare. Cum o lăsase inima să sufoce o fiinţă mărunţi şi nevinovata?

Poteca din faţa mea se răsucea înşelătoare, la fel ca ucigaşa de copii. Din când în când, se încolăcea, mă punea la încercare, mă împiedica, mă oprea. Ramuri subţiratice îmi biciuiau umerii, tufişuri cu spini îmi zgâriau genunchii, vântul rece mă lovea peste faţă şi praful Îmi înţepa ochii. Mi-arn desfăcut braţele. Copaci nesuferiţi! Vânt scârbos! La o pane din calea mea. La o pane! La o parte!

Am căzut ţi m-am izbit de pimint. Am simţit ceva tărar pe buze. Am înghiţit, chinulndu-mi şi mă ridic. Oamenii veneau după mine, mă strigau, iar tropotul răsuna ca un tunet.

— Mei! Mei! Intoarce-te!

Ce voiau? Să mă opreascâ? Ar fi trebuit să ştie că nu pot. Nimic nu mă putea opri. M-am ridicat şi am luat-o la fugă. Fusta mi Încetinea. Cu o smucitură, am sfaşiat-o şi am continuat să alerg. O cotitură, încă una şi incă una. Un pavilion, Încă unul, incă unul. Un lac, încă unul... Eram mai aproape. Vedeam în depărtare zidurile roşii şi colţurile streşinilor albastre curbate ale cuibului acelei femei.

Am iuţit pasul. Apoi, dintr-odată, am căzut, iar apa... apa era peste tot, până la genunchi, în guri, în ochi... Am ţipat. Ceva mi- tisos, rinced, sărat şi gros ca

nişte licheni îmi aluneca pe git şi îmi intra în ochi. Nu
Welna I).l R.ndrl
vedeam şi nu puteam şi respir. Am scuturat din cap şi am simţit ci didea şi mă înghită o groapă de apă, o măzgi scârboasă, pală şi lucitoare. Şuşotea, un sunet alunecos, un sunet groaznic. *Mori... mori... mori...* Am lovit cu pumnii, m-am zbătut, m-am răsucit, dar a început să mă împingă cu greutatea unei dihănii alunecoase şi cleioase, să îmi intre în gură şi să mă strângă de inimă. Oh, femeia aceea îngrozitoare!

Ceva puternic m-a prins de braţe ţi m-a tras afară. Am căscat gara şi am tras cu lăcomie în piept aerul proaspăt. Oh, ce uşurare să scap de strânsoarea acelor picioare grase, să nu mai simt gustul acela de licheni şi să ies din închisoarea apei alunecoase, cleioase.

Dar nu era cinstit.

Dc ce a trebuit să moară ea şi nu cu?

— Eşti la adăpost. Eşti la adăpost. Totu-i bine. Totu-i bine.

Era glasul lui Pheasant, dar părea foarte îndepărtat şi până şi
sunetul său, care mă ţinuse în viaţi, îşi pierduse farmecul. L-am împins la o pane. Nu era bine. Niciodată nu va fi bine.

Di -mi drumul, dă-mi drumul!Nu mi puteau opri. Trebuia şi pun mina pe Impăriteată. dar cineva mi |inea sirins, alicineva Imi ştergea chipul)i altcineva îmi storcea minecile. Voiam şi Înceteze toţi cu prostiile acelea. Eram În viaţi, dar ce rost avea şi fiu În viaţi, daci nu puteam ti Imi răzbun copilul?

— Am trimis şi o aresteze.

Chipul lui Pheasant s-a ivit în faţa mea.

— Cincizeci de oameni înarmaţi o aduc aici, chiar acum. Jur pe strimoşii mei, Mei. O vom prinde.

Vocca lui era răguşiţi, iar jurământul lui ar fi trebuit să fie liniştitor, dar nu eram mulţumită.

— Trebuie să o prind acum. Trebuie să o prind chiar eu.

M-am ridicat în picioare, dar m-am clătinat şi am căzut inapoi
spre lac. M-a luat în braţe.

— Aproape că te-ai înecat, Mei. Lasă-mă să te duc inapoi.

— Nu, nu!

M-a ridicat.

— Dă-mi drumul!

Dar nu m-a ascultat.

Nimeni nu mă asculta.

Nimic nu mă asculta.

Nici măcar picioarele sau braţele mele.

Iar de pe umărul lui Pheasant lumea părea nebună.

Copacii erau scoşi din rădăcini, oamenii cădeau precum păsările moarte, iar cerul se prăbuşea.

Dinţii îmi clănţăneau, iar ochii îmi ardeau. Cum altă alegere decât să aştept nu aveam, a trebuit să stau acolo, la intrarea în grădină, unde am întrezârir-o prima dată pe ucigaşa de copii, şi să mă uit în ochii ei plini de ură, ultima făptură la care se uitase fiica mea.

Cerul s-a întunecat până la un cenuşiu respingător. Vântul urla şi începuse să ningă. Fulgi mari cădeau din cer, ca nişte molii 319moarte, acoperind cărarea cu pietriş şi lipindu-se de crengi. Uram zăpada. Era foarte înşelătoare. Te atingea neauzit şi te înghiţea tocmai când credeai că totul era la locul lui.

O făptură dădea târcoale deasupra copacilor. Să fi fost vulturul care mă privise când ajunsesem în grădină? Asta se întâmplase azi? Parcă trecuse o veşnicie. Vulturul fusese trimis de duşmana mea, să nu mă scape din ochi? Simţise mirosul de moarte răspândit de ea? Tânjise după sângele copilului meu?

Gărzile au povestit ce s-a întâmplat. împărăteasa venise în grădina mea, înainte ca soarele să coboare după vârfurile copacilor, până atunci trebuie să fi aflat de vestea că Pheasant se despărţea de ea. Dar gărzile nu ştiau. Adusese un coş cu mere. Daruri pentru copii, zisese ea. Gărzile şovâiseră, dar ea venise fară pază şi zâmbea, aşa că au lăsat-o să intre.

A adus daruri şi pentru slujnice şi dădace: două veste tivite cu mătase, două gulere din blană de vulpe, două perechi de ghete din piele de căprioară, două perechi de cercei din jad, doi săculcţi cu frunze uscate de mentă şi cuişoare şi două sticluţe cu ulei de iasomie. „Câte două din fiecare, să fie cu noroc", zisese ea. în timp ce slujnicele ci împărţeau darurile, arătându-le slujnicelor mele, ca a intrat în cameră şi a cerut să fie lăsată singură. Nu a stat mult. Când a ieşit, slujnicele mele încă încercau ghetele din piele.

Hong fusese bolnav, iar Aprlcot îl dusese la doctorii imperiali, inainre de venirea împărătesei. Poate că aşa a fost să fie. Dacă ar fi fost acolo... dar poate că lucrurile ar fi fost altfel, dacă ar fi fost Apricot în grădină. Apricot nu ar fi fost păcălită de cadouri. Ar fi fost cu băgare de seamă Ar fi ţinut-o sub ochi pe împărăteasă şi nu ar fi lăsat-o singură Iar Oriole ar fi încă în viaţă.

Şi poate că n-ar fi trebuit să mă duc la Sala Sfatului... N-ar fi trebuit să plec din grădină... Ar fi trebuit să o iau pe fiica mea cu mine.

Ucigaşa de copii încă nu era aici. Ce Ic lua atâta?| 1nând o umbrelă, Xiayu a venii lângă mine, iar Aprîcot mi-a sters ceva de pe faţă. Mi-a spus că aveam buzele umflate, iar faţa
zgâriată. O lăsam să mă curețe?

Nu i-am răspuns.

Qiushuang mi-a pus pe umeri o haină din blană. Rochia mea era udă şi mi-a spus să mă duc înăuntru, să mă schimb.

Nu i-am răspuns. Nu înţelegea? Nimic nu putea să îmi ţină de cald. Nu. Nu îmi voi schimba hainele. Nu. Nu voi merge nicăieri. Ucigaşa fiicei melc urma să sosească în orice clipă.

M-au tras din nou.

— Lăsaţi-mă în pace! am zis, cu vocea ca un mârâit răguşit.

Ş:-au plecat capetele şi şi-au privit degetele de Ia picioare. Erau
speriate. Aşa şi trebuia să fie. Cum putuseră să o lase pe împărătească singură? Nu ştiau ce diavol era? Iar Apricot, de ce îi luase atâta vreme să ajungă la doctori? Ea era prima dintre slujnice. Ar fi trebuit să se întoarcă foarte repede.

— E frig aici. Vino înăuntru, Mcî, a zis Pheasant.

Stătea cu mine de mult timp. încercase să mă ţină în braţe, dar îi Îndepărtasem mâinile. Nu mă uitam la el şi nici nu îi vorbeam. Nu era nimic de spus. El înccrcase să schimbe lucrurile şi asta era urmarea. Dacă nu ar fi dat de veste cu atâta nesăbuinţă că voia să se despartă de împărătească, ea nu s-ar fi înfuriat atât de tare, iar copilul meu ar fi încă în viaţă.

Nu trebuia să îl învinovăţesc. Nu ştia că femeia accca era în stare să ucidă şi că făcea doar cum credea ea că era mai bine. Dar fiica noastră era moartă. Ce puteam spune acum? El crezuse că putea să i se facă voia, crezuse că putea să îşi recapete locul în Sală cu de-a sila şi că putea să îşi stăpânească soarta, dar, zău aşa,

putea el să stăpânească asupra cuiva? Nici măcar asupra lui nu putea.

Iar eu chiar eram mai bună? Niciodată nu condusesem ceva, de ce credeam mereu că aş fi putut s-o fac? De ce credeam că mă pot 321împotrivi Regentului şi împărătesei? De unde venea credinţa aceea? Mi-o luaseră pe cea mai dragă prietenă şi Îmi luaseră copilul.

Eram o copilă.

Amândoi eram nişte copii.

Niciodată nu vom mai li la fel, nu vom mai gândi la fel, nu vom mai simţi la fel şi nu puteam face nimic în privinţa asta.

Am auzit scrâşnetul pietrişului şi am întors repede capul. Nimic. Doar poteca goală, desenată de mâna întunecată a nopţii. Doar rafale de zăpadă. Uram să aştept şi să nu fac nimic. De ce trebuia să aştept? De ce nu puteam să dau poruncă, la fel ca un bărbat, sau să merg să o omor ca un bărbat?

Simţeam grea pe umeri haina din blană. îmi venea să o dau jos, dar nu puteam să îmi mişc braţele. Parcă nu erau parte din trupul meu; parcă erau două crengi uscate ale unui copac pe moarte şi, precum copacul, nu simţeam căldura sau frigul, nu puteam să plâng sau să sângerez, nu puream să ingbir sau să răsuflu şi, precum copacul, eram goală pe dinăuntru.

Fiica mea... fiica mea... Fusese parte din mine, fusese nădejdea mea, viitorul meu şi fusese sufocată. Nu o voi mai vedea niciodată. Niciodată nu voi mai avea plăcerea de a-i simţi degetele prinzân- du-Ie pe ale mele, mâna ei atingându-mi pieptul sau picioarele ci lovindu-mi braţele. Fusese a mea, iar acum nu mai era. Ce să fac?

— Nu plânge, draga mea, nu plânge, mi-a şoptit un glas.

Un glas cunoscut, venind dintre fulgii care pluteau.

— Trebuie să fii liniştită.

Gaoyang? Am prins-o de mână. *Tu cjti> Oh. mulţumesc Cerurilor că e/ti aici. Ajută-mă, Gaoyang. Ajută-mă. Da. Voi sta liniştită. Da. Nu voi plânge. Dar vorheţte-mi, prietena mea, ţi ajută-mă, te rog, prinţesa mea. Nu ¡tiu ce să fac.*

Nu mi-a răspuns, dar mi-a atins blând ochii, iar lacrimile au început să-mi curgă, în sfârşit.

Să mergem înăuntru. Doamnă Strălucitoare. Se face ziuă.în depărtare se vedea o lumini slabă. Ce era' Zorii, deja? Nu. Era un felinar clipind prin zăpadă. urmat de un pâk de tiiuere ca un şir de haine negre. Ucigaşa! Am ţâşnit. (Generalul *-a *oprit* în faţa mea. Pe umeri avea 7ipadă. ca doua pisici albe care puneau ceva la calc. iar felinarul se legăna lângă genunchii lui. În spatele lui erau câteva gărzi. Nici urmă de împărătească.

— Vorbeşte, a poruncit Pheasant. Unde e? De ce nu ai adus-o?

— Maiestatea Voastră, a zis Generalul, am căutat peste tot: în grajduri, în dumbrăvi, în fiecare colţ de casă. Nu am putut s-o găsim pe împărătească.

Cum nu o găsise? Cum de nu izbutiseră cincizeci de oameni să găsească o femeie? Generalul minţea. O apăra! Am arătat spre el, dar din nou nu mi-am auzit glasul.

— Ce vrei să spui? a întrebat Pheasant.

Generalul s-a uitat spre mine. Vântul îi învolbura pelerina şi arăta de parcă era un vultur plutind.

— A fugit, a zis el, slujnicele ei au zis că a plecat din palat.

Am ţipat, lovind cu pumnii în pământul acoperit de zăpadă.

Era dreptate în lume? De ce o lăsau Cerurile să scape?

în ziua următoare, Pheasant le-a poruncit gărzilor să scotocească fiecare Sală, fiecare pavilion, fiecare colţ al palatului. Nu au izbutit să-i dea de urmă. Au căutat şi în casa mamei împărătesei şi în cea a unchiului ei. Două mii de gărzi ale Păsărilor de Aur au măturat curţile şi au ccrcctat fiecare grindă, fiecare pat, fiecare puţ.

Nu au găsit-o.

ANUL 654 D.H. AL CINCILEA AN AL
DOMNIEI GLORIEI ETERNE A
ÎMPĂRATULUI GAOZONG

Venise clipa.

Clopotele au răsunat, limbile din alamă au zăngănit, iar călugării de lângă mormânt au inccput să cânte. Ml-am trecut mâinile peste lemnul lăcuital coşciugului. O dâră lucioasă a rămas după mâna mea, dar imediat ce am ridicat-o, pe lemn s-a aşternut un strat subţire de zăpadă. Am şrers-o din nou, apoi, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat jos pelerina pe care o purtam şi am acoperit coşciugul. Nu îi va ţine de cald, dar cel puţin nu o va necăji zăpada.

Cineva m-a apucat de cot pe când m-am îndreptat şi, tremurătoare, i-am privit pe eunuci cum duceau coşciugul în care era trupul copilului meu spre movila unde era îngropat Hopc. Lângă ea fusese săpată o groapă nouă. Oriole a mea se va odihni acolo. Era prea mică, duhul ci abia dacă prinsese viaţă, mi-au spus, astfel că nu putea Împărţi mormântul strămoşesc al familiei Li. Va fi singură acolo, despărţită de strămoşii ei. Dar nu se va simţi singură. Hopc o să-i ţină de urât. Cel puţin asta mă liniştea.

Nu a fost construit un cavou care să îi adăpostească trupul necopt şi nici nu va fi dăltuit un nume pe piatra ei de mormânt.
Pentru că, la fel. era prea mică, fără un nume şi firă duh. Altfel, În linişte, liră să lase vreo urină, precum vântul, copila mea va părăsi această lume.

Cele Trei Doamne, în rochii albe din mătase, au venit lingă mine. Fulgii de zăpadă se adunau pe cocurile lor elaborate, precum pinzelc de păianjen, iar feţele lor erau împietrite de durere. în spatele lor erau slujnicele mele, servitorii şi slujnicele doamnelor

-îmi pare foarte rău. Doamnă Strălucitoare. Foarte rău, a murmurat Doamna Nobilă, scuturând din cap cu tristeţe.

Doamna Supusă se ştergea la ochi, iar Doamna Virtuoasă Îşi acoperea gura, cu ochii roşii. Zăpada îmi amorţea buzele şi faţa, iar gâtul îmi înţepenise. Nu

puteam da din cap şi nu puteam vorbi. Eu le înţelegeam

Welna Dai Randel

durerea şi vorba cinstită, dar de nu aveau să mă înţeleagă. Pentru ele, suferinţa era ca o înţepătură de ţânţar. Simţeau muşcătura şi mâncârimca de pe piele, se scărpînau şi mormâiau, dat când roşcaţa înţepăturii trecca, când durerea înceta şi când umflătura dispărea uitau de înţepătură, uitau de durere. Nu îşi aminteau nimic.

Pentru mine era altfel. Pentru mine, suferinţa era o boală care nu se va vindeca niciodată. Era în mine, ca o fiară nedorită, prindea rădăcin., se instala acolo şi, de fiecare dată când îl voi vedea pe Hong al meu, când voi vedea alte fete, alţi copii, îmi va şopti la ureche, îmi va aminti de Oriole a mea, iar când Soarele va răsări şi Luna se va trezi, va creşte, se va face tot mai mare, iar cu voi fi tot mai bolnavă.

Ar fi trebuit să le pizmuiesc pe doamne? Dacă nu dai naştere unui copil, nu suferi niciodată din cauza durerii de a pierde unul.

înaintând greu prin zăpadă, eunucii s-au apropiat de groapă. Călugării s-au dat la o parte, să îi lase să treacă. M-am uitat la Pheasant, care stătea aproape de călugări, şi la General, care era în spatele lui. Doar Generalul, nimeni altcineva.

Coşciugul s-a oprit în faţa lui Pheasant. Şi-a lisat capul în jos, iar mâinile i-3u acoperit ochii, de parcá nu indura să vadi coşciugul. Ce era în mintea lui? Oare se învinovăţea? Ar fi trebuit, Era vina lui. Daca n-ar fi fost nesăbuit, fiica noastră ar fi trăit. N-ar fi păţit nimic. El era de vină, chiar dacă nu el o sufocase pe Oriole.

Pheasant venise în camera mea în fiecare scară, spunându-mi cum mergea - sau mai degrabă cum bătea pasul pe loc - căutarea împărătesei. Nu puteam să ¡1 văd. Nu puteam să îi aud glasul. Nu puteam îndura nici măcar să răsufle lângă mine. îi întorceam spatele, mă duccam pe cealaltă margine a patului şi strângeam din dinţi. Nu spuneam nimic, dar voiam să plece. Să plece!

Iar acum, văzându-l că stătea atât de aproape de mormântul unde avea să zacă fetiţa mea, simţeam cum îmi urca în gât furia pe care o adunasem în mine. De ce era acolo? De ce nu o căuta pe ucigaşâ? îi păsa măcar de Oriole? O iubise măcar?

Ajii ţâ^uit *pic cl, să îi spun să piccc, dar corul s-a înceţoşat, iar zăpada s-a întunecat în faţa mea. Cineva m-a prins din nou, întrebându-mă dacă mă simţeam bine. Am împins-o şi mi-am fixat privirea asupra lui Pheasant. El şi-a luat capul în mâini, ghemuindu-se, cu umerii tremurând. Plângea.

Am făcut un pas inapoi. Nu credeam. Nu credeam în suferinţa şi în lacrimile lui. Nu ţinuse la Oriole în acelaşi fel cum ţinusem cu. Ştiusem de ce plângea, când plângea, ştiusem ce voia, după felul în care plângea, după glasul cu care plângea, după cât de tare plângea. O simţisem de parcă acel cordon care ne legase nu fusese tăiat niciodată, de parcă ea fusese un zmeu, iar cu sfoara care o ţinea. îi ştiusem fiecare simţământ, în timp ce Pheasant fusese doar de faţa. Cum putea el să simţă pierderea zmeului la fel ca mine?Hong plângea, mucii îi curgeau pe buze, iar nasul i se vedea roşu prin zăpadă. L-am luat din braţele lui Apricot, i-am şters faţa cu mâneca şi l-am sprijint pe coapsă, în felul care îi plăcea. îmi era greu să rămân dreaptă, dar trebuia să îl liniştesc. Pentru că avea nevoie de mine. Doar de mine. Nu de Pheasanr. Nu de Apricor. Aşa ci l-am legănat. Ia stânga şi la dreapta, la stânga şi la dreapta

Eunucii care stăteau în apropiere de mormânt s-au îndreptat ţi s-au dat la o parte, iar apoi am văzut în faţa ochilor doar vârtejuri de zăpadă. Oriole a mea nu mai era. Mi s-a strâns inima. Am strigat şi am căzut. Multe mâini s-au întins spre mine şi spre Hong, dar l-am ţinut strâns şi m-am ridicat.

Muzica s-a ridicat în aer, urmată de un val de cânturi, iar călugării au început să dea înconjur gropii. Cu toată puterea pe care am izbutit să o adun, i-am urmat, cu Hong în braţe, câte un pas, câte un cerc.

Mi-am amintit de o clipă asemănătoare, cu mulţi ani în urmă, când un alt coşciug alunecase Într-un cavou

din pământ, în faţa ochilor mei. Atunci aveam

Welna Dai Randel

doisprezece ani, iar acum aveam douăzeci şi opt. îmi ingropasem tatăl, pe scumpul meu animal, pe cea mai bună prietenă, iar acum pe fiica mea.

Cum se întâmplase asta? Cum ajunsesem să îi pierd pe toţi? Păcătuiscm? De ce trebuia să îndur toate acele pierderi?

Şi fiica mea. Ea era nevinovată Ea ar fi trebuit să trăiască; n-ar fi trebuit să piară pentru păcatul meu. Cum puteam să îi spun mamei ce se întâmplase? îi spusesem despre naşterea lui Oriole, iar mama plănuia să vină să mă vadă.

— Copila mea, îmi parc rău pentru pierderea ra, a zis un călugăr în haină neagră, de lângă mine.

Am ridicat capul. Nu îi voi uita niciodată glasul, acel glas adânc, cu un ecou domol, sunetul unui clopot care anunţă ivirea zorilor, încă era la fel, deşi mi-a lăsat o senzaţie diferită şi, cumva, umedă, precum zăpada.

Tripitaka.

— Tu...

M-am împleticit, iar Hong s-a plâns. Apricot a venit repede şi l-a luat din braţele melc.

— Ce cauţi aici?

Apoi mi-am dat scama că venise să ţină slujba de înmormântare a copilului meu. Ar fi trebuit să simr că era, pasămite, o cinste că un călugăr de rangul lui se Îngrijea de copilul meu. Dar... Oh, privirea accca. Aceeaşi care mă bântuise când aveam cinci ani. Nu o înduram. M-am aruncat înainte, dar m-am împleticit din nou. Cineva a încercat să mă ţină, dar am împins-o. încercând să stau dreaptă, mi-am scuturat zăpada de pe faţă şi din păr.

— De ce nu mi-ai spus?

El ştiuse. Ştiuse de la inccput, de aceea vorbise despre foc şi suferinţă, când îl întâlnisem în pagodă. Spatele lui Tripitaka era drept ca un stejar, iar ochii îi erau strălucitori şi limpezi.

— Copila mea...

Vocea lui s-a topit în acrul îngheţat.

— Asta ţi-e ursita, nu vezi?
— Zău? Asta mi-c ursita?
Iar acum părea trist, iar ochii îi erau plini de lumina compătimirii. Dar nu de compătimire aveam eu nevoie.
— Asta şi altele.
Mi-am strâns pumnii, furia urcându-mi în piept.
— Nu-mi pasă de soarta mea, Tripitaka. Ar trebui să ştii asta deja. Nu-mi pasă de profeţia ta. Niciodată n-ar fi trebuie să îi spui asta tatălui meu.
Dacă şi-ar fi ţinut profeţia pentru el, n-aş fi mers niciodată la palat. Nu mi-aş fi pierdut tatăl. Nu mi-aş fi pierdut copilul.
— Cerul îşi alege stelele şi lunile. Eu sunt doar ochiul, a zis el.
M-am întors.
— Pleacă, Tripitaka, pleacă de aici. Nu vreau să te mai văd.
— Mă voi supune bucuros, Doamnă Strălucitoare. A oftat.
— Dar îţi voi spune un lucru, inainte să plec. Focul suferinţei va mistui o mie de pomi, însă doar virtutea va rodi în pomii tăi.
Acelaşi lucru, din nou. Acum ştiam ce voia ai spună şi am urii asta şi mai mult.
— Ce virtute? Cui îi pani de virtute?
Zăpada plutea ca o ceaţă, dcspărţindu-l de mine, dar vocea lui se auzea oricum.
— Iertarea, copila mea.
Am râs. Am râs atât de tare, că mi-au sărit lacrimi din ochi. Iertare? Să o iert pe femeia care mi-a sufocat copilul? Despre ce vorbea? Cc fel de mamă credea că eram?
— Eşti nebun, Tripitaka. Ai ajuns la marginea lumii, dar mai ai de cercetat sufletul unei fiinţe omeneşti, al unei mame! Nu înţelegi. Nu vei înţelege niciodată. Nu eşti mamă, Tripitaka.
Nu putea priccpc cum era când creştca o viaţă în tine. Nu putea să înţeleagă că atunci când ţineai în braţe un copil, chipul lui devenea Soarele, Luna cerului tău. Nu putea să înţeleagă cum atingerea copilului meu, a

mâinilor ei, a picioarelor ei, a pielii ei devenea bucuria

Welna Dai Randel

mea, nevoia mea, chinul meu.
Ea era tocul meu, iar eu eram tămâia ei. Eu eram pe lume ca ea să poată străluci. Ardeam pentru ca, dar duşmana îmi stinsese focul şi îmi făcuse inima cenuşă, iar el voia să o iert?
— Niciodată nu voi cuteza să cred că înţeleg durerea unei mame. Doamnă Strălucitoare. Suferinţa ta e muntele pe care trebuie să urci, iar cu îţi arăt doar calca.
Am simţit amărăciune.
— Spune asta altcuiva. Cuiva cârc crede în tine, Tripitaka.
Pentru că eu credeam ce voiam să cred, nu ce mi se spunea să
cred. Nu atunci. Niciodată. Şi voiam să îmi caut singură calca, soarta, oricâţi copaci aveau să ardă pe drum.

Pentru o clipă, Tripitaka a rămas tăcut

— .Totuşi, Doamnă Strălucitoare, în curând vei înţelege. Lumina bunătăţii, a compătimirii e slabă, precum lumina de la un fitil mic, dar când este aprins luminează întreaga sală. Iar virtutea, la fel ca lumina, are nevoie doar de o scânteie. Odată ce se aprinde, flacăra va lumina calea de care se vor bucura mulţi - cel slab, cel bolnav şi cel sărac -, iar aceea, copila mea, este calea spre pace, calea tuturor.
Vorbele lui erau liniştitoare, precum un izvor care curge peste pietre. Veneau spre mine, se apropiau, mă înconjurau, încercau să mă atingă, să mă pipăie. Puteam să mă înclin, să mă aplec şi să sorb picăturile de înţelepciune, apoi să le las să îmi atingă faţa şi să îmi cureţ? pielea, dar n-am facut-o. N-am vrut să o fac.
— Nu.
Am scuturat din cap.
— Există o singură cale.

Nu voi ierta. Mă voi răzbuna. Voi înfige sabia suferinţei în inima împărătesei, la fel cum îmi făcuse ea mie. Tripitaka şi-a împreunat mâinile şi şi-a plecat capul. Când a ridicat privirea din nou, lumina din ochii lui dispăruse, iar pielea lui întinsă, bătută de soare, era lăsata. Arata de parcă îmbătrâni«» înrr-o clipă.

M-am îndepărtat

.o 30 c
o₀ O

Când m-am întors în camera mea, am poruncit să mi se pregătească baia. Rezemată de cada din lemn, le-am lăsat pe Apricot şi pe Chunlu să mă îmbăiez. M-au apăsat blând, cu mâinile moi şi mătăsoase. Nu mi-a plăcut.

— Frecaţi mai tare, le-am zis.

Aveam nevoie de un pic de durere, de asprime, şi îmi hrănesc mintea. S-au supus şi m-au frecat cu toată puterea. M-am aplecat şi m-am cufundat în apa aburindă. Fierbinte. îmi simţeam faţa arsă, respiraţia îmi era fierbinte, iar mirosul de petale de piersică îmi aluneca pe gât şi îmi ardea pieptul. Dar nu îmi păsa. Simţeam doar mirosul acru al răzbunării.

Unde era ucigaşa de copii? Tot nu o găsiseră. După atâtea săptămâni! Cât avea să dureze căutarea? Dacă nu o găseau niciodată? Trebuia să fac ceva. Trebuia să iau treaba în mâinile mele. Puteam să îl arestez pe Zhong, fiul ei adoptat, băiatul ignorant cu spate cocoşat şi nas roşu, şi să îl folosesc drept armă. Odată ce aş fi pus mâna pe el, puteam să o ademenesc pe ucigaşa de copii, să o silesc să iasă din ascunzătoare. Dacă se încăpăţâna să n-o fiică, îl voi pune
la carne. îi voi crăpa pielea cu biciul şi îi voi arde miinile În foc, ti sufere. Daci toi rămânea ascunsă, ti voi trimite mâna lui, apoi pi- cionil, apoi îl voi sufoca, întocmai cum făcuse ca cu ()riolc a mea.

— Ce face moştenitorul acum? am întrebat-o pe Apricot, în timp ce mă freca pe spate.

El nu venise la înmormântarea copilului meu. Nu îndrăznise.

— Moştenitorul... - a încetinit - c la fel...

— Ce face zilele astea? Se mai duce la dascălii lui?

— Nu **s**-a dus la ora de caligrafic.

Aşadar, se ascundea. Dar îl voi găsi.

— Arc gărzi care stau cu el?

— Nu ştiu.

Apricot nu îmi era de ajutor, dar oricum ştiam ce aveam de Scut.

— Dar Regentul a venit la Sala Sfatului?
Nu trimisese flori sau vreo vorbă de alinare. Când mă gândeam că fiica mea, os din osul împăratului, nepoata lui, fusese omorâtă, iar Regentul nu făcuse nimic! Nu era o simplă jignire. Era sunetul unui corn de bătălie. ?oatc că jucase un rol în moartea fiicei mele.
— Nu ştiu, Doamnă Strălucitoare, a zis Apricot, roşind.
— Nu îmi ascunzi ceva, nu-i aşa?
— Oh, nu, Doamnă Strălucitoare. N-aş îndrăzni.
Dar Chunlu şi-a lăsat capul în jos, cu o privire speriată. Puteau să mai facă şi altceva în afară de-a se arăta speriate? Erau oamenii mei şi ar fi trebuit să fie mai puternice. Mă dezamăgeau. Am fluturat din mână, nerăbdătoare.
— Grăbiţi-vă. Am multe de făcut.
Când au terminat să mă îmbăieze, m-am aşezat să mă dea cu cremă albă pe faţă, lucru pe care nu îl mai făcusem de câteva săptămâni. Apoi am îmbrăcat o rochie albă de doliu, o fustă albă şi mi-am pus o floare albă la urechea dreaptă. Mi-am desfăcut părul.
Era incă scurt. Inii ajungea doar până la umeri. Dar nu îmi păsa. Nu aveam nevoie de perucă.

Apoi m-am aşezat la masă şi am mâncat nişte ovăz fiert, cu ouă tăiate felii şi ghimbir. Era singura mâncare pe care o puteam înghiţi în zilele acelea. Nu aveam poftă, dar trebuia să mănânc ceva, să fiu în putere. După aceea, le-am spus slujnicelor mele să vină cu mine în biblioteca lui Pheasant. unde petrecea multe ore. în ultima vreme. Va fi mirat să mă vadă acolo, poate chiar mulţumit. Dar nu mă duceam să îl fac să se simtă mulţumit.

Curtea bibliotecii lui arăta întocmai cum mi-o aminteam. Mulţi eunuci, scribi şi dregători care se învârteau pe acolo, cu feţele încordate şi cu spinările încovoiate. Sub streşini se legănau felinare roşii, dar Înăuntru nu se vedea lumina aprinsă, căci încă amurgea. Venisem aici de multe ori, insoţindu-l pe împăratul Taizong, înainte să se îmbolnăvească, dar era prima dată când puneam piciorul aici, de când Pheasant ajunsese împărat.

Erau mulţi dregători care aşteptau în curtc.

!mpArAteaiifl l unii

Adunaţi în cete, vorbeau înflăcăraţi, iar unii chiar îşi dădeau capetele pe spate râzând. Era o privelişte rară. Când Regentul era ia Curte, nu-i văzusem niciodată atât de vioi.

Când am trecut prin curtc, s-au întors spre mine şi au tăcut, cu feţele dintr-odată posomorâte. Când am trecut pe lângă ei, s-au înclinat. Unii chiar m-au compâtitmit, murmurând. Nu am zis nimic şi nu m-am înclinat, am continuat să merg cât de domol am putut. Ştiam că până acum toţi oamenii de la palat aflaseră de uciderea copilului meu.

M-am îndreptat spre clădirea aflată pe o platformă înaltă. Prin uşa dcschisă i-am văzut pe cei doi cumnaţi ai Regentului. Han Yuan şi lai Ji, şi pe alţi câţiva dregători îngenuncheaţi în salon. Han Yuan vorbea înflăcărat, fluturându-şi degctctclc în aer şi scuipând. Regentul nu era acolo.

— Doamnă Strălucitoare.Silueta mare a Generalului *-a ivit În faţa mea. oprindu-mă
— IVntru ce aţi venit aici?
Pentru răzbunare. Dar nu trebuia îi dau lui explicaţii.
— Nu te priveşte, Generale.
— Aveţi permisiunea împăratului sa veniţi aici?
Am ridicat privirea, să mă uit în ochii lui. Ne apărase pe mine şi pe Phcasant de gărzile Regentului, în Sala Sfatului. Ar fi trebuit să îi fiu recunoscătoare, dar nu îmi pisa. Parcă fusese cu foarte mult timp în urmă.
— Nu.
— împăratul se întâlneşte cu dregătorii. Este o întâlnire a cancelariei domneşti. Nu puteţi intra.
— Atunci opreşte-mă. Dacă îndrăzneşti.
A ridicat din sprâncene, privindu-mă lung, apoi s-a întors spre gărzile aliniate lângă perete.
— Luaţi-o pe Doamna Strălucitoare de aici.
— Nu mă ia nimeni de aici.
— îmi fac doar datoria, Doamnă Strălucitoare.
Datoria? îi scăpascm viaţa chcmându-l înapoi la palat, iar el nu-mi mulţumise niciodată, iar acum mă răsplătea cu dezinovăţirea răsuflată şi încerca să mă împiedice să vorbesc cu Phcasant. Am îndreptar arătătorul spre el.
— N-ar fi trebuit să îi spun lui Pheasant să te aducă înapoi. Ar fi rrebuit să te las să putrezeşti la graniţă, soldat nerecunoscător şi josnic.
Părea să fi înlemnit, iar ochiul lui sănătos, care nu era acoperit de semnul din naştere, mă privea ţintă. M-am gândit că nu ştiuse că graţie mie revenise la Curte. Am mormăit că era nerecunoscător, uitându-mă urât la ci.

Gărzile au venit lângă mine, dar Generalul a ridicat

mâna şi le-a făcut semn să plece. Apoi s-a dat la o parte. Ţinându-mi capul sus, am trecut pe lângă el şi am urcat scările, unde era un eunuc gata să îmi 337vestească sosirea. L-am oprii. Voiam să ascult ce aveau de spus drr^j torii, fără să ştie că eram acolo. M-am oprit la intrarea În sală ciulind urechile. înăuntru erau o grămadă de dregători, cu spatele spre mine. Stând în mijlocul încăperii, Pheasant era cu faţa spre mine, dar nu m-a zărit. Se uita la dregători. Han Yuan şi Lai Ji au spus că Regentul era bolnav, dar că îi trimisese lui Pheasant o scrisoare. Dregătorul Lai Ji a scos un sul de hârtie, l-a desfăcut şi a citit cu voce tare:

— „Maiestatea Voastră, nepoate, mi s-a spus că i-ai chemat mai departe pe dregători în Sala Sfatului, în lipsa mea. Trebuie să îţi amintesc că. după vrerea tatălui tău, toate aceste adunări sunt nelegiuite. Pentru orice treburi grabnice, îţi cer ca loate hârtiile să Îmi fie trimise spre cercetare de către supuşii mei, căci starea mea de sănătate se îmbunătăţeşte. Mai mult...”

Pheasant a ridicat mâna.

— .Nelegiuite”? Cum poate spune aşa ceva? Nu a primit scrisoarea mea? Care este răspunsul lui la cercrea mea de a se retrage?

Dregătorul Lai Ji a schimbat o privite cu Han Yuan.

— Maiestatea Voastră, mă tem că Regentul e prea bolnav să fi văzut cererea.

— E prea bolnav s-o vadă, dar nu e prea bolnav să scrie această scrisoare?

Pheasant s-a încruntat.

— Ce a mai zis?

— Bărbatul şi-a dres vocea.„Nepoate, mai mult, sunt foarte îngrijorat de purtările tale din ultima vreme. Este ingrozitor să îţi înfricoşezi cel mai conştiincios şi mai priceput dregător. Găsesc că nesăbuinţa ta este de neiertat şi îţi dau de veste că o astfel de purtare tiranică nu trebuie îngăduită Dacă tatăl tău ar mai fi trăit, te-ar fi renegat şi am datoria de a te îndemna,

nepoate, să te căieşti şi să faci cele cuvenite pentru a-ţi

îndrepta purtările. Nu te lăsa prostit de un diavol de femeie, cu chip frumos. împărăţia noastră este cu adevărat în mare primejdie «cum, când Cancelarul neutru «ace În pat rinlt, iar Secrerarul *te* teme pentru viaţa lui. Ascultă-mi »fătul, nepoate, repari-ţi greşeala acum ţi adu împărăţia noastră pe tlrumul cel bun."

„Ittcilli de un diavol de femeie, cu fa ţi frumoasă"? Am limţit cum liiria Iml străpunge pieptul. îmi venea şi ţâşnesc iniuntru ţi a fac buciţi scrisoarca. Pheasant s-a lâsat pe spate, după masa mare licuiti.

— Asta e tot? Asta e tot ce are şi Imi spună?

— Cinstitul Regent Ic mai cere tuturor dregitorilor şi îi trimiti lui toate jalbele.

— Spunc-i unchiului meu ci trebuie el şi-mi ceara mic asta. Cei doi birbaţi nu au zis nimic, dar s-au întors sfiditor.

— Drcgitor Han Yuan, a urmat dregitorul Xu Jingzong, imbricat cu o robă roţic, ce crcdc Regentul despre nenorocirea petre- cuti de curând în Curtea Interioară? Este îngrijorător, nu-i aţa, că împărăteasa noastră a (acut o asemenea nelegiuire ţi este mare păcat că un copil nevinovat s-a prăpădit.

— Cinstitul nostru Regent are un sfat în această privinţă, dre- gătorule Xu, a zis dregătorul Han Yuan, bărbatul cu haină liliachie ţi brâa de jad. Iar acestea sunt cuvintele lui.

A scos din buzunar o altă scrisoare.

— „Sunt foarte întristat, nepoate, de întâmplările petrecute de curând în Curtea Interioară. împărăteasa Wang, fiica nobilei familii Wang, soţia legiuită a împăratului nostru, este cca mai binevoitoare şi cca mai virtuoasă femeie din împărăţie. Este păcat că o femeie nevinovată ca ca…"

— „Femeie nevinovată"?

Am trecut pragul.

— Mi-a ucis copilul!

Toţi s-au întors spre mine, iar Han Yuan ţi Lai ji s-au încruntat. Se puteau împotrivi cât voiau, dar nu

aveam de gând să stau pe margine, să ascult o minciună.

Wtin. Dai Randel

Pheasant a ridicat mâna.

— Doamnă Strălucitoare...

— Maiestatea Voastră.

M-am înclinat.

— Daţi-mi voie să vă cer să-mi faceţi cinstea de a mă lăsa să Ic vorbcsc dregătorilor. Dacă le voi auzi părerile, mă va linişti.

A încuviinţat.

— Aveţi voie.

— Domnule dregător Lai Ji. domnule dregător Han Yuan, îmi daţi voie să vă întreb la ce pedeapsă s-a gândit Regentul pentru împărăteasă, femeia care mî-a omorât copilul?

— Pedeapsă?

— Domnilor dregători, Curtea a aflat fără îndoială despre cele petrecute şi a început celc trebuincioase pentru o judecată pentru uciderea fiicei mele?

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul, iar dregătorul Han Yuan a clipit atât de încet, încât am putut să îi zăresc aluniţa de pe pleoapa dreaptă, după carc şi-a ridicat oebii, iar aluniţa i s-a întors intre cutele pielii.

— Doamnă Strălucitoare, a spus prietenul Regentului, mă îndurerează să vă vestesc că nu este în pregătire nicîo judecată în această privinţă.

— Nicio judecată?

— Vă rog cu cerul şi pământul să înţelegeţi, Doamnă Strălucitoare, iar cinstitul Regent a dorit şi el să vă spun asta, a zis dregătorul Lai Ji, dispreţuitor din cale-afară, deşi vorbele lui erau cuviincioase, împărăteasa este femeia cu cel mai înalt rang din împărăţia noastră. Nu este vinovată de omor. Nu poate fi amestecată într-o nelegiuire ca aceasta. Nici vorbă de vreo judecată.

Furia îmi fierbea în piept. O vor lăsa să scape. Va dormi în patul ei plăcut, va bea vin şi va râde, în timp ce fiica mea era sub pământ!

— Lămuriţi-mă, domnule dregător Lai Ji. De ce nu poate fi judecată?

— **Doamnă Strălucitoare, cu doar duc mai**

departe ce ne-a spus cinstitul Regent.

— **Regentul nu ştie de omor?**

Cei doi s-au uitat din nou unul la celălalt, iar prietenul a răspuns:

— După câte se parc, Doamnă Strălucitoare, mulţi oameni cred că împărăteasa este nevinovată.

— Aşa cum aţi mai spus-o! Atunci, cine mi-a omorât copilul?

— Doamnă Strălucitoare.

Bărbatul s-a inclinat, dar trupul lui, mâinile lui, întoarcerea capului, toate îmi spuneau numai că trebuie să mă păzesc.

— Eu doar...

— Şi ce credeţi c-a apucat-o să treacă pe la mine?

Ţipam, dar nu mă puteam stăpâni şi. Cerul să mă ajute, aş fi plesnit de furie, dacă nu mî-aş fi lăsat vorbele să iasă.

— Spuneţi-mi ce i-a venit!

— Doamnă Strălucitoare, mă tem că nu pot răspunde la această întrebare. Totuşi, dacă îmi daţi voie să uni dau cu părerea, o soţie legiuită şi capul Curţii Interioare nu are datoria să vadă un nou-născut? Nu aşa c rânduiala?

— Niciodată nu i-a păsat s-o vadă pe fiica mea! Şî a cerut să fie lăsată singură cu ea! Şi asta tot rânduială c? Copilul meu dormea, când a venit ca şi era... era... Tremuram, iar suflarea mî-era atât de fierbinte, încât îmi ardea gâtul.

— Ce rânduială c asta?

— Doamnă Strălucitoare, trebuie să mă iertaţi. Doar împărăteasa însăşi poate să vă dea acest răspuns.

S-a inclinat din nou, dar umerii îi erau încordaţi, iar când s-a

Wtin. Dai Randel

îndreptat chipul lui
arăta ca al unui mistreţ
gata să atace. îmi
venea să îl lovesc

— .Atunci aduceţi-o aici. Ccre(i-i să vina aici! Oreţi-i %i dea ochii cu mine!

— Doamnă Strălucitoare, eu sunt doar un dregător. Nu ştiu unde este.

Dar ştia. ţi Regentul ştia. Eram încredinţată de asta.

— Eţti un mincinos. Şi tu, şi tu.

Am mijit ochii şi m-am apropiat de ei. Şi am arăut spre dregătorul Lai Ji, apoi spre dregătorul Han Yuan şi am spus cu glas apăsat şi limpede.

— La fel şi Regentul. Toţi. Toţi sunteţi nişte mincinoşi fără ruşine, tântălâi şi ucigaşi.

Buzele bărbatului s-au strâns, iar În ochi i-am văzut furia şi ura. Dacă Pheasant nu ar fi fost acolo, mi-ar fi spus cele mai urâte cuvinte şi m-ar fi blestemat. Dar încă nu terminasem cu ei. M-am aplecat, am arătat spre ci şi am spus cu glas cât se poate de rece:

— Nu voi uita asta, domnilor dregători. Nu voi uita un singur cuvânt din toate pe carc mi le-aţi spus azi şi vă încredinţez, domnilor dregători, că o voi prinde pe ucigaşa aceea de copii. Voi pune mâna pe ea. Îi voi lua totul. Îî voi lua coroana, îî voi lua cinstea, îi voi lua viaţa. Vă voi prinde şi pe voi, pe voi şi pe Regent. Va voi face să vă pară amarnic de rău pentru ce mi-aţi spus. Vă voi face să plângeţi şi să cereţi indurare. Nu uitaţi. Amintiţi-vă vorbele mele.

Asta le-a pus capac. Cei doi ticăloşi s-au întors iute spre Pheasant, s-au înclinat şi s-au grăbit să iasă din bibliotecă. I-am urmărit cu privirea. îmi închipuiam furia Regentului, când avea să audă ce spusesem. Va socoti că tot ce dcclarasem însemna că plec la războ şi va avea dreptate. Aşa şi era.

După o clipă lungă, Pheasant a vorbit din nou.

— Plecaţi. Toţi. Lâsaţi-mă singur cu Doamna Strălucitoare.

Le-a făcut semn din mână să plece. Părea obosit, se uita la masa

pe care erau stivuite suluri de hârtie, pene de scris, călimări şi pecetca-dragon din jad. Dregătorul Xu Jingzong a ridicat capul spre 342mine. Părea ti vrea şi îmi vorbească şi avea o sclipire în ochi, ceva ce aducea a mili, dar nu de mili aveam cu nevoie. M-am Întors. FJ a şovăit. apoi a plecat (ari o vorbi. În spatele meu s-au auzit fi mai mulţi paşi. În timp ce şi alţi dregitori plecau.

— Şi tu. Generale, i-a zis Generalului, care ştirea la uşi. Lasi-mi singur.

— Maiestatea Voastră..

— Nu-i nimic. Lasi-ne.

Generalul m-a privit lung şi a plecat şi el. Ajutoarele l-au urmat şi ele. apoi am rimas doar eu şi Phcasant.

— Mă bucur şi te văd aici, Doamnă Strălucitoare. Vino.

Mi-a (acut semn să mă apropii. Era o lumină slabă unde stătea
el şi îi vedeam doar jumătate din faţă. În spatele lui era un paravan marc, Împodobit cu jad, pe care era zugrăvit un peisaj frumos, cu aur, rubine şi multe pietre preţioase. Cândva îmi plăcea foarte mult, dar acum nu mi atrăgea deloc.

— Vino şi stai cu mine.

M-am împotrivit. Umblam prin încăpere, muşcându-mi degetele. îmi venea să strig, să arunc cu ceva sau să ţip. Dar mai presus de toate, îmi doream ca acei doi mincinoşi să nu fi plecat, să îi pot suânge de gât cu mâinile mele.

— Ai auzit ce au zis, nu? Nu o vor pedepsi pe ucigaşa de copii. Ei cred că e nevinovată. Ai de gând să faci ceva? Ai de gând să îi pedepseşti?

— Da.

— Bun.

M-am dus spre masa lui şi m-am aplecat. Purta o căciulă din blană neagră, cu un mănunchi de pietre preţioase prinse de ea. Străluceau puternic în lumina slabă şi mă dureau ochii.

— Omoară-i, Pheasant! Omoară-i pe toţi! Omoară-i pe cei doi ticăloşi şi pe ţapul ăla bătrân, iar apoi nimeni nu va mai îndrăzni să o apere!

Şi-a ridicai capiii dintr-odată.

— Pt toţi?
— l-ai auzii! Regentul nu consimte să se retragă. Te va afurisi O să stai aici şi o să aştepţi să te arunce În temniţă;
I'lieasant s-a ridicat şi a început să umble de colo-colo. Faţa li era Intunccată, iar lumina din ochii lui s-a micşorat şi pâlpâia precum lumina tremurătoare a lumânărilor.
— E... c foarte încăpăţânai... Dc ce? De ce mă urăşte atât de mult? EI nu era aşa...
Stăteam în faţa lui şi i-am prins braţele.
— Acum ştii ce fel de om este cu adevărat! Nu li pasă de tine. nepot sau nu. Trebuie să uiţi că c unchiul tău! Şi trebuie să îl Închizi şi pe Zhong. îl vei inchidc şi mi-I vei da mie.
Zhong era şi copilul lui Phcasant, iar el îl va apăra pe băiat. Dar nu îmi păsa. Phcasant a îngheţat.
— Zhong? El e nevinovat. E doar un copil.
Am dat din mâini a dezgust.
— Vreau ca ca să sufere. Trebuie să sufere! Mi-a omorât copilul! Iar el e jucăria ei! Trebuie să plătească el pentru nelegiuirea ci.
Phcasant a oftat.
— Ştiu că zilele acesiea au fost grele, Mei. Am vrut să vorbesc cu tine. Mă bucur că ai ieşit din grădină.
Nu voiam să schimbe vorba.
— M-am mai gândit, Phcasant. Trebuie să loveşti. Acum. Trebuie să îl arestezi pe Zhong, fiul el adoptat. Desparte-! de ca. Fără el, ea nu e nimic.
— Lînîşteşte-te acum. Trebuie să vorbim despre asta.
Mi-a luat mâinile şi mî le-a ţinut într-ale lui. Mi-am dat seama că strânsesem pumnii atât de tare, încât unghiile îmi intraseră în palme.
— O vei face?
El şovăia.
— Ţi-e frică?
____Nu mi-e frică.
— Atunci ce aştepţi?
Şi-a lăsat capul În jos şi s-a dus Încet spre masa lui. Era slab!

____EaccuellŞtii doar. Regentul! Ai vrut ca el să plece; mi-ai spus-o.
Îţi aminteşti? Te-ai răzgândit? Mai vrei să fii un împărat adevărat?
S-a lăsat pe scaun, apoi s-a întors cu faţa spre coloanele din stânga. Era întuneric acolo şi pustiu, dar s-a uitat taman într-acolo vreme Îndelungată, iar mie îmi venea să îl scutur, să îl trezesc.
— Dacă începem asta... A înghiţit.
— Se vor pierde mai multe vieţi. Mai multe vieţi nevinovate...
— Tu ai început accastă vărsare de sânge.
— Ştiu, Mei, şi îmi doresc să nu o fi făcut.
Glasul lui era spart, plutind prin clădirea uriaşă, întunecată
— Şi uite ce s-a întâmplat cu noi, cu fiica noastră... Am greşit. Răzbunarea nu este calea... Lupta nu este calea... Mei. nu aşa se poartă un conducător.
— Este. Răzbunarea este singura calc să rămâi în viaţă
— Dar Regentul este unchiul meu. iar Zhong... şi suntem de-acelaşi sânge.
— Crezi că Regentul te va lăsa vreodată să stai pe tron? Crezi că se va da la o parte paşnic şi se va pleca în faţa ta? I-a ucis pe Prinţul Ke şi pe Prinţesa Gaoyang!
L-am prins de braţe, să îi dau din puterea mea, să îl întăresc.
— Tcrmină-î, Pheasant, termină-i! Pe toţi.
— Sunt o grămadă de vieţi, Mei.
— Gândeşte-te la tatăl tău, Pheasant! îţi aminteşti ce a făcut? Ambuscada de la Poarta Xuanwu. unde i-a ucis pe cei doi fraţi

ai săi şi I-a întemniţat pe tatăl său. pentru a pune mâna pe tron, şi sutele de copii, femei, slujitori şi dregători pe care i-a măcelărit. Fusese nemilos. Fusese hotărât. Şi învinsese.Pheasant a tras aer În piept şi mi-a ţinut faţa în mâini. |.am simţit dragostea şi l-am privit cu nădejde. Mă iubea şi trebuia ti fi* de partea mea. La urma urmei, Oriolc fusese şi fata lui. Dar a «pui

— Ascultă, Mei. înţeleg ce simţi. Vrei dreptate. Nimic altceva, înţeleg...

Nu putea să o facă. El nu va fi niciodată tatăl lui. Avea prea multă dragoste în suflet, întocmai cum spusese tatăl lui, cu mult timp în urmă. L-am împins.

— Eşti un laş. Tatăl tău avea dreptate în privinţa ta.

A tresărit, iar mâna i-a căzut.

Pheasant era slab. Oh, Cerule! îmi făcusem atâtea nădejdi! Mă amăgisem în privinţa lui, în toţi acei ani, iar acum copilul meu nu mai era, ucigaşa umbla liberă, iar tatăl copilului meu ucis, Împăratul, nu avea tăria să se răzbune!

I-am prins braţul. Am simţit mirosul de mosc al hainei lui, am simţit mătasea sub degetele mele, pielea lui fină sub ţesătură, oasele Iui tari şi mi-am plecat capul, vărându-mi dinţii în braţul lui, cu sălbăticie.

— Ce faci? a strigat el, dar n-a făcut decât să mă înfurie şi l-am muşcat şi mai tare. încetează, Mei!

Pe coridor s-au auzit paşi, iar Generalul a strigat:

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Maiestatea Voastră, Maiestatea Voastră!

A năvălit înăuntru.

— N-am nimic. Nu-ţi face griji, Generale.

Pheasant şi-a ridicat braţul, palid ca o stafie. Putea să le poruncească gărzilor lui să mă omoare în bătaie, pentru că îl muşcascm, dar ştiam că nu avea s-o facă. Era un laş. Un laş!

Nu puteam să răsuflu. Nu puteam să srau în picioare. Dar am încercat din răsputeri să mă ţin dreaptă şi am arătat spre el.

OᴅO

Generalul s-a oferit să mă Însoţească în grădină, pe când doctorii imperiali intrau în bibliotecă, să aibă grijă de Pheasant. N-am primit ţi am dat buzna afară. El m-a urmat oricum. M-am întors.

— Ce vrei?

— împăratul...

— Aşadar, îi asculţi poruncile? Atunci du-te şi omoară-l pe fiul ucigaşei. Prindc-l ţi omoară-1!

A şovăit. Am pufnit dispreţuitor şi am urcat în caleaşcă. I-am spus vizitiului să măne cât de repede poate, iar când am ajuns în grădină am dat buzna pe poartă.

— Apricot! am ţipat.

Nu puteam să îl împing pe Pheasant să facă totuşi ceva, aşa că trebuia să o (ăc chiar cu. O siluetă în alb s-a ivit pe coridor.

— Doamnă Strălucitoare.

M-am oprit, să îmi trag răsuflarea.

— M-ai dezamăgit, Apricot. Mă slujeşti, eşti prima dintre slujnice şi ar fi trebuit să îmi aperi copilul. M-ai dezamăgit!

— Da, Doamnă Strălucitare.

Vocea lui Apricot abia se auzea, iar vechiul tremur li revenise.

— De ce nu erai aici, când a venit ucigaşa aceea de copii? ce? De ce?

— Eu... v-am spus... Hong...

Şi-a plecat capul şi mai mult.

— Ce bine s-a nimerit. Foarte bine. Nu te cred!

— E adevărat.

I-am ridicat bărbia.

— Uită-te la mine. Uită-te la mine! M-ai trădat? Da? M-ai minţit? Tc-ai încurcat cu măcelarul ăla gras şi i-ai spus femeii âleia să vină să îmi omoare copilul? Răspunde-mi! Nu minţi!

Cu buzele tremurând, a închis ochii.

Am împins-o furioasă şi m-am întors spre cei câţiva oameni care se adunaseră în jurul nostru.

— Toată lumea în curte, în genunchi. Acum!

Slujniccle au venir repede şi au îngenuncheat în faţa

mea. cu capetele plecate. Toate erau îmbrăcate cu rochii frumoase din mătase şi aveau săculeţi parfumaţi, iar pieptănăturile lor complicate erau împodobite cu agrafe din argint şi jad, dăruite de mine. Dacă vreuna dintre ele ieşea pe stradă, oamenii le puteau lua drept doamne de rang înalt. Fusesem prea bună cu ele şi Ic răsfaţasem cu nestemate şi haine frumoase? Se făcuseră leneşe şi nepâsâtoare, dacă tot aveau acele lucruri de preţ?

— Va întreb: pe cine slujiţi?

— Pe Domnia Ta, Doamnă Strălucitoare.

Au vorbit deodată.

— Şi, totuşi, ce făceaţi toate? Nu v-aţi făcut datoria. Aţi lăsat-o pe duşmana mea să îmi omoare fiica!

Capetele lor s-au plecat atât de mult, încât nu le vedeam feţele. Mi-am îndreptat privirea pe Apricot. Prima dintre slujnice. Furia a ţâşnit din mine din nou.

— Apricot, ce ai de spus, înainte să te pedepsesc?

____Doamnă Strălucitoare, daţi-mi voie să vi lămuresc.

Tremura. Mi-am aminiii cum am văzul-o prima dară, o riniri ruşinoasă, care avea obiceiul şi îşi frângă mâinile cind o întrebam ceva. I'uterea de scurţi duraţi pe care o dnbindise tn aceşti ultimi ani dispăruse şi era din nou ca înainte.

— V-am spus, am fost cu Hong. L-am dus la doctori. Ei vă pot spune, nu eram aici când a venit împărăteasa. Pentru asta îmi pare cu adevărat rău. Va rog, iertaţi-mă. Nu aveam să o iert. Ncbăgarea ci de seamă o costase viaţa pe fiica mea. Trebuia şi o pcdcpscsc şi trebuia şi o foloscsc ca şi dau o pildi, astfel ca oamenii care mi slujeau şi îmi râmani credincioşi. Mi-am amintit de meciul de polo care avusese loc cu mulţi ani în urmi, cind împăratul Taizong poruncise ca un slujitor să fie călcat în picioare de cai, pentru a-i speria pe supuşii săi. Trebuia să fac Ia fel.

— Ai fost delăsătoare, Apricot, şi trebuie să fii pedepsită pentru asta.

— Da, Doamnă Suălucîtoaic.

Plângea.

— Gărzi, am poruncit şi câţiva bărbaţi au alergat în curte, mai repede decât mă aşteptam.
Probabil că stătuseră în apropiere, privindu-mă. Câţiva eunuci priveau şi ei de după poarta în formă de semilună, iar când m-am uitat într-acolo s-au ascuns după ea.
— Zece bice! am poruncit.
Apricot a scâncit speriată. Dar nu s-a împotrivit când gărzile î-au luat braţele şi au împins-o la pământ. Cureaua i-a căzut pe spinare.
— Unu!
Apricot a ţipat. Glasul ei a ţâşnit spre cer şi a zdruncinat grădina. Slujnicele din jurul meu tremurau, cu mâinile la gură.
— Doi!
Am auzit un trosnet, ca şi cum cureaua î-ar fi atins osul şoldului, urmat de ţipătul dureros al lui Apricot.

Trei

O pată roşie s-a ivit pe rochia ei albă. Nu mi-am ferit privirea. M-am uitat mai departe la faţa ci schimonosita şi i-am ascultat strigătele sfâşietoare. Voiam să ţin minte clipa aceea, să ţin minte durerea ci, pentru că pedeapsa aceea trebuia să Însemne ceva. Trebuia să aibă Însemnătate. Poate că slujnicele melc nu înţelegeau asta în clipa aceea, dar aveau să înţeleagă, într-o bună zi.
în cele din urmă, biciul s-a oprit, fusta îmi era udă de sudoare, iar ţipetele lui Apricot ajunseseră nişte scâncete. Am stat lângă ea şi am aşteptat. Nu s-a ridicat, iar cu nu ¡-am întins mâna.-JSBS^

€

ANUL 655 D.H. AL ŞASELEA AN

AL DOMNIEI GLORJEI ETERNE A

ÎMPĂRATULUI GAOZONG

ÎNCEPUT DE PRIMĂVAR

Ă9 32 O

OGO

O vorbă mi-a ajuns la urcchi. Xu Jingzong şi alţi dregători fuseseră atacaţi de o ceată de bărbaţi înarmaţi, după ce plecaseră de la palat. Doi dregători fuseseră omoraţi în bătaie, alţii fuseseră schilodiţi, iar pe dregătorul Xu Jingzong îl bătuseră râu. îi spuseseră că i-au înmuiat oasele pentru că pomenise de nelegiuirea împărătesei. Bărbaţii înarmaţi l-au ameninţat că, dacă mai îndrăznea să vorbească în numele meu şi să pună la îndoială puterea împărătesei, va avea o soartă şi mai rea, cu tot cu familia lui.

Pheasant era tulburat. Vreme de mai multe zile nu a vorbit, încercând >ă găsească o cale. Dar, cârcva zile mai târziu, o altă veste îngrijorătoare l-a dat peste cap. Regentul adunase în taină în curtea lui vreo cinci sute de gărzi ale Păsărilor de Aur. Cocoţat pe o plat-

formă înaltă, cu torţe aprinse în toate părţile, a spus mulţimii că împăratul, vrăjit de mine, amenințase că îl va omorî şi că va face la fel şi cu dregătorii, cu împărăteasa şi cu toţi oamenii lui de încredere. Amenințarea era de-adevăratelea, a urmat el, căci nu trebuiau să uite cât de nesăbuit se purtase Pheasant în Sala Sfatului şi cum amenințase că le va tăia capetele tuturor. Venise clipa! Şi-a aruncat 353 pumnul în aer. Gărzile trebuiau să Işi scoată săbiile şi să Îşi pregătească săgeţile, pentru că ei aveau să fie următorii ucişi de împărar.

Se spunea că şi Zhong, moştenitorul, fusese acolo. Auzisem că se strecurase afară din palat îndată după ce îi amenințasem pe dregători, iar acum stătea alături de Regent. A dat din cap şi a spus mulţimii că încercasem să îl otrăvesc şi că, drept urmare, doi dintre slujitorii lui muriseră.

Pheasant era uluit de purtarea Regentului. Aceea era o răscoală, i-a atras el atenţia printr-o scrisoare, cerându-i să înceteze imediat. Regentul s-a împotrivit, pasămite pentru că Pheasant trecuse peste voinţa împăratului Taizong. „E o ruşine”, spusese el într-un răspuns care îi fusese trimis lui Pheasant, „că împărăţia pe care au construit-o tatăl şi bunicul tău va fi ruinată de tine!”

Mi-a venit să râd, când am auzit asta, dar vorbele lui mi-au amintit şi de profeţia care îl bântuisc pe împăratul Taizong, cât fusese în viaţă. Se zicea că domnia Familiei I.i avea un duşman care avea să-i pună capăt. Să fi fost Regentul duşmanul de care se zicea în profeţie? La urma urmelor, numele lui de botez era Wuji, iar duşmanul puna numele Wu.

Totuşi, nimeni nu părea să fi văzut legătura şi, dacă era adevărat, ar fi fost un caraghioslâc. Cu siguranţă, împăratul Taizong s-ar fi răsucit în mormânt dacă ar fi ştiut că, de acum, cel mai de încredere prieten al său era duşmanul de care încercase să scape.

Ce m-a durut cel mai mult n-a fost ploaia de

săgeţi pe care le-ar fi putut abate armata Regentului, ci mai degrabă săgeata nevăzută şi primejdioasă care pornise din gura împărătesei. Ea a răspândit aceste vorbe prin toată împărăţia: „Doamna Strălucitoare m-a învinuit cu răutate de cea mai urâtă fărădelege, pe care n-aş avea inima să o săvârşesc. Nu e deloc adevărat şi este de neîngâduit că mă ponegreşte astfel. Nu i-am omorât copilul. Doamna Strălucitoare

ştie prea bine cine i-a
sufocat copilul.

”Astfel apăruse zvonul răutăcios, care circula prin oraş. Oamenii spuneau că îmi omorăsem copilul fi că o Învinovăţeam pe împărătească. Poveştile erau foarte amănunţite. Cici o văzusem pe Doamnă apropiindu-se de iatac, aşteptasem Într-un colţ, iar când ca plecase aş fi intrat, le-aş fi pus pe slujnice să plece şi aş fi sufocat-o pe Oriole! Apoi m-aş fi prefăcut că nu se întâmplase nimic şi Imi văzusem de treburi, iar când Pheasant s-a întors, m-aş fi prefăcut că nu ştiam nimic. Când Pheasant descoperise că Oriole nu sufla, mă prefacusem uluită şi ţipasem. îmi dădusem În petic, ziceau ei, o privelişte pe cinste.

Oamenii din toate colţurile oraşului erau uimiţi. Când se duceau la piaţă să vândă lemne de foc sau firucte, aveau feţele înroşite ce furie, repetând amănuntele îngrozitoare ale morţii copilului tncu. Oamenii se întrebau ce fel de femeie era Doamna Strălucitoare, dacă fusese în stare să îşi omoare propriul copil. Probabil că era cea mai rea femeie din lume. Şi mai mulţi oameni clătinau din cap. în scurtă vreme, toţi cei din oraş au aflat că eu, Doamna Strălucitoare, femeia lipsită de inimă şi nemiloasă din Wu Chan, îmi sufocasem fiica, pentru a ajunge împărătească.

Am auzit că unii călugări şi călugăriţe se îndoiau de poveste. Dar când au încercat să vorbească în apărarea mea, lî s-a amintit că cu eram doar o femeie de la Curte, doritoare de răsfăţ şi faimă, ceea ce pentru oamenii religioşi ca eî era foarte greu de înţeles.

Regentul s-a folosit de prilej ca să încurajeze ura oamenilor faţă de mine. O astfel de femeie e o ruşine pentru împărăţie şi trebuie pedepsită, spunea el. Apoi le-a poruncit celor doi nemernici. Han Yuan şi Lai Ji, şi oamenilor lor să lipească înştiinţare peste înştiinţare pe porţile pieţelor şi pe zidurile pavilioanelor. într-o zi. pe una dintre ele scria că o astfel de femeie trebuia vânată şi atacată cu pietre. în ziua următoare, Înştiinţarea spunea că cei mai conştiincioşi dregători din palat, care mă luaseră la întrebări, fuseseră judecaţi la porunca mea.împărăţia nu mai era pe pacc, spunea Regentul, ba chiar a tocmii cete de ticăloşi şi de mercenari care să înconjoare pavilionul lui. pasămite pentru că trebuia să se apere. Şi, în cele din urmă, Regentul a dat de veste împărăţiei să fie cu ochii pe cer. Semnele cereşti, lemnele care i-ar putea da oricărui om îngăduinţa de a se ridica împotriva lui Pheasant, semnele care ar arăta că, de fapt. Cerurile Îşi luaseră mâna de pe el, semnele care ar înd-eptăţi dorinţa Regentului de a-l da la o parte pe Pheasant aveau să ,>c arate în scurtă vreme.

Abia mai dormeam noaptea şi, la fel ca în zilele de după moartea Prinţesei Gaoyang. petreceam mult timp pe banca din grădină. De cârc ori mă gândeam la împărătească şi la zvonul pe carc îl răspândise. mă simţeam neputincioasă şi furioasă. Mi-i închipuiam pe oamenii din oraş, feţele pe care le văzusem la piaţă, scuipându-mî numele şi mă înfioram de furie. Cât de vicleană putea fi femeia aceea să răspândească zvonuri răutăcioase, să mă nenorocească.

Puteam să lupt împotriva zvonurilor? Nu credeam, pentru că zvonurile nu aveau mormânt şi doar purtau seminţe. încolţeau în aer, înfloreau sub soare şi

se coceau la umfcră. Nu mureau sub ploaie şi pluteau mai sus luate de vânt.

Pentru prima dată de la moartea fiicei mele, mi-era frică, dar nu voiam să îmi fie frică. Zvonul nu putea să îmi facă rău şi nu putea să mă schimbe, dacă nu îi îngăduiam. Dar putea schimba felul în care eram văzută şi, poate, chiar viitorul meu.

Nu ştiam ce să crcd. Nu ştiam ce să fac. îmi pierdusem copilul şi, în vârtejul răzbunării, imî pierdeam bunul nume şi renumele tatălui meu. Tata. Ar fi fost atât de furios pe mine...

Am început să beau mai mult. Vin de prunc. Vin de ghimbir. Vin din mei, orez şi orz. Vin din struguri negri rari. Erau atât de multe feluri de băutură în pivniţele imperiale. Dar vinul din mei, neamcstecat cu fructe sau condimente, îmi plăcea ccl mai mult. Era 356tntar şi tare. Imi lumina mintea precum focul şi mă dărâma. Dormeam bine o noapte, (ari şi simt furie sau reamă.

Mereu beam singură. I'hcasani nu mai venise În grădină, de când II muşcasem. Auzisem că se dusese să le vadă pe cele trei doamne. Fuseseră încântate, îşi puseseră cele mai frumoase haine, se dăduseră cu pudră albă şi parfum şi îşi desenaseră măşti strălucitoare. fşi petrecuseră noaptea cântând la lăută şi ţitere. Nu le pizmuiam. Să tic al lor. Iar ele să fie ale lui.

A văzut-o şi pe Doamna Imaculată, a cărei minte era încă prinsă în pânza îngrozitoare ţesută de caznele ei. Slăbise mult şi incepuse să umble în somn, mormăind şi plângând. Când Pheasant a trecut s-o vadă, a fost mirată şi a aruncat cu vase în el. Cumva, a călcat pe cioburi şi s-a tăiat. Fără să poată să înţeleagă ce se petrecea, a ţipat şi s-a pornit să povestească despre cum o închisese împărăteasa, „împărătească Wang, împărătească Wang", ţipa ca, arătând spre Plicasam. „Te voi blestema până voi muri!"

Se spunea că Sujîc se învăţase cu noua Iui viaţă liniştită, dar că era retras. Nu îşi amintea nîcio poezie şi îi păsa doar de greierii Iui şi de *weiqi*\

Am auzit că Pheasant îl privise ore în şir jucându-se, iar când plecase avea ochii în lacrimi. Am vrut să ştiu de ce plânsese: era îngrijorat pentru viitorul băiatului? Era îngrijorat de atacul Regentului? Dar am inccrcat să nu mă gândesc la Pheasant. Mă dezamăgise şi nu aveam de gând să îl iert.

M-am gândit la mama. Nu îi spusesem încă despre uciderea fiicei melc, dar poate că aflase despre asta şi despre zvonul că eu o omorâsem. Avea să îi frângă inima, dar nu avea să creadă. Nîcio femeie carc era mamă, care iubise pe cineva, nu va crede că mi-am sufocat copilul. Dar lumea nu era făcută din mame;

[1] Denumirea în limba chineza a jocului cunoscut În Europa sub numele de *go* (prescurtare a cuvântului japonez *igo)* (n. ied.).

În schimb. era plini de creduli fi smintiri de femei nemernice şt sterpe şi. mai rin, de bărbaţi. Bărbaţi firi inimi.

Într-o 7.i. cind mi voi simţi mai bine, aveam «i ti scriu, iar în ziua accea voi avea nevoie de puterea, nu de lacrimile ei.

în hezni, am auzit gărzile şuşotind în faţa grădinii şi m-am aplecat şi ascult. Mai multe girzi ale Pisirilor de Aur Îşi lisaseră slujbele din paiat, spunând ci nu voiau şi slujească o femeie care îşi ucisese propriul copil. Se ticăloşiseră, urmându-l pe Regent, a zis gardianul Cao, vocea lui răsunând în noapte.

— Asta pentru că o urăsc pe Doamna Strălucitoare, a zis o voce tânără. Crezi că ea a facut-o?

— E doar un zvon. Nu 11 crcdcţi.

Vocea lui Cao era tăioasă.

— Eram aici când a venit împărăteasa. întrcbaţi-l pe bătrânul Chan. Şi el era aici. Am lăsat-o pe femeia aia să intre şi a sufocat copilul

A urmat o clipă de tăcere.

— Dar nu ai văzut-o când a făcut-o, nu? Iar acum toată lumea din oraş crede că Doamna Strălucitoare şi-a omorât copilul, după ce împărăteasa a plecat din grădină. Să îşi sufoce propriul copil.

Era o patimă bolnăvicioasă în vocea aceea tânără. Am auzit sunetul unei palme.

— Au! De ce ai făcut asta? îţi spun doar ce vorbesc oamenii, asta e tot! Ştii că oamenii aruncă de acum cu baligă de cal în zidurile palatului şi în porţile din faţă, strigând că Doamna Strălucitoare e o diavoliţă... au!

— Ăia sunt ticăloşii Regentului, prostule. Ai grijă ce vorbeşti sau vei fi azvârlit şi tu afară din palat!

Hei, nu ţipa la mine, moşule. Tu stai aici toată ziua; nu ştii ce se întâmplă afară. Căpitanul Pei a zis că a fost o încăierare azi-noapte, ai auzit ceva? Nu cred că ar minţi despre aşa ceva. Căpitanul Pei! Omul ăla şi-ar vinde şi nevasta pentru o carafa de vin.

Vreau să spun doar că oamenii din oraş ascultă de Regent.

moşule. împăratul nostru a dat de belea... au!

M-am rezemat de zid. Regentul izbutise. îi făcuse pe oameni să mă urască, se slujise de neliniştea şi de teama lor pentru a-l ataca pe Phcasant. Acum, la fel ca mine, Pheasant înfrunta tăişul măiniei oamenilor.

întinsă pe pat, mă uitam pe fereastră. Afară era întuneric şi linişte. Nu se auzea vântul, nici păsările nu ciripeau prin copaci, nu era niciun animal prin grădină. Şi în cameră era întuneric. Izimănările se stinseseră de mult timp. Mi-am lipit obrazul de capul lui Hong, mângâîndu-î părul moale precum mătasea şi pielea albă ca a lui Pheasant. Locul din dreapta mea, unde ar fi trebuit să doarmă Otiolc, era gol, iccc şi tăcut. O durere fremătătoare şi încăpăţânară mi s-a răspândit în trup. Aşa mă simţisem cu ani în urmă, când fusesem închisă la mănăstire. Părea că singurătatea şi durerea, precum gâştele sălbatice călătoare, se întorseseră la mine.

Totuşi, de data aceasta, tăcerea era mai tăioasă, îi simţeam zimţii pană în inimă. Voiam să mă împotrivesc, să o alung, dar nu ştiam cum. Nu ştiam ce să fac. Nu îmi aminteam când venise Pheasant ultima dată în grădina mea. Poate că îşi petrecea noaptea cu cele trei doamne sau cu vreo concubină care era întinsă lângă el chiar acum.

Am sărutat obrazul lui Hong, i-am ridicat pătura sub bărbie şi m-am dat jos din pat. în apropiere de coşul pentru jar, Chunlu, Xiayu, Qiushuang şi Dongxuc

sforăiau uşor, iar Apricot, ntinsă pe burtă, gemea în somn. îi vedeam muşchii spatelui încordându-se din când în când. Trecuse cel puţin o lună de când o bătusem. Sângerările de pe spinarea ci se opriseră, dar rănile o dureau de ficcare dată când se întorcea şi adormea cu greutate. Totuşi, cerea întruna să aibă grijă de Hong noaptea, împreună cu celelalte slujnice.

359M-am oprii lângă ca. Va mai dura ccl puţin Inci o luni pini cind să poată dormi fircsc. N-ar fi trebuit tă o biciuic.se ţi să o dau drept pildă. Era prada măinici mele. Ce ajunsesem? Fusesem atii de orbiţi de mânie, încât uitasem ce preţuiam mai mult? Mereu fusesem bună cu slujnicdc mele, mereu crezusem că bunătatea era cea mai de preţ trăsătură a unui om. Dar nenorocirea morţii fiicei mele îmi înceţoşase mintea. Nu gândisem limpede şi nu ştiam dacă voi mai putea gândi sau vedea vreodată la fel de limpede ca inainte.

M-am întors, am luat o pătură din blană, am aşezat-o cu grijă peste Apricot şi am aranjat-o în jurul ei. S-a foit şi m-am retras repede. Am îmbrăcat o haină din blană, am încălţat cizmele din piele, am luat un felinar atârnat în colţ şi am deschis uşa, după care am închis-o după mine. Aerul recc mi-a pătruns pe gât. M-am înfiorat. Am înaintat încet pe potecă, paşii mei răsunând cu ecou în grădină, precum gemetele unui bătrân. Era obiceiul din fiecare scară, să fac o plimbare prin grădină. Uneori, mă plimbam până când paznicul de noapte de la palat bătea gongul de trei ori - vremea pentru *chou* - sau de cinci ori - vremea pentru *mao* -, când începca să se crape de ziuă. Nu ştiam cât aveam să mă preumblu în scara aceea.

Ninsese ţoală ziua şi poteca era acoperită de un strat gros de zăpadă. Grădina arăta ca o peşteră întunecată, pe care felinarul nu izbutea să o lumineze. Copacii, crengilc lor subţiri şi goale se întindeau în depărtare ca nişte pânze mari; stâncile mari şi înalte stăteau tăcute, ca nişte statui fără braţe, plângând; iar undeva se auzeau animalele, ţipetele lor ascuţite şi deznădăjduite plutind peste pavilion ca o vrajă tainică.

Am ajuns în spatele grădinii, unde un pârâu şerpuia în jos pe un deal, şi m-am întors. Voiam să trec prin crângul de bambus, până în partea din faţă a grădinii, încă doua ture, iar apoi aveam să trec printr-un arboret, să trec podul din lctr.n - Podul lui Hope - şi să mă opresc la locul obişnuit: mormântul copilului meu. în apropierea podului, am îngheţat.Cineva era deja acolo. C) făptură zvcltă stătea lângă mormântul fără nume. învăluită în razele de lumină ale unui felinar. Spatele îi era şi el luminat, iar omul s-a aplecat, parcă pentru a-şi acoperi ochii. Pheasant. Am vrut să mă întorc. Nu voiam să îl văd sau să-i vorbesc. Dar n-am putut să mă mişc, amintindu-mi cum. cu mult timp în urmă, stătuscrăni amândoi de fiecare parte a podului. Bl încercase să stea de vorbă cu mine, dar cu îi întorsesem spatele.

Amintirile acelea plăcute şi aromate plutiseră în mintea mea precum parfumul florilor de vară, dar acum dispăruseră. Se întâmplase în viaţa asta? Ce gust amar. Ne petrecuscrăm toată viaţa căutând fructul fericirii, înccrcând să hrănim dorinţele inimilor, iar când în sfârşit găsisem fructul şi îl ţinusem în mâini, îi simţisem gustul dulce doar pentru o clipă, după care se acrisc.

Ar fi trebuit să plec. Nu puteam să fiu singură cu el. Atât de aproape, chiar şi cu o pădurice intre noi, era prea puţin. Dar părea atât de singui de trist, Maud aeulu, sub un felinar roşu. A pus un genunchi jos şi, cu o mână pe piatră, a şters încet lespedea. O pală de zăpadă a plutit în lumina roşie, iar mâna iui păfea străvezie şi lucea precum un felinar de nădejde. Apoi s-a aplecat şi a şters cu amîndouă mâinile părţile mormântului. Mişcarea, atât de gingaşă, de iubitoare, mi-a amintit de felul în care obişnuia să îşi treacă

degetele peste obrajii lui Oriolc. Mi s-a pus un nod în gât.

în cele din urmă, s-a ridicat cu un icnet, ca un om bătrân, apoi a căutat în buzunar, a scos ceva şi l-a aşezat pe mormântul pe care îl curăţase. S-a întors, a luat felinarul şi a pornit pe poteca din apropierea mormântului.

Am aşteptat până când s-a făcut nevăzut printre copaci, apoi m-am dus acolo. Mormântul nu părea foarte singuratic, iar pe el stătea o figurină mică, precum o santinelă cu ochii în patru - o păpuşă din lemn îmbrăcată cu o minunată rochie roşie.

Mi s-au umezit ochii. Mi-am amintii de mulțimea de păpuși pe care i le dăruise lui Oriole. Mereu stăruise, spunând că fetele aveau 361nevoie de păpuși iar băieții aveau nevoie de cai și o țintise în brațe cu arăta grifă, privind-o mereu cu iubire în ochi. Am alergat dtipă el pe pod.

— l'heasant. Așteaptă. Phcasant. S-a întors, ridicând lelinarul.

— Mei? Tu ești?

M-am oprit în fața lui. Nu știam ce să spun.

— De ce ai venit aici? Credeam că ești cu doamnele.

— Mă simt bine când ies. E liniște. Ce faci aici singură? Unde sunt slujnicele tale?

— Dorm.

în lumina felinarului, am văzut pe fața lui toate semnele suferinței, pe care nu le băgasem în scamă până atunci. Ochii lui erau mai mici, tulburi și triști. Pielea îi era palidă, chiar și în lumina roșie, iar fața îi era lăsată. Avea cercuri întunecate sub ochi, iar bărbia îi era mai ascuțită. Da. Suferise. Doar că cu. cufundată în propria-mi suferință, nu văzusem.

— N-am putut să dorm.

— Nici eu.

A lăsat în jos felinarul, imprăștiind lumină roșie între noi.

— Știi, încă o caut.

— Știu.

— O voi găsi. Am dat din cap. Am tăcut amândoi. Apoi, spre mirarea mea, a pus felinarul jos și m-a luat în brațe. Cu bărbia sprijinită pe capul meu, cu respirația lui încălzindu-mi părul, m-a ținut sttâns.

— Credeam...

S-a oprit, apoi a vorbit din nou, cu glas blând.

— Credeam că nu o să mai vorbeşti cu mine niciodată. Credeam... Am fost foarte îngrijorat pentru tine.

încă ţinea la mine, după tot ce «c lntămpla»c. lacrimile Îmi curgeau în voie. At II trebuit să ştiu. Ne împărtăşiserăm tinereţile, ne iubiserăm În taină şi trccuserăm prin foarte multe... Îndoială, bănuială, singurătate, răzvrătire şi despărţire. Ar fi trebuit să fim puternici; ar fi trebuit să trecem prin Încercarea de a ne pierde copilul. împreună.

— îmi parc rău. îmi parc rău. Phcasant!

— Nu te învinovăţi.

Am dat din cap. Voi înceta să mă învinuiesc. Voi înceta să îl învinuicsc şi pe el, nu puteam să las suferinţa să ne despartă, pentru că dragostea noastră adâncă, legătura noastră împărtăşită cu copilul nostru, viu sau mort, nu se va schimba niciodată. Şi, chiar dacă pierderea fiicei noastre va lăsa În inimi un gol care nu se va umple niciodată, nu puteam lăsa hăul să ne înghită.

— Nici tu nu ar trebui să o faci.

Mâinile lui au zburat spre ochi şi s-a îotors. Umerii îi tremurau şi l-am luat în braţe. Un fior i-a cuprins trupul, scuturându-ne pe amândoi. Apoi a urlat tare şi glasul lui plin de furie şi de durere, a străpuns întunericul nopţii. L-am ţinut strâns, cu inima mea aproape de a lui. L-am lăsat să sfârşească. Aveam să fiu alături de el, la fel cum fusese şi el. Şi, poate, în ciuda faptului că moartea ne sfărâmase inimile, în pulberea cruzimii, dragostea ne va vindeca pe amândoi şi ne va întregi din nou.

în cele din urmă, şi-a îngropat capul în pârul meu, cu glasul plin de suferinţă:

ImpArilea«« l.unli

— N-am reuşit să fac nimic cum trebuie. De ce? De ce? Am înccrcat. Am înccrcat. Din greu...

Welna I>al Randrl

— Am scuturat din cap şi mi-am dat seama cât de grele fuseseră pentru ci zilele accica. Şi-a şters în tăcere lacrimile neputinţei; îşi înghiţise suferinţa în singurătate. Dar în tot acest răstimp, a rămas în picioare, a rămas puternic în faţa gărzilor şi a dregătorilor, căutând-o pe ucigaşa de copii şi încercând să i se împotrivească Regentului.Şl fiica noastră... fiica noastră... cu ani găsii-o, a jelit d. Fetiţa mea... Tăcea acolo. În faţa mea...

Nu mi-am putui reţine lacrimile.

— Ştiu, ştiu.

— Şi ai dreptate. Eu am omorât-o. Nu eu am omorât-o? Am dat de veste că mă despart de impărâieasă. N-ar fi trebuit să fac asta. Am omorât-o pe fiica noastră.

— Nu, nu e vina ta. Nu e vina ta. Trebuia să...

Am scuturat din cap, udându-i haina cu lacrimile mele. Dar ce ciudat. Pentru prima dată de la moartea copilului meu, lacrimile m-au eliberat.

— Dar îmi pare rău, draga mea. Nu pot să-i omor pe roţi. Pur şi simplu, nu pot. Eu nu sunt tatăl meu.

Mi-am şters faţa.

— Ştiu. Trebuie să faci orice crezi tu că c drept. La urma urmelor, tu eşti împăratul. Pheasant.

M-a sărutat pe frunte.

— Mulţumesc. îţi mulţumesc că spui asta.

Pentru o clipă, am rămas acolo fără să vorbim, fară să ne mişcăm, îmbrăţişaţi. în cele din urmă, a luat felinarul de jos.

— E frig aici. Ţi-au îngheţat mâinile. Vrei să mergi înăuntru? Am dat din cap şi, cu felinarul luminând poteca, am pornit spre

iatacul nostru.

— Vino. Să ne încălzim. Ce îţi mai face braţul?

— Doare.

— Mă vei biciui pentru că te-am muşcat? A scuturat din cap.

— Biciuirea e doar pentru duşmanii mei.

Am zâmbit, păşind peste un morman d: zăpadă. -—

Acum poate că o să dormim bine. Pentru că aveam nevoie de asta, şi Pheasant la fel. 364

Dar era linişte. M am întors, Pheasant nu mi urma. Stând lin^ă crângul de bambus, ţinea felinarul într-o rnână, cu capul ridicat spre cer, înlemnii, l-am urmării privirea.

Cerul era întunecat, iar l,una arăta ciudat, cu un inel alb pe margini. în scurtă vreme, poate că va veni furtuna sau va ninge Dar Pheasant nu era îngrijorat din cau/a vremii, ştiam asta, căci în apropierea Lunii, din bezna îndepărtată a cerului, a ţâşnit în jos o rază strălucitoare, ca o săgeată. Apoi încă una. Şi încă una. Stele căzătoare.

Asta aşteptase Regentul, semnul Cerurilor, prin care era ştearsă domnia lui Pheasant. Cu semnul acela ceresc, toţi răsculaţii din împărăţie puteau cerc să se aşeze pe tron.

Mi-am pus mâna pe braţul lui Pheasant. Nu m-am uitat ia faţa lui, dar îi simţeam furia stându-i aproape ca o stafie răzbunătoare.

— Ar trebui să mergem, a zis blând.

încă nu ajunsesem lângă lac, când am auzit paşi şi tropăituri dinspre intrarea în grădină.

— Maiestatea Voastră, Maiestatea Voastră, degrabă!

— Ce este? a strigat Pheasant, rcpezindu-se spre intrare.

Trebuie să mergeţi la turnul de pază, acum. Maiestatea Voastră!9 33 ©

OGO

Din caleaşcă, am auzit ţipete puternice, pe când ieşeam din Palatul Exterior. Zarva a devenit şi mai puternică, pe măsură ce ne apropiam de turnul de pază, de lângă porţile palatului. îndată ce caleaşca s-a oprit, Pheasant a sărit jos, să II salute pe General, care venea spre noi.

Încă nu se iviseră zorii, dar în vecinătatea turnului de pază era Înghesuială, de parcă ar fi fost amiază. Cete de eunuci alergau de colo-colo, bătând în vase pentru a alunga duhurile rele care stârniseră o eclipsă de Lună, deşi noi văzuserâm doar stele căzătoare. în preajma zidului erau şiruri de arcaşi cu arbalete cu săgeţi lungi, cu vârfuri din oţel, gata de tragere. în spatele lor stăteau bărbaţi cu topoare, bărbaţi cu săbii cu lame albe, bărbaţi cu torţe şi gărzi cu suliţe lungi. îmbrăcaţi în armuri aurii şi cizme din piele cărămizii, toţi păreau puternici şi bine hrăniţi şi m-am bucurat.Dar unii se uitau la mine cu chipuri nedumerite, care m-au îngrijorat. L-am recunoscut pe unul dintre ci, căpitanul Pei, cel care ne însoţise pe mine şi pe Pheasant Ia piaţă, când încercasem să îi scăpăm pe Prinţul Ke şi pe soţul prinţesei. Cu capul chilug care lucea ca un bulgare de zăpadă şi cu urechile care îi ieşeau în afară ca două evantaie rotunde, căpitanul Pei mi-a prins privirea şi şi-a pus mâinile în şolduri, de parcă voia să mă provoace.

Am înghiţit. Bine-nţclcs, puteam să îi dau lămuriri, dar m-ar fi crezut?

— Ce este, Generale? a întrebat Phcasant.

— Maiestatea Voastră, Doamnă Strălucitoare.

S-a înclinat scurt.

— Puteţi urca în turnul de pază, să vedeţi chiar dumneavoastră.

Phcasant a luat-o înainte, urcând câte trei scări deodată, iar eu
l-am urmat. Vârful turnului de pază era la fel de lat precum Strada Divină şi mulţi arcaşi şi bărbaţi cu torţe stăteau aproape de meterezele din cărămidă, cu spatele spre mine. Vântul era puternic aici, mă lovea peste faţă, iar ochii au început să îmi lăcrimeze. Mi-am strâns mai bine haina din blană şi m-am încovoiat, să împiedic vântul rccc să îmi intre pe la gât.

Apoi m-am uitat în jos. în întuneric, oraşul arăta ca o frunză de dud uscată, cu multe găuri arzând. Iar găurile acelea care clipeau roşiatic se întindeau. Unele păreau focuri în aer liber, iar unele erau oameni cu torţe, mărşăluind pe străduţele înrunccate, îndreptându-se spre palat. Lângă turn, nişte gărzi de la palat, cu torţe, strigau şi înaintau. Cele două cete s-au ciocnit. Strigăte înăbuşite din pricina depărtării ajungeau până sus la noi, izbucneau scântei, iar fumul umplea acrul.

Totul se întâmpla foarte repede. Abia apăruseră stelele căzătoare, că oamenii răspundeau deja. Dacă nu aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut. Dar era adevărat. Planul Regentului izbutise, iar în scurtă vreme îi va aduna pe toţi răsculaţii şi pe mercenarii plătiţi de ei să atace palatul, căci putea spune că Cerurile îi dăduseră îngăduinţa să se ridice.

Şi totul începuse din cauza minciunii despre mine.

M-am uitat la conurile aprinse şi la focurile din depărtare. Unde era împărăteasa? Ce făcea? Văzuse stelele căzătoare? Sărbătorea cu [36]

7Zhong semnele cereşti? Se bucura că zvonul pe care II răspândise nenorocea domnia lui Pheasant şi viaţa mea? îmi doarcam să moară.

— Şrii cine sunt răsculaţii aceia, Generale?

Pheasant a luat o torţă de la un bărbat de lângă el. A ţinut-o În faţa lui, ca să îi vadă mai bine pe oamenii de jos. Fulgi de zăpadă pluteau deasupra capului său, împrăştiind picăţcle albe pe căciula din blană. A răsuflat şi un nor alb s-a iţit în văzduh, apoi a pierii.

— Nişte ticăloşi încurajaţi de Regent, fără îndoială, a spus Generalul, cu faţa spre oraş. Unii ar putea fi gărzi ticăloşite, care îl slujesc.

— Gărzi ticăloşite.

Pheasant a lovit în meterezele din cărămidă, iar din mâna lui s-a împrăştiat un nor de zăpadă.

— Ar fi trebuit să ¡1 priponesc când am avut ocazia. Nemişcat, Generalul n-a zis nimic.

— Avem destui oameni?

Pheasant a arătat spre gărzile de la palat, de jos.

— Destui cât să ţinem porţile din faţă, a zis Generalul şi s-a întors. Dar, Maiestatea Voastră, e vremea să părăsiţi turnul de pază. E prea primejdios.

— N-am nimic. Pheasant a scuturat din cap.

— Generale, crczi că Regentul chiar va ataca palatul? Generalul a rămas tăcut pentru o clipă.

— Maiestatea Voastră, întrebarea este mai degrabă când o va face. Vorbele lui mî-au trimis un fior pe şira spinării. Mi-am strâns
haina mai bine şi m-am dus în spatele bărbaţilor cu torţe şi al arcaşilor care stăteau lângă metereze. Nu puteam să îmi închipui ce s-ar putea intâmpla dacă

Regentul ar pătrunde în palat. Eu, Pheasant, Hong, cu toţii am fi în primejdie. Mulţi oameni ar fi măcelăriţi, mulţi oameni nevinovaţi.

Regentul era prea puternic, sprijinit de acele gărzi ticăloşite, de mercenari şi de oamenii speriaţi, care erau uşor de înşelat. Ştia fiecare colţişor al palatului şi cunoştea bine planurile de război. Era un duşman groaznic, mai înspăimântător şi mai primejdios decât împărăteasa.

Mi-am amintit de noaptea în care s-au răsculat Taizi şi Prinţul Yo. încă vedeam femeile ingenunebeate lângă buturugă, cu feţele pline de sânge şi cu capetele tăiate rostogolindu-se pe jos. Auzeam cântecele de îngropăciune ale femeilor şi ţipetele lor şi mi-am amintit de chipul prietenei mele Plum, lângă buturugă...

M-am înfiorat. Nu era cu putinţă să se întâmple din nou. Palatul imperial nu va mai suferi încă un atac. Trebuia să împiedic asta. La urma urmelor, totul începuse din cauza mea. Dar cum? Cum puteam să opresc vărsarea de sânge? Cum puteam să înfrăng Regentul şi armata lui? Eram doar o femeie. Spre deosebire de prietena mea, Prinţesa Gaoyang, nu cunoşteam arta de a te lupta sau arta de a mânui arme. Dar chiar dacă ca ar fi fost aici, tot n-ar ft putut opri armata Regentului.

M-am oprit în capul scărilor, trecându-mi privirea peste soldaţii cârc stăteau lângă zid. L-am văzut acolo pe căpitanul Pci.

— Generale, m-am Întors cu, crezi zvonurile?

Nu am spus la ce zvonuri mă gindeam, dar el ştia despre ce vorbesc. Mi-a aruncat o privire grăbită. Vântul i-a umflat pelerina, iar semnul lui din naştere,

care adesea părea negru, parcă strălucea ca aurul, în lumina torţelor.

— F. doar un zvon, Doamnă Strălucitoare.

Vocea lui era mai blândă decât mă aşteptam. Am dat din cap. De când îi spusesem că eu îi adusesem înapoi la palat, parcă nu mai era atât de rccc cu mine.

— Ştiu, dar gărzile şi oamenii mă vor crcdc? Vor crede vorbele împăratului lor?

— Generalul ţinea mânerul săbiei.C) sabie buni Işi slujeşte stăpânul; un bun spadasin crede În stăpânul lui, Doamnă Strălucitoare.

Puteam să mă bizui pe credinţa lui în Pheasant. Ar fi trebuii să fiu fericită să aud asta. Dar oamenii luiî Putea vorbi în numele lor?

— Ce vei face, Pheasant? am întrebat.

S-a întors să se uîrc la şirurile de arcaşi, la bărbaţii cu topoare şi cu săbii.

— Palatul are nevoie de pace, la fel şi împărăţia mea. Trebuie să 5ac tot ce pot, Doamnă Strălucitoare. Tot ce pot.

Şi eu, mi-am zis în gând. *Şi eu.*

în următoarele câteva zile, Pheasant s-a trezit devreme şi s-a dus a Sala Sfatului. Nu ştiam câţi dregători erau de faţă sau câte jalbe asculta. Cei mai mulţi dregători se fereau să treacă pe la Curte, iar cei care se duccau la audienţe în zilele acelea păreau temători şi fără vlagă. Adeseori bârfeau despre răscoale şi nimănui nu părea să îi pese de grâne, sare sau mătase.

Pheasant îşi petrecea după-amiezile în turnul de pază, privind oraşul şi întâlnindu-se cu Generalul. împărţiseră gărzile în două cctc mari, una care să păzească porţile din faţă şi cealaltă pentru a păzi fiecare colţ al palatului. Aproape un sfert dintre gărzile Păsărilor de Aur trecuseră de partea cealaltă, iar asta Însemna nu doar că îi pîerduscrăm, cî şi că trebuia să ne luptăm tocmai cu cei cu care se pregătiseră gărzile noastre.

Câteva zile mai târziu, unii au pătruns într-o armurărie şi au (urat toate armele. Generalul era furios că acum oamenii lui vor avea în mâini doar bâte. în scurtă vreme, toţi cei din palat au aflat despre asta, iar oamenii au început să se înspăimânte.

Iar Pheasant vorbea toi mai puţin.

M-am întrebat ce aş putea face ca să opresc vărsarea de sânge. Am citit şi am recitit *Arta războiului.* Poate că maestrul Sun Tzu putea să îmi dea vreun sfat. Poate că mă va ajuta să împiedic 370nenorocim. Îi' llnip ce clleam. m ain gAndit Iu **Krgerir.** *l.itr* **era slăbiciunea Iul? < uni puteam «A II InfrJnfţ înainte** *ti* **atace?**

Şl împărăteasa. Cr puteam *ti* fac ca *ti* o Infrăng?

I lung era bolnav illu nou şi plângea întruna. I)octorll < mirau ci avea ulccr şi mi au spus sA tl dau În flecare dlmincaţA IntAritoare amestecate cu rAtlAcini de rubarbă şi miere cu lemn-dulce. înainte de culcare. MA temeam cA cineva II otrăvise pe Hong fi nădăjduiam ca mAna diavolească a împărătesei să nu fi ajuns la fiul meu.

într-o dupi-amiazi citeam *Ar rit rtlzlwiulul,* tind am vizui-o pe Apricot luatul hainele lui I long dintr-un colţ. S-a ridicat icnind. Am lisat jos sulul.

— Vino şi stai cu mine, Apricor.

l-am făcut semn şi se aşeze pe pat.

— Lasi-mi şi Îţi vid spinarea.

Ochii ci s-au mărit a mirare, dar şi-a desfăcut ascultitoare haina şi şi-a ridicat partea din spate a rochiei. Rănile erau roşii şi mi-am amintit cum arăta spatele lui Phcasant după ce ¡1 bătuse tatăl său, cândva. Am vrut să îi spun că îmi părea rău, dar n-am putut. Nu trebuia să îmi recunosc greşeala în faţa oamenilor care mă slujeau.

— Tc-au bătut riu.

Şi-a coborit rochia.

— Ar fi trebuit şi mor pentru greşeala mea. Am meritat bitaia, Doamni Strălucitoare.

Spre mirarea mea, vocea ci era blândă şi lipsită de amărăciune. N-am ştiut ce să spun.

— Şi pe Doamna Strălucitoare au bătut-o.

— Da, am zis cu tristeţe, amintindu-mi cum împiriteasa le poruncise gărzilor ei şi mi bari, când aflase ci mi intorsesem din exil. Uitasem de asta.

— împiriteasa este un diavol, Doamni Strilucitoare. Nu voi uita asta şi nu voi uita ci a luat viaţa scumpei noastre prinţese.

Ochii Iu' Apricot sclipeau.

— Şi a Prinţesei Gaoyang.

Am simţit că mi se umezesc ochii. O pedepsisem, dar nu Îmi purta pică. îmi era credincioasă. Niciodată nu mă va trăda. Am clipit repede, să îmi alung lacrimile.

— Ai crescut, Apricot. De cât timp mă slujeşti?

— Anul acesta se fac patru ani.

A zâmbit mândră. Mă va sluji Încă mulţi ani, iar eu voi fi mândră de ea şi de credinţa ei. Am vrut să îi mângâi părul. În schimb, m-am ridicat.

— Vino, adu-l pe Hong şi pe ceilalţi. Mergem să îl vedem pe împărat.

Voiam să ştiu ce plan avea. Poate că el şi Generalul găsiseră o calc să îi oprească pe Regent înainte să atace. Nu l-am găsit pe Pheasant la turnul de pază, în schimb, am dat de el în bibliotecă, unde citca un sul întins pe masa lăcuită uriaşă.

Le-am poruncit slujnicelor să mă aştepte în curtca din faţa Sălii, iar Apricot l-a dus pe Hong pe coridor şi m-au aşteptat acolo. După ce o pierdusem pe Oriolc, îl luam pe Hong cu mine oriunde puteam.

— Minunat. Ai venit, a zis Pheasant şi le-a făcut semn să plece ajutoarelor înşirate lângă perete.

Vino şi aruncă o privire pe acest sul, draga mea, şi citeşte-mi-l.

— Iml faceţi cinste, Maiestatea Voastră, am zis şi m-am apropiat de sul.

Sala era întunecată, chiar şi cu lumina lumânărilor, şi urmăream literele cu degetul, fiecare dintre ele scrisă fără greş şi cu măiestrie.

— „în al şaselea an al Domniei Gloriei Eterne, cu, împăratul Gaozong, împăratul împărăţiei noastre, fiu al împăratului Taizong, îl reneg prin decretul acesta pe Li Zhong, fiul înfiat al împărătesei Wang. Nu are niciun drept de urcare pe tron, cât timp am să domnesc sau după moartea mea.”

Am ridicai capul. Ştiam că Phcasant se gândise de multe ori şi îl renege pe băiat, de când aflasem vestea riscoalei Regentului, ţi. în cele din urmi, botirâse şi o faci.

— Cred ci acum c vremea.

Daci Zhong îţi pierdea dreptul moştenitorului, vom fi tiiat de ta ridicini sprijinul pe care se bizuiau Regentul ţi împiriteasa. Phcasant a oftat.

— Băiatul vorbcţte de parcă el este deja împărat, l-ai auzit? Trebuie să îi opresc. în dimineaţa asta ¡-am poruncit dregătorului Li Yifu să scrie decretul.

— Nu ai de ales, trebuie să îi dai la o parte, dar şi să îl renegi pe Zhong este primejdios, ¡-am zis. Mai ales acum.

— înţeleg. Dar armurăriilc Imperiale sunt goale. Nu avem arme destule pentru toate gărzile. Când vor începe atacurile, va fi o nenorocire. Trebuie să purcedem acum, înainte să fie prea târziu ţî asta e tot ceea ce pot face deocamdată.

Şi-a frecat ochii. Arăta obosit. Faţa îi era lăsată, iar ochiul drept pă-ea pieziţ, pleoapa îi căzuse, ca o pungă din piele umflată, care nu mai era mlădioasă.

— Te simţi bine, Pheasant?

— Nu o să-ţi vină să crezi, dar îmbătrânesc.

A scuturat din cap şi a clipit des.

— Nu mai văd prea bine.

Mi s-a strâns inima. Şi tatăl lui îşi pierduse vederea.

— Eşti obosit. Atâta tot.

L-am mângâiat pe umeri. Mai târziu, îi voi pune pe doctori să îl cerceteze.

— O fi de la vreme. Ai nevoie de o pelerină călduroasă. E primăvară, dar încă c foarte frig. Eu nu pot ieşi din cameră fără o haină de blană. Le voi spune slujitorilor tăi să îţi aducă una.

— Lasă haina de blană.

— Şi-a frecat tâmplele.tl voi chema pe unchiul meu la cini. Voi fi cuviincios, dar dacă nu consimte voi porunci să fie adus la mine, iar apoi li voi închide pe toţi slujitorii lui.

Binc-nţclcs că Regentul va refuza să vină.

— Să îl aduci la tine? Cum?

Cu luni în urmă, am fi putut lua viaţa Regentului fără vreo apăsare, dar cu el înconjurat de armata lui de mercenari era greu să îl aresteze. Pheasant şi-a trosnit degetele. Parcau ţepene.

— Voi tocmi nişte gărzi pricepute. Se vor feri de ticăloşii care îl apără.

Am dat din cap. Trebuia să mă gândesc la plan. Nu îmi plăcea. Avea să iasă prost. S-a auzit un anunţ.

Dregătorul Xu Jingzong cerea să îl vadă pe Pheasant.

— Lasă-l să intre.

Bătrânul dregător a intrat şchiopătând. Ţinându-se de baston, s-a înclinat de trei ori în (aţa lui Pheasant, apoi şi-aîndinat capul spre mine.

— Doamnă Strălucitoare.

Am dat din cap, în semn de salut.

— Nădăjduiesc că dregătorul Xu şi-a revenit.

— Oasele astea bătrâne nu se rup uşor, Doamnă Strălucitoare.

A râs. îmi plăcca starea în care se afia.

— Neîndoielnic, sunt foarte bucuroasă că aud asta. Dar este târziu, domnule dregător. încă lucraţi?

Pc degetul lui mare era o pată de cerncală.

— Maiestatea Voastră, Doamnă Strălucitoare.

S-a înclinat din nou.

— într-adevăr, am lucrat până la această oră târzie, căci am de vorbit cu domnia voastră despre o treabă de ncamânat.

— Ce este? a întrebat Pheasant şi s-a lăsat pe spate.

— înţeleg că mulţi oameni sunt nelămuriţi din cauza unor zvonuri. Totuşi, cu pun la îndoială greutatea lor. Cred ci împărăteasa e pricina tulburării, iar purtarea ei a pus în primejdie vieţile multor oameni. Ca dregitor de rangul al cincilea, este datoria mea şi aduc vorba despre accste treburi, ţi sa îndemn ca zvonurile *ti* fie cercetate.

___Fii mai limpede, drcgătorule Xu.

Nu înţelegeam pe deplin ce voia să spună.

— Să cercetăm aceste zvonuri. Asta înseamnă ci vqi pregăti judecarea împărătesei?

— întocmai, Doamnă Strălucitoare, şi, Maiestatea Voastri, vi rog cu cerul şi pimântul să îmi permiteţi să conduc această cerce- rarc. Sunt încredinţat că oricine ar fi vinovat trebuie trimis la judecată, cu orice preţ. Pheasant a încuviinţat.

— Cum să nu, dregătorule Xu. Ai îngăduinţa mea să conduci cercetarea.

— De ce faci asta, domnule dregător Xu? am întrebat. îi cbema pe oamenii Regentului să îl bată din nou.

— Nu te temi de răzbunarea împărătesei? Şi de cea a Regentului?

Şi-a îndreptat spatele.

— Doamnă Strălucitoare, Maiestatea Voastră, bine-nţcles că mă tem. Ultima dată când m-au bătut, am zăcut în pat o lună Aş fi putut muri, la fel ca toţi ceilalţi. Glasul lui, mereu puternic şi limpede, a umplut încăperea.

— Am opt soţii, paisprezece copii, şase nepoţi şi două dintre concubinele tatălui meu, de care trebuie să am grijă. Ce vor face, dacă voi muri? Dar am şaizeci şi trei de ani. Nu voi trăi veşnic. Mai devreme sau mai

târziu, mă voi duce la Fluviul Galben. Dar m-am săturat de Regent. Mi-a nenorocit viaţa, exilându-mă în sud, şi niciodată nu mă va lăsa să trăiesc liniştit. Atâta timp cât el este Regent, iar eu dregător, voi trăi ca un vierme în acest palat şi voi muri ca un vierme. Nu vreau să trăiesc sau să mor ca un vierme, Doamnă Strălucitoare. Vreau să mor demn sau, mai bine, să trăiesc demn.
Mi -am amintii că mi-a spus accicaşi vorbe în biblioteci într-adevăr, era ccl mai îndrăzneţ dregător pe care ¡1 vizasem ia Curte.
— Spui că o veţi judeca.
— Da. Şi o vom detrona, dacă este vinovată de uciderea unui copil nevinovat.
— Este. Vă dau cuvântul meu.
A oftat.
— Din păcate, Doamnă Strălucitoare, cuvântul Domniei Voastre nu este de ajuns. Trebuie dovedit.
Dovedit? M-am ridicat, cu inima galopând. Dintr-odată, ştiam cum să îi infrângem pe împărătească şi pe Regent. Trebuia să dovedesc minciuna şi să arăt împărăţiei ce se petrecuse, de fapt, şi ce tel de împărătească era. Dacă izbuteam să fac asta, dacă puteam să le arăt oamenilor adevărul. Regentul îşi va pierde sprijinul, armata lui se va risipi şi palatul va fi salvat.
Dregătorul Xu o va judeca pe împărătească, iar ea va înfrunta dreptatea. Iar moartea copilului meu va fi răzbunată. Trebuia doar să o fac să mărturisească.
Eram într-atât de bucuroasă, că abia puteam să mă stăpânesc. M-am dus spre dregător şi m-am plecat în faţa lui.
— îţi mulţumesc, domnule dregător Xu. Ai auzit porunca împăratului. 'Ic rog, porneşte la judecată.

Alege-i pe dregătorii în care ai încredere, iar eu îţi voi dovedi că e vinovată. îţi voi aduce mărturia împărătesei.

— Nu înţeleg. Doamnă Strălucitoare.

Părea nedumerit.

— Mărturia împărătesei?

— Fă ce e de făcut. Lasă restul în seama mea.

— Bine-nţelcs, Doamnă Strălucitoare. Nu mă îndoicsc de Domnia Ta.

Dregătorul s-a înclinat şi a ieşit din bibliotecă. Dacă tonii va ieşi bine, îl voi urca În rang pe acest om. îl voi face Cancelar şi ¡1 voi răsplăti cum nici n-a visat.

— Cum vei smulge mărturia ei? a întrebat Phcasant, cu o privire încurcată. Mai degrabă moare dccât să mărturisească.

M-am dus spre intrarea în Sală, să mă încredinţez că prin preajmă nu era nimeni să ne audă. în apropierea unei coloane de p: coridor, în lumina roşie a felinarului, Apricot îl legăna pe Hong, care adormise sugandu-şi degetul. Câţiva eunuci căscau în celălalt capăt al curţii, iar în apropierea lor câţiva slujitori luau felinarele de la streaşină şi schimbau lumânările din ele. Mai multe gărzi patrulau solemn pe coridor, cu mâinile pe mânerele săbiilor.

Am închis uşa.

— O vom prinde, am zis cu voce joasă şi i-am spus lui Phcasant care era planul meu. Este din *Arta războiului*, am adăugat.

A scuturat din cap.

— Prea primejdios. Orice poate să meargă prost. Dacă îi dă cineva de veste?

Bine-nţclcs, împărăteasa avea multe iscoade în palat, care ţcscau pânze mari, lipicioase, în întuneric. Iar cei care încă nu lucrau pentru ca puteau fi atraşi

uşor de aurul şi de puterea ei. Oricine - un eunuc lacom, un slujitor răzbunător, un dregător laş sau chiar un gardian ambiţios. Dacă oricare dintre ci afla ce voiam să fac putea ajunge veriga slabă a planului meu.

Dar puteam folosi tocmai firea josnică a accstor oameni, pentru a-i face să lucreze pentru mine.

— Trebuie să ai încredere în mine, am zis.

Pheasant a oftat.

— Draga mea, nici gând să nu am încrcdcrc în tine. Dar nu ştii ce se va întâmpla.

— îl avem pe General, Phcasant.

Ştiu, dar...Am pus mâna pe braţul lui.

— Mai ţii minte răscoala lui Tai zi? îţi aminteşti câţi au murit? E singurul nostru prilej să împiedicăm războiul. Dacă acest plan izbuteşte, vom avea mărturisirea ei. Oamenii vor afla că e o mincinoasă şi vor fi terminaţi, şi ea, şi Regentul.

S-a îndreptat spre masă şi şi-a ţinut palma aproape de flacăra lumânării.

— Ştii că te joci cu focul? Ştii ce se poate întâmpla dacă dai greş? M-am uitat la flacără. Arăta ca o inimă portocalie neîndurătoare,
cu fumul ei întunecat şi rău-prevestitor. M-am întrebat ce mi-ar fi spus prietena mea, Prinţesa Gaoyang, dacă ar fi fost aici. „Ţi-c frică, Doamnă Strălucitoare?", m-ar fi întrebat. Da. îmi era. îmi era foarte frică. Oare ce spusese ea despre frica? „Frica e un acoperiş. Doamnă Strălucitoare. Dacă îl spargi, vei vedea cerul." Credeam că înţelesesem ce voise să spună, că un pavilion construit din teamă deveni mai mic şi mai mîc şi mai cald, 101 mai cald pe dinăuntru. Dar acum înţelegeam mai mult.

Am stins flacăra cu degetul mare şi cu cel arătător.

— Noi nu ne temem de foc, Pheasant, ci de frică în sine.

A lăsat să îi scape un oftat greu, apoi, cu mâinile împreunate la spate, a început să umble prin încăpere. A ajuns la prag şi s-a întors. După alte câteva ture, în cele din urmă, a consimţit.

— îl voi chema pe General.

9 34 O

OQO

Câta vreme Phcasant îi poruncise eunucului care făcea anunţurile să îl cheme pe General, eu am ieşit să

văd ce face Apricot. Fredona ceva, lcgănându-l pe Hong în braţe. Lângă ea, cele patru slujnice ale mele, Chunlu, Xiayu, Qiushuang şi Dongxue, dormeau rezemate de coloană. Era ceva plăcut şi liniştitor să le văd ferite de rele şi mulţumite, iar privirea mea a căutat-o pe Oriole.

M-am trezii.

— Doamnă Strălucitoare.

Apricot le-a înghiontii pe Chunlu şi pe Xiayu, care erau lângă ca. Au tresărit, privindu-mă cu teamă. De când poruncisem biciuirea lui Apricot, mă priveau adesea în felul acela. Totuşi, Apricot a rămas dreaptă, ţinându-l pe Hong în braţe.

— Apricot, am zis încet, vino, trebuie să vorbesc cu tine.

— Da, doamnă.

I l-a dat pe Hong lui Chunlu şi m-a urmat. Am condus-o spre una dintre încăperile din apropierea bibliotecii, unde dregătorii şi scribii cercetau jalbele. Le-am făcut semn să plece. Când paşii 379s-au îndepărtai pe coridor ţi am rămas singure în cameră, i-am spus lui Apricot să se aşeze pe un scaun.

— Vreau să îţi cer ajutorul, Apricot. Este foarte Însemnat şi doar ru poţi să mă ajuţi.

— Bîne-nţclcs, Doamnă Strălucitoare. Orice, orice doriţi să fac. Voi face cu plăccre.

— Vreau să mă trădezi.

Şi-a ridicat capul, cu o privire încurcată.

— Doamnă Strălucitoare?

Am ridicat mâna, ca să o împiedic să spună mai multe.

— Am încrcdcrc în tine. Nu mă vei trăda niciodată cu adevărat. Dar anr. nevoie să foci asta pentru mine. M-am oprit puţin.

— Vei răspândi vorba că plănuiesc să o prind pe împărăteasă. Îi vei spune cum am blcstemat-o şi se va mânia.

Cu grijă, i-am spus ce aş vrea să facă.

— Şi tot timpul o vei fiice să creadă că sunt în primejdie. Mă vei da în vileag în faţa ci.

— De ce?

Lui Apricot i-a căzut falca, ingrozită.

— E o taină. Este foarte însemnat, iar viaţa mea depinde de tine, i-am zis.

Oamenii împărătesei vor crede fiecare cuvânt al lui Apricot, închîpuindu-şi că ca mă trăda în semn de răzbunare, pentru că o bătusem.

— O vei face?

S-a gândit, muşcându-şi buza, frângându-şi mâinile, iar când şi-a ridicat capul din nou chipul îi trăda hotărârea.
— Da, Doamnă Strălucitoare, dacă asta doriţi. Vi voi urma porunca. Voi facc tot ce mî-aţi spus. Voi merge la unchiul împărătesei.
Am fost mirata «5 vid dl de repede li mergea mintea şi am *(rytr* mindră de ea.
_____ţţj ₅ᵤm recunoscitoare ci ai luat hotirirea potrivită, Apricot,
dar intre timp - din nou am vrut să li mingii pirul, dar m-am înfrânat -. trebuie să fii cu mare băgare de seamă,
_____Da, Doamnă Strălucitoare.
— Acum, du-te.
Am privit-o deschizând uşa camerei şi plecând. Când am ieşit din clădire, dregătorii şi slujitorii de pe coridor erau cu ochii pe mine. Mi-am îndreptat spatele, mi-am tras pelerina pe mine şi am trecut pe lângă ci. Apricot era prima săgeată pe care am trimis-o şi m-am rugat să zboare cum trebuie.
Generalul aştepta în biblioteca lui Pheasant.
— Te-ai întors la timp, Mei.
Pheasant a ridicat capul.
— Vrei să îi spui chiar tu Generalului?
Am dat din cap.
— Generale Li.
M-am înclinat în faţa lui. A făcut la fel, dar avea o privire bănuitoare. Nu mai era rece cu mine, dar mi-am dat scama că nu era obişnuit să-mi asculte poruncile.
— Poate că deja ştii asta: eu şi împăratul ne-am gândit cum să împicdicăm războiul.
A dat din cap.
— Cum?

— O vom sili pe împărătească să îşi mărturisească nelegiuirea. Când oamenii vor afla adevărul, când vor înţelege că mi-a omorât fiica şi că a îndemnat la răscoală, vor da înapoi. Nu îi vor sprijini nici pe ca, nici pe Regent.
— Nu va mărturisi.

Avem un plan.Generalul ţi u încrucişat braţele |>e piept, Incruntându-se Nu Imi Îngăduiam ca el sil se îndoiască de mine .sau, mai rău. ti mi trădeze. Îi era credincios lui I'licasant. Imi va fi credincios ţi miei

— Ai familie, Generale l.lî

— Un biiat.

Mi am împreunat minccile În poali.

— Generale Li, Regentul nu c un om bun. îl cunoţti mai bine ca mine.

Generalul a dat din mini.

— Doamnă Strilucitoarc, daci nu vi ecu supirare, spuncţi-mi ce aveţi de spus. Care e planul?

— O vom prinde.

S-a uitat spre tavan.

— Am fi făcut asta deja, dacă ar fi fost atât de uşor. Nu ţtim unde se ascunde. Doamnă Strălucitoare.

Pheasant a vorbit pe un ton tăios.

— Generale, îţi poruncesc şi o asculţi pe Doamna Strălucitoare. E o comandă.

Şi-a plecat capul.

— Da, Maiestatea Voastră.

— lată ce vei face, am zis, încercând să par liniştită şi sigură pe mine. împăratul a dat porunci şi se scrie decretele. L-a renegat pe moştenitor. Tu vei porunci oamenilor căi să lipeasci prin oraş în-ştiinţărilc, îndată ce vei fi plecat de aici. Încredînţează-te că afli şi cum primeşte mulţimea veştile. Pune-ţi oamenii să urmărească pe oricine bânuieşti că ar putea fi iscoada ei.

Oamenii împărătesei ne vor duce drept la ea.

Generalul s-a foit de pe un picior pe altul, tivul pelerinei lui legănându-se în lumina lumânării. Nu îi vedeam faţa, ascunsă în întuneric, dar i-am simţit mirarea.

— Să îl renege pe moştenitor? Asta va stârni zarvă.

— Ţt-e frică? l-am aţâţat.
A piilnii. dând din mână.
Am răsuflat uşurată şi i-am arătat care era parrea a doua a planului meu. Generalul va trimite acasă la Regent un sol cu cererea lui Pheasant. iar intre timp va porunci câtorva oameni de încredere să părăsească în linişte palatul şi să aştepte în afara pavilionului Regentului, care era foarte bine păzit. în timp ce solul îi va înmâna Regentului chemarea, gărzile ascunse vor aştepta prilejul să intre în pavilion şi să-t aducă pe Regent la palat.
Aceste două planuri, ca să folosesc cuvintele maestrului Sun Tzu, foloseau şiretlicul atacului la Apus printr-un tertip la Soare-Râsare. Primejdia era ca unul dintre ele să dea greş, dar, dacă măcar unul izbutea, îi vom avea în mâini fie pe Regent, fie pe impărăteasă.
Generalul m-a privit lung.
— Binc-nţeles, multe ţin de General, am zis liniştită.
Chipul bărbatului s-a domolit.
— Voi da oamenilor mei poruncă îndată
Am scuturat din cap. Nu sfârşisem. Am urmat cu cea mai însemnată parte a planului, în care aveam nevoie de el şi de credinţa lui. L-am privit în ochi.
— Eşti un bun spadasin, Generale?
l-am amintit ce mi-a spus la turnul de pază:
— O sabie bună îşi slujeşte stăpânul: un spadasin bun crede în stăpânul lui.
— Bine-nţeles, Doamnă Strălucitoare.
— Vreau să crezi în mine.
Generalul mi-a întors privirea. Părea mirat şi am aşteptat să priceapă ce-i spusesem; până atunci, mereu i se supusese lui Pheasant şi voiam să mî se supună şi mie.

—Trebuie să mă slujeşti. Trebuie să îmi urmezi poruncile. Viitorul împărăţiei noastre ţine de tine. fără îndoială. Ne-am înţeles?
N-a răspuns şi m-am temut că se va împotrivi. Apoi, s-a întors şi s-a îndreptat spre intrare, unde s-a oprit.

— Trchuic şi fiţi cu băgare de scamă. Maicscarca Voasrri ţi Doamnă Strălucitoare. împărăteasa nu este în palat, dar iscoadele ei sunt peste tot.

M-am relaxat. Pricepuse.

— îţi mulţumesc pentru gând. Generale. Poţi pleca.

Cu o plecăciune scurţi, Generalul a deschis uşa şi a ieşit. Paşii Iul grei s-au auzit în curtc, răsunând prin perdeaua groasă a nopţii. Atât cu. cit şi Pheasant ne-am aşezat cu un oftat.

— Acum vom aştepta, a zis el.

Dar era prea tulburat ca şi stea locului. în schimb, şi-a îndreptat ciciula, şi-a încrucişat braţele la spate şi s-a dus pini la prag şi înapoi la masa mare. înainte şi inapoî, tropiia prin biblioteci.

M-am dus într-un colţ şi m-am aşezat. Apoi am închis ochii şi am înccput şi meditez. Răsuflu. Adulmec parfumul nopţii. Şi ascult. Ascult tăcerea văzduhului, pentru că atunci când voi deschide ochii din nou voi fl la fel de liniştită precum pinul de munte şi voi sra dreaptă, de neclintit şi victorioasă precum Luna care se ridică pe cer.

O oră mai târziu, un gardian trimis de General ne-a spus că înştiinţarea despre moştenitor fusese lipită pe porţile oraşului şi pe zidurile pieţei. Acum erau cu ochii în patru după oricine ar fi dat de bănuit, oricine ar fi putut să-i dea de veste împărătesei.

Mai târziu, un alt gardian din legiunile Pisărilor de Aur a venit în fugă drept de la turnul de pază şi ne-a spus că de la pavilionul Regentului se vedea o izbucnire iute de lumină. Părea să fie o marc tulburare în casa Regentului. Oamenii Generalului îşi aşteptau acum prilejul.

Totul mergea ca uns.

Cineva a bătut uşor în uşă. M-am ridicat în picioare, mirată. Eunucul nu vestise că sosea cineva. Cine putea fi? Generalul?

O altă bătaie. Mai iute.

— Cine e? s-a răsucit Pheasant.

Un dregător îmbrăcat cu o robă purpurie a intrat poricnindu-se şi a îngenuncheat în faţa noastră. Dregătorul Li Yifu. Ajutor al ministrului dreptăţii, care avea o slăbiciune pentru plecăciunile adânci şi căruia îi plăceau cuvântările lungi. M-am dus în faţa lui, amintindu-mi că îi vorbisem ultima dată când fusesem la bibliotecă. Mă lăsase să citesc cărţilc lui ZhuangTzu.

Nc-a ţinut o poliloghie despre cât era de recunoscător că îl primeam la o oră atât de târzie şi, în cele din urmă, Pheasant l-a întrerupt şi l-a întrebat ce voia.

— O jalbă, a zis şi, cu mâini tremurânde, a scos un sul.

Era atât de tulburat, că nu putea vorbi limpede.

— O jalbă... să o detronăm pe împărăteasă şi să o punem în loc pe Doamna Strălucitoare, fie ca frumuseţea şi curajul ei să ne călăuzească.

Pheasant s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate. L-am privit cu băgare de scamă pe bărbatul din faţa mea.

— Vă sunt recunoscătoare pentru sprijin, domnule dregător Li, am zis, dar pot să vă întreb de ce am parte de el?

Măneca i-a zburat spre faţă şi a început să plângă. Când s-a potolit, a vorbit repede, tremurând şi bâlbâindu-se. Mi-a luat câteva clipe să înţeleg că mai devreme în seara aceea primise o scrisoare din partea unui dregător, din greşeală. în scrisoare se spunea că Regentul poruncise ca el să fie exilat, iar porunca trebuia pusă în fapt în zori. Temându-se pentru viitorul lui, hotărâse să vină la mine şi să-mi dea sprijinul, cu nădejdea că îşi va păstra locul.

— De ce te-a exilat? Cc ai făcut? l-am întrebat.

Doamnă Strălucitoare, nu am făcut nimic rău, s-a jeluit dregătorul. Mi-am făcut doar datoria, am scris scrisoarea de renegare a moştenitorului, cum a poruncit împăratul. Cinstitul Regent trebuie c-o fi aflat şi s-a înfuriat. Era furios pe mine dinainte, pentruci v-am ajutat la biblioteci, Iar acum, ci am «cri» dec/mjl moy/ nitorului, a apus ci asta este tritlarc.

Mereu îmi dădeam seanţa daci cineva minţea ca şi traj^i vr»io folos sau daci spunea adevirul, din deznădejde. H Ipuiv-J adevărul.

— înţeleg, a zis l'hcasant. Nu vei fi exilat.

Drcgitorul l.i Yifu şi-a jters fruntea, uşurat.

— Sunt foarte rccunoscitor pentru bunătatea voastri, Maiestatea Voastri. Dar asta nu c tot, Maiestatea Voastri. Am venit şi mai aduc o vorbă.

— Ce vorbii

— Gnd am primit din grcşcali vestea exilului meu, am auzit nişte scribi şuşotind. Regentul a hotirât când va ataca palatul.

Am tresărit, iar l'hcasant a tras aer în piept.

— **Când;**

— Azi. înainte de ivirea zorilor, Maiestatea Voastră. Inima mi s-a oprit. Mai erau doar câteva ore pini în zori.

— Eşti încredinţat, dregitorule I.î;

— Foarte, Doamni Strălucitoare. I-a îndemnat pe oamenii de rând să se adune în faţa palatului şi şi-a strâns armata.

— Gărzile din legiunile Păsărilor de Aur pot avea grijă de oamenii unchiului meu, dar oamenii de rând... Phcasant s-a ridicat.

— Trebuie să merg la turnul de pază, acum. Nu va fi nicio vărsare de sânge În noaptea asta.

— Vin cu tine, m-am ridicat şi eu.
— Tu rămâi aici.
S-a grăbit spre uşa sălii.
— Pheasant! Aşteaptă!

L-am urmat. Tocmai ajunsese la uşă, cand aceasta s-a deschis. S-a oprit brusc. Înlemnit. Am făcut câţiva paşi iuţi şi am ajuns lângă el. O privire În curtea slab luminată şi am simţit ci mi se opreşte 386inima În loc. Oamenii năvăleau prin intrarea În clădire, dând din mâini şi strigând. într-o clipă, curtea goală s-a umplut de umbre. Erau oamenii Regentului? Phcasant s-a Încordat lângă mine şi şi-a Întins braţele, Impingându-mă la spate, să mă apere. Dar deja le văzusem feţele, în lumina slabă. Erau dregători şi scribi care lucrau noaptea, eunuci şi gărzi de la palat. Unii plângeau, alţii strigau, iar alţii alergau spre noi.

— Regentul a atacat!

— Cerul să ne ajute!

— Nu avem arme! Gărzile nu au arme!

— Lăsaţi-ne să ieşim, Maiestatea Voastră! Lăsaţi-ne, până nu e prea târziu!

Laşi! încă nici nu pătrunseseră în palat, iar ei voiau să fugă! Dar trebuia să îi potolim.

— Opriţi-i, le-am poruncit gărzilor care se grăbiseră să se pună în faţa mea şi a lui Phcasant, să ne apere de mulţime.

Uram să fiu Înconjurată de gloate. Erau primejdioase. Puteau să te calce în picioare cu puterea nestăvilită a neştiinţei lor. Şi trebuia să mă încredinţez că nimeni nu se putea apropia de Phcasant, să ÎI rănească.

— Staţi acolo! a strigat unul dintre gardieni şi a impins mulţimea de pe coridor.

Totuşi, valurile de oameni s-au îmbulzit spre noi. Unii s-au căţărat pe pervazurile ferestrelor şi s-au apropiat.

— Maiestatea Voastră! Ajutaţi-ne!

— Deschideţi porţile. Maiestatea Voastră! Deschideţi porţile şi lăsaţi-ne să părăsim palatul. înainte să fie prea târziu.

— Am o mamă bătrână şi o familie de care trebuie să am grijă!
Am pus o mână pe braţul lui Pheasant.
— Ce o să faci, Pheasant?
îmi tremurau mâinile, dar am încercat să rămân liniştită.
— Trebuie să am grijă de răsculaţii din faţa porţilor palatului.
Şi-» urínn pumnii, iar ochii lui, chiar dati cran inceţnfaţt * obosiţi, pirrau mai hotărâţi ca niciodată. Dinlr-odată. nu mi t i pârul un plan atât de bun. Aveau ti fie multe săgeţi răzleţe. pom- nalc ascunse...
— Poate...
A răsunat un gong. Era doar un paznic de noapte care bătea ova. dar un fior a trecut prin mulţime, iar oamenii au inceput să ţipe
— Dregători! a strigat Pheasant, ridicându-ţi vocea peste tumult. Vă voi apăra, dar trebuie să rămâneţi cu toţii În palat... Dregători! Pentru binele vostru...
S-a împins spre mulţime, croindu-ţi drum. L-am apucat de mânecă.
— Nu te poţi duce la turnul de pază acum, Pheasant. E prea primejdios.
— Nici nu-l pot lăsa pe unchiul meu să izbândească. Mei.
Le-a (acut semn gărzilor să-i croiască drum printre dregători ţi
a înaintat repede prin mulţime. Mergea atât de repede. încât căciula lui lăsa umbre pe feţele dregătorilor, ca o mierlă.
— Nu voi îngădui să moară nimeni în noaptea asta.
— Nu. Stai! Aşteaptă-I pe General.
Mi-am ridicat fusta ţi am alergat după el.
— Aştcaptă-mă!

— Du-te înapoi, Mei, a strigat Pheasant, în timp ce ieţea din clădire.
L-am pierdut din ochi ţi, până să ajung la el, le-a dat porunci unor gărzi din Păsările de Aur, care se adunaseră în faţa lui. Armurile zăngăneau ţi multe umbre se grăbeau spre noi. Gărzile Păsărilor de Aur erau gata să apere palatul.
A luat un are de la un gardian.
— Voi prelua comanda de la tine, căpitane Pei. Nu. Nu scoateţi săgeţile! Nu trageţi în norod până când nu vă dau eu ordin. Mă auziţi? Toţi? Mă auziţi?
.])«l, Maimuţi« VnmlfA...,»-« Impolrlvll tlplunill
Nu II ……laţa lu br/iiA, doar i lirllu Im lud jlh] I» uriliu Irn
iIMInr.
m- l.str o jioi mu Al (> pnriiiiijl Ai iun, urmaţi nu «pir turnul depazA. liiţll < Upllnnll Aveţi toţi oamenii |>c [Kr/iţllf Hun! Arurri, **>1** mergem. (le mai aşteptaţi? (icncralel Aii I crai!
fc— Maiestatea VnatlrA, m-am Intor» > Ai tir repede am putut.
Pelerina stacojir plutea pe drum, În faţa inea. În «paiele Iul «-au Ivit mai multe git/.i. Am alergai «A II «aiul.
— Ai găsit-o, Generale?
S-a rotit, ca să se oprească în laţa mea.
— Doamnă Strălucitoare. l-am urmArit pe oamenii care citeau înştiinţarea, aşa cum ne-ai spus. Doi erau iscoadele el. l-am ginii cuibul, dar pleca.se deja.
— Plecase? Cum?
A scuturai din cap.
— Cineva li spusese, înainte de sosirea noastră.
Mi-am muşcat buzele de ciudA.
— Unde c acum?
— Nu ştim. Poate 0 oriunde. Chiar şi în palat.
Cum să îndrăznească şi se Întoarcă tn palat! Dar, daca era aici, o voi găsi şi o voi prinde chiar cu.

— Maiestatea Voastră, Generalul s-a dus spre Phcasant, care urca În calcaşcă, am auzit că răsculaţii au scăpat friiclc, la poarta din faţă. Preiau cu, de aici.
— Nu. Mă îngrijesc cu de ci. Iar tu vei lua toţi oamenii de care ai nevoie şi vei avea grijă de Doamna Strălucitoare, cum am vorbit mai devreme. Aminteşte-ţi. E o poruncă.
— Maiestatea Voastră, dacă porţile din faţă cad...
— Nu se va întâmpla! Voi avea grijă. Imî voi conduce oamenii. Trebuie să ai încredere în mine. Generale!

Maiestatea Voastră...Nil puteam şi îi las pe Pheasant să Înfrunte primejdia Dam dar la o parte pe General şi m-am grăbit spre caleaşca lui Pheasant.

— Vin cu tine.

— Nu poţi. Mei.

Pheasant a scuturat din cap.

— Trebuie să ai grijă de Hong.

M-am oprit. Hong. Hong al meu. Uitasem de el. M-am intort şi am alergat inapoi în curte.

— Pheasant. Te-ajung din urmă îndată.

Caleaşca lui a pornit şi s-a făcut nevăzută în noapte.

— Doamnă Strălucitoare! a strigat Generalul în spatele meu. Trebuie să rămăneţi cu mine!

— Mă întorc îndată!

Am alergat în curtea bibliotecii. Curtea imensă parcă era o oală în clocot, doldora de trosnete şi mormăidi, în timp ce dregătorii înfricoşaţi alergau încoace şi încolo. Erau foarte mulţi oameni, ca- petclc lor întunecate ridicându-se şi plecându-se, în timp ce dădeau din mâini. Am căutat, chinuindu-mă să văd în lumina slabă Nu Ic-am zărit pe slujnicele mele în mulţime.

— Chunlu! Xiayu!

Nu mi-a răspuns nimeni. Glasul îmi era acoperit în tumultul de zgomote.

—Hong! Unde eşti? Hongî

Cu mâinile tremurând, mi-am croit drum prin mulţime. Aveam o presimţire, în timp ce eram aruncată dintr-o parte în alta. Am jurat că atâta timp cât voi trăi nu voi mai intra într-o mulţime.

— Hong! Hong! Unde eşti?

în preajma statuii leului stăteau trei dregători care tremurau. Hong al meu nu era acolo. în faţa mea erau laolaltă încă vreo câţiva dregători, ştergându-şi ochii,

cu spinările plecate; pe lângă ei a trecut repede un bărbat cu chelie şi cu urechi mari ca nişte evantaie. Era căpitanul Pei. Ce făcea aici? Ar fi trebuit să plece cu Pheasant, cu o 390
clipi tn urină. Eram pe cale şi II strig, cind un dregilor cu haini liliachie s-a rostogolii spre mine, ciciula lui aproape intrindu-mi În ochi. M-am aplecat pe sub braţul lui şi l-am Împins cu o mini. Când m-am îndreptat, cipitanul dispiruse. M-am întors, şi îmi caut din nou fiul.
— Hong. unde eşti?

Totuşi, nu îl vedeam nici pe el, nici pe vreuna dintre slujnicele mele. Sudoarea mi se scurgea pe frunte. Unde era copilul meu' Nişte mâini puternice mi-au prins braţul prin bezna şi, înainte şi pot striga, înainte şi pot lovi cu picioarele, am zirit cu colţul ochiului un cap chelios, o ţesături neplicută mi-a acoperit gura şi ceva tare şi greu m-a lovit în cap. Totul s-a întunecat.»•«

935 O
$0_0$0

Durere. Peste tot. în braţe. în picioare, în cap şi în stomac. Dar eram în viaţă şi eram recunoscătoare pentru asta, iar durerea, zvâcnirile neîntrerupte erau o aducere-amînte. Mi-au reamintit de Oriole, de atacul apropiat al Regentului, de pricina pentru care eram răpită şi de ce trebuia să fee mai departe.

Dar nu mă aşteptasem la întuneric. Nu vedeam nimic. Nu îl vedeam nici pe Hong. Nădăjduiam din tot sufletul că era ferit de rele, cu slujitoarele mele.

Unde eram?

M-am chinuit să mă ridic în fund, dar am căzut pe o parte. Eram legată strâns, cu mâinile la spate. îmi pierdusem pelerina, iar părul îmi cădea pe lângă urechi. în gură aveam o cârpă murdară. Am scuturat capul, chinuindu-mă să scap de ea, dar n-am izbutit să o scuip. în depărtare, se auzeau bubuituri, ţipete şi scrâşnetele fierului lovindu-se de fier.

Atacul Regentului. Mi s-a strâns inima. Nădăjduiam ca gărzile Păsărilor de Aur să învingă, ca Pheasant să fie la adăpost. Mai hotărâtă ca niciodată, m-am împins în sus, m-am îndreptat şi am privit cu băgare de seamă în jur

.Llntbre înalte stăteau în faţa mea. în spatele lor era o perdea de cer întunecat. Vântul aducea mirosul aerului proaspăt amestecat cu pământ, răşină şi duhoarea puternică, puturoasă a ceva putred. Eram undeva în pădure.

Din spatele meu s-au auzit murmure şi foşnete slabe. M-am întors. La câţiva paşi de mine licărea un foc, în apropierea căruia erau câteva siluete întunccatc. Cu capetele legănându-se, ridicau nişte bastoane cu lame drepte - lopeţi - şi loveau pământul cu de. Era prea intuncric ca să Ic văd feţele, dar mî-am dat scama cine ar putea fi şi pe cine slujeau.

Deodată, furia mi-a urcat din stomac. Ucîgaşa accca! Scăpase din mâinile Generalului şi pusese mâna pe mine. M-am zbătut din nou. încercând să-mi dezleg braţele şi să scuip cârpa din gură.

— Aduceţi-o aici! a strigat un glas, un glas pe care nu puteam să-l uit.

Mi-am întors capul spre ca. Uite-o! în apropierea focului s-a ivit o matahală într-o rochie aurie. Coroana phocnix îi stătea pe cap ca un vultur. Am răsuflat adânc. Câteva perechi de mâini m-au prins de umeri şi, înainte să mă pot împotrivi, eram târâtă pe pământul tare. În cele din urmă, am ajuns la foc, unde se adunaseră vreo zecc fiinţe înalte. S-au întors spre miile. Unele şi-au încrucişat braţele pe piept, unde îşi ţineau armele de la brâu, iar altele se sprijineau în lopeţi, privindu-mă. Erau gărzile Păsărilor de Aur ticăloşite, mi-am dat seama, pentru că toţi purtau aceleaşi cizme din piele stacojie.

Trădători! am strigat, dar vocea mea era Înăbuşită de cârpa din gută.Lin bărbat m-a lovit. Era chel. iar urechile îi ieşeau în afară ca două evantaie rotunde. Era căpitanul Pei. El mă răpise. Am simţit durerea prin oase, iar genunchii mî s-au îndoit. Dar nu puteam să stau în genunchi sau întinsă, ca împărăteasa să dea în mine. Pe

coate, m-am târât înapoi, încetul cu încetul; în toată acea vreme, 393 am ţintuit-o cu privirea pe femeia care îmi omorâte fiica. Dacă aş fi avut mâinile libere...

împărăteasa a venit spre mine, umbra ci acoperindu-mă precum o mantie grea. Avea faţa albă şi dreaptă ca o lespede de mormânt.

— Lăsaţi-o să vorbească.

Căpitanul trădător s-a întins şi mi-a smuls cârpa din gură.

— Ucigaşo! am scuipat. Ucigaşo! Trebuie să mori de o mic de ori!

Dar gura îmi era amorţită, iar vorbele îngălate.

— Am auzit că mă cauţi, târfa, a zis împărăteasa, focul lumi- nându-i ochii pociţi, apropiaţi. Iată-mă. Ce o să faci? Mă gândesc că nu la asta visai, dar ţi-am dat de veste, târfa, că eşti un nimic. Nu însemni nimic pentru mine, iar acum a venit ziua. Tu, fiul tău şi toate slujnicclc talc veţi muri.

Am încercat să mă ridic şi aş fi sfâşiat-o cu mâinile goale, dacă nu mi-ar fi fost legate Ia spate. Dar trebuia să moară aşa cum voiam cu. Aşa că mi-am lăsat capul în jos şi m-am aruncat spre ea. Dar cincva m-a prins din spate şi m-a împins într-o parte. N-am izbutit să o ating. Am ţipat de ciudă. împărăteasa a râs cu glas ascuţit, dezgustător.

— Ţipă, ţipă, târfa. Nu te va auzi nimeni. Nu va veni nimeni să te scape. Vezi groapa asta?

M-a apucat de păr şi m-a împins în jos, silindu-mă să mă uit în groapă. Era largă, rotundă şi întunecată.

— Cândva, erau şerpi în ca. Ce păcat că nu mai sunt aici. Dar chiar şi aşa te voi ucide, îţi voi da foc şi te voi îngropa aici şi nimeni nu va afla vreodată.

M-am împins înapoi, departe de groapă şi mi-am pus în glas toată ura şi tot dispreţul.

— Nu fi chiar încredinţată, ucigaşo. Nu vei izbuti. Pădurea ştie. Cerul ştie, toată lumea ştie.

Vuira mol tu lAguşliA şi, i hiat ilaii jiljiimA îmi trebuia «A «pun prea imilir, nil mi l'iitrui" liiliâna. Nu Induram *ti o* vid tiltnnlitnutr.

Nu vi l l/lmli, ucigaşii. < icnrtuliil va vrui. Se prrj | x>an- *ti* fir deja pr drum. CU minata Iul. Şl Pliranaiii va veni. Nu vei i/huli.

A împins ti tuf ţa spic ol)ta/lfl meu, flaiira ri pirlindumi pirul.

— llrc/i îi suin proasiA, lirfi? IV unde ta pic Generalul ci eţti aici? Şi Phcnsanl? Mi îndoiesc ci mai e În viaţi. Neîndoielnic, Regentul i-a tiiai capul, cu ceasuri În urmi.

Regentul intrase în palat? Plicasani era mori? Un fior rece mi-a trecut pe şira spinalii, iar inima mî-a tresărit de frici. Dar am înghiţit. Am scuipat-o.

— Nu te cred. Eşti o mincinoasa şi o ucigaşi, Eşti o diavoliţi. Eşti o fiară dezgustătoare, nebuni şi stearpi!

M-a lovit, iar capul mi s-a izbit de pământ. Am simţit în obraz o tnţcpătură puternică, o durere ascuţită n-a străpuns de la încheieturile legate la spate şi mi-am simţit gitul de parei era pe calc sa se frângă, împărăteasa striga ceva. M-am chinuit să aud. Nimic. Am clipit, încercând să stau dreaptă, în timp c: îmi ţiuiau urechile.

— Cine zice că sunt stearpă? Nu sunt stearpă! Tu, ru eşti mincinoasa! Tu eşti bârfitoarca. M-ai nenorocit!

M-a apucat de haină şi ţi-a împins faţa dreaptă aproape de a mea, stropindu-mă cu scuipat în timp ce-mi vorbea.

— Ştii ce am răbdat în toţi anii ăşlia? Ştii cum am suferit? Am fost soţia lui timp de nouă ani, nouă ani lungi, iar el s-a culcat cu mine o singură dati, în noaptea nunţii. Şi iu spui ci sunt stearpă? Nu sunt stearpi. Nu sunt stearpi!

M-a aruncat înapoi pe jos, dar am fost atât de mirată de ce spusese, că nu am simţit durerea. Nu era stearpă? Phcasant se culcase cu ea doar o dati? Era de tot tasul. Am scuturat din cap, tizând. Am hohotit atât de tare, incât a trebuit să mă opresc, să-mi trag suflarea.

De ce râzi? De ce râzi, târfi

— ?Vrei să tred asia? O dată? Doar o dată?

Mcrru minţea.

— Ce s-a întâmplat în nopţile acelea cu l.ună plină. cind *re* chema la el? Ce s-a întâmplat cu nopţile de dinainte de-a ajunge împărat? Iar tu spui că s-a culcat cu tine o singură dată?

Pieptul ei se ridica şi se lăsa şi vedeam un abur gros ieşindu-i din nasul borcănat.

— Nu ştii nimic. Nu ştii nimic! De unde să ştii? Nu mă vrea. Mă urăşte. Mă dispreţuieşte.

S-a întors dintr-odată, aşa că nu-i mai vedeam decât gâtul gros. dezgolit.

— El bea, bea şi iar bea, în vreme ce cu aşteptam în pat, privind cum ard lumânările, privind Luna pe fereastră. Niciodată nu m-a chemat! El... nu m-a atins niciodată. L-am rugat cu cerul şi pământul... m-am îmbrăcat cu hainele alea caraghioase din mătase! l-am pus o piatră neagră în vin, să îl fac să mă dorcască. Am băut apă de ploaie, sa se prindă rodul de mine. Am făcut tot ce mi-a spus unchiul să fac. El nu m-a vrut.

Minţea din nou. Trebuia să fie o minciună. Nimeni nu avea de unde să ştie ce se întâmplase cu adevărat în iatacul lor, nimeni, mai puţin Pheasant, dar apoi mi-am amintit limpede că ea mă implorase o dată să îl las pe Pheasant să o dorească. Tocmai mă întorsesem din exil. Dar nu-mi mai păsa acum. Chiar dacă nu era stearpă, era o diavoliţă pe de-a-ntregul.

M-am chinuit să mă ridic în picioare.

— Ah, am zis cu încântare, cine îl poate învinui? Eşti dezgustătoare. Uită-te la tine. Eşti hidoasă. Eşti mai urâtă decât o broască râioasă. Nu eşti femeie.

A venit spre mine, cu mâna ridicată, dar m-am îndreptat, gata să capăt încă o lovitură. Dar n-a mai venit. S-a clătinat şi s-a prăbuşit la pământ, cu o bufnitură puternică.

Ţinându-se de stomac, se legăna înainte şi înapoi, scuturând din cap. Arăta atât de jalnic, 396 încât mi-a amintit de toate poveştile despre ca, despre cât de slabă era, despre cum suferea în camera ei. Dar nu avea să îmi fie milă de ea. nu după ce Imi sufocasc copilul.

— Nu spune asta... Cum poţi spune asta?

Vocca ei era tristă, slabă, atât de schimbată.

— E vina ta. Este. Mi l-ai furat. Mi-ai furat fericirea. Tu... tu eşti femeia căzută. Ai fost concubina tatălui său. Mi l-ai luat încă de dinainte să se însoare cu mine. Dacă nu erai tu, m-ar fi iubit, m-ar fi dorit şi nu aş fi avut parte de o asemenea ruşine. Ce am făcut? Nimic. Nu am greşit cu nimic. Sunt soţia lui!

-— Aşa, eşti soţia lui. Dar eşti nebună. Phcasant nu va iubi niciodată o femeie ca tine. Niciodată nu va iubi un diavol pocit de femeie, aşa cum eşti ru.

S-a întors spre mine, cu mâinile strânse, dar îi tremurau şi avea lacrimi în ochi. M-am oprit. Pentru o clipă, n-am ştiut ce să mai zic. Dar ochii ei. ochii aceia mici. apropiaţi mi-au aminrit dr ceea ce îi făcusc dragului meu animal şi iubit prieten şi mi-am dorit să spun cuvintdc acclca din nou şi din nou, să îi străpung inima de o mic de ori.

— Ai sufocat un copil. Un copil de şase luni! Phcasant n-ar putea iubi niciodată o femeie fără inimă, ca tine. Nimeni nu te va iubi. Nimeni. Nimeni!

— Nu, nu. Nu poţi spune asta... te rog, nu spune asta...

A scuturat din cap, acopcrindu-şi urechile, iar apoi, de parcă şi-ar fi amintit brusc ceva, a sărit în sus ţipând:

— Nu îmi vei vorbi aşa. Nu îmi vei vorbi aşa!

Am ridicat bărbia.

— Nu îmi vei porunci. Nu poţi să îmi porunceşti tu, ucigaşo!

— O să te omor. O să te omor!

S-a întors, a luat un pumnal de la bărbatul de lingă ca şi s-a aruncai spre mine. S-a mişcat atât de repede, că n-am avut timp să mă feresc. Un fulger luminos a străIucit în văzduh, apoi mi s-a înfipt 397în piept. la început, nu am simţit durere, iar puterea trupului ei zdravăn m-a împins în spate. M-am clătinat, cu pumnalul În mine Mă înjunghiase În partea de sus a pieptului, aproape de umăr, fără să îmi nimerească inima. Lama rece a străpuns carnea, mi-a tăiat s'cnclc şi am simţit o durere îngrozitoare prin tot trupul. Deodată, parcă îl năşteam din nou pe Hong. Eram rănită, sângeram, iar cu mâinile legate la spate nu puteam opri sângele. Mă holbam la pumnal, iar pe lângă el ţâşnea sângele negru, cu o iuţeală dezgustătoare. M-am înfiorat. îmi era frig şi mă lua ameţeala. Dar mi-am ridicat capul spre ucigaşa de copii.

— Vezi? Nu poţi nici măcar să mă omorî. Poţi omorî doar un copil. Un copil! Nici măcar nu putea să m:argă sau să vorbească!

împărăteasa şi-a strâns din nou pumni.. Capul ei se pleca şi se ridica, în timp ce răsufla.

— N-am vrut.

— Dar ai omorât-o. Pe fiica mea! Ce ţi făcuse? Ce a făcut? Eşti o mincinoasă şi o fiară!

A îndreptat degetul spre mine.

— Tu m-ai făcut să o omor! Tu!

Găfaia, iar coroana phoenix s-a clătinat, aripile desfacându-se de parcă era gata să-şi ia zborul.

— Am vrut să te sufoc pe tine, dar am văzut-o pe ea, lovea cu picioarele în pat. Am ridicat-o. Am ţinut-o în braţe, mogâldeaţa aia rozalie. Niciodată nu m-am gândit că un prunc arată aşa. Niciodată nu m-am gândit să îi fee rău. Era atât de mică, de moale, de frumuşică. Mirosea a lapte. Parcă era un vis. Mi-am dorit-o. Mi-am dorit să o iubesc, iar ea s-a uitat la mine.

împărăteasa şi-a lăsat privirea în jos, ţinându-şi braţele de parcă o ţinea în ele pe Orlole a mea, iar vocea îi

era ciudat de blândă şi m-a trecut un fior pe şira spinării. Pentru o clipă, nu i-am mai auzit glasul. M-am simţit slăbită şi am alunecat pe pământ. Dar am scuturat din cap. Trebuia să mă adun.

— A dat clin picioare, plescăind din buw. Nu avra dinţi, firnr gingii rozalii, goale. Iar ochii aceia negri, oh, ochii aceia arlr de negri ţi ar.1i de frumoşi. N-am ştiut ce tă fac. l-am aţin» obrajii, poarte moi şi catifelaţi, lira desăvârşită, desăvârşită. Mi-am dorit u o fi latin eu. Mi-am dorit să fi fost a mea, Mi-am dorit «ă o pot lua şi şi o pot păstra pcnrru rotdeauna.

Aşa a şi făcut. A luat-o de lângă mine. Cu lacrimi pe faţă, am inchis ochii şi, În gând, am văzut clipa aceea, copila mea cea frumoasă şi plină de viaţă, zâmbindu-i fără dinţi fiarei aceleia, fără să ştie că mâinile care o ţineau îi vor lua viaţa. De ce nu am fost acolo? De ce nu am apărat-o?

Nu mai voiam să aud nimic. Nu voiam să îmi împart copilul, nici măcar amintirea lui, cu duşmana mea.

— Şi-a întors capul încoace şi încolo, iar mâna ci mică a încercat să prindă ceva. Cred că îmi căuta sânii. Am lăsat-o. Nu m-a supârar. Vezi cât de bună am fost cu copilul tău? Am fost bună! Am fost ca o mamă. Am legănat-o, de parcă era a mea. Sunt o mamă înnăscută!

— Nu, nu.

Am scuturat din cap. dar mişcarea a împins lama înfiptă în pieptul meu şi am simţit că-mi pătrunde mai adânc în carne. Am tresărit.

— Nu. Nu eşti demnă de asta. Niciodată nu vei fi mamă. Eşti o fiară, o fiară care ucide copii.

— Nu c drept. Nu e drept! Cerul nu mi-a dăruit niciunul. iar ţie ţi-a dat doi! Ce am făcut să atrag mânia Cerului?

S-a aruncat spre mine.

— Eu! împărăteasa! Soţia împăratului! Sunt nobilă şi pioasă! Dar nouă ani! Nu s-a culcat cu mine, iar tu, concubina tatălui său, ai luat tot ce era al meu. Ai dat naştere unui purceluş, apoi altuia! Blestemată să fii. Blestemaţi să fie copiii tăi. Blestemate fie Cerurile! Pentru că eşti oarbă. Eşti neruşinată. Ai pântec de târfă!

Vocca ci cm ascuţita, inii străpungea oasdc şi voiam să ridic capui şi să strig, dar tremuram, iar dinţii Îmi clănţăneau, buzele Îmi tremurau şi ele. Iar lumea se învârtea şi totul părea mai întunecat. Foarte frig...

— Aşadar, ştii ce am (acut, târla?

Vocca ci m-a străpuns din nou.

— Am ţinut-o mai departe pe mogâldcaţa aia. Am ţînur-o strâns. Am ţinut-o la piept, pe când plângea, cu faţa mică boţită şi cu picioarele lovîndu-mă în braţ. Am ţinut-o până s-a oprit.

Suferinţă, ură, deznădejde, toate m-au învăluit. în cele din urmă. auzisem ce voiam să aud, dar era o cruzime. Cu vocea ei piţigăiată, cu vorbele ei pline de ură, îmi omorâse copilul de două ori. Aş fi vrut să mă pot ridica să o lovesc. Aş fi vrut să îi scot ochii şi să o strâng de gât cu mâinile melc.

— Cum ai putut? Cum ai putut...

— Tu m-ai silit să o fac şi te urăsc pentru asta. Te urăsc, îl urăsc pe Phcasant, îl urăsc pe copilul tău şi pe voi toţi! Toţi sunteţi pruncii răului, şobolani crescuţi într-un pântec diavolesc. Care nevinovăţie, ce copil?! Ar fi crescut exact ca tine, o târfa, i-ar fi vrăjit pe soţii altora şi le-ar fi otrăvit nevestele. Ar fi făcut şi mai mulţi copii nenorociţi şi toţi ar fi fost ca ea. Mogâldeţcle ălea! Atât de frumoşi, spun oamenii. Dar c o minciună! Micuţii ăla îşi ascund dinţii ascuţiţi şi nevăzuţi. Apoi cresc, muşcă, rod din bunătatea ta şi scuipă vorbe pline de venin; îţi scurmă prin suflet, îţi sug dulceaţa inimii, îţi mănâncă şi carnea, şi oasele. Feţele acelea mici se schimbă, glasurile acelea

plăcute se schimbă şi zâmbetele acelea plăcute se schimbă! îmbracă haina diavolului şi şuşotesc, uneltesc pe la spatele tău, îţi fac rău, te rod. Toţi trebuie să moară. Să moară!

— Ajunge.

— Mă simţeam obosită şi nu mai puteam să îmi ţin capul drept. Aveam o baltă de sânge în poală, sângele îtni curgea pe coapse, iar pământul era lipicios şi alunecos. Trebuia să mă rezem de ceva, de trunchiul unui copac, sau să mă întind. Eram pe cale să leşin.Ajunge...

— Nu o sa m-ascund. Da, am sufocat-o. M-ai auzit! Ce o u faci? Uită-te la tine. O să sângerezi pana o să mori şi te voi îngropa aici şi vei duce asta cu tine în mormânt, să îţi întâlneşti fiica.

— Nu. Nu încă. am zis. Pentru că ţi-am ascultat mărturisirea şi au auzit-o şi alţii.

— Cine, care alţii?

— Nu vezi?

Am (acut semn spre pădurea intunecată.

— Tc-au auzit pădurea, vântul, copacii şi oamenii din spatele lor. Toţi te-au auzit. Toţi ţi-au ascultat mărturisirea.

S-a întors brusc spre întuneric şi, pentru o clipă, a înlemnit.

— Care oameni? Nu e nimeni aici.

Gărzile trădătoare care stăteau lângă groapă s-au foit. încruntaţi, s-au uitat şi ei spre pădure.

Venise clipa.

■— Generale Li? am strigat, adunându-mi toată puterea. Poţi iqi

Dar glasul meu nu era atât de puternic şi s-a risipit iute în văzduh. Totuşi, bărbaţii de lângă mine au tresărit.

— Cum? Generalul?

— Generalul Li e aici?

— Nu o credeţi! a strigat împărăteasa. Nu e nimeni aici. Nu o ascultaţi.

— Credeai că glumesc? Nu mă crezi? 'ţi-am spus mai devreme că sunt aici, nu? am zis şi am strigat cât am putut. Poţi ieşi acum. Generale Li.

.Aşa ne fusese înţelegerea. El trebuia să îmi urmeze porunca. Trebuia să se mişte doar la semnul meu, în această noapte foarte însemnată, aşa cum vorbisem în biblioteca lui l'hcasant. Dar noaptea a rămas tăcută, copacii neclintiţi. Generalul ar fi trebuit să îmi răspundă 401până acum, iar gărzile lui ar 0 trebuii să iasă din pădure. Dar nu vedeam nicio umbră mişcătoare sau vreo săgeată şuierând.

Mă trădase Generalul? Gura îmi era uscată. Mi-a apărut În minte o nălucă. Părul ci încâlcit, (ară un ochi, pete de sânge pe faţă. Jcwel. Ce ciudat era să mi-o amintesc în momentul acela. Eram la fel, zisese ea, femei cu vise, femei ispitite de Palatul Lunii.

Şi iată! Un foşnet puternic s-a auzit în apropiere de mine şi vocea Generalului, puternică şi plăcută, a umplu pădurea.

— Împărăteasă Wang! Sunt aici. Ţi-am auzit mărturisirea. Ai omo- tât-o pe micuţa prinţesă! Vei fi pedepsită. Las-o în pace pe Doamna Strălucitoare. Nu-i face nimic. Toţi cei de aici, ascultaţi! Daţi-vă înapoi douăzeci de paşi sau jur că vă voi trage capetele în ţeapă!

Ce glas curajos şi liniştitor. Nu era de mirare că duşmanii lui fugeau de frică, pe câmpul de bătălie. Generalul şi armata Iui, cu săbiile şi cu platoşele aurii strălucind în lumina torţelor, au alergat spre mine. răspândiţi ca o semilună. împărăteasa s a răsucit, îar coroana phoenix i-a căzut pe jos.

— Ce este asta? Ce este asta?

Bărbaţii de lângă groapă au sărit să-şi ia armele, în vreme ce Generalul a dat drumul unui strigăt de-ţî 'ngheţa sângcle-n vene. O lumină argintie a sclipit în văzduh şi un bărbat din apropierea mea s-a prăbuşit. Am vrut să zâmbesc, dar n-am putut, pentru că fiecare mişcare, chiar şi a feţei mele, părea să adâncească lama care îmi străpungea pieptul.

— Ţi-am spus, nu-i aşa? Generalul şi armata lui sunt aici. Două sute de oameni. V-au înconjurat, în timp ce tu îţi scuipai veninul şi te auzeau toţi.

Mărturisirea cî. Adevărul pe care mî-l dorisem atât de mult.

— Cum ne-a găsit? Cum? Târfa?

N-am mai putut să-i răspund. Eram foarte obosită, îmi doream să dorm.

— Spune-mi, târfa. O să-mi spui!

A luat o sabie de la un gardian de lingă ea (i s-a aruncat spre mine. ridicând-o deasupra capului.

— Cum ne-a găsit?

Nu puteam să vorbesc. De untle stăteam, arăta ca un uriaş apucat de streche. Fără îndoială, mă va omorî, iar Generalul se lupta cu bărbaţii de pe ccalaltă parte a gropii. Era prea departe ca să mă scape.

_____Oprcşte-te, împărăteasă Wang! s-a auzit vocea cunoscută a
lui Apricot. Nu-i face râu Doamnei Strălucitoare!

—Tu.

împărăteasa s-a răsucit.

—Jianrrn, jianrrn!

Femeie nenorocită.

—Tu! Tu mi-ai spus unde era! Tu m-ai condus la ca! M-ai trădat!

împărăteasa s-a întors dinspre mine şi s-a aruncat spre trupul subţire al lui Apricot.

— Fugi! am dat să o îndemn pe Apricot, dar era prea târziu.

împărăteasa a ridicat braţul, pumnalul i-a sclipit în mână, iar
Apricot a îngheţat, aruncând o umbră lungă peste groapă, apoi s-a prăbuşit. Am zvâcnit.

— Apricot!

La câţiva paşi de ea, Generalul s-a rotit, în sfârşit, şi a apucat braţul împărătesei. A strigat, iar oamenii lui l-au înconjurat, să o ia pe femeia aceea.

— Apricot!

Cu toată puterea pe care am mai izbutit să o adun, m-am târât spre ea.

— Oh, Apricot!

Şi-a întors faţa spre mine.

— Doamnă Strălucitoare... am făcut ce mi-aţi spus.

îi curgea sânge din gură.

Ai făcut. Ai făcut. îţi sunt recunoscătoare. îşi sunt recunoscătoare, Apricot. îţi mulţumesc, fată bună, fată bună.Trupul i-a fost cuprins de zvâcnete, buzeie i s-au curbat lnir”„ zâmbet, iar apoi a rămas nemişcată. Dacă aş fi avut mâinile libere, aş fi imbrâţişat-o. Dacă aş fi avut destulă vreme, i-aş fi spui că im, părea rău că o bătusem.

— Sunteţi tcafară, Doamnă Strălucitoare? m-a întrebat Generalul, de lângă mine. V-am spus că c primejdios. Putea să vă omoare.

S-a încruntat văzând pumnalul din pieptul meu. Nu puteam să vorbcsc. La urma urmelor, avea dreptate. Generalul Ic-a poruncit oamenilor lui să mă înconjoare.

— Tu, păzeşte-ne. Leag-o pe Împărătească. Prindc-i pe trădători. Pe toţi. Nimeni nu pleacă de aici.

A tăiat frânghiile carc inii legau mâinile. Mi-am Întins degetele. Haina îmi era umedă şi lipicioasă, din cauza sângelui, iar mâinile reci şi amorţite.

— Acum rămâneţi nemişcată. Daţi-mi voie să vă ajut.

A sfâşiat o bucată din pelerina lui, şi-a pus-o în poală şi a prins pumnalul din pieptul meu.

— O să doară un pic.

Nu apucascm să spun ceva, când mi-a scos pumnalul din piept. Atunci am strigat, aproape leşinând.

— Credeam că nu o să vii. Dar ai venit. Ai venit. M-ai scăpat. De ce, Generale? Mereu m-ai privit de sus.

— Nu vă privesc de sus.

Mâinile lui s-au mişcat repede şi mi-a legat bucata de pânza în jurul pieptului.

— Niciodată nu te-ai sinchisit nici măcar să vorbeşti cu mine. Ai zis că l-ai cunoscut pe tata...

— De aceea sunteţi singura care poate şti asta.

Nu puteam să gândesc, de durere.

şti? De ce ar avea

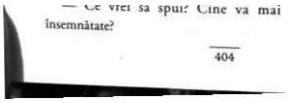

I — Regentul nu c prost, Doamnă Strălucitoare.

Apoi mi-am dat scama. Generalul trebuia să se ţină departe de mine. Dacă mi-ar fi arătat vreun semn de prietenie, ar fi atras atenţia Regentului, iar acesta ar fi aflat despre legătura dintre General şi tatăl meu şi ar fi născocit poveşti pe scama noastră, poveşti care ne-ar fi pus laolaltă şi ne-ar fi atras moartea.

— înţeleg.

— Sunteţi fiica tatălui dumneavoastră, îmi dau scama.

A strâns capetele pânzei şi mi-a făcut un nod la umăr. Mă simţeam mult mai bine.

— Mulţumesc, Generale. îţi mulţumesc că m-ai scăpat. Acum, mergem să îl căutăm pe Pheasant? Unde e? E teafăr? împărăteasa a zis...

— Binc-nteles că c tcafar. E tot la turnul de pază. Am auzit că s-a Jat o bătălie mai devreme, a zis Generalul, ridicându-se. Totuşi, împăratul Ic ţine piept. E un bun arcaş. Mulţi oameni au fosr miraţi. Am auzit că a tras în Regent, iar răsculaţii bat în retragere.

Pregătirea lui Pheasant la tir dăduse roade.

— Regentul e mort? am întrebat cu nădejde.

A scuturat din cap.

— O să aflăm.

— Du-mă la turnul de pază.

— După cum doriţi, Doamnă Strălucitoare.

M-am uitat în jur. Câţiva dintre oamenii Generalului şi gărzile trădătoare încă se luptau, iar două gărzi îi legau mâinile împărătesei la «pate. Ţipa, iar părul i se învolburase în jurul umerilor. Dar mi-am dat seama că pierduse bătălia.

M-am aplecat peste Apricot şi mi-am lăsat mâna pe ochii ei, ca să îi închid. Ea era săgeata tainică şi cea mai puternică pe care o trăsesem. îi ceruscm să mă trădeze şi se dusese la unchiul împărătesei, să îi spună unde eram, iar el îi povestise împărătesei, care I-a trimis pe căpitanul Pei să mă răpească. După ce m-a luat căpitanul, 405 Apricot hm urmărit, la l'cl şi Generalul, care nu mă scăpase din ochi. În timp ce diavolul aeda de Icmcic. încredinţată de victorie, ne povestise de-a fir a păr despre nelegiuirea pe care o săvârşise şi despre ura ci ţâţă de copii, lulm n-avea că Generalul şi gărzile lui, ascunşi în apropiere, ascultau fiecarc cuvint.

Ştiam că, dacă îi prindeam copilul, nu va mărturisi şi că singurul l'cl în care o puteam sili să spună adevărul era să mă prefac în momeală şi să o las să ajungă la mine. Asta învăţasem de la maestrul SunTzu. Când ţelul tău c prea mare. cea mai bună calc de a-ţi păcăli duşmanul este să te prefaci rănit.»•o

9 36 C
OQO

M-am împins în sus, şi mă ridic. La câţiva paşi de mine, Generalul îi legase pe căpiranul Pci, pe gărzile uăditoarc şi pe împărătească şi era gata să îi scoată din pădure.

— Opreşte-te, Generale. Pe ea dă-mi-o mie. Am săltat spre ei.

— Doamnă Strălucitoare...

Am luat o sabie din apropierea gropii şi am aşezat-o la gâtul împărătesei. Trebuia să o omor. îmi sufocase copilul şi trebuia să îi iau viaţa, la schimb.

— Ea e a mea.

— Doamnă Strălucitoare, acum e prinsă...

Aveau să o ia şi şi să o arunce în temniţă. Dar ea nu merita asta. Merita să moară. Nu puteam să o las să-mi scape din mâini. Atâta timp cât era în viaţă, eu şi copilul meu nu vom trăi în linişte. Trebuia să-i pun capăt vieţii şi să îngrop ameninţarea. A — Nu. Ea a mea.

Am apăsat mai tare lama pe gâtul ei. — Dă-i drumul.

I-aţa ci dreaptă era pătată cil noroi şi sânge şi arăta ca o bocitoare murdară, de la un loc de înmormântare blestemat.

— Omoară-mă cât poţi sau te voi omori cu, când voi avea prilejul!

— Taci!

Am inţepat-o. Aş fi putut să o termin cu o lovitură, dar am fott prea slabă; mâinile îmi erau rcci şi amorţite; la fel şi picioarele. Pe gâtul ci alunccau picături de sânge. A ţipat.

— Mei!

Din spatele meu s-a auzit vocca lui Phcasant, însoţită de un ropot de potcoavc. M-am intors, iar el a descălecat în aproapierca gropii şi a alergat spre mine.

— Mulţumesc Cerului că eşti tealără!

Mi s-a încălzit inima. Cu doar câtcva orc mai devreme, mă temusem că nu îl voi mai vedea niciodată.

— Aţi pierdut o mărturisire pe cinste. Maiestatea Voastră.

— Aşa am auzit. Toată lumea vorbeşte despre asta. Cerule! A răsuflat adânc în clipa în carc mi-a văzut pieptul oblojit.

— Ce s-a întâmplat? Uită-te ta tine! S-a uitat spre împărăteasa care ţipa.

— Ea a făcut asta? Am dat din cap.

— Dă-mi voie să te duc la doctori. M-a prins de umeri.

— Eşti palidă.

— A pierdut ceva sânge, a zis Generalul, de lângă mine.

— Vino. Generale, adu-i o targă. Şi cheamă-i pe doctori.

— Stai, l-am oprit. De ce eşti aici? Şi palatul? Şi armata Regentului? Am auzit că ai tras în el. L-ai omorât? A scuturat din cap.

— L-am nimerit în umăr.

Am oftai. Bine înţeles, dupi toate cele ce se petrecuseră, Hicasatu cruţa încă viaţa unchiului său.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Pheasant a dai din cap.
— A fost o hălâlic grea. Regentul a fosi bine piegâiit. Oamenii lui au atacat porţile din faţă cu săgeţi şi foc, iar unii s-au căţărar peste 7.id. Erau foarte mulţi, Mei. A fost... greu. Girzile Păsărilor de Aur au (acut tot ce au putut, încercând şi ne apere din roate părţile, dar mulţi căzuseră răniţi. Aproape am crezut ci vom pierde. Dar apoi l-am văzul pe unchiul călare. în apropiere de un cort de pe Strada Divină. Mi-am luat arcul şi am tras.
Am oftat uşurată.
— După aceea, trădătorii şi răsculaţii au dat înapoi, iar gărzile Păsărilor de Aur au prins prilejul şi s-au regrupat. Au fost luptători curajoşi şi credincioşi şi am forţai retragerea cât de mult am putut. Duşmanul n-a izbutit să treacă de porţi. încă sunt în afara palatului şi vor şti că nu mai trebuie să atace, când ne vom întoarce la turnul de pază.
Pheasant se arătase un conducător brav.
— Aşadar, palatul c în afara primejdiei.
A dat din cap.
— Palatul c ferit. Şi mai bine, acum, toţi oamenii din palat ştiu ca eşti nevinovată, că împărăteasa ne-a sufocat copilul şi că a dat vina pe tine. Crcdc-mă, multe gărzi vor lupta acum şi mai bine, iar cele care au fost păcălite de unchiul meu, cine ştie? S-ar putea să se răzgândească.
— Dar oamenii de rând care se strânseseră în afara palatului?
Pheasant a oftat.
— Mulţi dintre ei au fost riniţi, ce prostie şi se alituie riscoaleî. Dar în curând toţi vor afla adevirul.
— Ah.

Am dat din cap

— .Unchiul încă are soldaţii lui, dar nu cred că vor avea curajul să atace palatul. Singura întrebare e cât o să ne mai ia să îi infrân- gcm. Acum...
Mi-a atins mâna cu care ţineam sabia.
— Ar trebui să îi dai drumul. De aici se va ocupa Generalul.
— Nu.
împărăteasa a strigat.
— Nu am nevoie de mila ta, Li Zhi!
Pheasant s-a întors spre ca.
— Nu am nevoie de mila ta.
Gâfaia. iar pe gât îi picura sânge.
— Nu, nu, nu. Nu mila ta. Nu o vreau. Nu vreau mila ta! Ce mi-ai dat în nouă ani de căsnicie, Li Zhi? Nimic. Nici măcar nu te-ai uitat la mine.
— Doamnă Wang, a zis Pheasant, cu voce solemnă. Tu ai adus accastă ncnorocirc asupra palatului. Ai pus capăt multor vieţi nevinovate şi ai pus în primejdie şi mai multe. Vei fi învinuită şi judecată. Vei trage ponoasele.
A râs ascuţit.
— Asta e tot ce poţi spune? învinuită, judccată? Cui îi pasă de asta? Eşti din soiul cd mai rău, Li Zhi. Nu eşti potrivit ca împărat sau ca bărbat! Ştii de ce? M-aî făcut o femeie răutăcioasă. Eu sunt impărăteasa, iar ci mă numesc în taină capră stearpă. Mama mă mustră, unchiul inii poartă pică, iar slujitoarele melc râd de mine. Vorbesc, dar vorbele melc se pierd în aer. Suflarea mi-e umbră! Ce am făcut să merit asta? Totul e din pricina ta! Tu mi-ai făcut asta!
Uimit, Pheasant şi-a întors faţa.
— Eu...
Am clipit. Spunea adevărul... că Pheasant se culcase cu ca o singură dată şi că nu era stearpă. Oare era cu putinţă? Eram de vină pentru ncfcricirea ei?

— Am fost fericită inainte să mă mărit cu tine. Nu eram ruptă din soare, dar eram virtuoasă şi cinstită, iar oamenii mă

preţuiau. „Fiica lui Wang”, mă slăveau ci. M-am căsătorit cu tine, iar tu mi-ai dat doar răutate!

— Niciodată nu mi-am dorit să mă căsătoresc cu tine, a zis Phcasant încet.

— Nici cu nu am dorit să mă căsătoresc cu tine, Li Zhi. Şi nu te voi ierta niciodată. Niciodată. Sau pe tine... - s-a intors şi m-a scuipat - sau pe urmaşii tăi. Aşa că, acum, omoară-mă.

Dar de data accasta nu am putut ridica sabia. în toţi anii aceia sădisem pomul dragostei cu Pheasant şi avusesem grijă unul de altul, cu hotărâre şi credinţă, dar dragostea noastră (urase lumina după care tânjeau alte femei. Nu asta avusesem de gând, dar, din păcate, aceea fusese ursita noastră.

„Nu uita, copila mea: caută să dobândeşti virtutea, nu râzbuna- iea”, mă sfătuise Tripitaka, la înmormântarea lui Oriolc a mea, dar râsesem de el. Dar acum înţelegeam ce incercasc să-mi spună.

Trebuia să o iert, pentru că cu adusesem întunericul asupra ci; o preschimbasem într-o umbră. Iar împărăteasa Wang, în ciuda duhului ei beteag şi a sufletului ei sângeros, nu se născuse o fiară; ajunsese una. Ca multe femei nefericite dinaintea ei, ca era, pur şi simplu, prada ursitei sale.

Am aruncat sabia.

— Ia-o, Generale!

— Nu mă omori? De ce? Omoară-mă, omoară-mă!

Era deznădăjduită.

— Nu, împărătească Wang. Nu îţi voi hotâri eu soarta. Nu stă în mâinile mele.

M-am aplecat spre Phcasant şi i-am luat mâna. Generalul a împins-o şi, râzând, ea a ieşit din pădure impleticindu-se, torţele pâlpâind în jurul ei şi lăsând fum în urmă.

— Uite.

Pheasant a arătat În depărtare, unde se iviseră mai mulţi «lujiron şi dregători în robe liliachii şi roşii. Strigau spre noi, veseli.

— Maiestatea Voastră!

— Doamnă Strălucitoare!

Slujitorii şi dregătorii s-au apropiat. Dregătorii Xu jingzong şi Li Yifu erau printre ci. Erau dregătorii lui Pheasant, dar toţi veniseră să vadă ce se înrămplase cu mine.

— Am venit cât de repede am putut, a zis dregătorul Xu, gâfâind uşor. Ştiam eu! Ştiam că ea a făcut-o! Mi-aş fi dat capul, aş fi pus prinsoare că ca a fost. Bine-nţcles că a facut-o şi că a dat vina pe Doamna Strălucitoare. Doamnă Strălucitoare? Sunteţi... Slavă Cerului că sunteţi bine!

Dregătorul Li, tot cu purtarca-i aleasă, s-a plecat adânc în faţa mea.

— Cerul să ne binecuvânteze! Acum ştim adevărul! Doar o diavoliţă precum împărăteasa Wang ar ucide un copil şi ar da vina pe Doamna Strălucitoare.

Ceilalţi dregători au încuviinţat.

— Este cu adevărat curajos, Doamnă Strălucitoare, să vă puneţi în primejdie şi să o înfruntaţi pe împărăteasă.

Le-am făcut semn să înceteze. Nu aveam nevoie de firitiseli, dar am zâmbit, în semn de preţuire.

— Domnilor dregători, dacă nu mă înşel, cred că tuturor vi s-a poruncit să rămâneţi în curtea bibliotecii.

— Palatul este în afara primejdiei acum, Doamnă Strălucitoare, a spus dregătorul Xu, încrezător şi stăpân pe sine cum trebuia să fie orice dregător de rang înalt. Pe deasupra, mai e cineva pe care credem că abia aşteptaţi să îl vedeţi.

Hong? îmi aduseseră copilul? Fusesem atât de îngrijorată pentru el. Pheasant mi-a strâns umărul.

Uitaţi-l.Dregătorii s-au dat la o parte. în spatele lor erau cele patru slujnice ale melc, iar în braţele lui Chunlu era scumpul meu fiu, cuibării la picpiul ci. Dornica du.«. Dregătorul Xu mi-a erplicar ca În clip» în carc adase despre atacul apropiat al Regentului le trimisese pe slujnicele melc şi pe Hong inir-o tainiţă, ascunzându-i pe toţi de mulţime. De aceca nu dădusem de ei.

— Mulţumesc.

Am mângâiat capul copilului meu. I'ărea foarte liniştit. Voiam să îl sărut şi să îi ţin În braţe. Dar n-am vrut să II trezesc şi nu aveam puterea să ¡1 ţin.

— Acum trebuie să te ducem la doctori, a zis Pheasant şi mi-a întins mâna.

l-am luat-o şi am păşit alături de el. Din când în când, mă împleticeam şi simţeam pământul de parcă pluteam, dar nu aveam dureri mari. Când am ajuns la calul cu care venise Pheasant. slujitorii au adus o targă. Când eram pe cale să mă întind, am atins mâncca lui Pheasant.

— Uite.

S-a întors şi mi-a urmat privirea. în faţa mea se vedea soarele râsârir.d, razele lui aurii luminau marginea cerului şi aruncau săgeţi strălucitoare printre copaci, iar în scurtă vreme, locul unde stătusem a fost învăluit într-o lumină străvezie şi mereu schimbătoare. Totul - frunzele, crcngilc şi pământul - era iluminat. Torul sclipea. Iar Luna era încă acolo, tot strălucitoare,

liniştită, ca o farfurie din argint goală, gata să primească daruri

.Când ne-am întors la palat, atacul răsculaţilor slăbise deja, iar când Generalul a condus gărzile Păsărilor de Aur, oamenii de rând au fugit, iar cei ai Regentului s-au retras la pavilionul lui. Tulburarea din faţa porţilor palatului s-a domolit, iar în ziua următoare Pheasant a poruncit ca douăzeci de legiuni ale Gărzilor Păsărilor de Aur să înconjoare pavilionul. Mercenarii Regentului au blestemat şi au tras cu săgeţi dinăuntrul zidurilor, iar Gărzile Păsărilor de Aur, fără să poată să pătrundă în clădire, au atacat pavilionul, tăindu-le 413 căile de-a fâcc rost de merinde şi nutreţ. în scurt timp, fără mâncare destula. Regentul a simţit gustul amar al trădării. Armata lui de mercenari s-a răsculat şi l-a lăsat de unul singur, iar Generalul s-a folosit de prilej, a pătruns în pavilionul Regentului şi l-a prins.

Totuşi, Regentul o ţinea una şi bună că era nevinovat. Pasămite nu avea cunoştinţă de nelegiuirea împărătesei şi fusese păcălit de ea, la lei ca toţi ceilalţi. Cu glasul lui puternic şi Înfumurat, Regentul a spus că în toţi acei ani avusese grijă de Pheasant şi că-şi dedicase Întreaga viaţă imperiului. Tot ceea făcuse, spunea el, fusese din datorie pentru fostul împărat, căci împăratul Taizong fusese cel care îi lăsase să apere împărăţia şi să o păstreze în bună rânduială şi în linişte.

Dar, printr-o mişcare care a mirat pe toată lumea, dregătorul Li Yîfu i-a dezvăluit lui Pheasant că fostul împărat nu scrisese un asemenea testament. Dregătorul a mărturisit că, în noaptea în care împăratul Taizong murise, el lucra În biblioteca imperială şi îl văzuse pe Regenr sn-enirându-se în sala întunecară, unde scrisese testamentul şi pusese pe el pccetea-dragon. Apoi, Regentul băgase sulul în mânecă şi se întorsese în camcra împăratului, unde dăduse de veste că împăratul ar fi scris un testament în anul de dinainte.

Temându-se că Regentul îl va exila, aşa cum făcuse cu alţi dregători, tăcuse şi ţinuse taina pentru el. Dar acum spunea că oamenii

aveau nevoie să afle adevărul. Mirat, Pheasant l-a întrebat pe Regent dacă era adevărat ce spunea dregătorul şi, pentru prima dată în viaţa lui, Regentul ţi-a plecat capul, neştiind cum să răspundă. Pheasant era uimit. Mi-am dat scama că el nu bănuise niciodată că unchiul lui l-ar trăda şi, cu toate că cu mereu fusesem încredinţată că Regentul măsluise testamentul, nu izbutisem să o dovedesc.

Dar Pheasant, cel mai binevoitor conducător pe care îl văzusem, tot nu avea inima să îi taie capul Regentului. în schimb, l-a exilat departe la miazăzi, cu o simbrie potrivită unui dregător de gradul al nouălea. Ba chiar a adăugat în decret că şederea Regentului putea să înceteze dacă dovedea că se căieşte

.Ilar bătrânul era prea mândru ca *şi* primească înfrângerea. În scurtă vreme, a sosit vorbă că se spânzurase Într un grajd, inainte să ajungă în Yangzhou.

Am fost dată în grija doctorilor de la palat, conduşi de Meng Shcn. Cât am stat la pat, dregătorul Xu Jingzong şi-a ţinut fagădu-iala şi a început judecarea împărătesei Wang, în Sala /.hengshi. Au luat parte mulţi dregători, scribi, eunuci şi toate gărzile, chiar şi Generalul, care auzise mărturisirea Împărătesei, a fost chemat să dea mărturie. Cele trei Doamne au venit la judecată şi au făcut şi ele aidoma. Au povestit despre cruzimile pe care le-au îndurat sub împărătească. în toţi acei ani, şi au spus că Doamna Imaculată, în starea ei pierdută, se înecase cu o bucată de cinabru şi murise.

După ce au fost ascultate toate mărturiile lor, dregătorul Xu a gâsi:-o pe împărătească vinovată de omor. A spus că trebuia să-ţi piardă rangul de împărătească şi să fie închisă pe viaţă, în acelaşi coteţ unde o ţinuse pe Doamna Imaculată, dar fără lupi.

Când am auzit sentinţa, mi-am amintit ce spusese maestrul Sun Tzu: „Când un om se poartă cu ceilalţi cu bunăvoinţă, dreptate şi cu cinste şi îşi pune încrederea în ei, armata va fi unită în gând şi toţi vor fi bucuroşi să-i slujească pe conducători.”

împărăteasa îşi pierduse armata cu mult timp în urmă.

În scurt timp, împărăteasa Wang sau, mai degrabă. Doamna Wang a fost trimisă în coteţ. Câteva zile mai târziu, câţiva eunuci care suferiseră din cauza purtărilor rele ale împărătesei, au venit să o ia peste picior, iar ea s-a aruncat spre ei, dar a alunecat în nămol. S-a lovit cu capul de gard şi i-a dat sângele. Rana i s-a înrăutăţit, iar când am găsit-o bolborosea şi avea fierbinţeală mare. A murit, două luni mai târziu.

Cancelarul Chu Suiliang a murit şi el peste câteva luni, incheindu-şi viaţa neruşinată şi Iară măsuţă. în ziua aceea m-am bucurat, nădăjduind la o viaţă mai liniştită şi mai paşnică 415

Cât despre moştenitor. Zhong, nu l-am pedepsit ţi nici nu am căutat pricini să-l alung. Lai urma urmelor, el era doar jucăria altora ţi, fiind ţi atât de tânăr, nu înţelegea încă pe deplin însemnătatea faptelor sale. Phcasant a hotărât să li lase rangul de moţtcniior ţi i-a

ingâduit să stea în Palatul de la Soare-Răsare. Nu m-am împotrivii. Atâta timp cât împărăteasa nu mai era, el nu avea cum să îmi facă vreun rău. Dar i-am înlocuit toţi dascălii ;i întregul alai, punând în locul lor oameni cu care mă simţeam mai în largul meu. Aveam să fiu cu ochii pe el, iar dacă inccpea să facă nazuri. aveam să îl alung.

Nu am căutat pedepse nici pentru cei doi cumnaţi ai Regentului. Când m-am simţit îndeajuns de bine, i-am chemat ţi le-am spus că îi iert ţî că, dacă erau cu adevărat oameni deştepţi, li se va da încă un prilej de a sluji împărăţia.

ti eram pentru totdeauna recunoscătoare dregătorului Xu Jingzong, pentru credinţa lui nesmintită în mine ţi pentru ceea ce făcuse pentru învinuirea împărătesei, l-am cerut lui Phcasant să îl ridicc la rangul de Cancelar, înlocuîndu-l pe gălăgiosul Chu Suilîang. La cererea mea, Phcasant î-a ridicat şi pe alţi dregători care mă ajutaseră.

Nu l-am uitat nîcî pe Tripitaka. Eram recunoscătoare pentru sfatul lui - „Virtutea iertării va face să rodească pomii tăi" - şi am făcut daruri bogate către pagoda Iui şi către alte temple budiste, daruri pe care le-au folosit pentru minunate zugrăveli ale zidurilor, statui ale lui Buddba, vaze din bronz cu teme budiste şi multe picturi şi poeme.

Darurile mele au fost urmate de un decret al lui Phcasant, În care se spunea că toate adăposturile religioase urmau să primească sprijin fară oprire din vistieria imperială. Mai mult, decretul adăuga că toate religiile, indiferent de credinţa Ier, erau libere să îşi facă aşezăminte în împărăţia noastră, atâta timp cât dădeau de veste că i se vor supune. Cu această încurajare, în oraş s-au ridicat şi mai multe temple. Au apărut şi au primit încuviinţare ramuri ale ^^

budismului, precum budismul zen ţi budismul Nioutu. Preoţi străini care propovăduiau credinţa În maniheism ţi nesiorianism s-au adunat ţi ei în Chang'an. într-o zi de vară, când mă plimbam pe străzile din Chang'an. mi-am aruncat privirea peste clădirile cu cupole ale altarelor maniheiste. streşinile curbate ale mănăstirilor taoiste şi peste multele ziduri galbene ale templelor budiste.

M-am inzdrăvcnit sub îngrijirea slujnicelor mele şi a doctorilor. Când a venit vara, puteam să merg şi chiar să râd, fără să mă strâmb sau să mă doară pieptul. într-o seară caldă de vară, când palatul era în sărbătoare, cu felinare roşii, când mirosul plăcut al bujorilor şi al trandafirilor plutea peste Curtea Interioară, când toţi oamenii din palat, atât cei cu rang, cât şi cei fără, îşi umpleau stomacurile cu pere proaspete, piersici şi prăjituri de orez dulci şi lipicioase, tăvălite prin zahăr, Pheasant a dat de veste, de faţă cu toţi îndrăgiţii mei dregători, că eu. Doamna Strălucitoare, voi fi soţia lui principală. A spus că trebuia să facem o ceremonie legiuită la palat, pentru a-mi recunoaşte noul rang - cel de împărătească.

S-au auzit bătăi puternice din palme, urmate de uralc asurzitoare şi de strigăte de bucurie. Cu paşi apăsaţi, cu inima plină de bucurie, m-am dus în faţa mesei lui Pheasant şi am îngenuncheat, primind rangul.

Mai târziu, m-am dus singură în grădină şi am urcat Podul lui Hopc, ca să ajung la Oriole.

Piatra părea curată şi lucioasă, strălucind în lumina soarelui. Aproape de ca, creştea iarbă proaspătă. M-am aşezat şi am mângâiat piatra care nu purta vreun nume. Pântecul meu umflat Îmi atingea iarăşi coapsele. Kram grea din nou.

Dar venisem la Oriole a mea. Fiica mea. Cea care venise şi plecase. Dar era iubită, mereu va fi. îmi era dor de ea. îmi era dor de mirosul ei de lapte. îmi era dor de vocea ei gângurită. îmi era dor 417de ochii ci negri desăvârşiţi, precum prunele strălucitoare, ţi de obrajii ci durdulii. îmi era dor să o simt lângă mine când dormea, cu braţele întinse deasupra capului. Voiam să ascult, să Imi amintesc sunetele scoase de ca şi să simt bucuria privirii ci şi strânsoarca ei când îmi prindea degetele.

Erau singurele amintiri cu care rămăsesem. Hainele ci fuseseră date, mirosul ei dispăruse, până şi amintirea chipului ei, a zâmbetului ei se îndepărta în mintea mea. Am scos o păpuşă pe care o aveam în buzunar şi am aşezat-o pe lespede. Păpuşa avea ochi negri minunaţi şi buze roşii ca ale fetiţei mele şi, la fel ca fetiţa mea, arăta grozav, mică şi gingaşă. Stătea acolo tăcută, nemişcată, ca o închipuire, ca o jertfi.

M-am gândit la toate zilele de care Oriolc a mea nu va avea parte: zile cu nori, zile cu soare, zile cu vânt cald, zile geroase. Şi la anotimpurile care vor trece firă ea, la florile de primăvară care *se* vor deschide firă ea şi la lumina caldă a soarelui, care va juca firă ea.

Copiii erau pasari, tar mamele erau copaci şi, oricât de departe zburau, oricât de sus pluteau, mereu tânjeau după ramurile copacului şi după cuib, să se odihnească.

Cuvintele răposatei Doamne Nobile. Dacă tot ce spusese era adevărat, nădăjduiam ca pasărea mea să ştie că arborele ei va fi mereu aici, cu rădăcinile infipte adânc În pământ, cu ramurile lui de dragoste intinzându-se, crescând, aşteptând, în fiecare anotimp şi în fiecare an.

Şi îi voi povesti despre mirosul florilor primăvara, despre cântecul greierilor în zilele calde de vară, despre culorile frunzelor toamna şi despre căldura razelor de soare în zilele geroase. îi voi povesti despre formele norilor, despre ecoul vântului şi despre lumina care se răsfrânge. îi voi povesti despre tot ce vid, despre tot ce ştiu.

Pentru ci, scumpa mea fiică, tu nu efti aici, dar nu vei dispărea niciodată. Nu mai poţi vorbi, dar mereu îţi voi auzi glasul. Te-ai contopit cu vântul, dar nu vei fi uitată niciodată.

L
418
Pentru că
mereu m/i
voi gândi
la tine. Mă
vot gândi
la tine pri-
măvara.

când
înmugures
c lăstarii,
acoperiţi
de roua
dimineţii,
strălu-
citoare ca

pielea ta
catifelată.
Mă voi
gândi la
tine când
norii de
zăpadă
dau

târcoale
strefinilor,
rătăcesc
prin aer ţi
se scutură
pe pă-
mânt. Mă
voi gândi

la tine
când
păsările
plutesc în
vânt,
anpiU lor
fluturând
pe cer, iar

trilurile lor limpezi răsună în noaptea îndepărtată.o

ANUL 655 D.H. AL ŞASELEA AN AL

DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI

GAOZONG
TOAMN
A9 37 ©
$0_0 0$

înainte de ivirea zorilor, slujnicele mele au început să mă îmbrace, punând pe mine straturi de ţesături în culori nenumărate,

portul domnesc de încoronate. Mai întâi, mi-au dat o haină liliachie brodată cu tulpini de plante şi o pereche de pantaloni groşi; apoi mî-au pus o rochie stacojie pe care erau desenate penele de la douăsprezece feluri de păsări, o bluză pe gât şi o fustă lungă, stacojie; apoi, în cele din urmă, m-au îmbrăcat cu o robă grozavă din damasc, cu mâneci largi, care îmi ajungeau până la glezne. La sfârşit, mi-au aşezat pe umeri un şal auriu tivit cu blană. în picioare aveam ciorapi liliachii şi o pereche de pantofi înalţi, în formă de barcă, ale căror vârfuri erau întoarse.

Nu am purtat coroana phoenix, care fusese a împărătesei Wende şi a împărătesei Wang; în schimb, mi-am pus peruca pe care mî-o dăduse Prinţesa Gaoyang. Legat de perucă era un lanţ din aur, cu o petlă rotundă de mărimea unui ou, care atârna până la mijlocul frunţii. Astfel, de departe, chiar dacă oamenii nu îmi vedeau faţa, vedeau perla, strălucind ca Luna.

O caleaşcă anume, făcută din aur purpuriu, cu roţi aşijderca, mă aştepta la ieşirea din grădină. Am urcat şi m-am aşezat pe o pernă de mătase. Caleaşca avea podeaua lăcuită violet, iar tavanul zugrăvit cu pene În cinci culori. Opt armăsari negri. Împodobiţi În minunate pânzeturi roşii şi galbene, m-au purtat spre porţile din faţă ale Palatului Exterior.

Când am coborât, au izbucnit valuri de urale ale oamenilor adu- naţi pe Strada Divină. M-am Împotrivit pornirii de a mă uita Înapoi şi de a face cu mâna. Oamenii din Chang'an aflaseră adevărul şi mă întâmpinau cu bucurie. îmi doream să Ic mulţumesc şi mi-am jurat că aveam să le fiu o împărătească vrednică. într-o bună zi, Ic voi întoarce bunăvoinţa şi Ic voi oferi grija şi belşugul pe care Ic merirau.

Am mers pe jos pe strada latgă, cate se Întindea până la Poarta Taiji. Gărzile Păsărilor de Aur, în costumele lor minunate, cu platoşe din bronz şi pelerine stacojii, au stat ţepene când am trecut prin dreptul lor. Muzica s-a înălţat în apropierea mea. Mai întâi, s-au auzit tobele, apoi sunetul vioi al fluierelor, însoţit de notele solemne ale dangătului de clopot şi ale litofonului, cărora li s-au alăluiat apoi sunetele vesele de *shengşt xia*. în cele din urmă, s-a auzit melodia nobilă de *yangqm*.

Cu inima cântându-mi aceleaşi melodii minunate, am pătruns pe poarta pe care o folosiseră atâţia împăraţi şi atâtea împărătesc în decursul vremii şi am înaintat prin curtea vastă din faţa Sălii Taiji. I-am văzut pe toţi oamenii însemnaţi din împărăţie: dregători de nouă ranguri, îmbrăcaţi în liliachiu, roşu, verde şi indigo; vasalii în tunicile lor sttâmtc, cu mâneci înguste; hanii, cu fiistc scurte; trimişii străini, cu pălării înalte; şi familia regală, în haine din mătase. Au îngenuncheat. A fost o privelişte pe care mi-o voi aminti mereu. — începe ceremonia! a strigat crainicul Han Yuan. îi făcusem cinstea de a fi crainic, cu nădejdea că îşi va aminti de bunătatea mea şi mă va sluji bine. Ce simţea cu adevărat despre încoronarea mea nu voi afla niciodată. Dar nu trebuia să îmi fac griji din cauza lui. Asta era ziua mea.

în depărtare, l-am văzul pe Phcasant aşezat pe tronul din aur, pe un podium, în mijlocul Sălii Taiji. la dreapta lui era Generalul

4Li, cel care conducea ceremonia, care ţinea o tavă din aur pe care erau trei obiecte care aveau să îmi schimbe viitorul: *Cartea de aur a stirpei imperiale*, pecetea împărătesei şi brâul acesteia.

Aş fi vrut ca tata să fie acolo, să vadă *Cartea de aur a stirpei imperiale*. Ar fi fost atât de mândru! în tomul acela fuseseră trecute nu doar numele meu de familie, ci şi numele lui, precum şi numele strămoşilor lui, cel al mamei şi numele străbunilor acesteia. Astfel, el va fi recunoscut pentru totdeauna drept tată al unei impărâtese. Acesta fusese visul lui, iar acum se Împlinea.

Când Tripitaka îmi prezisese viitorul, cu douăzeci şi patru de ani 'n urmă, nu crezuscm cu adevărat că această zî o să vină. Acum, la Şaptesprezece ani de la moartea tatei, îi îndeplineam dorinţa. Dacă îl voi visa vreodată, voi fi nespus de fericită să îl spun că nu am dat greş Şi că mi-am ţinut fagăduîala de a avea grijă de familia mea. Mama a plecat de la mănăstire şi i-am cumpărat o casă mare în Chang'an, am tocmit douăzeci de slujnicc să aibă grijă de ca şi i-am oferit o dotă anuală generoasă. Niciodată nu va trebui să îşi mai facă griji în legătură cu mâncarea sau banii. Va ducc o viaţă aşezată şi liniştită.

Am căutat-o şi pe sora mea mai mare, care se mutase la miazăzi, inainte de venirea mea la palat. Am găsit-o, o văduvă cu sănătatea cam şubredă, şi i-am oferit un titlu de rang înalt şi câteva titluri de slavă pentru cei doi copii ai ei. Le-am dat voie să vină să mă vadă oricât de des voiau, ca să am familia în preajmă.

Nu i-am uitat nici pe fratele meu vitreg şi pe familia lui. Le-am dat daruri şi le-am mulţumit pentru că au avut grijă de mine şi de familie, în trecut. Cât despre casa tatălui meu, din Wenshui, am răscumpârat-o şi am preschimbat-o în templu, astfel că oamenii

locului au fost îndreptăţiţi să primească anual un ajutor
În bani de care puteau să se folosească.

Ridicându-mi fusta stacojie, am urcat trcptde din piatră spre Sală, iar perla mare, rotundă mi-a alunecat din mijlocul frunţii spre margine. Am indrepcat-o şi am continuat să urc. Vremea de toamnă era rece, dar nu Imi era friR. C-ând am ajuns În capul scărilor, m-am oprii. De unde mi allam, vedeam tronul din mijlocul Silii, altarul auriu, de unde ie ridica luni de timiie, fi pe dragostea mea, prietenul meu, Împăratul meu. Stătea cu miinlle pe genunchi, cu mânecile aurii atârnându-i pini la pimânt. La ici ca mine, nu mai era tinăr, iar ochii li erau căş, unul mai sus, unul mai jos, dar încă arăta minunat.

Chiar cu o 7.i înainte stătuserăm de vorbă, amintindu-ne de trecutul nostru. Nc Întâlniserăm pe când eram foarte tineri, iar după această ceremonie aveam şi Hm cunoscuţi ca soţ ţi soţie, tati ţi mami. Vom conduce impirăţia împreună.

— îngenunchează! a strigat crainicul, iar muzica s-a oprit.

Clipa Încoronării venise. Simţeam sute de ochi aţintiţi asupra
mea, dar nu eram deloc emoţionată. Locul meu era în acea sală faimoasă. Ursita mea era şi fac parte din acel ritual. M-am lăsat în genunchi, pregătită.

Cerului!

Mi-am ridicat mâinile, să simt cerul, m-am aplecat ţi am atins pământul.

— Pământului!

Mi-am pus palmele pe pământ ţi l-am atins cu fruntea.

— împăratului!

Mi-am aranjat mânecile, partea din faţă a hainei de ceremonie ţi fusta ţi m-am înclinat în faţa lui Pheasant. Recunoaşterea celor trei clemente ale vieţii este miezul ritualului, dar în sufletul meu ştiam ci nu era destul ţi,

în gând, am recitat, arătându-mi recunoştinţa celor
care mă aduseseră acolo:
Celor care mi-au dat viaţă.
Celor cărora eu le-am dat viaţă.
Celor care /i-au dat viaţa pentru mine.
Şi erau sumedenie. Copila mea... Prinţesa Gaoyang...
Apricot... Şi Hope.

— Vocea lui Han Yuan s-a auzit din nou, lângă mine.Doamnă Strălucitoare, acum puteţi primi cele trei comori.

M-am îndreptat. Urma cea mai însemnată parte a încoronării.

— Acum. împăratul li oferă împărătesei brăul!

Haina aurie a lui Pheasant s-a ivit în faţa mea.

— (.a împărat al I)inastiei Tang, împărat Gaozong, conducătorul desemnat de Ceruri, domnul tuturor ţinuturilor şi al celor fapte mări, al treilea fiu al împăratului Taizong fi al împărătesei Wende, te numesc acum pe tine, a doua fiică a familiei Wu, Doamna Strălucitoare ᵃ Curţii Interioare, mamă a Prinţului Hong. împărătească.

A luat de pe tavă brăul imperial, o cingătoare aurie Iată, incrustată eu perle şi rubine. Cu un aer solemn, mi-a legat-o în jurul mijlocului. Am fost mirată. Călcase rânduiala. Nu era datoria lui să lege brăul în jurul meu şi, cel mai însemnat, o asemenea dovadă deschisă de dragoste trecea drept prea adâncă pentru a fi dată în văzul lumii.

Acum, maestrul de ceremonii oferă *Cartea de aur a slirpei imperiale* şi pecetea împărătesei!

Generalul Li, bărbatul care devenise sprijinul meu de nădejde, s-a apropiat. Părea la fel de nepăsător ca de obicei, iar semnul lui din naştere părea întunecat, chiar şi la lumina zilei. Mi-am amintit ce spusese la turnul de pază: „O sabie bună îşi slujeşte stăpânul; un bun spadasin crede în stăpânul lui.” îi datoram recunoştinţa mea veşnică.

Mi-a înmânat *Cartea de aur a stirpei imperiale*, un sul din aur, care strălucea în lumina soarelui. Lăsând capul în jos, am primit-o. Apoi mi-a înmânat pecetea împărătesei, o statuetă mare din jad, reprezentând pasărea phoenix, la fel de înaltă ca statueta din jad a lui

Pheasant, un dragon. Doar două femei înaintea mea avuseseră prilejul să o ţină, împărăteasa Wende şi împărăteasa Wang, iar cu eram a treia. Era rece şi grea, dar se potrivea de minune în mâna mea.

— Acum, împărăteasa îşi salută poporul!

Cu cartea în mâna dreaptă şi cu pecetea în stânga, m-am întors, brăul auriu legânându-mi-se la mijloc. Locul uriaş din faţa sălii era 427
acum plin cu oameni. în dreapta erau doamnele din Curtea Interioară, eunuci, slujitori ţi familii imperiale, în mijloc erau dregători, vasali, hani ţi trimiţi străini. În stânga, erau Gărzile Păsării de Aur. cu plaroţele lor strălucitoare ţi cu pelerinele minunate. În cele patru coifuri ale curţii, în apropierea podurilor tăiate din piatră, erau purtătorii de Hamuri, spadasinii ţi mulţi alţii.

Nimeni nu s-a mişcat. Toţi oamenii, cu capetele ridicate, se uitau la mine, cu ochii mari, în aşteptare.

— îngenuncheaţi!

De data aceasta, toţi dregătorii, vasalii, trimişii străini, hanii, femeile cu şi fată rang, familia imperială, gărzile şi slujitorii şi-au pus palmele pe pământ şi s-au prosternat. în faţa mea. Am simţit cum îmi urcau lacrimi calde în ochi. Aveam treisprezece ani când intrasem prima dată pe porţile palatului, iar acum aveam douăzeci şi nouă. Vreme de şaisprezece ani, mă plecasem şi mă prosternasem în faţa oamenilor care nu îmi cunoştcau numele de familie, trăisem după cum voiau ci, le urmasem poruncile, iar acum toţi izbucneau în uraic şi mă strigau:

— împărăteasă Wu, împărăteasă Wu, împărăteasă Wu!

Undeva a bătut un clopot. O dată. de două ori, de trei ori.

Sunetul lui solemn a zguduit cerul liniştit, alungând vântul Îndoielii şi norii bănuitori şi, ca o vrajă, a zăbovit în văzduh.

în depărtare, răsărea o lună strălucitoare. EPILOG

La cinci ani de la încoronarea lui Mei ca împărăteasă, Pheasant a suferit primul său atac cerebral, care l-a lăsat fără vedere. împăratul orb a desemnat-o pe Mei să conducă alături de el, începând domnia Celor Doi Sfinţi. Dar starea de sănătate a împăratului Gaozong a continuat să se deterioreze şi în scurt timp a paralizat, lăsând pe umerii împărătesei Wu întreaga domnie. La moartea lui Gaozong, împărăteasa Wu a fost desemnată Regent şi a rămas cu patru băieţi şi o fată

Primul născut al împărătesei Wu, Hong, a devenit moştenitor, după ce Zhong a abdicat, înainte de moartea împăratului Gaozong, dar Hong a murit de tânăr, iar ceilalţi fii ai împărătesei Wu au devenit victime ale intrigilor de la Curte. Cu isteţimea şi hotărârea ei, Mei a luptat împotriva conspiratorilor, şi-a eliminat duşmanii şi şi-a impus puterea la Curte. După ce a domnit mai bine de treizeci de ani, neînfrântă, a hotărât să renunţe la dinastia Tang şi a fondat una proprie, dinastia Zhou, dcclarându-se împărătească.

A fost prima şi singura femeie din istoria Chinei care a cârmuit legitim în nume propriu, iar domnia ei a durat până în anul 705 d.H.

I)r aaemrnea. ţi a constituit propria (uite Interioară, cu mulţi cor* u hiul, Inc ru mic a ilrvenn iubim dr ».andal. dupi *mi ana* sa.

Ihiuşl, Inipiiăicata Wu a Iuti un conducător de excepţie. În timpul domniei sale, Iii împărăţie au lnllorii comcrţul, arhitectura, religia, arta, lltriatura ţi a aporii influenţa militari, iar China a intrat inti-o epici tle aur, ncegalată timp de inai multe secole.

împărăteasa Wu a deschis calea pentru o notii cri a budismului. ajuiAiid ca această religie şi prindi ridicini În China, astfel ci, în cele din urmi, budismul a

ajuns şi concureze taoismul ţi confucianismul. l·.a a

W.lna I>al Mândri

dispus construirea (¡rolelor Ixingmcn, din I.uoyang, unde se afli multe obiecte de artă budisti ţi o masivi statuie a lui Bttddha, modelaţi după chipul ci. Grotele sunt ţi azi o parte importanţi a patrimoniului budist.

Datoriţi deschiderii ţi toleranţei, comcrţul din Imperiu a prosperat. Mulţi negustori străini au venit din diverse regiuni, pe Drumul Mătăsii, astfel ci Chang'an ţi Luoyang au devenit centre comctcialc importante, iar În Canton soseau zilnic mii de nave.

impiritcasa Wu este bine-cunoscuti pentru insistenţa ei în reformarea Sistemului Kcju, un sistem arhaic pe care Curtea îl folosea pentru a găsi talente care să slujcască împărăţia. Punând talentul oamcnilot mai presus de originea lor, ca i-a încurajat să învețe pe femeile ţi pe bărbaţii care fuseseră încontinuu împiedicaţi şi o facă. A supravegheat personal examene ţi a adus la Curte multe talente care altfel nu ar fi avut şansa să slujească acolo, din cauza originii lor. Cele mai importante figuri menţionate adesea sunt înţeleptul judccătot Di Rcnjie şi premierul suveranei, Shangguan Wan'er, fiica duşmanului ci şi prima femeie premier din istoria Chinei. Cu încurajarea impăritesei Wu, oamenii din împiriţic, tineri şi bitrâni, şi-au făcut un titlu de glotie din studierea literaturii, din compunerea de poezii. Datorită lor, perioada aceea a rămas în istorie drept epoca de aur a poeziei în China.Dc asemenea. împărăteasa Wu a consolidat cu adevărat Sittcmul Egalităţii de Icrcn, oferind bărbaţilor şi femeilor din nou. celor cărora nu li se acordase niciodată atenţie - drepturi egale În a-ţi împărţi şi a cultiva pământul. Incutajându-i astfel să muncească din greu. Sub îndrumarea ci, economia imperiului a inflorir, populaţia a sporit, iar cultura şi arta. amândouă - nespus de sofisticate, au devenit modele pentru împărăţiile vccinc, precum Coreea şi Japonia.

Potrivit documentelor istorice, în anul în care împărăteasa Wu s-a întors la palat din exil, împărăţia abia dacă avea trei milioane de gospodării. La finalul domniei sale, gospodăriile impărăţiei se dublaseră şi ajunseseră la şase milioane, cu o populaţie totală de mai bine de treizeci de milioane de oameni.

În ede din urmă, împărăteasa Wu a fost detronată printr-o lovitură militară şi a murit la optzeci şi ceva de ani. Penmi scurt timp, tronul a fost ocupai de unul dintre fiii săi, iar apoi de nepotul său, împăratul

Xuan ¿ong, care a cules roadele domniei ei. în timpul domniei sale, imperiul a fost sfâşiat de războaie civile, iar mai apoi atacată de obe- tani, uiguri şi turci. Dinastia Tang nu a mai cunoscut perioade de pace, prosperitate şi dinamism ca pe vremea împărătesei Wu.

Totuşi, în ciuda contribuţiei sale la dezvoltarea impărăţiei, meritele cî sunt arareori menţionate şi, pentru că a fost femeie şi a sfidat dominaţia masculină, încălcând astfel legea de bază a confucianismului, a fost defăimată de mulţi istorici confucianişti din secolele următoare, care au etichetat-o drept criminală, tiranică şi târfa.

NOTA AUTOAREI

încă o dată. povestea lui Wu Mei se bazează pe un personaj istoric, singura femeie conducător din China, Wu Zciian. cunoscuta şi ca împărăteasa Wu. Toate personajele masculine din carte, cu excepţia eunucilor, sunt personaje istorice reale; personajele feminine, precum Doamna Imaculată. împărăteasa Wang ţi Prinţesa Gaoyang, sunt femei reale, care au trăit şi sunt menţionate ţi ele în cărţile de istoric.

Locul exact unde se a/lă mănăstirea budistă unde a fost exilată Wu Mei Ganye Miao. rămâne necunoscut şi nimeni nu pare să ştie cum s-a întors ca la palat.

Execuţia Prinţului Ke şi a Prinţesei Gaoyang, aceea a lui Fang Yi'ai. a călugărului Biji şi ale multor altora au fost corucmnatc în istoric, dar prietenia dintre Prinţesa Gaoyang şi împărăteasa Wu este rodul imaginaţiei melc.

Călătoria lui Tripitaka, cunoscut şi ca Tang Sanzang, în chineză, a fost narată mai detaliat în romanul *fantasy Xi You Ji,* scris de Wu Cheng'en. Întâlnirea călugărului cu Wu Mei a fost şi ea inventată, pentru a servi scopurilor cărţii. Unii istorici cred că împărăteasa Wu şi-a sufocat copilul, ca să poată deveni împărătească. În cane. cu am relatat lucrurile diferit, prezentând-o 433

pe împărăteasa Wang drepi adevărata vinovată. în timpul documentarii melc. am aflat ci *Tang Hui Yao.* a lui Wang Pu, poate cea mai de Încredere sursa despre Dinastia Tang. nu menţionează crima dcloc. Nici în *Hen* principala parte a *Vechii Cârfi Tang.* scrisă de Liu Xu în anul 945. la aproape trei sute de ani după evenimente, nu este Înregistrată crima Ambele surse indică faptul că fetiţa împărătesei Wu a murit subit. Marc pane din retorica împărătesei Wu despre sufocarea fiicei sale provine din *Noua Carte Tang,* de Ouyang Xiu, un devotat istoric confucianist, şi din *Zi Zhi Tongjian*, a conservatorului şi influentului Sima Guang.

Am decis să nu folosesc referinţele lui Ouyang Xiu şi ale lui Sima Guang în fiqiunea mea despre viaţa împărătesei Wu, pentru că relatările celor doi istorici au fost scrise în sccolul al Xl-lea, la aproape patru sute de ani după evenimente, iar în relatările lor crima era redata cu detalii foarte bogate, care au ridicat întrebări legate de autenticitate.

Dc asemenea, am căutat indicii referitoare la crimă în comentariile egalilor împărătesei Wu aiu dcM.uperu că nici cel mai cunoscut duşman al său, poetul Loubin Wang, care în anul 684 a publicat o proclamaţie oficială prin care îi denunţa domnia şi care a inventat multe poveşti sen- zaţionaiiste pentru a o discrcdita, nu a pomenit nimic despre crimă. Concluzia mea este că, dacă împărăteasa Wu chiar şi-ar fi omorât fiica, acest act de cruzime nu ar fi trecut neobservat de cătrc duşmanii ei şi ar fi fost consemnat temeinic.

Documentele istorice nu menţionează că Ducele Changsun Wuji ar fi falsificat testamentul împăratului Taizong.MULŢUMIRI

Ca de obicci. soţului meu. Mark. peniru că c lângă mine şi mi-e de- voiac; stelelor melc, Annabcllc şi Joshua. pentru pupicii voştri dulci şi pentru ca mă îmbrăţişaţi ca pe jucăriile voastre de pluş preferate. Şi familiei melc şi prietenilor din China, mi-c dor de voi.

Editoarei mele. Anna Michcis, aliata mea secretă şi cea mai puternică, pentru că mi-a oferit puncte de vedere extraordinare şi observaţii pătrunzătoare, care au dus la conturarea accstci cărţi. îţi mulţumesc, Anna! Mereu mă pot baza pe tine.

Celor două cititoare beta ale mele: agenta mea, Shannon Hassan, pentru sprijinul său neclintit, şi buna mea prietenă Karcn Waltcrs. pentru că mi-a spus ce c bine şi ce nu. Dragei melc prietene Rcnac Brucc, peniru că mi-a citit cartea cu atenţie şi entuziasm, de ficcarc dată când am rugat-o. îţi mulţumesc!

Dc asemenea, îi sunt proiund recunoscătoare echipei melc de la Sourcebooks şi mulţumiri spccialc se îndreaptă câtrc: directoarea editorială Shana Drehs, peniru că este mereu drăguţă; editoarei de producţic Heather Hali şi editoarei Gail Forcman, pentru că este uimitor de meticuloasă şi atentă; talentata Laura Klynstra. pentru coperta atrăgătoare; designerul de 435 producţie Jiliian Rahn. pentru inovatoarele fonruri Luni; entuziast* agenţi de presă I athea Williams; eficienta echipi de marketing, ţi tuturor celorlalţi de la Snurcebooks, care m-au sprijinit. Vi mulţumesc!

Lui Susan Bluml>crg-Kason ţi lui Jocclyn Kikenburg, care mi-au oferi» sprijin generos tn călătoria mea publicistică. Vi mulţumesc foarte mult pentru tot ajutorul vostru şi pentru e-mailuri!

Ultimul, dar nu cel din urmă: un mulţumesc din inimă ţie, cititorule, pentru că ai urmărit

călătoria împărătesei Wu. Fără rine. lacrimile şi temerile ci s-ar fi pierdut fără urmă în furtuna istorici. CUPRINS

ANUL 649 D.H.. AL DOUĂZECI ŞI TREILEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG. Sfiiţii de primăvară. . 7
ANUL 652 D.H.. AL TREILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Primăvară..... 49
ANUL 652 D.H.. AL TREILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Sfiiţii de iarnă..... 91
ANUL 653 D.H.. AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Primăvară..... 109
ANUL 653 D.H., AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Vară..... 143
ANUL 653 D.H.. Al. PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Toamnă..... 171
ANUL 653 D.H., AL PATRULEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Iarnă.....217
ANUL 654 D.H.. AL CINCILEA AN AL DOMNIEI GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. începui de primăvară...
267 ANUL 654 D.H.. AL CINCILEA AN AL DOMNIEI Gl.ORIEIFTF.RNK AÏMPĂRATULUIGAOZONG. liomni 2*7
ANUL 6M D. R. Al CINCILEA AN AI IK)MN1F.I GLORIEI ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONC.. land.....m
ANUL655 D I I,, Al. ŞASELEA AN AL DOMNIEI < JIjORIF.I ETERNE A ÎMPĂRATULUI GAOZONG. Inccp.it de primăvară
351 ANUL 655 D.H.. AI. ŞASELEA AN AL DOMNIEI GIORIF.I ETERNE A tMPĂRATULUI GAOZONG. Toamnă.....421
EPILOG.....429
.....433
Mulţumiri..... *435*